

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GREER HENDRICKS

& SARAH PEKKANEN

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

İSİMSİZ KIZ

**"Zekice tasarlanmış
bir kedi ve fare oyunu."**

- *The New York Times*

"İnanılmaz akıllıca.

Beklenmedik olaylar
sizi şaşkına çevirecek."

- *USA Today*

"Şok edici kurgusuyla yılın
en popüler kitaplarından biri
olmayı ve okurların kalbini
fethetmeyi şimdiden başardı."

- *EntertainmentWeekly.com*

**"Psikolojik gerilimi en iyi
anlatan romanlardan biri."**

- *In Touch Weekly*

"Heyecan verici...

Müthiş bir kurgu."

- *The Wall Street Journal*

"Dudak uçuklatan.

Unutulmaz. **Şok edici."**

- *Publishers Weekly*

**"Vurucu ve merak
uyandıran bir gerilim romanı
okuyacaksınız."**

- *The Washington Post*

**"Dâhice hazırlanmış
bir başyapıt."**

- *The New York Times*

çok satan yazarlarından

KARIN SLAUGHTER

**"Hazır olun, bu kitabı
elinizden bırakamayacaksınız."**

- *Glamour*

**"Son sayfaya kadar sizi merak
içinde bırakacak bir
yolculuğa çıkacaksınız."**

- *Parade*

ephesusyayinlari.com
facebook.com/ephesusyayinlari
instagram.com/ephesusyayinlari
twitter.com/ephesusyayinlar
youtube.com/ephesusyayinlari
wattpad.com/ephesusyayin

EPHESUS

**Soru #1: Suçluluk
duymadan yalan söyler
misin?**

**Soru #2: Sevdiğin birini hiç
incittin mi?**

**Soru #3: Verilen ceza her
zaman işlenen suçla doğru
orantılı mıdır?**

Masum birkaç soruyla başlayan
araştırma, zaman geçtikçe
bambaşka bir hâl almaya başlar.

Dr. Shields'ın saplantılarıyla
yönlendirdiği deney, Jessica'nın
hayatının kontrolünü ele
geçirmiştir.

Jessica artık neyin gerçek
olduğunu, kime güvenmesi
gerektiğini bilememektedir. Her
şeyden habersiz para kazanmak
için girdiği masum bir araştırma,
onu kıskançlık ve sahtekârlıkla
örölmüş bir ağın en önemli parçası
hâline getirmiştir.

Jessica'nın artık tek bir amacı
vardır: Gerçeği ortaya çıkarıp bu
oyuna son vermek. Ama bu,
tahmin ettiği kadar kolay
olmayacaktır.

İSİMSİZ KIZ

BU TEST
SENİ

ÖZGÜRLEŞTİRECEK,

DENEK 52.

TEK YAPMAN GEREKEN
KENDİNİ BU TESTE

ADAMAK.

SARAH PEKKANEN

Dünya çapında satış rekorları kırmış romanlara sahip başarılı bir yazardır. Aynı zamanda, *The New York Times* çok satanı *The Wife Between Us* romanını, Greer Hendricks ile birlikte kaleme almıştır. Eski bir araştırmacı gazeteci olan Sarah'nın yazıları, *The Washington Post*, *USA Today* gibi birçok önemli mecrada yayımlanmıştır. Yazar, üç çocuk annesidir ve Washington, D.C.'de yaşamaktadır.

GREER HENDRICKS

The New York Times çok satanı *The Wife Between Us* romanını, Sarah Pekkanen ile birlikte kaleme almıştır. Yazarlık kariyerine adım atmadan önce, Simon & Schuster'da yirmi yıl boyunca editörlük yapmış ve Columbia Üniversitesinde gazetecilik alanında yüksek lisans eğitimini tamamlamıştır. Yazıları *The New York Times*, *Allure* ve *Publishers Weekly* gibi mecralarda yayımlanmıştır. Yazar, Manhattan'da eşi ve iki çocuğu ile birlikte yaşamını sürdürmektedir.

GREER

HENDRICKS

&

SARAH

PEKKANEN

**isimsiz
KIZ**

İSİMSİZ KIZ

Orijinal Adı: An Anonymous Girl
Yazarı: Greer Hendricks & Sarah Pekkanen

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Görkem Kankavi
Düzeltili: Hazal Bekiroğlu
Çeviri: Elif Bulanalp
Kapak Düzenleme: Gökçe Simge Onuş
Sayfa Tasarım: Merve Polat

Basım: 2020
ISBN: 978-605-7583-99-4
Yayınevi Sertifika No: 40169

©2019, Greer Hendricks & Sarah Pekkanen
Türkçe Yayım Hakkı: Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No: 8 Kat: 3 Z.Burnu Topkapı / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 07 39

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 (212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İSİMSİZ KIZ

Çeviri: Elif Bulanalp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Greer'dan,
anne ve babam Elaine ve Mark Kessel'a...*

*Sarah'dan,
Roger'a...*

BİRİNCİ

KISIM

New York'un saygın psikiyatristlerinden biri tarafından yapılan, ahlaki değerler konulu çalışmaya katılacak 18-32 yaşları arasında kadın katılımcılar aranmaktadır. Ücret dolgunur. Katılımcıların isimleri gizli tutulacaktır. Detaylı bilgi için lütfen iletişime geçiniz.

İnsanlar, davranışlarının altında yatan nedenleri düşünme gereği duymadan diğer insanları yargılamaya eğilimlidir. Markette içi mısır gevreği kutuları ve Oreo paketiyle dolu market arabasını iterken bir yandan da çocuğunu azarlayan bir anne düşünün. Ya da üstü açık, pahalı spor arabasıyla, küüstür bir arabayı sollayıp geçen, geçerken de söylenen bir sürücü... Tenha bir kafeteryanın arka masasına oturmuş, gözünü elindeki cep telefonundan ayırmayan ve kendisine servis yapan garsona kaba davranan genç bir kadın ya da karısına ihanet eden bir adam...

Ya annenin o gün işini kaybetmiş olduğunu bilseniz? Ya sürücü, oğlunun gösterisini kaçırmayacağına söz vermişse ve patronu onu bir son dakika toplantısına katılmak zorunda bırakmışsa? Ya kafeteryada oturan genç kadın, hayatının aşkından bütün ümitlerini yerle bir eden bir telefon almışsa? Ya karısını aldatan adamın karısı, sürekli onun sevgi dolu yaklaşımlarını karşılıksız bırakıyorsa?

Muhtemelen, dış dünyadan sakladığı en derin sırlarını para karşılığında bir yabancıyla paylaşacak birini de yargılayacaksınız ama lütfen, en azından şimdilik hemen karar vermeyin.

Başkalarının yargıladığı tüm davranışlarımızın altında bir neden yatar. Çoğu zaman bu nedeni bizi en iyi tanıyanlardan bile gizleriz. Hatta eğer bilinçaltımızın en derinlerine gömmüşsek, kendimiz bile ne olduğunu bilemeyebiliriz.

BÖLÜM BİR

16 Kasım, Cuma

Kadınların çoğu, dış görünüşleriyle diğer insanlarda olumlu bir imaj bırakmaya özen gösterir. Benim mesleğim, kırk beş dakikalık seansların ardından, hayal ettikleri bu imaja sahip olmalarını sağlamak.

İşimi bitirdiğimde müşterilerim, koltuğa oturduklarından çok daha farklı bir görünüme kavuşurlar. Daha özgüvenli ve daha göz alıcıdır. Hatta sanırım daha mutludurlar.

Ama benim onlara sağladığım sadece geçici bir değişim. Bir süre sonra hepsi yine özlerine dönerler. Gerçek anlamda bir değişim için, benim kullandığım malzemelerden çok daha fazlası gerekir.

Cuma akşamı. Saat akşam altıya geliyor. Çoğu çalışan için hafta sonu tatilinin başladığı zaman. Aynı zamanda insanların genellikle en güzel halleriyle görünmek istedikleri zaman olduğundan özel hayatım için program yaparken aklımda da bu saatleri hep boş bırakırım.

Metro, Astor Place'e varıp, kapılar açıldığında ilk çıkan bendim. Profesyonel makyaj malzemeleriyle dolu siyah, tekerlekli küçük valizi çekerken, her yoğun iş gününün sonunda olduğu gibi sağ kolumun ağrıdığını hissettim.

Küçük valizi tam arkamdan çekerek turnikelerden geçtim ve doğruca merdivenlere yöneldim. Bu, sadece bugün turnikelerden beşinci geçişim ve valizimi oradan nasıl geçireceğimi gayet iyi biliyorum.

Caddeye çıktığımda, elimi deri ceketimin cebine sokup telefonumu çıkardım. Tuşlara basarak *BeautyBuzz* tarafından sürekli güncellenen çalışma programımı açtım. Onlara çalışmak için uygun olduğum saatleri bildiririm ve onlar da bana bu saatlere uygun talepleri mesaj olarak gönderir.

Bugünkü son randevum, 8. Cadde yakınlarındaki University Place'te. İki müşterim var ki bu, kırk beş çarpı iki, toplam doksan dakika çalışacağım anlamına geliyor. Çalışacağım saat belli ama her gün çaldığım onlarca kapının ardında beni kimlerin beklediği konusunda en ufak bir fikrim bile yok.

Bu durum gözümü korkutmuyor. Yabancıardan korkmam. Ben, en büyük tehlikenin yabancıardan değil tanıdık yüzlerden geldiğini uzun zaman önce öğrendim.

Gideceğim adresi kafamda canlandırıp rotamı belirledikten sonra, ağzına kadar dolu bir çöp bidonundan taşan çöplere değmemeye çalışarak hızlı adımlarla caddeden aşağıya doğru yürüdüm. Yorgun görünen bir esnafın, caddede yankılanan metal sesi eşliğinde kepengini indirdiği bir dükkânın önünden geçtim. Sırt çantalarını omuzlarına takmış üç üniversite öğrencisi, ben yanlarından geçerken itişip kakışıyor, birbirleriyle şakalaşıyorlardı.

Telefonum çaldığında, gideceğim adresten iki blok ötedeydim. Ekranı baktığımda annemin gülün yüzünü gördüm. Bir süre ekrandaki yüze bakarak telefonun çalmasına izin verdim.

Kendi kendime, nasıl olsa beş gün sonra Şükran Günü için eve gittiğimde görüşeceğimi düşünerek, bir süre telefonu açıp açmamakta kararsız kaldım. Ama sonra açmamanın doğru

olmayacağına karar verdim. Suçluluk duygusu, her zaman taşıdığım en ağır yük olmuştur.

“Selam anne! Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda, tatlım. Sadece sesini duymak istedim.”

Annemin, çocukluğumun geçtiği küçük Philadelphia banliyö evinin mutfağında, ocakta pişen yemeği karıştırdığını görür gibiyim. Ailem, akşam yemeklerini erken yer ve her cuma, akşam yemeği menüsü etli güveç ve patates püresinden oluşur. Annem şu anda, hafta sonları birer kadeh içtiği *Zinfandel* şişesini açıyor olmalı.

Lavabonun üzerindeki küçük pencerede sarı perdeler var ve fırının açma kolunda, üzerinde bir oklava resmi ve *Çıtır Çıtır Börekler* yazısı bulunan bir kurulama bezi asılı. Mutfağın duvar kâğıtları, nemden yer yer kabarık ve buzdolabının sağ alt köşesinde, babamın, Eagles’ın rövanş maçını kaybetmesinin ardından attığı tekme sonucu oluşan bir göçük var.

Sigortacı olan babam, işten dönüp kapıdan içeri girdiğinde akşam yemeği hazır olacak. Annem, yanağına bir öpücük kondu-rup ona hoş geldin diyecek ve sonra kız kardeşim Becky’yi sofraya çağırıp etini kesmesi için ona yardımcı olacak.

Annem, “Becky, bu sabah ceketinin fermuarını çekmeyi başardı! Hem de bunu hiç yardım almadan yaptı!” deyince daldığım düşüncelerden uyandım.

Becky, yirmi iki yaşında. Yani benden altı yaş küçük.

“Bu harika bir haber!” dedim.

Bazen, gönlümden onlara yakın bir yerde yaşamak ve elimden geldiğince omuzlarındaki yükü paylaşmak geçer. Ama bu nadir zamanların dışındaki zamanlarda, onlardan uzakta yaşadığım için şükrederim.

“Anne, seni daha sonra arasam olur mu? Bir işe yetişmem lazım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Ah! Yoksa yeni bir televizyon programında işe mi başladın?”

Yanıtlamadan önce bir süre durakladım. Annemin sesi, bir anda canlanmış gibiydi.

Ona gerçeği söyleyemedim ve lafı ağzımda gevelemeyi tercih ettim. "Öyle bir şey işte. Fazla ses getirecek bir yapım değil aslında. O nedenle basında fazla ilgi uyandıracağını sanmam. Ama yapılacak makyaj son derece sıra dışı olacak."

Mutluluğu sesinden okunan annem, "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Detayları öğrenmek için eve gelmeni dört gözle bekliyorum."

Aslında bir şeyler daha söyleyecekti ama ben, henüz New York Üniversitesi kampüsüne ulaşmadığım hâlde konuşmayı bitirdim.

"Becky'yi öp benim için. Seni seviyorum anne."

İş hayatımda çok disiplinliyimdir. Kendime koyduğum değişmez kurallarım vardır. Henüz müşterimin kapısını çalmadan önce kafamda neler yapacağıma dair bir program belirlerim.

Müşterimi gördüğüm anda, biraz kalınlaşırsa daha iyi görünecek kaşlar, yanlardan gölgelendirilirse daha ince görünecek bir burun gibi değerlendirmeler yapmaya başlarım. Ama aynı zamanda müşterilerimin de beni inceleyerek hakkımda değerlendirmeler yaptıklarını bilirim.

Birinci kuralım; bir üniforma değil, günlük giysiler giymektir. İş giysim, baştan aşağı siyahtır. Bu kural, beni her gün ne giyeceğim diye düşünmekten kurtarır. Aynı zamanda siyah renk, otoriteyi çağrıştırdığından karşımdakine inceden inceye işimin ehli olduğuma dair bir mesaj verir. Rahat, makinede yıkanabilen, kırışmayan, sabahın yedisinde de akşamın yedisinde de sanki yeni giyilmiş gibi görünen giysileri tercih ederim.

Profesyonel bir makyaj uzmanıysanız, işinizi yaparken fiziksel görünümünüz silik olmalıdır. Bu nedenle tırnaklarımı kısa keser, törpülerim. Nefesim, her zaman nazik kokar. Dalgalı saçlarımı sımsıkı bir topuz yaparım. Standardım budur ve asla değişmez.

Ellerimi ıslak mendille temizledikten sonra ağzıma bir nane şekeri attım ve 6D numaralı dairenin ziline bastım. Beş dakika erken gelmiştim ki bu da kurallarımın bir diğeridir.

Asansöre binip altıncı kata çıktım. Koridorda yankılanan Katy Perry'nin *Rour* şarkısı eşliğinde müşterilerimin dairesine yürüdüm. Kapıyı açan kızlardan birinin üzerinde bornoz vardı, diğeri bir tişört ve altına kısa bir şort giymişti. Dairenin kapısı açıldığında, az önce kullandıkları belli olan güzellik malzemelerinin içindeki kimyasallardan yayılan koku, burnuma doldu. Mandy'nin saçlarında sarı perçemler oluşturmuş kimyasalın kokusu ve parmaklarını hiçbir yere değdirmemeye özen gösteren Taylor'ın sürdüğü oje kurutucunun kokusu, duyulmayacak gibi değildi.

Bir partiye katılacaklarsa abartılı bir makyaj, sadece bir akşam yemeği randevusuna gideceklerse belli belirsiz bir makyaj yapmaları daha doğru olacağından, "Bu gece nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

Taylor, "Lit'e gidiyoruz." diye cevap verdi.

Bu ismin bana bir şey ifade etmediğini anlayınca, "Meatpacking'de. Dün gece Drake oradaydı," diye ekledi.

"Harika."

Yere atılmış, şemsiye, gri bir kazak, sırt çantası gibi eşyalara basmamaya özen göstererek üzerinde patlamış mısır paketi ve yarısı içilmiş birkaç kutu enerji içeceği bulunan sehpaye doğru yürüdüm. Sehpadakileri yere koyup küçük siyah valizimi sehpasının üzerine yerleştirdim. Valizi açtım ve bir akordeon gibi kat kat açılan tabakalarda sergilenen makyaj malzemeleri ve fırçalardan hangilerini kullanacağıma karar vermek için bir süre düşündüm.

"Nasıl görünmek istersiniz?"

Bazı makyözler, müşteri koltuğa oturduğu anda işe başlayıp çabucak işlerini bitirip gün içinde mümkün olduğu kadar çok müşteriye servis verme telaşındadırlar. Bense, işe önce birkaç soru sormakla başlarım. Bir kadının dumanlı göz makyajı ve pastel bir ruj istemesi, diğerinin Fesur Akrın'ın bir ruj ve göz makyajı olarak sadece hafif bir maskara dokunuşu istemeyeceği

anlamına gelmez. Deneyimlerim bana, başta müşterimin ne istediğinden emin olmak için harcayacağım sürenin işimi bitirdikten sonra harcamak zorunda kalacağım süreden çok daha az olduğunu öğretti.

İşimi yaparken beni, içgüdülerim, estetik bilgim ve deneyimlerim yönlendirir. Bir müşterim seksi ve denizden çıkmış gibi doğal görünmek istediğini söylediğinde onun şu anda iki kişilik kanepenin üzerine fırlatılmış derginin kapağındaki Gigi Hadid gibi görünmek istediğini bilirim.

“Ne okuyorsunuz?”

“Halkla İlişkiler.” Mandy, sorumu sanki ben ona büyüyünce ne olmak istediğini soran sıkıcı bir yetişkinmişim gibi isteksiz bir tavırla cevapladı.

“Kulağa ilginç geliyor,” derken, yanımda duran sandalyeyi, odanın en ışıklı yerine, tavan aydınlatmasının altına çektim.

İşe Taylor’la başladım. Onun aynaya bakıp, hayalindeki kızı görmesini sağlamak için tam kırk beş dakikam vardı.

“Cildin çok güzel.” Bir diğer kuralım da her müşterinin güzel bir fiziksel özelliğini bulup söylemektir. Taylor söz konusu olduğunda bunu yapmak hiç de zor olmadı.

Kız, başını telefonundan kaldırmadan, “Teşekkürler,” diye mırıldandı. Instagram hesabına gelen bildirimlere yorum yapıyor, bir yandan da kendi kendine konuşuyordu. “Sayfamda bir kek resmi daha görmek istemiyorum!” “Jules ve Brian birbirlerine abayı yakmışlar!” “Muhteşem gün batımı, tadını çıkar! Bal-konunda romantik bir cuma akşamı geçireceksin anlaşılan!”

İşimi yapmaya başladıktan kısa bir süre sonra kızın sesi, bir süre sonra kanıksadığınız bir saç kurutucusunun ya da şehir trafiğinin gürültüsü gibi arka planda kaldı. Taylor’ın ten rengine en uygun tonu bulmak için çenesine sürdüğüm farklı fondöten uygulamalarına odaklandım. Bir süre sonra cilt tonunu ve gözlerindeki altın benekleri ortaya çıkaracak olan siyah ve sarı bazlı iki fondöteni karıştırmaya başladım.

Hazırladığım karışımı fırçayla yanağına uygularken telefonu çaldı.

Taylor, Instagram bildirimlerine yorum yapmayı bırakıp, "Gizli numara. Açsam mı acaba?" diye mırıldandı.

Mandy, "Aç! Justin olabilir!" diye atıldı.

Taylor, yüzünü buruşturarak, "Bir cuma akşamı telefonunu ancak ezikler açar. İstiyorsa mesaj bırakabilir," dedikten kısa bir süre sonra odada, sesli mesaj bırakan kişinin sesi yankılandı.

"Merhaba, ben Dr. Shields'ın asistanı Ben Quick. Bu hafta sonu, yarın ve pazar günü sabah sekiz ile on arası olan randevularınızı hatırlatmak için arıyorum. Adres, Hunter Binası, 214 numaralı derslik. Sizi lobide karşılayacak ve 214 numaralı dersliğe kadar eşlik edeceğim."

Bu mesajı duyan Taylor, gözlerini devirince kirpiklerine uyguladığım maskarayı geri çektim.

"Mümkünse kıpırdamadan durabilir misin?"

"Ah, özür dilerim! Mandy, ben bu işi tamamen unutmuştum. Bu geceki partiden sonra yarın o kadar erken uyanmam mümkün değil."

"Boş ver o zaman."

"İyi de işin ucunda beş yüz dolar var. Düşünsene bu parayla Rag&Bone'dan en az üç kazak alabilirim."

Bu sözler, özellikle de beş yüz dolar kısmı dikkatimi çekti. Ben beş yüz doları, günde on kişiye makyaj yaparak kazanıyordum.

"Ama haklısın, boş ver. Aptal bir anket için sabahın köründe kalkmaya hiç niyetim yok."

Yere fırlatılmış gri kazağa baktım. *İyi bir şeye benziyor*, diye düşündüm.

Merakıma engel olamayıp, "Bir ankete katılmak karşılığında beş yüz dolar mı alacaksın?" diye sordum.

Taylor, omuzlarını silkeli. "Anket gibi bir şey. Bir psikoloji profesörü yaptığı araştırma için öğrenciler arıyormuş."

Araştırmada ne tür sorular soruluyordu acaba? Belki de Myers-Briggs kişilik testi gibi bir şeydi.

Birkaç adım geri çekilip, Taylor'ın yüzünü inceledim. Kızın klasik bir güzelliği ve muhteşem bir kemik yapısı vardı. Onu güzelleştirmek için kesinlikle kırk beş dakikaya gerek yoktu.

"Gece uzun süreceği için dudaklarını önce dudak kalemiyle boyayacağım ve ardından ruj süreceğim. Böylece sürdüğüm ruj uzun süre kalacak."

Üzerinde BeautyBuzz logosu olan, en sevdiğim ruju alıp Taylor'ın dolgun dudaklarına uygulamaya başladım. İşimi bitirdiğimde, Taylor, sabırsızca sandalyesinden kalktı ve peşinde kendisini takip eden Mandy'le birlikte banyodaki aynaya, yeni görünümüne bakmaya gitti. Birkaç dakika sonra banyodan hayranlık dolu çığlıklar yükseldi. "Tanrım! Gerçekten de söylendiği kadar iyiymiş! Hadi fotoğraf çekelim!"

"Bekle! Önce benim de makyajım yapılsın."

Taylor için kullandığım malzemeleri toplayıp, Mandy'e nasıl bir makyaj uygulamam gerektiğini düşünürken gözüm, Taylor'ın sandalyenin üzerine bıraktığı telefonuna ilişti.

Benim çılgın cuma gecesi programım, otobüse atlayıp, Doğu Yakası'ndaki küçük stüdyo daireme gittikten sonra, teriyer kırması köpeğim Leo'yla yürüyüş yapıp, makyaj fırçalarımı temizlemektir. Gün içinde o kadar yorulmuştum ki büyük olasılıkla Mandy ve Taylor, daha ilk içkilerini sipariş ederken ben kendimi yatağa atacaktım.

Bir kez daha telefona baktıktan sonra başımı banyo kapısına çevirdim. Kapı yarı aralıktı.

Taylor'ın sabahki randevusunu iptal etmek için geri arama yapmayacağından adım gibi emindim.

Kızlar, içeride Taylor'ın yaşadığı mükemmel dönüşüm hakkında yorumlar yapmaya devam ediyorlardı.

Mutluluğu sesinden belli olan Taylor'ın "Yarınsilk kişim kullandığı aydınlatıcıdan almak olacak," dediğini duydum.

Beş yüz doların bu ayki kirasını ödememde bana çok yardımı olacağı kesin.

Ajandamı açıp yarınki programıma baktım. Öğlene kadar randevum yoktu.

Mandy, heyecanlı bir sesle arkadaşına, "Göz makyajımın çok belirgin olmasını istiyorum. Acaba yanında takma kirpik var mıdır?" dedi.

Hunter Binası, sabah 8 ile 10 arası. Ama doktorun ve asistanının adı neydi?

Sanki görünmez bir güç beni esir almış gibi hiç düşünmeden harekete geçtim. Bir an telefona bakarken, bir an sonra onu elimde tutuyordum. Neyse ki ekran kilidi yoktu ama yine de sesli mesaj simgesine basmalıydım ki bu da gözlerimi bir anlığına da olsa banyo kapısından ayırmam anlamına geliyordu.

Sesli mesaj simgesine bastım ve telefonu sıkıca kulağıma yapıştırdım. O sırada banyo kapısı ardına kadar açıldı ve Mandy dışarı çıktı. Hemen arkamı döndüm, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. O fark etmeden telefonu yerine koymam mümkün değildi.

Ben Quick.

Sandalyeye çarpacak, telefonu düşmemesi için yakalamış gibi yapacaktım.

"Bekle, Mandy!"

Dr. Shields'ın asistanı... Sabah sekiz ile on arası...

"Sence rujumun rengini biraz koyulaştırsak mı?"

Hunter Binası, 214 numaralı derslik.

"Fena olmaz sanırım."

Sizi girişte karşılayıp...

Taylor, banyodan çıktığında telefonu sandalyenin üzerine bırakmıştı.

Tanrım! Ekranın yüzü sandalyeye mi dönüktü, yoksa yukarı mı?

Ama bu sorunun cevabını düşünmeye zaman bulamadan Taylor, yanıma geldi. Kızın gözleri telefonuna çevrildiğinde midemin

kasıldığını hissettim. Ekranı sandalyeye dönük bırakmıştı ve ben yanlış koymuştum!

Yutkunup, bir açıklama bulmaya çalıştım.

“Hey!”

Bakışlarımı zorlukla yerden kaldırıp gözlerine bakarken hâlâ mantıklı bir açıklama bulamamıştım.

Taylor, “Makyaj süper olmuş ama sanırım ruj rengini koyulaştırsak daha iyi olacak,” deyip, sandalyeye oturunca titreyen ellerimle dudaklarına önce vişne rengi bir ruj sürdüm sonra bunu beğenmeyince silip tekrar daha önce uyguladığım ruju sürdüm. Bu işlemi yaparken titreyen parmaklarımla sürdüğüm rujun dudak çizgisi dışına taşmaması için sol elimle sağ kolumu tutuyordum. Ruj sürme işlemi tamamlandığında ben de biraz olsun sakinleşmiştim.

Mandy’nin de makyajını bitirdikten sonra kızlar, bahşış vermeyip beni kuru bir teşekkürle uğurladıklarında ertesi günkü anket hakkındaki kararım kesinleşti.

Eve vardığımda ilk iş olarak telefonumun alarımını sabah yedi on beşe kurdum.

17 Kasım, Cumartesi

Güne, planımı bir kez daha gözden geçirerek başladım.

Bazen dürtüsel bir karar, hayatınızın gidişatını tamamen değiştirebilir. Ben, böyle bir şeyin olmasına bir daha asla izin vermemekte kararlıyım.

Hunter Binası’nın önünde beklerken, bir yandan da gözümü Taylor’ın yaşadığı bloğun kapısından ayırmıyordum. Hava sisli ve kapalıydı. Bir an, o bloktan çıkıp bana doğru gelen kızın Taylor olduğunu sandım ama neyse ki yanılmışım. Kız, sadece sabah koşusuna çıkmış sıradan bir öğrenciydi. Saatim sekizi beş geçeyi gösterdiğinde Taylor’ın hâlâ yatakta olduğundan emin oldum ve binaya girdim. Lobide, hakirceski bir pantolon ve açık mavi bir gömlek giymiş, kol saatine bakan bir adam duruyordu.

Yanına gidip, "Üzgünüm, biraz geç kaldım," dedim.

"Taylor? Ben, Ben Quick."

Taylor'ın randevusunu iptal etmek için aramayacağı konusundaki tahminimde yanılmamışım.

"Taylor, kendini pek iyi hissetmiyor ve benden onun yerine gelip, yapılacak çalışmaya katılmamı istedi. Ben Jessica. Jessica Farris."

"Öyle mi?" Ben, dikkatli bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdü.

Bir öğrenci gibi görünmek için botlarımın yerine *Converse* ayakkabılarımı giymiştim ve sırt çantamı omzuma atmıştım. Evet, bu bir aldatmacaydı ama kimseye zarar verecek türden değildi.

Ben, beni incelemeyi bitirdikten sonra, "Biraz bekler misin?" diye sordu. "Bu durumu Dr. Shields'a bildirmem gerek."

Dün akşam Taylor'ın kullandığı sıkılmış ses tonuyla, "Tabii, olur," dedim.

Ben'in vereceği cevabı beklerken, "*En kötüsü bana çalışmada yer alamayacağımı söylemesi olur,*" diye düşündüm. Ne kaybederim ki? Kendime bir kahve alır ve Leo'yla uzun bir yürüyüş yaparım.

Ben, birkaç adım ötemde cep telefonuyla konuşuyordu. Söylediklerini duymak için kulak kabarttım ama ne yazık ki duyulamayacak kadar alçak sesle konuşuyordu.

Bir süre sonra, yanıma gelip, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Gerçeği söyledim. "Yirmi sekiz."

Konuşurken Ben'in gözlerine bakamıyordum. Gözlerim, Taylor son anda fikir değiştirip gelir endişesiyle kapıdaydı.

"Şu anda New York'ta mı ikamet ediyorsun?"

Başımı salladım.

"Daha önce nerede yaşıyordun? Amerika Birleşik Devletleri sınırları içinde mi?"

Yine başımı salladım. "Philadelphia'da. Orası doğup büyüdüğüm yer."

Ben, yine yanımdan uzaklaşmış bir şeyler söyledikten sonra telefonunu cebine sokup, "Dr. Shields, çalışmaya katılmanı onayladı.

Ama önce tam adını ve adresini almam gerek. Kimliğini görebilir miyim?"

Sırt çantamı, dizimin üzerine koyup içinde bir süre cüzdanımı aradım. Sonra cüzdanımdan çıkardığım sürücü belgemi Ben'e uzattım.

Adam, resme baktıktan sonra bir süre dikkatle yüzüme baktı ve tatmin olmuş olacak ki geri kalan bilgileri istedi.

"Eğer bir banka hesap numaran varsa, yarın seansın sonunda parayı o hesaba gönderirim."

"Banka hesabım var. Taylor, bana beş yüz dolar vereceğinizi söylemişti, doğru mu?"

Ben, başıyla onayladı. "Şimdi tüm bu bilgileri Dr. Shields'a iletceğim ve sonra seni yukarı, 214 numaralı dersliğe götüreceğim."

Tanrım, beş yüz dolar kazanmak gerçekten bu kadar basit olabilir mi?

BÖLÜM İKİ

17 Kasım, Cumartesi

Bu sabah beklediğim denek sen değilsin. Ama demografik bilgilerin çalışmaya uygun olduğundan ve boşa zaman harcamak anlamsız olduğundan asistanım Ben, seni 214 numaralı dersliğe getirdi. Çalışmayı yapacağımız yer, geniş, üçgen formlu bir oda ve batıya bakan duvarı pencerelerle kaplı. Parlak döşeme zeminin üzerinde sıralanmış sandalyeler ve sıralar var. Dersliğe giren birinin gözüne ilk olarak üzerinde hiçbir şey yazmayan akıllı tahta çarpar. Karşı duvarda eski moda bir duvar saati asılı. Buranın, herhangi bir şehirdeki, herhangi bir üniversite kampüsündeki herhangi bir derslikten hiç farkı yok. Tek fark, burada yalnız olman.

Buranın seçilmesinin nedeni, dikkatini dağıtacak çok az şey olması, böylece sorulara odaklanman kolaylaşacak.

Ben, sana, bilgisayar ekranından komutlar verileceğini söyledikten sonra seni yalnız bırakıp odadan çıkacak.

Oda sessiz.

En öndeki sıralardan birinde bir dizüstü bilgisayar var. Sen bilgisayara doğru yürürken, odada yankılanan ayak seslerinden başka tek bir ses duyulmuyor.

Sandalyeni, üzerinde bilgisayar duran sıraya doğru yaklaştırırken metal ayağın yer döşemesine sürtmesinden çıkan sesle irkildin.

Ekrandaki mesaj şöyleydi:

Denek 52,

Dr. Shields'ın ahlaki ve etik değerler konusunda yaptığı araştırmaya katıldığın için teşekkür ederiz. Bu çalışmaya katılarak, gizlilik ilkesini de kabul ettiğini beyan etmiş oluyorsun. Çalışma ve ilerleyişiyle ilgili bilgileri üçüncü kişilerle paylaşman kesinlikle yasaktır.

Sana uygulanacak testte doğru ya da yanlış cevap yoktur. Senden istenen aklına ilk gelen cevabı vermen, dürüstlüğü asla elden bırakmamandır. Sorularla birlikte detaylı açıklamalar da yapılacaktır. Bir soruyu cevaplamadan diğer soruya geçmen yasaktır.

İki saatlik seansın son beş dakikasına girdiğini bildirmek üzere uyarılacaksın.

Başlamaya hazır olduğunda klavyedeki *enter* tuşuna basabilirsin.

Neyle karşılaşacağın hakkında bir fikrin var mı?

Soruyu okuduktan sonra elini klavyeye götürdün ama tuşa doğruca basmak yerine bir süre bekledin. Bu soruya cevap vermeden önce ilk duraksayan sen değildin. Senden önceki elli bir denek de farklı boyutlarda kuşkucu tavırlar sergiledi.

İnsanın, kişiliğinde var olan ancak kabullenmek istemediği özellikleriyle yüzleşmesi korkutucu olmalı.

Bir anlık tereddüitten sonra bir tuşa bastın.

Yanıp sönen imlece sabitlenen ela gözlerin, hissettiğin endişeyi yansıtırçasına büyüdü.

Ekranda ilk soru belirdiğinde irkildin.

Bir yabancının, böylesine dış dünyayla iletişiminin kesilmiş olduğu bir yerde, herhangi bir açıklama yapmadan iç dünyanın en derinlerine inmeye çalışması sana garip gelmiş olmalı. Şu an içinde bulunduğun savunmasızlık hissinden rahatsızlık duyman

çok doğal ama seansın başarıya ulaşabilmesi için bu tür duyguların, cevaplarını etkilemesine izin vermemelisin.

Kuralları unutma. Açık ve dürüst olacaksın. Soruların uyandırabileceği utanç ya da acı hissi, cevaplarını verirken dürüst olmanı engellememeli.

Göreceli olarak sonrakilere göre daha yüzeysel diyebileceğim bu ilk soru cevap testi seni çok rahatsız ederse, devam etmeme kararı alabilirsin. Araştırmaya katılan bazı denekler, bu kararı aldılar. Bu test herkese uygun bir test değil.

Ekrandaki soruya bakarak devam et.

Belki içgüdülerin şu an sana hiç başlamadan odadan çıkıp gitmeni söylüyor olabilir. Buna şaşırıyorum. Böyle yaparsan testi başlamadan bitiren ilk kişi olmayacaksın.

Ama sen, elini klavyeye götürdün ve tuşlara basmaya başladın.

BÖLÜM ÜÇ

17 Kasım, Cumartesi

Rahatsız edici derecede sessiz olan odada oturmuş, önümdeki ekrana bakarken çok tedirginim. Yanlış cevap diye bir şık olmadığı söylendi ama bu ahlaki testin karakterim ve iç dünyam hakkında pek çok şeyi açık edeceğini biliyorum.

Oda çok soğuk. Sürekli tetikte olmam ve gevşemem için kasıtlı olarak soğuk tutulduğunu düşünüyorum. Sanki kâğıt hışırtıları, ayak sesleri, birbirleriyle şakalaşan, itişip kakışan öğrencilerin sesleri gibi hayali sesler duyar gibiyim.

İşaret parmağımla klavyedeki bir tuşa bastım ve ekranda ilk sorunun belirmesini bekledim.

Suçluluk duymadan yalan söyler misin?

İrkilerek, geri çekildim.

Taylor, umursamaz bir sesle bu araştırmadan bahsettiğinde hayal ettiğim böyle bir şey değildi. Neden bilmiyorum ama ben doğru yanlış şıkları olan bir teste tabi tutulacağımı düşünmüş, kendim hakkında fazla detaya girmek zorunda kalmayacağımı sanmıştım. Oysa şimdi kişisel düşüncelerimi kendi sözcüklerimle ifade etmek zorundayım. Ayda bir karşıma çıkan ilk soru oldukça çarpıcı. Dr. Shields'ın, Taylor'a ve kendisine yalan söylemiş

olduğumu bildiğini düşünmeme neden olan bu soru karşısında bir süre donup kaldım.

Sonra kendimi toplayarak, parmaklarımı tuşlara götürdüm.

Çeşitli yalanlar vardır. Küçük beyaz yalanlardan ya da çok iyi bildiğim, insanın hayatını değiştirecek derecede öneme sahip büyük yalanlardan bahsedebilirdim. Ama daha güvenli sularda yüzmenin akıllıca olacağına karar verdim.

Evet, diye yazdım. Ben bir makyözüm ama sizin tanıyor olabileceğiniz makyözlerden değilim. Müşteri kitlem, modeller ve film yıldızları değildir. Yukarı Doğu Yakası'nda yaşayan genç kızları mezuniyet balosuna hazırlar; yardım balolarına giden annelerinin, daha genç ve güzel görünmelerini sağlarım. Düğün, vaftiz töreni gibi özel günlerde de davet sahiplerine bazı yanılısamarla hayallerindeki görüntüyü kazandırmaya çalışırım. Dolayısıyla evet, orta yaşlı gergin bir anneye çok genç ve güzel görüldüğü, on altı yaşındaki bir genç kıza yüzündeki sivilceyi fark etmediğimi söylemek gibi pek çok yalan söyler ve bunlardan suçluluk duymam. Bu yalanların hemen hemen hepsini daha iyi bahşiş alabilmek için söylerim.

Profesörün istediği gibi bir cevap verememiş olmaktan endişelenerek gergin bir şekilde enter tuşuna bastım. Ama tuşa basar basmaz, ekranda ikinci soru belirince onun beklentisini karşılamış olabileceğimi düşünerek rahatladım.

Birini aldattığın, kandırdığın bir olayı anlat.

Vay canına! Bu biraz küstahça değil mi?

Ama sonra hayatta herkesin bu tür yollara mutlaka başvurmuş olacağını düşündüm. Küçük bir çocukken Monopoly oyununda hile yapmak da bir kandırmacadır ve bunu yapmamış tek bir çocuk bile olmadığından eminim. Bir süre düşündükten sonra yazmaya başladım.

Dördüncü sınıftayken, bir sınavda kopya çektim. Sally Jenkins, dil bilgisi konusunda sınıfın en iyisiydi. Kalemimin ucundaki pembe silgiyi kemirip, ait sözcüğünün ait mi yoksa ayit şeklinde mi yazılmasının doğru olduğunu düşünürken gözüm anımsıma kâğıdına ilişti. Sözcüğü doğru yazdım ve sınavdan A aldım.

Enter tuşuna bastım.

Yıllardır Sally’i aklıma bile getirmemişken şimdi bu olayı hatırlamış olmam çok ilginç. Liseden beraber mezun olduk ama ben birkaç yıldır, yılda bir organize edilen buluşmalara bile gitmediğimden onun şimdi ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Büyük olasılıkla iki ya da üç çocuğu, part time bir işi ve ailesinin evinin yakınlarında bir evi vardır. Beraber büyüdüğüm pek çok kız, şu anda buna benzer hayatlar yaşıyor.

Bunları düşünürken boş gözlerle ekrana bakıp, diğer sorunun gelmesini bekledim. Soru gelmeyince bir kez daha enter tuşuna bastım ama ekranda bir değişiklik olmadı.

Sistemde bir hata olmuş olabileceğini düşündüm. Tam yerimden kalkıp, odadan çıkarak Ben’i aramayı düşünmeye başlamıştım ki önümdeki ekranda, sanki bir el o anda yazıyormuş gibi birer birer harfler belirmeye başladı.

52 numaralı denek, senden hiç kimseye anlatamadığın, daha derin ve etkileyici anılarını paylaşmanı istiyorum.

Paniğe kapıldım ve sakinleşmeye çalışarak gözlerimi etrafta gezdirdim. Pencerelelerdeki yıpranmış jalüziler açık ama bu kasvetli, sıkıcı günde dışarıda tek bir kişi bile yok. Çim alan ve yürüyüş yolu bomboş. Tam karşıda bir bina var ama uzak olduğundan şu anda içinde birilerinin olup olmadığını söylemek imkânsız.

Yalnızım, tamamen yalnızım! Bu gergin ruh haliyle arkamdan gelen bir fısıltı duyar gibi oldum.

Gözlerimi yeniden ekrana çevirdim. Bir mesaj daha gelmişti.

Verdiğin yanıt, mantık süzgecinden geçirmeden aklına ilk gelen yanıt mıydı?

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Dr. Shields, aklımdan geçenleri nasıl bilebilirdi?

Ani bir hareketle sandalyemi çekip, ayağa kalkmaya davrandım. Tam odadan çıkıp, bu saçma sapan testi sonlandırmaya karar vermiştim ki Dr. Shields’ın ilk aklıma geleni yazmayıp, daha yüzeysel bir olayı anlatmamı anlamasının nedeninin yanıt vermeden

önce duraksamam olduğunu düşündüm. Sandalyemi tekrar sıraya doğru yaklaştırıp derin bir nefes aldım.

Gözlerim ekranda beliren yeni mesaja odaklandı.

Yüzeysel cevapları bir kenara bırak. Daha derinlere dal.

Dr. Shields'ın aklımdan geçenleri biliyor olması imkânsız, diye düşündüm. Bu dünyadan soyutlanmış bir odada olmak hayal gücümü harekete geçirmiş olmalı. Eğer etrafta insanlar olsaydı böyle saçma düşüncelere kapılmazdım.

Kısa bir süre sonra ikinci soru yeniden ekranda belirdi.

Birini aldattığın, kandırdığın bir olayı anlat.

Tamam, diye düşündüm. Hayatımın acı gerçeklerini öğrenmek istiyorsun, öyle mi? O zaman ben de biraz daha derine inebilirim.

Eğer aldatmacada dolaylı olarak rol oynamışsam yani suç ortaklığı yapmışsam bu aldatmaca sınıfına girer mi? diye yazdım.

Bir süre yanıt gelmesini bekledim ama ekrandaki tek hareket yanıp sönen imleç oldu. Yazmaya devam ettim.

Bazen iyi tanımadığım kişilerle takılırım. Ya da sanırım, yakından tanımak istemediğim kişilerle demek daha doğru olur.

İşim bana, ilk görüşte insanlar hakkında yerinde değerlendirmeler yapmayı öğretti. Ama özel hayatımda, özellikle birkaç kadeh içki içtikten sonra bu değerlendirmeyi yapmaktan kaçınmayı tercih ederim.

Birkaç ay önce bir başçıyla tanıştım ve beni evine götürdü. O evde bir kadının yaşadığını anlamamak mümkün değildi ama ben ona bu konuda hiçbir şey sormadım. O kadının sadece bir ev arkadaşı olduğunu düşünmeyi tercih ettim. Bilinçli olarak gerçeğe gözlerimi kapadım.

İtirafımın nasıl tepki alacağını düşünerek enter tuşuna bastım. Tek gecelik kaçamaklarımın bazılarını, sadece en iyi arkadaşım Lizzie ile paylaşırdım ama o gece banyo tezgâhında, parfüm şişeleri ve makyaj malzemeleri gördüğümü onunla bile paylaşmadım. Ayrıca tek gecelik kaçamaklarımın ne sıklıkta olduğunu da bilmez. Beni yargılamasını istemiyorum.

Aklımdan bunlar geçerken ekranda birer birer başlıklar belir-meye başladı.

Bu daha iyi.

Bir an, testte başarılı olmanın verdiği mutlulukla dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Sonra aklıma, bir yabancıнын seks hayatıyla ilgili itiraflarımı okuduğu gerçeği geldi. Kaliteli olduğu belli olan ütülü gömleği ve kemik çerçeveli gözlükleriyle Ben, bir profesyonel gibi görünüyordu. Ama sonuç olarak psikiyatrist ve çalışma arkadaşı hakkında gerçek anlamda hiçbir şey bilmiyordum.

Belki de yaptıkları ahlaki ve etik değerler araştırması adı altında bambaşka bir şeydi.

Hatta testi uygulayan kişinin New York Üniversitesi'nde profesör olduğundan bile emin olamazdım. Taylor, bu bilgilerin doğruluğunu ispatlamayı aklından bile geçirmeyecek, aklı beş karış havada bir kızdı. Kim bilir, belki de bu araştırmaya katılması için davet edilme nedeni genç ve güzel bir kız olmasıydı.

Devam edip etmemeye karar vermeye çalışırken ekranda bir sonraki soru belirdi.

Daha iyi bir teklif alırsan, önceden arkadaşınla yapmış olduğun programı iptal eder misin?

Bu soru, duyduğum gerginliğin azalmasına neden oldu. Zararsız bir teste benziyordu bu. Sanki Lizzie, kararsız kalmış da benden akıl almak için bir şeyler soruyor gibiydi.

Dr. Shields'ın tüyler ürpertici bir planı olsa, bunu hayata geçirmek için bir üniversite dersliğini seçmezdi, diye düşündüm. Ayrıca o bana seks hayatımı sormadı. Konuyu ben açtım.

Soruyu yanıtladım. *Evet, ederim çünkü düzenli bir işim yok. Bazen haftalarca başımı kaşıyacak zaman bulamam. Manhattan'ı turlayarak günde yedi, sekiz müşteriye makyaj yaptığım günler olur. Ama sonra birkaç gün, günde sadece bir ya da iki iş için çağırılıyorum. Bir iş geldiği zaman özel hayatımı ön plana alıp işi geri çevirmek gibi bir lüksüm yok.*

Yanıtımı göndermek üzere tuşa basmak üzereyken, Dr. Shields'ın bu yanıtı tatmin edici bulmayacağını düşündüm. Bana verilen talimatı uygulayıp daha derine inmeye karar verdim.

On beş yaşımıdayken bir cinsiyetçi dükkânında işe başladım. İki yıl sonra da okulu bırakmak zorunda kaldım. Eğitim giderlerimi

karşılayabilmek için ailemin maddi desteğine rağmen haftada üç gece garsonluk yapmam ve aldığım öğrenci kredisini geri ödemem gerekiyordu. Birilerine borçlu olmaktan nefret ederim. Bankamatik fişinde borçlu olduğumu gösterecek eksi bakiye görme endişesiyle iş çıkışı eve giderken dükkândan sandviç aşıırırdım.

Maddi durumum şimdi daha iyi ama en iyi arkadaşım Lizzie'nin sahip olduklarına sahip değilim. Ailesi her ay ona harçlık göndermeye devam ediyor. Benim ebeveynlerim varlıklı insanlar değiller ve kız kardeşimin özel ihtiyaçları var. Bu nedenle evet, zaman zaman arkadaşım la yaptığım programı iptal etmek zorunda kalıyorum. Finansal durumum, canımın istediği şeyi yapmama olanak vermiyor. Çünkü hayatta kendimden başka güvenebileceğim hiç kimsem yok.

Yazdığım son satırı birkaç kez okudum. Sızlanıp duran bir çocuk izlenimi yaratmaktan korkuyordum. Umarım Dr. Shields ne anlatmaya çalıştığımı anlar. Mükemmel bir hayatım yok ama zaten kimin var ki? Benden çok daha beter durumda olanlar da var.

Kendimi bu şekilde ifade etmeye hiç alışık değilim. Kimseyle paylaşmadığım düşüncelerimi dile getirmek, birinin yüzündeki makyajı temizleyip, makyajsız doğal yüzünü görmeye benziyor.

Ardından birkaç soru daha yanıtladım. Soruların bir tanesi şuydu: **Hiç gizlice eşinin ya da hayatını paylaştığın erkek arkadaşının telefonunu karıştırdın mı?**

Eğer beni aldattığından şüphelensem karıştıırırdım, diye yanıtladım. Gerçi hiç evlenmedim ve karşı cinsle aynı evde yaşamadım. Sadece birkaç tane ciddi denilebilecek duygusal ilişkim oldu. Ancak o kişilerden şüphelenmemi gerektirecek bir durum yaşamadım.

Altıncı soruyu yanıtladığımda oraya ilk geldiğim zamandan çok daha farklı hissettiğimi fark ettim. Sanki üst üste birkaç fincan kahve içmiş gibi canlı ve enerjiktim. Ayrıca ilk başta duyduğum gerginlik ve endişe yok olmuştu. Tamamen bana yöneltilen sorulara odaklanmış, zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varmamıştım. Kırk beş dakikadır bu soruları oturmuyor olabileceğim gibi iki çarpı kırk beş dakikadır da oturuyor olabilirdim.

Becky'nin ilaç masraflarını nasıl ödediğime dair ailemle asla paylaşmayacağım sırrımı yazmayı bitirdiğimde ekranda yine harfler belirmeye başladı.

Bu, senin için oldukça zor olmalı.

Mesajı birkaç kez okudum. Dr. Shields'ın beni anladığını belirten sözlerinin, beni bu derece rahatlatması çok şaşırtıcıydı.

Arkama yaslanıp, kürek kemiğimde sandalyenin sırt kısmındaki metalin baskısını hissederken, onun nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım. Hayalimdeki Dr. Shields, iri yarı, aklaşmış sakalları olan yaşlı bir adamdı. Son derece düşünceli ve şefkatli biriydi. Ona anlattıklarımı ve çok daha beterlerini defalarca duymuş olmalıydı ve en önemlisi beni yargılamıyordu.

Bu, gerçekten de çok zor, diye düşündüm. Gözlerimden akmak üzere olan yaşlara engel olmak için birkaç kez gözlerimi kırptırdıktan sonra kendimi, *Teşekkür ederim,* diye yazarken buldum.

Daha önce hiç kimse benim hakkımda bu kadar ayrıntılı şeyler öğrenmek istememişti. Karşıma çıkan insanların hepsi, Dr. Shields'm hiç hoşlanmadığı yüzeysel konuşmalarla tatmin olan kişilerdi.

Belki de sakladığım sırlar, benim için düşündüğümde çok daha ağır bir yükmuş, diye düşündüm. Çünkü bunları Dr. Shields'a anlatmak bana kendimi hafiflemiş hissettirdi.

Ekrana doğru hafifçe eğilip, işaret parmağımdaki gümüş yüzükle oynayarak bir sonraki sorunun gelmesini, kendimi bile şaşırtan bir hevesle bekledim.

Son soruyu yanıtlamamın üzerinden epey zaman geçtikten sonra beklediğim soru geldi.

Sevdiğin birini hiç incittin mi?

Yutkundum. Soruyu birkaç kez daha okuduktan sonra arkamda kimsenin olmadığından emin olmama rağmen dönüp arkama baktım.

Beş yüz dolar alacaksın, diye mırıldandım kendi kendime. Para kazanmak, hele böyle yüklü bir meblağı kazanmak benim için hiç kolay değildi.

Uzun süre duraksamamın, Dr. Shields'ın bir şeyler sakladığını düşünmesine neden olduğunu öğrenmişim. Bu nedenle ellerimi hemen klavyeye götürüp yazmaya başladım.

Zaman kazanmaya çalışır gibi tuşlara yavaş hareketlerle basarak, *"Ne yazık ki evet,"* yazdım. Omzuma dökülen buklelerimle bir süre oynadıktan sonra yazmaya devam ettim. *New York'a ilk geldiğimde hoşlandığım ve benden hoşlanan bir arkadaşım vardı. Bir gün bana dışarı...*

Durdum. Bunu anlatmak gereksiz olacaktı. Dr. Shields'ın istediği yanıtın bu olmadığını biliyordum.

Silme tuşuna basarak, harfleri birer birer sildim.

Buraya ilk geldiğimden beri verdiğim sözü tutmuş ve dürüst olmuştum ama şimdi bir şeyler uydurmayı düşünüyordum. Dr. Shields, dürüst olmadığımı anlayabilir mi acaba? Ve... acaba yalan söylemek bana nasıl hissettirecek?

Bazen sevdiğim herkesi incittiğimi düşünüyorum.

Yazmak istediğim buydu. Dr. Shields'ın anlayışlı bir ifadeyle başını salladığını ve beni devam etmem için cesaretlendirdiğini görür gibi oldum. Hatta belki de ona ne yaptığımı anlatsam bile o beni rahatlatacak bir şeyler yazacaktı.

Ağzım kurudu. Gözlerimi ovuşturdum.

Cesaretimi toplayabilirsem Dr. Shields'a, o dönem henüz on üç yaşında olmama rağmen o yaz, annem ve babam isteyken Becky'nin sorumluluğunu üstlenmek zorunda kaldığımı anlatacaktım. Becky'le uğraşmak hiç kolay değildi. Ben arkadaşlarımla otururken sürekli odama dalar, eşyalarımı alır ve nereye gidersem peşimden gelmek isterdi. Yine de onu severdim.

Hayır, severdim değil seviyorum, diye düşündüm. Onu hâlâ seviyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Ama yine de onun varlığı beni rahatsız ediyor.

Ben, kapıyı çalıp beş dakika kaldığını bildirdiğinde henüz tek kelime bile yazmamıştım.

Gözlerimi klavyeden ayırmadan yavaşça yazmaya başladım. *Evet, ve bunu yapmamış olmak için her şeyimi feda edebilirim.*

Yazdıklarımın üzerinde düşünmeden hemen gönderme tuşuna bastım.

Dr. Shields'ın bu sözlerime karşılık bir şeyler yazmasını bekleyerek gözlerimi ekrana diktim.

İmleç, küçük bir kalbin atışı gibi ritmik hareketlerle durmadan yanıp sönüyor, hipnotik bir etki yaratıyordu. Bir süre sonra ekrana odaklanan gözlerim yanmaya başladı.

Eğer Dr. Shields şu anda bana bir şeyler yazsa, devam etmemi istese, süre aşımının sorun olmayacağını söylese bunu seve seve yapardım. Ona her şeyi, en derinde sakladığım sırrımı detaylarıyla anlatacaktım.

Nefesim sıklaştı. Sanki bir uçurumun kenarında durmuş, bana birinin atla demesini bekliyor gibiydim.

Seansın sonlanmasına sadece birkaç dakika kaldığını biliyor, bir mesaj gelir ümidiyle gözümü ekrandan ayırmıyordum.

Ekranda hâlâ imlecin yanıp sönmesi dışında bir hareket yoktu. Ama zihnimde, imleçle eş zamanlı bir tempoyla durmadan şu cümle yankılanıyordu: *Anlat, anlat, anlat...*

Ben, kapıyı açtığımda, zorlukla gözlerimi ekrandan ayırıp, seansın bittiğini anladığımı belirtmek için başımı salladım. Yavaş hareketlerle sandalyenin arkasına astığım deri ceketimi ve sırt çantamı aldım. Bakışlarımı son bir ümitte, bir kez daha ekrana çevirdim ama hâlâ Dr. Shields'tan bir mesaj yoktu.

Ayağa kalktığımda bütün vücudumu bir yorgunluk dalgasının kapladığını hissettim. Tüm enerjim bitmiş gibiydi. Bacaklarım beni taşıyamıyordu ve düşüncelerim bir sis bulutuna gömülmüştü. Tek isteğim bir an önce eve gitmek ve perçinli yatağa kıvrılıp uyumaktı.

Kapıdan çıkarken, beni orada bekleyen Ben, elindeki tabletin ekranına bakıyordu. Yanından geçerken gözüme ekranda yazan Taylor'ın ismi ve altındaki üç farklı isim çarptı. Herkesin sırları vardır. Kendi kendime, bu insanların sırlarının ne kadarını ortaya dökceklerini düşündüm.

Ben, peşinden gitmemi ister gibi bana bakıp merdivenlere doğru yürürken, "Yarın sabah saat sekizde görüşürüz," dedi. Aslında yavaş adımlarla yürüyordu ama onun adımlarına ayak uydurmakta çok zorlanıyordum.

"Tamam," diye mırıldandım. Merdivenlerden inerken basamaklardan yuvarlanmamak için sıkıca tırabzanı tutuyordum.

Aşağıya indiğimizde, "Acaba... acaba bu ne tür bir araştırma?" diye sordum.

Ben'in, sorumdan rahatsız olmuş gibi duraksaması, bana onu inceleme şansı verdi. Yeni boyanmış ayakkabılarına, özenli giyimine bakarak onun detaycı biri olduğunu düşündüm. Ama ne onun ne de Dr. Shields'ın hakkında gerçek anlamda hiçbir şey bilmiyordum ve bu durum beni endişelendiriyordu.

Birkaç dakika sonra Ben, "Yirmi birinci yüzyılda ahlaki değerler üzerine kapsamlı bir çalışma. Dr. Shields, yüzlerce farklı kişiye test uygulayarak akademik dünyada merakla beklenen tezine hazırlık yapıyor," dedi ve konuşmanın bittiğini belirtmek ister gibi bakışlarını lobide beklemekte olan genç kadına çevirdi. "Jeannine?"

Binadan çıkınca deri ceketimin fermuarını çektim. Bir süre nerede olduğumu anlamak ister gibi etrafa baktım ve sonra dönüp dairemin yönünde yürümeye başladım.

Etrafımdaki herkes gündelik, sıradan işlerle meşguldü. Ellerinde parlak renkli yoga şilteleri tutan birkaç genç kadın, köşedeki spor salonuna girdi. El ele tutuşmuş bir çift yanımdan geçti. Kaykaya binmiş bir çocuğun arkasından koşan babası, "Hey, yavaş ol dostum!" diye bağırıyordu.

İki saat önce bu sıradan insanların dikkatimi çekmezdi ama şimdi telaşlı, gürültülü dış dünyaya ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Evime doğru yürürken köşedeki trafik ışıklarında durdum. Hava çok soğuk olduğundan cebimden eldivenlerimi çıkardım. Eldivenlerimi takarken, daha dün sürmüş olduğum ojemini yer yer çıkmış olduğunu fark ettim.

Büyük olasılıkla, son soruyu yanıtlayıp yanıtlamamaya karar vermeye çalışırken farkında olmadan tırnaklarımdaki ojeyi soymuş olmalıyım.

Bir an içim ürperdi ve kollarımı göğsümde kavuşturarak ısınmaya çalıştım. *Hastalanacağım sanırım*, diye düşündüm. Bugün gitmem gereken dört müşterim vardı ve şehirde oradan oraya koşacak, tanımadığım insanlarla havadan sudan konuşacak enerjiyi nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Acaba yarın o dersliğe geri döndüğümde sorulara kaldığımız yerden mi devam edeceğiz? Yoksa Dr. Shields son soruyu yanıtsız bırakmama izin verip bana yeni bir soru mu yöneltecek?

Son köşeyi de dönüp dairenin bulunduğu apartmana geldim. Bina kapısını anahtarım ile açıp içeri girdikten sonra kapının düzgün bir şekilde kapandığından emin olmak için dönüp kontrol ettim. Tanrım, tam bir paranoyak gibi davranıyorum! Dördüncü kattaki daireme ulaşmak için merdivenlerden adeta sürünür gibi çıktım ve içeri girer girmez kendimi yatağıma attım. Leo da sanki rahatlamaya ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi hemen yatağa sıçrayıp yanıma kıvrıldı. Leo'yu, birkaç yıl önce bir hayvan barınağında kedilere bakarken ani bir kararla sahiplenmiştim. Barınaktayken havlayan ya da sürekli ilgi bekleyen hayvanlardan değildi. Kafesinde yatarken bana öyle bir bakış atmıştı ki, sanki uzun zamandır gelip onu sahiplenmemi bekliyor gibiydi. O günden sonra Leo en yakın dostum oldu.

Telefonumun alarmini bir saat sonraya kurduktan sonra Leo'nun o küçük, sıcak bedenini okşayarak rahatlamaya çalıştım.

Uyumak istiyordum ama beş yüz doların yaşadığım bu deneyime değip değmediği düşüncesi beynimi kemirirken uyumam mümkün değildi. Böylesine yoğun bir deneyime ve benle bir girdap gibi içine çeken şiddetli duygulara hiç hazırlıklı değildim.

Yatakta yan dönüp, kurşun gibi ağırlaşmış göz kapaklarımı kapatırken, biraz dinlenince kendimi daha iyi hissedeceğimi umuyordum.

Yarın neler olacağına, Dr. Shields'ın neler soracağına dair hiçbir fikrim olmaması beni çok rahatsız ediyordu. Kendimi rahatlatmak için, bana bu işi silah zoruyla yaptırmadıklarını düşündüm. Eğer gitmek istemezsem, uyuyakaldığımı söyleyebilirdim ya da Taylor gibi yapıp haber bile vermeden gitmezdim.

Uykuya dalmadan önce son düşündüğüm şey, oraya gitmek zorunda olmadığımды. Ama bunu düşünürken bile kendimi kandırdığımın farkındaydım.

BÖLÜM DÖRT

17 Kasım, Cumartesi

Yalan söyledin. Ahlaki değerler konulu bir çalışmada yalan söylemen son derece ironik ama aynı zamanda girişimci bir kişiliğin ifadesi.

Sekiz randevusunun verildiği denek sen değildin.

Sen test odasına götürüldükten epey sonra, saat 8.40'da asıl randevu verdiğimiz katılımcı arayıp, uyuyakaldığını söyledi. Yine de devam etmene izin verdim çünkü ilgi çekici bir denek olduğunu kanıtladın.

İlk izlenimlerim; gençsin, ehliyetindeki bilgiler yirmi sekiz yaşında olduğunu doğruladı. Uzun dalgalı, kestane rengi, şekil vermesi güç saçların var. Üzerinde deri bir ceket ve kot pantolon var. Alyansın yok ama işaret parmağına üç gümüş ince halkadan oluşan bir yüzük takıyorsun.

Sıradan ve özensiz dış görünüşüne karşın tavırlarındaki profesyonellik dikkat çekici. Elinde bir kahve bardağıyla gelmedin ve erken saatte gelen çoğu denek gibi esneyip gözlerini ovuşturmadın. Dimdik oturdun ve soruları arasında sadece telefonuna bakmak bakışlar fırlatmadın.

İlk seansta verdiğin kişisel bilgiler, kasıtlı olarak vermediğin bilgilerle aynı değere sahip.

Daha ilk sorudan itibaren, senden önce bu çalışmaya katılmış diğer elli bir genç kadından çok farklı olduğunu ortaya koydun.

Önce bir müşteriyi memnun edip, iyi bahşış almak için yalan söylediğini söyledin. Aynı sorunun yöneltildiği pek çok katılımcı arkadaşlarıyla yaptıkları programı bir son dakika konser bileti veya gelecek vadeden bir randevu için iptal edeceklerini söylerken, senin zihninin işe odaklı olduğundan iş için iptal edeceğini söyledin.

Para senin için çok önemli. Görünen o ki etik kodunun temeli para.

Ahlak ve paranın yolları kesiştiğinde sonuçlar insan karakteriyle ilgili şaşırtıcı bir takım gerçekleri aydınlatır.

İnsanlar, hayatta kalma, nefret, aşk, kıskançlık, şehvet gibi bir takım temel nedenler için ahlaki ilkelerini yok saymaya eğilimlidirler. Bu temel nedenlerden bir diğeri de paradır.

Gözlemlerime dayanarak, sevdiğin insanları kendinden daha ön planda tuttuğunu gördüm. Kanıtı da ebeveynlerini korumak için onlardan bilgi gizlemen. Bununla beraber kendini, bir ilişkiyi yıkabilecek bir eylemde suç ortağı olarak tanımladın.

Ama en ilginç, yanıtlamadığın, tırnaklarındaki ojeleri soya-rak yanıtlayıp yanıtlamamayı düşündüğün soruydu.

Bu test, seni özgürleştirecek Denek 52.

Tek yapman gereken kendini bu teste adanmak.

BÖLÜM BEŞ

17 Kasım, Cumartesi

Kısa bir uyuklama, Dr. Shields ve garip testiyle ilgili zihnimi kurcalayan endişe verici düşüncelerden kurtulmama, bir fincan sert kahve de, işime odaklanmama yardımcı oldu. İşimi kusursuz bir şekilde yapıp o günkü müşterilerimin tümünü memnun ederek daireme döndüğümde sanki sabahki teste katılan ben değilmişim gibi hissediyordum. Yarın yeni bir seansa katılma fikri, bana artık o kadar da rahatsız edici gelmiyor.

Hatta kendimi, uzun zamandır ihmal ettiğim ev işlerini yapacak kadar enerjik hissediyorum. Sağa sola atılmış giysileri toplayıp, dolabıma astım. Yaşadığım stüdyo daire o kadar ufak ki bir mobilyanın kaplamadığı tek bir duvarı bile yok. Eğer bir ev arkadaşıyla yaşamayı kabul etsem daha geniş bir daireye çıkabilirim ama yıllar önce yalnız yaşamaya karar verdim. Kimseyle paylaşmak zorunda olmadığım özel alanımın olmasını, daha geniş bir dairede yaşamının getireceği konfora yeğliyorum.

Yatağıma oturup, bir süre dairemin tek penceresinden içeri sıran akşam güneşini izledim. Daha sonra, gelecek ekstra beş yüz dolar sayesinde faturalarımı ödeyebileceğimi korkusunu yavaş yavaş, güvenle kara kaplı defterime uzandım.

Antonia Sullivan'a çek yazarken, düşüncelerimi bir anda, "Onları üzmemek istemediğin için sevdiklerinden bir şeyler sakladığın oldu mu?" diye soran Dr. Shields ele geçirdi.

Kalemi tutan elim, donup kaldı.

Antonia, konuşma ve uğraşı terapistidir ve alanında Philadelphia'nın en iyilerinden biridir.

Salı ve perşembe günleri Becky ile çalışan devlet destekli uzman terapistin çalışmaları sonucu kardeşim az da olsa ilerleme kaydetmeyi başarmıştı. Ama Antonia'nın devreye girmesiyle küçük mucizeler gerçekleşmeye başladı. Becky'nin kendi saçını örmeğe çalışması, deftere bir cümle yazması ya da Antonia'nın kendisine okuduğu kitap hakkında sorular sorması bunlardan bazılarıydı. Hafızasının derinlerine gömdüğü bilgiler yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Antonia'nın saatlik ücreti yüz yirmi beş dolar. Annem ve babam, yüz yirmi beş doların onun iki haftalık ücreti olduğunu düşünüyor ve ona göre ödeme yapıyorlar. Geri kalan miktarı ben tamamlıyorum.

Bugün, Dr. Shields'ın sorularını yanıtlarken, ilginç bir şekilde o ana dek farkına varmamış olduğum bir şeyi keşfettim. Bu, benim taşımakta oldukça zorlandığım bir yük ve bunu itiraf etmek beni çok rahatlatmıştı. Eğer ebeveynlerim doktor faturasının çoğunu benim ödüyordum bilseler, babam çok mahcup olur, annem de tedirgin olurdu. Hatta belki de yardımımı reddederlerdi.

Bilmemeleri çok daha iyi.

On sekiz aydır Antonia'nın ücretinin büyük bölümünü ben ödüyorum. Onun, Becky'yi her ziyaretinden sonra annem, son derece mutlu bir şekilde beni arayıp gelişmeleri bildiriyor.

Bu sabah katıldığım çalışmadan önce, bu sessiz sinema oyunu baş etmeye çalışmanın beni ne kadar zorladığının farkında değildim. Dr. Shields, içinde bulunduğum şartların zor olduğunu yazınca, sanki sonunda gerçek duyguları ifade etmişim gibi hissettim.

Çeki yazıp bir zarfa koyduktan sonra buzdolabına gidip soğuk bir bira aldım.

Bu gece, sabah katıldığım seansta söylediklerimi daha fazla düşünmek istemiyordum. İstesem de istemesem de sabah yine kendimi o dünyanın içinde bulacağım ve hiç değilse bu gece, mantığıma bir türlü uyduramadığım bu garip deneyimden uzakta kalmak benim için iyi olacak.

Telefonumu aldım ve Lizzie'ye mesaj yazdım. *Biraz daha erken buluşalım mı?*

Bara girince gözlerimle etrafı taradım ama Lizzie henüz gelmemişti. On dakika erken geldiğim düşünülürse bu gayet doğaldı. Boş bar taburelerinden birine oturdum ve yanımdakini Lizzie'ye ayırmak için çantamı üzerine koydum.

Barmen Sanjay, beni selamladı. "Selam Jessy!" Burası evimden sadece üç blok uzakta olduğundan sık sık geldiğim bir yer. Ayrıca indirimli içki saatlerinde bira sadece üç dolar.

"Bira mı?"

Başımı iki yana salladım. "Votka vişne, lütfen." Üstelik indirimli içki saati neredeyse bir saat önce sona ermişti.

Lizzie geldiğinde ben votkamı yarılamaıştım. Bana doğru gelirken bir yandan da boynundaki fularını ve ceketini çıkartıyordu. Yanımdaki bar taburesine koymuş olduğum çantamı kaldırdım.

Yanağıma acele bir öpücük konduran Lizzie, heyecanlı bir tavırla, "Bugün başıma ne geldi asla tahmin edemezsin!" dedi. Pembe yanakları, toplamış olduğu sarı saçlarıyla tam bir Orta Batılı çiftlik kızı gibi görünüyordu. Zaten teatral kostüm tasarımcısı olmak ümidiyle New York'a gelmeden önce olduğu kişi de tam olarak buydu.

"Kesin edemem. Anlat hadi," dedim. Onunla son buluşmamızda Lizzie bana evsiz bir adamın hindili sandviç aldığından adamın sandviçi geri çevirip Lizzie'yi kendisinin vegan olduğunu

bilmemekle suçladığını anlatmıştı. Birkaç hafta önce de Target mağazasında birinden banyo havlularının bulunduğu bölümü göstermesini rica etmişti. Sonradan, yardım istediği kişinin bir mağaza çalışanı değil Oscar adayı aktris Michelle Williams olduğu ortaya çıkmıştı. Lizzie, hikâyeyi anlatırken, "Ama yine de banyo havlularının yerini biliyormuş," demişti.

"Washington Meydanı Parkı'ndaydım... Hey! Bak sen! Sen votka vişne mi içiyorsun? Ben de aynısından alayım, Sanjay. Bu arada ateşli erkek arkadaşın nasıl? Neyse, nerede kalmıştım Jess? Tamam, tavşanda. Tam parkın ortasında durmuş, boncuk gibi gözleriyle bana bakıyordu."

"Tavşan mı? Hadi canım!"

Lizzie, başını salladı. "Görmem lazım, muhteşem bir şey! Upuzun kulakları, minicik pespembe bir burnu var. Kesin evcil bir hayvan, evden kaçmış olmalı."

"Ve şu anda senin dairende. Haklı mıyım?"

"Bu soğukta onu sokakta bırakamazdım. Pazartesi ilk işim çevre okulları dolaşıp bir tavşan isteyip istemediklerini sormak olacak."

Sanjay, Lizzie'nin içkisini verdi ve Lizzie, hemen büyük bir yudum aldı. "Eee, sen anlat bakalım. Neler yaptın?"

Bir kereliğine de olsa onun gününe rakip olabilecek bir gün yaşamıştım ama konuşmak için ağzımı açtığımda gözlerimin önünde ekranda yazan uyarı belirdi. *Bu çalışmaya katılarak, gizlilik ilkesini de kabul ettiğini beyan etmiş oluyorsun. Çalışma ve ilerleyişiyle ilgili bilgileri üçüncü kişilerle paylaşman kesinlikle yasaktır.*

Bakışlarımı bardağıma dikerek, "Her zamanki şeyler işte," diye cevap verdim. Sonra çantamdan birkaç bozukluk çıkarıp, yerimden kalktım. "Biraz müzik iyi gelir. İstedğin bir şarkı var mı?"

"Rolling Stones'tan bir şey olsun."

Lizzie için *Honky Tonk Women*'i seçip müzik kutusuna atıktan sonra kendime bir şarkı seçmek için listeye göz gezdirdim.

Lizzie'yle, buraya taşınmamdan kısa bir süre sonra tanışmıştık. İkimiz de rağbet görmeyen bir Broadway şovunun sahne arkasında çalışıyorduk. O kostüm ekibindeydi, ben de makyözüm. İki gün sonra oyun sahneden kaldırıldı ama o süreçte biz arkadaş olmuştuk. O, bana herkesten daha yakındır. İkimiz de birbirimizin ailelerini tanıyoruz. Lizzie beni çok iyi tanır. Mesela, favori sandviçimizi yerken her zaman içinden turşusunu çıkarıp bana verir çünkü turşuyu ne kadar çok sevdiğimi bilir. Ben de onun yeni bir *Karen Slaughter* romanı piyasaya sürüldüğünde, romanı bitirene kadar evinden dışarı adım atmayacağını bilirim.

Her ne kadar Lizzie, benim hakkımda her şeyi bilmesede, bugün yaşadığım deneyimi onunla paylaşmamak beni rahatsız etti.

Aklımdan bunları geçirirken, yanıma gelen genç adamı fark edip, şarkı listesine bakabilmesi için kenara çekildim. O sırada Lizzie'nin şarkısı çalıyordu.

"Demek Rolling Stones hayranısın, öyle mi?"

Dönüp adama baktım. Büyük ihtimalle işletme mezunu. Onun gibilerle metroda sürekli karşılaşıyorum. Bisiklet yaka süveteri ve jilet gibi ütülü kot pantolonuyla Wall Street'e ait görünüyor. Koyu renk saçları kısa ve kirli sakalı var. Saati de onun hakkında ipucu veriyor. Bir Rolex takıyor ama bu, varlıklı bir aileden geldiğini işaret edecek antika bir Rolex değil. Daha yeni bir model. Büyük olasılıkla ilk yıl sonu teşvik primiyle kendisi satın almıştır.

Benim için fazla havalı.

"Erkek arkadaşım Rolling Stones hayranıdır."

"Şanslı adammış."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim." Sonra kendim için *Purple Rain*'i seçtim ve Lizzie'nin yanına döndüm.

Sanjay, şaşkın bir sesle Lizzie'ye, "Yani banyonda bir tavşancık var, öyle mi?" diye sordu.

Lizzie, "Etrafı pisletmiyorum, yelleri parlatıyorum," diye açıkladı. "Ama yine de ev arkadaşım bu durumdan hiç memnun değil."

Sanjay, gizlemeye çalıştığı bir gülümsemeyle bana göz kırptı. "Bir tane daha ister misin?"

Tavşan konusunda çok heyecanlı olan Lizzie, çantasından cep telefonunu çıkarıp, "Eminim resmini görmek istersiniz," diyerek, Sanjay'e ve bana doğru uzattı.

"Çok tatlı bir şey," dedim.

Lizzie, hayran bakışlarla tavşanın resmine bakarken, telefonuna bir mesaj geldiğini bildiren ses üzerine mesaj kutusunu açtı. "Hey, Katrina'yı hatırladın mı? Bir parti veriyormuş, bizi de çağırıyor. Gitmek ister misin?"

Katrina, yeni bir prodüksiyonda Lizzie ile beraber çalışan bir tiyatro oyuncusu. Tiyatroda çalıştığım dönemde bir süre ben de onunla birlikte çalışmışım ama tiyatrodan ayrıldıktan sonra onu hiç görmedim. Yaz boyunca bana mesajlar atıp buluşmak istediğini söyledi ama ben mesajlarını yanıtsız bıraktım.

Düşünecek zaman kazanmak için, "Bu gece mi?" diye sordum.

"Evet. Sanırım Annabelle de gidiyor. Belki Cathleen de gider."

Annabelle ve Cathleen'i severim ama büyük ihtimalle bu partiye tiyatrodan çalışan herkes davetlidir. Ve onların arasında bir daha asla görmek istemediğim biri de var.

Lizzie, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Endişelenmene gerek yok. Gene orda olmayacak," dedi.

Onun bu daveti kabul etmeye çok istekli olduğunu gözlerinden okuyabiliyorum. Bu insanlar hâlâ onun arkadaşları, ayrıca tiyatro dünyasından insanlarla yakın ilişkide olması kariyeri için de avantaj sağlar. New York tiyatrosu denince akla, birbirine kenetlenmiş bir grup insan gelir ve iş bulmak, bu grupla ilişkilerinizi sıcak tutmanıza bağlıdır. Oraya bensiz gitmek zorunda kalırsa kendini kötü hissedeceğini biliyorum.

Beynimin içinde Dr. Shields'ın derinden gelen, yatıştırıcı sesi yankılanır gibiydi. *Suçluluk duymadım, yalan söyler misin?*

Evet, diye yanıtladım.

Kararımı vermenin rahatlığıyla Lizzie'ye dönüp, "Gene'le ilgisi yok. Kendimi çok yorgun hissediyorum ve yarın erken kalkmam gerek," dedim. Sonra elimle Sanjay'e işaret edip, "Hadi, son bir bardak daha içelim ve sonra ben gidip uyuyayım. Ama sen mutlaka partiye gitmelisin Lizzie," diye ekledim.

Yirmi dakika sonra Lizzie ve ben bardan çıktık. Kaldırımda birbirimize sarılıp öpüşerek veda ettikten sonra zıt yönlerle doğru yürümeye başladık. Ona sarıldığımda burnuma portakal çiçeği kokusu geldi. Bu kokuyu seçmesinde ona yardımcı olduğum günü düşündüm.

Köşeyi dönüp, partiye doğru yürümeye başlayan Lizzie'yi izledim.

Lizzie, Gene French'in partide olmayacağını söylemişti ama benim görmek istemediğim tek kişi Gene değildi. Her ne kadar New York'taki ilk yeddi yılımı o insanlar için harcamış olsam da artık hayatımın o döneminde tanıdığım insanların hiçbirini görmeye istekli değildim.

Aslında beni bu şehre çeken şey tiyatro dünyasıydı. Küçük bir kızken annem beni, *Oz Büyücüsü* adlı oyuna götürmüş ve o günden sonra gelecek hayallerimi tiyatro dünyasında yer almak süslemişti. Oyunu izledikten sonra oyuncular, *Teneke Adam*, *Korkak Aslan*, *Korkuluk* ve diğer karakterler lobiye geldiklerinde onların da bizim gibi sıradan insanlar olduğunu fark etmiştim. Sadece mat beyaz bir pudra, göz kalemiyle yapılmış çiller, yeşilimsi bir fondötenle bu karakterlere dönüşmüşlerdi.

Okulu bırakıp New York'a taşındığımda Bloomingdale's mağazasında Bobbi Brown makyaj malzemeleri reyonunda çalışmaya başlamıştım. Bir yandan da *Backstage.com* sitesi aracılığıyla gösterimdeki tiyatro oyunlarında makyöz olarak çalışmak için seçmelere katılıyordum. Profesyonellerin fondötenlerini, tasma kirpiklerini, maskaralarını, silindir spor çantalarda değil de katmanları

akordeon gibi açılan tekerlekli küçük valizlerde taşıdıklarını da o dönemde öğrendim. Önce düzensiz aralıklarla, ücretimin çoğunlukla kombine bilet olarak ödendiği küçük gösterilerde çalıştım. Birkaç yıl sonra daha çok ses getiren, izleyici sayısı yüksek yapımlarda iş bulmaya başlayınca Bloomingdale's mağazasındaki işimi bıraktım. Hatta bir menajer bile tuttum. Menajerim, her ne kadar sanatsal değil ticari gösteriler yapıyor olsa da o dönem isim yapmış bir illüzyonistin de temsilcisiydi.

Hayatımın o dönemi, sahne arkasında oyuncularla dostluk kurarak, seyircilerin oyun sonunda ayağa kalkıp yaptığımız işi alkışlamasını izleyerek geçti. Ama kazancım, şimdi serbest makyöz olarak elde ettiğim kazancın ancak yarısı kadardı. Kısa bir süre sonra herkesin hayallerini gerçekleştirecek kadar şanslı olmadığımı anlayıp kabullendim.

Yine de zaman zaman gülümseyerek o günleri ve Gene'nin değişip değişmediğini düşünmekten kendimi alamıyorum.

Tanıştırıldığımızda, elimi ellerinin arasına almıştı. Sesi, tiyatro camiasının tüm tanınmış isimlerinin sesi gibi canlı ve etkileyiciydi. Henüz otuzlarının sonlarında olmasına rağmen epey yol almıştı. Meslek hayatında bulunduğu yere, benim kendim için hayal edebileceğimden çok daha hızlı ulaşmıştı.

Bana ilk sözü, *"Harika bir gülümsemen var,"* olmuştu ve ben bu sözler karşısında yüzümün kızarmamasını umut ettiğimi hatırlıyorum.

Onu düşündüğümde aklıma hep aynı sahneler geliyor. Sahne arkasındaki loş dinlenme odasına elimde bir fincan kahveyle gidip onu tavşan uykusundan uyandırıyorum. O, bana yazıcıdan henüz çıkmış oyun programını gösterip, adımın bulunduğu satırı işaret ediyor. Bizden başka kimsenin olmadığı odada göz göze geliyoruz ve o, pantolonunun kemerini çözmeye başlıyor.

Ben gözlerimde biriken yaşlarla savaşıırken, bana son sözleri, *Kendine dikkat et, tamam mı?* almıştı. Sonra bir taksi çağırp, soförün eline yirmi dolar tutuşturdu.

Acaba hiç aklına geliyor muyumdur? Hiç sanmıyorum.

Geçmişe bu kadar gömülmek yeter, diye düşündüm. Hayatıma devam etmeliyim.

Ama eve gidip yatağa girsem bile saatlerce sağa sola döneceğimi, uyuyamayacağımı biliyorum. Ya Gene ile geçirdiğim son geceyi düşünüp nerede yanlış yaptığımı bulmaya çalışacak ya da Dr. Shields'ın sorularıyla boğuşacağım.

Bunları düşünürken ayaklarım farkında olmadan beni, az önce çıktığım barın kapısına getirmişti. Kararsız adımlarla yürüyüp, tekrar içeri girdim. Gözlerimi etrafta dolaştırdım, aradığımı bulduğumda bakışlarım arkadaşlarıyla dart oynayan koyu renk saçlı bankacının üzerine odaklandı.

Doğruca yanına gittim. Ayağымda topuklu botlarım olmamasına rağmen adam, benden ancak birkaç santim uzundu. "Tekrar merhaba," dedim.

"Selam." Şaşırmıştı. Ne istediğimi sorar gibi gözlerimin içine baktı.

"Aslında erkek arkadaşım yoktu. Sana bir bira ısmarlayabilir miyim?"

"İlişkiniz ne çabuk bitmiş!" deyince, bir kahkaha attım.

"İlk içkileri benim almama izin ver lütfen," deyip, elindeki dart okunu arkadaşına verdi.

"Birayı boş ver. Daha sert bir şeylere ne dersin?"

Birlikte bara doğru yaklaşıırken, Sanjay'ın bana baktığını gördüm ve bakışlarımı kaçırdım. *Umarım Lizzie'ye eve gideceğimi söylediğimi duymamıştır, diye düşündüm.*

Sanjay, içkilerimizi verdiğinde, kadehini kaldırıp, "Ben Noah," dedi.

Ben de kadehimi kaldırıp içkimden bir yudum aldım. Alkolle birleşen tarçının tadı genzimi yaktı. Bu gecedен sonra Noah'ı bir daha görmek istemeyeceğimden emin olarak, aklıma gelen ilk ismi söyledim. "Ben de Taylor."

Üzerimdeki battaniyeyi atıp, doğrularak boş gözlerle etrafıma baktım. Noah'ın dairesindeki kanepede olduğumu anlamam birkaç saniyemi aldı. O bardan çıkıp, bir diğerine gitmiştik. Birkaç kadeh içkiden sonra da kendimizi burada bulmuştuk. İkimiz de akşam yemeği yememiştik ve açlıktan ölüyorduk. Noah, köşedeki pizzacıya gidip pizza almıştı.

En son bana bir kadeh şarap uzatıp, "Sakın bir yere kıpırdama. İki dakikaya burada olacağım. Sabah sana yumurtalı ekmek yapmak için yumurta almaya gidiyorum," dediğini hatırlıyorum.

Sonra, bir daha uykuya dalmış olmalıyım. Noah, botlarımı çıkarmış ve beni uyandırmayıp üzerime bir battaniye örtmüştü. Ayrıca kanepenin yanında duran sehpanın üzerine, *Hey uykucu! Sabah sana şehrin en güzel yumurtalı ekmeğini yapacağım*, diye bir not bırakmış.

Üzerimde hâlâ kot pantolonum ve süveterim vardı. Anlaşılan gece sadece öpüşmüştük. Sessizce botlarımı ve deri ceketimi giyip, parmak uçlarıma basarak kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda çıkan gıcırtıdan irkildim ve telaşla başımı Noah'ın yatak odasına doğru çevirdim. Ama neyse ki hiçbir hareket yoktu. Kapıyı ardımdan yavaşça kapattım ve hızlı adımlarla koridorda yürümeye başladım. Asansöre binip zemin katın düğmesine bastım. On dokuz kat aşağıya inerken, saçlarımı düzelterip, gözlerimin altına bulaşmış olan rimeli temizledim.

Kapıdaki görevli, beni fark edince cep telefonundan başını kaldırıp, "İyi geceler hanımefendi," dedi.

Başımla ona selam verip, kendimi dışarı attım. En yakın metro istasyonu dört blok ötedeydi. Gece yarısını geçmişti ve etrafta tek tük insan vardı. Hızlı adımlarla metro istasyonuna doğru yürürken bir yandan da çantamdaki metro kartımı çıkardım.

Serin esinti yüzümde bir batma hissetmeme neden oldu. Elimi çeneme götürüp, öpüşürken Noah'ın sakalının tahriş ettiği yeri ovaladım.

Canım acımişti ama bunun garip bir şekilde bana bir çeşit huzur verdiğini hissettim.

BÖLÜM ALTI

18 Kasım, Pazar

Katıldığın ikinci seans da aynı birinci seans gibi Ben'in seni lobide karşılayıp, 214 numaralı dersliğe getirmesiyle başlayacak. Basamaklardan çıkarken, bu seansın işleyişinin de ilk seans gibi mi olacağını sordun. Ben, bilgi verme yetkisine sahip olmadığı için seni sadece kuru bir evetle yanıtladı. Ben, bu çalışma hakkında çok az şey biliyor ve bildiklerini paylaşması kesinlikle yasak. Çalışmanın başında bu konuda detaylı bir anlaşma imzaladı.

Gümüş rengi kapağı olan, ince dizüstü bilgisayar sen gelmeden ilk sıraya yerleştirildi. Ekranda seans boyunca uyman gereken talimatların yanı sıra bir hoş geldin yazısı var. *Hoş geldin Denek 52.*

Ceketini çıkarıp, sandalyeye oturdun. Senden önce bu sandalyeye oturmuş, gergin bir tavırla kıkırdayan, acemice hareketler yapan çoğu genç kadından çok daha farklısın. Üstelik bu farkının tek nedeni sıra dışı güzelliğin değil.

Kontrolü kaybetmekten korktuğunu belli edercesine kaskatı duruyorsun. Yaklaşık beş saniye boyunca donmuş gibi, hiç hareket etmedin. Ekranı bakarken göz bebeklerin hafifçe büyüdü ve dudaklarını sımsıkı kapattın. Bütün bunlar klasik anksiyete belirtileri. Enter tuşuna basmadan önce derin bir nefes aldın.

Ekranda ilk soru belirdi. Soruyu okuduğunda kasılmış olan vücudunda bir gevşeme oldu ve dudakların hafifçe aralandı. Bir an tavana baktın, belli belirsiz başını salladıktan sonra parmakların hızla klavyede dolaşmaya başladı.

Ekranda beliren sorunun dünkü seni germiş olan son soru olmaması seni rahatlattı.

Üçüncü soruya geldiğinde tüm gerginliğin uçup gitmiş, seansın başındaki kontrollü halin kaybolmuştu. İlk seansta olduğu gibi bu seansta da verdiğin yanıtlar oldukça tatmin edici. Dürüst ve filtrelenmemiş içgüdüsel yanıtlar verdin.

"En son birine ne zaman haksızlık ettin?" şeklindeki dördüncü soruya verdiğin yanıt, *"Ona bir not bile bırakmadan dairesinden kaçıp gittim,"* oldu.

Araştırma soruları kasıtlı olarak ucu açık sorulardan seçildi. Bu tür sorular, deneklere istedikleri yöne doğru yol almalarını sağlayan bir tür serbestlik veriyor. Kadın deneklerin çoğu, en azından başlangıç safhasında seks konusuna girmekten çekinir. Ama sen çoğu insanın çekingen davrandığı bu konuyu ikinci kez seçtin. Yanıtını şöyle detaylandırdın: *Cinsel ilişkiye girip, sonra da dairesinden ayrılacağımı düşünmüştüm. Tek gecelik ilişkilerin kuralı budur. Dairesine giderken, yolda aklıma öğle yemeğinden beri hiçbir şey yememiş olduğum geldi ve önünden geçtiğimiz hamburgerciden bir hamburger almaya yeltendim. O, "Kesinlikle olmaz," diyerek beni durdurdu. "Şehirdeki en güzel yumurtalı ekmeği yapmakla ünlüyümdür."*

O, yumurta almaya gittiğinde kanepede uyuyakalmışım.

Kaşlarını çattın. Yoksa bu, pişmanlık belirtisi mi?

Sonra yazmaya devam ettin. *Gece yarısına doğru uyandım. Orada kalmak istemediğime karar verdim. Köpeğim yüzünden değil... Sadece orada kalmak istemiyordum. Aslında telefon numaramı bırakabilirdim ama şu anda ciddi bir ilişki istemiyorum.*

Şu anda bir erkeğin sana fazla yakın olmasını istemiyorsun. Aslında bu konuda detaya girmen ilginç olur. Bir an, sanki bu konuda yazmaya karar vermiş gibiydin.

Parmakların, klavyede bir süre hareketsiz kaldı. Sonra belli belirsiz başını salladın ve yanıtını yollamak üzere enter tuşuna bastın.

Bir sonraki soru ekranda belirir belirmez, parmakların hızla klavyede hareket etmeye başladı. Ama soruyu yanıtlamadın. Bunun yerine, seni sorgulayan kişiyi oldukça şaşırtan bir şey yaptın ve ona soru sormayı seçtin.

Umarım, kuralların dışına çıkmam sorun olmaz ama aklıma bir şey takıldı, yazdın. O adamın dairesinden öylece kaçtığım için suçluluk hissetmedim. Evime gittim, Leo'yu yürüyüşe çıkardım ve kendi yatağında uyudum. Bu sabah uyandığımdaysa o, aklıma bile gelmedi. Ama şimdi acaba kabalık mı ettim diye düşünüyorum. Yoksa bu ahlaki ve etik değerlerle ilgili bir çalışmaya katılmak beni bu değerler konusunda daha hassas biri mi yaptı?

İç dünyanın derinliklerine indikçe çok daha güçlü ve ilgi uyandıran bir kişi haline geliyorsun, Denek 52.

Tüm bu çalışma boyunca sorgulayan kişiye soru yönelten tek bir denek olmuştu: Denek 5. O, pek çok anlamda diğer deneklerden farklılık göstermişti.

Denek 5... özel biriydi. Aynı zamanda büyük bir hayal kırıklığıydı. Ve kesinlikle kalp kırıcıydı.

BÖLÜM YEDİ

21 Kasım, Çarşamba

Sanki bütün dünya benim ahlaki ve etik değerlerimi test ediyor.

Eve dönmek için otobüse binmeden önce bir muz ve bir şişe su aldığım büfedeki yorgun görünümlü satıcı, bana para üstü olarak beş yerine on sent verdi. Büfeden ayrılıp birkaç adım atmıştım ki, karşıma yüzü akne lekeleriyle kaplı, dişleri eğri büğrü, elinde üzerinde, *Hasta annemi görmeye, eve gitmek için paraya ihtiyacım var. Tanrı sizi korusun*, yazılı, yıpranmış bir karton tutan bir kadın çıktı. Tatil öncesi dönemlerde hep olduğu gibi otobüs yine ağzına kadar doluydu. Ama karşımda oturan, zayıf, uzun saçlı genç, sırt çantasını yanındaki boş koltuğa koyarak orayı işgal etmişti.

Boş bir yer bulup oturdum ama kısa bir süre sonra bu kararımdan pişmanlık duydum. Yanımda oturan kadın, e-kitap okuyordu ve dirseği benim alanıma taşıyordu. Rahatsız olduğumu belirtmek için yerimde kıpırdanınca koluna çarptım ve “Özür dilerim,” dedim.

Şoför, motoru çalıştırıp terminalden çıkarken düşüncelerimi yine Dr. Shields’ın araştırması için katıldığım ikinci seans ele geçirdi. Karşılaşmaktan korktuğum soru karşıma çıkmamıştı ama

en az onun kadar vurucu sorularla iç dünyamın derinliklerine bir yolculuk yapmıştım.

Pek çok arkadaşımın başları sıkıştığında borç para almak ya da zor bir patronla nasıl baş edecekleri konusunda öneriler almak için babalarını aradıklarını yazmıştım. Grip olup yatağa düştüklerinde ya da iş yerinde molaya çıktıklarında sohbet edip rahatlamak için annelerini aradıklarından bahsetmiştim. Eğer her şey farklı olabilseydi, benim de annem ve babamla böyle bir ilişkim olabileceğini söylemiştim.

Ama annemle babamın yeterince derdi var, bir de ben onlara yük olamam. Sadece bir değil iki çocuk için harika bir yaşam kurma yükünü omuzlarından almak zorundayım.

Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapatıp, Dr. Shields'ın bu anlattıklarından sonra verdiği cevabı düşündüm: *Omuzlarında taşıyabileceğinden daha ağır bir yük var.*

Bir yabancıнын bu gerçeğin farkında olması, garip bir şekilde bana kendimi daha az yalnız hissettiriyordu.

Acaba Dr. Shields çalışmasına devam ediyor mu yoksa ben onun son deneği miydim? Onun için ben, sadece Denek 52'ydim. Kaç isimsiz kızın o rahatsız metal sandalyeye oturduğu, parmaklarını aynı klavyenin tuşları üzerinde dolaştırdığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Belki de şu anda bir diğer isimsiz kıza sorular yöneltiyordu.

Yan koltukta oturan yolcu kıpırdadı ve yine benim alanıma tecavüz etti. Böyle küçük bir şey için tartışma çıkarmaya değmezdi. Koridora doğru çekildim ve telefonumu çıkardım. Gelen mesajlara baktım. Bir tanesi, Şükran Günü'nün ertesi günü, lokal bir barda bir buluşma düzenlediğini bildiren eski bir lise arkadaşımıydı. Yanıtlamadan ekranı kaydırarak daha eski mesajlara geldim. Yaz boyunca Katrina'dan gelmiş olan mesajların birini açtım. *Selam Jess. Kahve içmek ya da bir şeyler atıştırmak için buluşalım mı? Seninle konuşmam gerek.*

Ne hakkında konuşmak istediğini çok iyi biliyorum.

Ekranı yukarı doğru kaydardım, böylece artık onun mesajını görmek zorunda kalmayacaktım. Sonra kulaklıklarımı çıkardım ve *Game of Thrones*'u açıp izlemeye başladım.

Babam, o çok sevdiği Eagles montu ve kulaklarını örten yeşil bir bereyle beni otobüs terminalinde bekliyordu. Soğuk havada, nefes alıp verdikçe ağzından, pamuk yumağına benzer buharlar çıkıyordu.

Onları ziyaret etmeyeli sadece dört ay olmuştu ama otobüsün penceresinden ona ilk bakışta babamın bu dört ayda yaşlanmış olduğunu düşündüm. Beresinden taşmış saçları daha da beyazlamıştı ve sanki artık çok yorgunum, der gibi omuzları çökmüştü.

Bakışlarını otobüsün pencerelerinde dolaştırdı ve gözlerimiz buluştu. Apar topar içmekte olduğu sigarasını yere attı. Demek soğuk hava nedeniyle çıktığını düşündüğüm buhar, sigara dumanıymış. Sigarayı on iki yıl önce bırakmıştı ama bu on iki yıldır sadece evde içmediği anlamına geliyordu.

Ben otobüsten inerken, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Jessie!" deyip bana sarıldı. Bana sadece babam Jessie der. O, iri yarı, güçlü bir adamdır ve size sarıldığında kemikleriniz kırılacakmış gibi hissedersiniz. Sonra beni bıraktı ve Leo'ya dönerek, "Selam, küçük adam!" dedi.

Şoför, bagaj kapağını açmış, valizleri çıkıyordu. Kendi valizime doğru uzandım ama babam benden önce davrandı.

Her zaman olduğu gibi, "Aç mısın?" diye sordu.

Ben de her zaman olduğu gibi, "Açlıktan ölüyorum!" diye cevap verdim. Eve tok gitmek, annemi büyük bir hayal kırıklığına uğratmak anlamına gelirdi.

Araç parkına doğru yürürken babam, "Yarın Eagles'la Bears'ın maçı var," dedi.

"Geçen haftaki maçları gerçekten çok heyecanlıydı," diye cevap verdim. Bir yandan da yorumumun babama yeterli gelmesi

için dua ediyordum. Aslında otobüste maçın skoruna bakmayı planlıyordum ama ne yazık ki unuttuğum.

Eski model Chevy Impalamıza vardığımızda babam, küçük valizimi bagaja koydu. Bunu yaparken yüzünü istemsizce buruşturmuştu. Soğuk ve nemli günlerde dizlerindeki ağrı iyice artardı.

“İstersen ben kullanayım,” diye önerdim.

Babamın yüzünde incinmiş bir ifade belirince hemen, “Biliyorsun şehirde araba kullanma şansım olmuyor. Paslanmaktan korkuyorum,” diye ekledim.

“Tamam o zaman.” Bana doğru fırlattığı anahtarları havada yakaladım.

Ebeveynlerimin rutinini gayet iyi bilirim. Bu nedenle evde bir saat geçirdikten sonra ters giden bir şeyler olduğunu anladım.

Arabayı evin önüne park ettiğimizde babam, Leo’yu yürüyüşe çıkarmayı önerdi. Annem ve Becky’yi bir an önce görmek istediğimden bu teklifi sevinçle kabul ettim. Eve döndüklerinde babam, Leo’nun tasmağını çözemeyince yardım etmek için yanlarına gittim. Babamdan gelen koku, onun bir sigara daha içmiş olduğuna şüphe bırakmayacak kadar yoğundu.

Henüz sigarayı bırakmadığı zamanlarda bile bu kadar kısa süre içinde ardı ardına iki sigara içmezdi.

Mutfaka gittim. Becky ile mutfak masasının taburesine oturmuş salata yapmak için malzemeleri ayıklarken, annem kendisine bir kadeh şarap doldurdu ve bana da isteyip istemediğimi sordu.

“İyi olur,” dedim.

Annemin hafta içi şarap içmesi o anda bana garip gelmedi. Ne de olsa Şükran Günü arifesiydi ve hafta sonu olarak düşünülebilirdi.

Sonra makarna pişerken annem ikinci kadehini doldurdu.

Domates sosunu karıştırırken, onu izledim. Annem henüz elli bir yaşında. Vaftiz günlerinde, ben hâlâ genç ve güzelim, demek

için bana makyaj yaptıran kadınlardan çok da yaşlı sayılmaz. Saçlarını kestane rengine boyar ve günde on bin adım attığından emin olmak için belinde bir adım ölçer vardır. Ama şu anda bana sanki havası sönmüş bir balon gibi görünüyordu.

Hepimiz yuvarlak meşe yemek masasında yerimizi aldığımızda annem, beni işim hakkında soru yağmuruna tutarken, babam da makarnanın üzerine parmesan peyniri rendeliyordu.

Uzun zamandır ilk defa anneme gerçeği söyledim. Bir süreliğine tiyatrodaki işime ara verdiğimi ve serbest makyözlük yaptığımı anlattım.

“Peki ya o geçen hafta bana bahsettiğin şov nasıldı tatlım?” İkinci kadehini bitirmişti.

Bir an, ona ne söylemiş olduğumu hatırlamak için durdum ve zaman kazanmak için makarnamdan bir çatal aldım. “O şov yürümedi. Ama böylesi daha iyi aslında. Böylece bir yere bağlı olmak zorunda kalmıyorum. Ayrıca çok ilginç insanlarla tanışma şansım oluyor.”

“Buna sevindim.” Alnında belirmiş olan endişe kırışıklıkları azalmıştı. Sonra Becky’e dönüp, “Belki sen de bir gün New York’a taşınır, kendine ait bir apartman dairesinde yaşar ve ablan gibi, ilginç insanlarla karşılaşma şansını yakalarsın tatlım,” diye ekledi.

Bu sözler üzerine kaşları çatılan kişi ben oldum. Becky’nin çocukken yaşadığı beyin travması, onu sadece fiziksel olarak etkilemekle kalmamış, uzun ve kısa dönem hafızasını da etkilemişti ve yalnız yaşamasına olanak yoktu.

Annem, her zaman Becky’le ilgili boş hayaller kurar ve onu da boş yere cesaretlendirirdi. Eskiden bu durum beni rahatsız ederdi ama bugün bana... etik olmayan bir hareket gibi göründü.

Bu durum karşısında Dr. Shields’ın soracağı soruyu duyar gibiydim. *İnsanları boş hayaller kurmaya cesaretlendirmek vicdansızlık mıdır yoksa iyi niyetli bir hareket mi?*

Aklımdan böyle bir soruya nasıl yanıt vereceğimi geçirdim. Tam anlamıyla yanlış bir hareket diyemeyiz. Bir de şu yönüyle

düşünmemiz gerek; belki de bu gerçeklere gözlerini kapatma olayını annem Becky için değil kendisi için yapıyordu.

Şarabımdan bir yudum alıp konuyu değiştirdim.

“Eee, Florida tatili için heyecanlı mısınız bakalım?”

Annem, babam ve Becky her yıl, Noel’den iki gün sonra arabayla Florida’ya gider ve 2 Ocak’ta geri dönerler. Okyanustan sadece bir blok uzaklıktaki uygun fiyatlı bir otelde kalırlar. Becky, yüzemese de ve geçmişte bizlerin yardımıyla ancak beline kadar suya girmiş olsa da okyanus onun en sevdiği yerdir.

Sorum üzerine annemle babam bakiştılar.

“Neler oluyor?”

Becky, “Okyanus, bu yıl çok soğuk olacakmış,” dedi.

Bakışlarımı babama çevirdim ve göz göze geldiğimizde babam, bakışlarını benden kaçırdı. “Bunu daha sonra konuşuruz.”

Annem, bir anda sandalyesinden kalkıp, tabakları toplamaya başladı.

“Anne, dur ben yaparım.”

Başını iki yana sallayan annem, “Neden babanla birlikte Leo’yu yürüyüşe çıkarmıyorsunuz?” diye sordu. “Bu arada ben de Becky’yi yatırırım.”

Salondaki eski çekyatın ortasındaki metal, sırtıma batıyordu. Diğer tarafıma dönüp, uykuya dalabileceğim bir pozisyon bulmaya çalıştım.

Saat neredeyse gece yarısı birdi ve ev sessizdi. Ama benim zihnimde, sanki sürekli dönen bir çamaşır makinesi kazanı gibi o gece yaşananlar ve konuşulanlar dönüp duruyordu.

Evden dışarı çıktığımız anda babam, cebinden sigara paketini ve çakmağını çıkardı. Şiddetli rüzgâr nedeniyle, her ne kadar ateşi korumak için eliyle korumaya alsa da çakmağın yanması için en az üç kez çakması gerekmişti. Daha sonra benimle paylaştığı

haberleri sindirmek için benim de en az onun sigarasını yakmak için verdiği uğraş kadar uzun bir uğraş vermem gerekmişti.

Sonunda, "Tazminat mı?" diye kekelemiştim.

Babam, sigarasından derin bir nefes çekti. "Kabul etmek zorunda kaldım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu."

Zifiri karanlıktı ve henüz köşeye kadar yürümüş olmamıza rağmen parmak uçlarım soğuktan hissizleşmişti. Babamın yüzüne bakamıyordum.

"Yeni bir iş arıyor musun?"

"Evet, yeni bir iş bakıyorum, Jessie."

"Çok yakında yeni bir iş bulacağından hiç şüphem yok."

Cümlemi bitirdiğim anda, annemin Becky'e yaptığı şeyin aynısını babama yaptığımı fark etmiştim.

Bu kez soluma dönüp, rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak kolumu Leo'nun sırtına attım.

Ben evden ayrılmadan önce Becky'le aynı odayı paylaştık. Ama artık benden sonra boş kalan yere de Becky sahipti. Bir zamanlar yatağımın durduğu yerde şimdi etrafında bir koruma şeridi olan küçük bir trambolin ve üzerinde el sanatları malzemeleri olan bir masa duruyordu. Odayı tamamen sahiplenmesi beni rahatsız etmiyordu. Ne de olsa burası onun sahip olabileceği tek alandı.

Ebeveynlerim, yaklaşık otuz yıldır bu evde yaşıyorlar. Evin kredi borcu çoktan bitmiş olmalı ama Becky'nin sağlık giderleri için paraya ihtiyaçları var.

Her ay Becky için ne kadar harcama yaptıklarını biliyorum. Annemin baş ucundaki komodinin çekmecesine sakladığı faturaları görmüştüm.

Artık uyumaktan vazgeçmiş, fal taşı gibi açılmış gözlerimi tavana dikmişken aklımdan onlarca soru geçiyordu. Bu soruların en korkutucusu da, babamın tazminat olarak aldığı para tükendince ne yapacaklarıydı.

22 Kasım, Perşembe

Şükran Günü'nü her yıl, Helen Teyze ve Jerry Amca'nın evlerinde verdikleri akşam yemeği davetiyle kutlarız. Onların evi annemlerin evinden çok daha büyük. Yemek odalarında, etrafına en az on kişinin oturabileceği büyük bir yemek masaları var. Annem her yıl, bu davete giderken sebze güveci ve elmalı tart yapar. Becky ve ben de tartı süsleriz. Evden çıkmamıza yakın Becky ona makyaj yapmamı ister.

Ben de ona, "Tabi ki yaparım," derim. Eskiden, çocukken sürekli Becky'i manken olarak kullanır, üzerinde pratik yapardım.

Yanımda profesyonel makyaj malzemelerim yok ama Becky'nin renkleri aynı benimkiler gibi olduğundan kişisel makyaj malzemelerimi kullanabilirim. İkimiz de açık tenliyiz ve yanaklarımızda çiller var. Yeşile çalan ela gözlüyüz ve kaşlarımız düz. Hemen makyaj çantamı çıkarıp işe koyuldum.

"Nasıl görünmek istersin?"

"Selena Gomez gibi." Becky, Selena Gomez'in Disney Channel'da çıktığı günlerden bu yana onun sıkı bir hayranıydı.

"Bu iş beni oldukça zorlayacak. Seni acımasız şey!" dediğimde kıkırdamaya başladı.

Becky'nin yüzüne fondöten sürerken aklımdan annemin akşam yemeğinde söyledikleri geçiyordu. New York'a taşındıktan sonra onlarla Florida tatiline çıkmamıştım ama annem her zaman bana Becky'nin deniz kabukları toplarken, kıydan sıçrayan suyla ıslandığında kahkahalar atarken çekilmiş fotoğraflarını gönderirdi. Annem ve babamın en sevdiği deniz ürünleri restoranına gittiklerinde Becky, şemsiye ve kirazla süslenmiş alkolsüz kokteyller içerken dünyanın en mutlu kızı gibi görünürdü. Annem, kumsalda yürüyüş yaparken babam, onu mini golf oynamaya götürürdü. Sonra dalgakıranda buluşur, yengeç yakalamaya çalışırlardı. Çok nadir yengeç yakalarlar, sonra yakaladıkları yengeci tekrar okyanusa atarlardı. Florida tatili, onların yıl boyunca en mutlu oldukları zamandı.

"Noel'den sonra New York'a gelip beni ziyaret etmeye ne dersin? Rockefeller Meydanı'nda kurulan dev Noel ağacını görmeye gideriz. Sonra da Rockettes'i izlemeye gidebiliriz. Ayrıca Serendipity'de sıcak çikolata da içeriz."

"Harika olur." Becky, böyle söylese de sesinde belirgin bir endişe seziliyordu. Daha önce beni ziyarete gelmişti ama alışık olmadığı şehrin gürültüsü ve kalabalığı onu çok tedirgin etmişti.

Elmacık kemiklerini belirginleştirmek için biraz daha alılık sürdüm ve dudaklarını açık pembe bir rujla belirginleştirdim. Kirpiklerine rimel sürdükten sonra, "Şimdi gözlerini sımsıkı kapa," dedim.

Becky'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. En sevdiği an gelmişti. Elinden tutup onu banyodaki aynanın önüne götürdüm.

"Tanrım! Çok güzel görünüyorsun!"

Gözlerime dolan yaşları görmesini engellemek için ona sımsıkı sarılıp, başımı omzuna gömdüm. "Zaten çok güzelsin," diye mırıldandım.

Helen Teyze, en son olarak annemin yaptığı elmalı tartı sofraya getirdikten sonra erkekler, maçı izlemek için salona geçtiler, biz kadınlar da tabakları yıkamak için mutfakta toplandık. Bu da ailemin bir diğer ritüeli.

Kuzenim Shelly, pantolonunun düğmesini açarak, "Öyle doydum ki patlayacağım sanırım," dedi.

Teyzem, Shelly'ye dönerek, "Kendine gel Shelly!" diye onu azarladı.

Shelly, bana göz kırpıp, "Hepsi senin suçun anne. Yemekler muhteşemdi," diyerek gülümsedi.

Becky, masadaki tabakları getirip dikkatli bir şekilde mutfak tezgâhına bırakırken ben de kurulama bezini aldım. Diğer kuzenim, Shelly'nin kardeşi Gail, sekiz aylık hamile. Oflayıp puflayan Gail, mutfak masasının yanındaki sandalyeye oturmuş, ayaklarını önüne çektiği bir diğer sandalyeye uzatmış, bizi izliyordu. Aslında Gail, bu toplama işinden kaytarmak için bir bahane bulma

konusunda her zaman ustadır ama ilk defa bu yıl gerçekten mantıklı bir bahanesi var.

Shelly, kalan yemekleri küçük saklama kaplarına alırken, “Yarın hep beraber Brewster’dayız,” dedi. Hep beraber derken, yarın akşam bir araya gelecek olan lise arkadaşlarımızı kastediyordu.

“Bilin bakalım başka kim orada olacak?”

Bir süre sessiz kalıp, meraklı bir ifadeyle ona baktıktan sonra, “Kim?” diye sordum.

“Keith. Eşinden ayrılmış.”

Bu Keith’in okulun futbol takımından biri olduğundan hiç şüphem yoktu ama kendimi zorlasam da yüzü bir türlü gözlerimin önüne gelmedi.

Shelly’nin büyük heyecanının nedeni Keith’i kendisi için düşünmesi değildi. O, bir buçuk yıl önce evlenmişti ve mutlu bir evliliği vardı. Yirmi dolarına bahse girerim gelecek yılki Şükran Günü yemeğinin ardından mutfakta ayaklarını sandalyeye uzatan o olacak.

Shelly ve Gail, bir tepki bekler gibi yüzüme bakıyorlardı. Bu sırada Gail, eliyle daireler çizerek karnını okşuyordu.

Ceketimin cebindeki telefonumun titrediğini fark ettim.

“Eğlenceli olacağı benziyor. Sanırım şoförümüz de sen olacaksın değil mi, Gail?”

“Ne demezsin? Siz kızlar çılgınca eğlenirken ben küvete girmiş, *Us Weekly* okuyor olacağım.”

Shelly, “New York’ta görüştüğün biri var mı?” diye sordu.

Gelen bildirime bakmadığım için telefonum yeniden titredi.

“Ciddi biri yok.”

Gail abartılı bir şirinlikle, “New York’taki top model gibi görünen kadınlarla rekabet etmek zor olmalı,” deyip bir kahkaha patlattı.

Kuzenim sarı saçlarını ve pasif agresif tavırlarını o sırada söze karışan teyzemden almıştı.

"Bence artık elini çabuk tutmalısın. Birilerinin torununu kucağına almayı dört gözle beklediğine bahse girerim."

Genelde annem bu tip özel konuların herkesin içinde konuşulmasından hoşlanmaz ama bu kez, sanırım içtiği dört kadeh şarabın etkisiyle araya girdi.

"Jess'in, Broadway şovlarında çalışmaktan başını kaşıyacak vakti yok. Evlenip bir yuva kurmadan önce kariyerinde belli bir yere gelmek istiyor."

Annemin bu gerçeklik payı olmayan sözleri, bana arka çıkmak için mi yoksa kendisini daha iyi hissetmek için mi söylediğine karar veremedim.

Konuşma, Gail'in kocası Phil'in mutfığa girmesiyle bölündü. Buzdolabını açan Phil, "Birkaç kutu bira alacağım," dedi.

Yüzü asılan Shelly, "Aman ne güzel! Biz kadınlar etrafı toplarken orada öylece oturup, bira içerek maçı izlediğiniz için çok şanslı olduğunuzun farkında mısınız?" dedi.

Phil, bir kahkaha attı. "Hadi ama Shelly! Futbol maçı izlemek istediğini söylemeyeceksin herhalde."

Shelly, kapıyı işaret ederek, "Hemen çık buradan. Gözüm görmesin seni!" diye takıldı.

Bir süre Gail'in bebeğinin odasında sarı renk kullanılması-nın doğru olup olmayacağı konusundaki tartışmayı dinlemek için kendimi zorladım ama sonunda daha fazla dayanamayacağımı hissederek, mutfaktan çıktım.

Banyoya gittim ve ilk iş olarak gelen mesaja bakmadığım için sürekli sinyal veren cep telefonumu cebimden çıkardım. Banyo tezgâhının üzerinde yanan mumdan yayılan zencefilli çörek koku-su midemi bulandırıyordu.

Telefonun ekranına baktım ve tanımadığım bir numaradan bir mesaj gelmiş olduğunu gördüm.

Tatilde seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Dr. Shields. Bu hafta sonu şehirde olacak mısın? Eğer burada olacaksan seninle bir

seans daha yapmak istiyorum. Lütfen en kısa zamanda burada olup olmayacağını bana bildir.

Mesajı birkaç kez okudum. Dr. Shields'ın benimle böyle doğrudan iletişime geçmiş olduğuna inanamıyordum. Çalışmanın kuralları gereği deneklerin sadece iki seansa katılabileceklerini sanıyordum ama belki de yanlış anlamış olabilirdim. Dr. Shields'la yapacağım yeni bir seans, daha fazla para kazanacağım anlamına geliyordu.

Şükran Günü tatilinde olduğumuzdan Ben, izinli olmalıydı. Bu durumda sanırım bana mesaj atan bizzat Dr. Shields'tı. Belki de karısı rosto pişirip, torunlarını masaya toplamaya çalışırken Dr. Shields, evdeki çalışma odasına girmiş ve biraz çalışmak istemişti. Nasıl ben, sürekli ahlak kavramı üzerinde düşünmekten kendimi alamıyor, her olayı otomatik olarak ahlaki değerler çerçevesinde değerlendiriyorsam o da benim gibi işinden kopup, özel hayatını yaşayamayacak kadar işine düşkün biri olmalıydı.

Araştırmaya katılan kadınların çoğunun, tekrar seanslara çağırılma şansını elde etme fikrinden çok hoşlanacağını düşündüm ve Dr. Shields'ın neden onca insan arasından beni seçtiğini merak ettim.

Şehre dönüş biletimi önceden almıştım. Buradan pazar günü ayrılacaktım. Büyük maddi getirisi olacak bir iş için bile olsa, erken ayrılmam ebeveynlerimi hayal kırıklığına uğratacaktı.

Mesaja hemen cevap vermemeye karar verdim. Telefonumu cebime attım ve banyodan çıktım.

Banyo kapısında Phil'le burun buruna geldim.

Dar koridorda ona değmemeye özen göstererek geçmeye çalışırken, "Affedersin," dedim. Önüme geçerek bana engel oldu. Koridoru içtiği biranın kokusu kaplamıştı. Midem bulanmaya başladı. Phil de bizimle aynı lisedendi. Gail onuncu, o on ikinci sınıftayken çıkmaya başlamışlardı ve ondan sonra hiç ayrılmadılar.

"Shelly'nin seni Keith'e ayarlamak istediğini duydum."

Bir an önce yolumdan çekilmesini dileyerek gergin bir kahkaha attım.

"Keith beni hiç ilgilendirmiyor."

"Öyle mi?" Bana doğru yaklaştı. "Sen o herif için çok fazlasın."

"Teşekkür ederim, Phil."

"Ben aslında her zaman senden hoşlandım."

Donup kaldım. Gözlerimiz buluştu.

Tanrım! Karısı sekiz aylık hamile! Bu adam ne yapmaya çalışıyor?

O sırada mutfaktan gelen Gail'in sesi, aramızdaki gergin sessizliği bozdu. "Phil! Kendimi yorgun hissediyorum. Hadi artık gidelim."

Phil, önümden çekildi ve ben koşar adımlarla oradan uzaklaştım.

Banyoya girmeden önce arkamdan, "Yarın görüşürüz, Jess!" diye bağırdığını duydum.

Midem bulanıyor, yün kazağım beni dayanılmaz şekilde kaşındırıyordu. Buna Phil'in flörtleşmesi mi yoksa banyoda yanan mumun kokusu mu neden oldu bilmiyorum ama nefes alamıyordum. Bu his bana hiç yabancı değildi. Yıllar önce evimden ayrılmamın nedeni de bu histi.

Robot gibi mekanik adımlarla arka bahçeye yürüdüm. Orada soğuk havayı içime çekerken parmaklarım istemsizce cebimdeki telefona gitti. Elime değen plastik telefon kılıfı beni hiç beklemediğim kadar rahatlatı.

Babamın tazminat olarak aldığı para önünde sonunda bitecek ve ailem zorunlu giderlerini bile karşılayamayacak duruma düşecekti. Şimdi, şansım varken kazanabildiğim kadar para kazanmalı ve kenara atmalıydım. Eğer Dr. Shields'ın teklifini reddedecek olursam, o kendine kolaylıkla başka bir denek bulabilirdi.

Telefonumu çıkarıp, Dr. Shields'ın mesajına cevap yazdım. *Cumartesi veya pazar, her iki gün de benim için uygun.*

Henüz telefonumu cebime koymadan, bir mesaj geldi. *Harika. Cumartesi öğlen saatine adımı yazıyorum. Aynı yerde.*

BÖLÜM

SEKİZ

24 Kasım, Cumartesi

Üçüncü seansı, nasıl bir heyecanla beklediğimi asla tahmin edemezsin Denek 52.

Yine her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun ama önceki seanslara göre daha durgunsun. 214 numaralı dersliğe girdin ve sakin bir tavırla deri ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astın. Ceket düzgün asılmadı ama bunu umursamadın ve düzeltmeye yeltenmedin. Hemen sandalyeye oturdun ama enter tuşuna basmakta o kadar aceleci davranmadın. Bir süre bekledin.

Sen de benim gibi Şükran Gün'ü'nü yalnız mı geçirdin?

Ekranda sorular belirmeye başladıkça gitgide açıldın. Dış dünyadan sakladığın gerçek kimliğin su yüzüne çıkmaya başladı ve işte o zaman buraya ilk geldiğindeki durgunluğun kayboldu.

Bu seanslardan zevk almaya başladın, değil mi?

Dördüncü soru ekranda belirttiğinde parmakların hızla tuşların üzerinde gezinmeye başladı. Sırtın dikleşti. Parmakların dışında hiçbir yerin hareket etmiyor. Bütün bu ipuçları, senin bu konuda güçlü ve belirgin bir fikrin olduğunun kanıtı.

Düğünden bir hafta önce arkadaşının nişanlısının başka bir kadınla öpüştüğünü görsen, bunu arkadaşına söyler misin?

Arkadaşımın nişanlısının karşısına çıkar, itiraf etmek için yirmi dört saati olduğunu, eğer o yapmazsa bunu benim yapacağımı söyleyirim. Tabi eğer arkadaşlarıyla bir striptiz kulübünde bekârlığa veda partisindeyse, kucak dansı yapan veya sahnede dans eden kızı öptüyse iş değişir. Erkeklerin çoğu arkadaşlarına bir şeyler kanıtlamak için böyle şeyler yaparlar. Ama böyle bir durum dışında yaşanan bir öpüşmeysen, bunun hiçbir bahanesi olamaz. Hiçbir şey olmamış gibi davranmam mümkün değil. Çünkü eğer bir erkek bir kadını bir kez aldatırsa bunu tekrarlayacağına emin olabilirsiniz.

Bu sözcükleri yazdıktan sonra enter tuşuna bastın ve ekranda sonraki sorunun belirmesini bekledin. Ama sonraki soru hemen gelmedi. Birkaç dakika geçtikten sonra, parmakların yine tuşlarda dolaşmaya başladı. *Bir sorun mu var?*

Bir dakika daha geçti.

Ekranda beliren cevap seni oldukça şaşırttı. *Bir dakika lütfen.*

Bu soruya kusursuz bir yanıt verdin. Güdülerini acı ve yıkıma neden olacak olsa da insanların gerçek kişiliklerini değiştiremediklerine inandığını gösteriyor yanıtın.

Çatık kaşların ve kıstığın gözlerin, söylediklerine inancının tam olduğunu kanıtı.

Çünkü eğer bir erkek bir kadını bir kez aldatırsa bunu tekrarlayacağına emin olabilirsiniz.

Bir sonraki soruyu bekliyorsun ama gelmiyor.

Bu cevabını önceki cevaplarınla ilişkilendirdim ve bir aydınlanma yaşadım.

Katıldığın ikinci seansta, *"Şu anda ciddi bir ilişki istemiyorum,"* demiştin.

Başını çevirip arkandaki duvarda asılı olan saate sonra da kapiya baktın. Her açıdan mükemmel ve büyüleyici görünüyorsun.

Yine ikinci seansta, *"Umarım kuralların dışına çıkmam sorun olmaz ama aklıma bir şey takıldı,"* demiştin. Bu sözleri, bu çalışmanın kendi ahlaki değerlerini yeniden şekillendirdiğinin ipuçlarını vermeden önce söylemiştin.

Kaşlarını çatmış ekrana bakarken, bir yandan da işaret parmağındaki gümüş yüzükle oynuyorsun. Bu, endişeli veya gergin olduğun zamanlarda yaptığın bir hareket.

İlk seansta, *"Paraya gerçekten ihtiyacım var,"* demiştin.

Çalışmamız, olağanüstü bir şeye evrilmeye başladı.

Şu anda sen bu çalışmayı bambaşka bir yöne sürüklüyorsun. Hem de bu çalışmanın bir parçası olacağın hiç hesapta yokken...

İki soru daha geldi. Her ikisini de gayet kendinden emin bir şekilde yanıtladın. Kusursuzca.

Bugünkü son sorun senden başka hiçbir deneğin göremeyeceği bir soru. Bu soru özel olarak senin için hazırlandı.

Soru ekranda belirince gözlerin büyüdü ve gerginliğinin belirtisi olarak ekranda huzursuzca dolaşmaya başladılar.

Bu soruya vereceğin yanıt, bundan sonra yola beraber devam edip etmeyeceğimizi gösterecek. Bir şekilde cevap verecek olursan bu odadan çıkacak ve asla geri dönmeyeceksin.

Ama farklı bir şekilde cevap verecek olursan, işte o zaman sınırsız olasılıkların kapısı açılacak. Psikolojide yeni bir çıkır açabilirsin.

Bu soruyu sormak aslında bir kumar ama sen risk almaya değersin.

Soruya hemen yanıt vermedin. Sandalyeni geriye çekip ayağa kalktın. Sonra da görüş alanından çıktın.

Zeminde yankılanan ayak seslerin net bir şekilde duyuluyor. Kısa bir an için tekrar görüş alanına girdin, ardından yine kayboldun.

Odada bir aşağı bir yukarı yürüyorsun.

Şimdi roller değişti, bu sefer beni bekleten sensin. Ayrıca bu çalışmanın bambaşka bir şeye evrilip evrilmeyeceğine karar verecek olan da sensin.

Sandalyene oturdun ve arkana yaslandın. Ekrandaki soruyu defalarca okurken gözlerin hızla hareket ediyor.

Bu çalışmada daha etkin bir rol almayı düşünüyor müsün? Karşılığında alacağın ücret çok daha yüksek olacak ama senden istenecekler de çok daha kapsamlı ve özel olacak.

Yavaş hareketlerle parmakların, tuşların üzerinde dolaşmaya başladı.

Evet.

BÖLÜM

DOKUZ

24 Kasım, Cumartesi

Üçüncü seans da diğer iki seans gibi başladı. Lacivert, V veya bir süveter giymiş olan Ben, lobide beni bekliyordu. Boş sınıf, ilk sıraya konmuş dizüstü bilgisayar, ekranda beni karşılayan *Hoş geldin Denek 52* yazısı, her şey önceki seansların tıpatıp aynısıydı.

Bugün Dr. Shields'ın sorularını yanıtlamayı neredeyse dört gözle bekliyordum. Belki de bunun nedeni, eve yaptığım ziyaretin ardından çalkantılarla sarsılan psikolojik durumumun verdiği gerginlikten kurtulabileceğimi düşünüyor olmamdı.

Ama seansın sonlarına doğru, buraya geldiğimde hissettiğim gerginlik daha da arttı.

Nişanlısını aldatan adamla ilgili soruya verdiğim yanıttan sonra uzun bir sessizlik oldu ve soruların niteliği değişti. Tam olarak nasıl bir değişiklik olduğunu açıklayamıyorum ama sonraki iki soru diğerlerinden çok farklıydı. Buraya deneyimlerim veya kendimle ilgili konular üzerine sorularla karşılaşmayı umarak gelmiştim. Ama son sorular, yurttaşlık bilgisi sınavında sorulacak cinsten teorik sorulardı. Bunları yanıtlamak için uzun bir süre düşünmem gerekti. Yanıt vermek için Dr. Shields'ın benden

sürekli talep ettiği gibi acı anılarımın derinliklerine inmeme gerek yoktu.

Verilen ceza her zaman işlenen suçla doğru orantılı mıdır?

Ve ardından, *"Kurbanların, faillere hak ettikleri cezayı kendi elleriyle vermeleri adil midir?"* sorusu geldi.

Bu zorlu soruların yanı sıra oradan ayrılmadan önce, bir de çalışmayı bir sonraki aşamaya taşımalı mıyım kararını vermek zorunda olmanın gerginliğiyle mücadele ettim. Dr. Shields'ın yazdıklarına göre eğer devam etmeye karar verirsem, benden istenecekler çok daha kapsamlı ve özel olacaktı ve bu son derece kaygı vericiydi.

Dr. Shields, kapsamlı ve özel derken neyi kast etti? Bunu kendisine sormaya çalıştım. Verdiği yanıt, tıpkı sorduğu sorular gibi ekranda belirdi. Bana gelecek çarşamba yüz yüze görüşürsek, bu konuda açıklama yapacağını yazdı.

Uzun bir süre düşündükten sonra fazladan kazancı geri çeviremeyeceğime karar verdim.

Şimdi, evime doğru yürürken bu endişe verici olayı aklımdan çıkarmak istesem de onun ne planladığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

Leo'nun tasmasını takıp, Botanik Bahçesi'ne doğru yürürken içimden sürekli, *"Aptalca davranmayacağım,"* diye yineleyip durdum. Botanik Bahçesi, Alphabet City bölgesinde en sevdiğim yerlerden biri. Aynı zamanda düşünebilmek için gayet uygun bir yer.

Dr. Shields, benimle yüz yüze görüşmek istiyor. Bu kez New York Üniversitesi'ndeki derslikten başka bir adres verdi bana. Doğu 62. Cadde'de bir yere gelmemi istedi.

Burası onun kliniği mi yoksa dairesi mi bilmiyorum. Ya da Tanrı bilir, bambaşka bir yer bile olabilir.

Leo, tuttuğum tasmaya asılarak beni en sevdiği ağaca doğru çekti ve bu, beni tekrar dünyaya döndürdü. Karşıdan aynı binada yaşadığımız genç bir kızın kanış köpeğinin tasmasını tutarak bana doğru geldiğini gördüm ve beni lafa tutmasına engel

olmak için telefonumu kulağıma götürüp, konuşuyormuşum gibi yaptım. Şu anda onunla havadan sudan konuşacak gücüm yok.

Büyük şehirde, tehlikeli durumlara düşen kadınlar hakkında pek çok hikâye duydum. *New York Post* gazetesinde gözlerinin üzerine bant çekilmiş pek çok kadının resmini gördüm ve telefonumda, yaşadığım bölgede bir suç işlendiğinde mesaj gönderen bir uygulama var.

Risk almadan yaşadığımı söylemiyorum. İşim gereği her gün hiç tanımadığım insanların evine, hiç bilmediğim bölgelere gidiyorum. Ayrıca özel hayatımda da hiç tanımadığım pek çok erkeğin evine gittim.

Ama bu, farklı bir şey.

Bu çalışmadan hiç kimseye bahsetmedim. Dr. Shields'ın kurallarından biri de mutlak gizlilik. O, benim hakkımda pek çok şey biliyor ama ben, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Belki de onun hakkında bir şeyler öğrenebilirim.

Botanik Bahçesi'ne henüz gelmiş olmamıza rağmen, Leo'nun tasmaını çekip eve doğru yöneldim. Dönüş yolundaki adımlarım, gelirken attığım adımlara göre çok daha kararlıydı.

Şimdi durumu tersine çevirme zamanı geldi. Bu kez, inceleme yapma sırası bende.

Eve girer girmez kendime buz gibi bir Sam Adams açtım, tabletimi alarak yatağıma uzandım. İlk adını bilmiyor olsam da psikiyatri ya da psikolojik araştırma gibi sözcüklerle arama motorunu kullanarak, New York'ta yaşayan Dr. Shieldsların listesini daraltabilirim.

Arama motoruna Dr. Shields yazdığımda sayfada bir sürü Dr. Shields listelendi. İlk Dr. Shields, etikte anlam karmaşası hakkında bir makale ve ailevi ilişkiler üzerine bir kitap yazmıştı. Bu özellik, benim aradığım Dr. Shields'a uygun.

Parmağımı ekranda dolaştırarak, resimlere baktım. Nerede yaşadığımdan, son cinsel ilişkiye kadar hakkımda her şeyi bilen adamın resmini görmem gerekiyordu.

Resimleri büyütmeden önce bir an duraksadım.

Hayalimde bir Dr. Shields imajı yaratmıştım. Bilge, babacan, gözlerinde şefkatli bakışlar olan bir adam. Bu imajı o kadar benimsemiştim ki, şimdi karşıma farklı görünümde birinin çıkmasından endişeleniyordum.

Ama mantıklı düşününce kafamda yarattığım bu imajın hiçbir tutarlı yanının olmadığını fark ettim. O, herkes olabilir. Parmagımla ilk resme dokundum. Sonra irkildim ve bir an boğuluyormuşum gibi hissettim. İlk düşüncem, bir hata yapmış olduğumdu. Ekranda ardı ardına beliren resimler bir ışık seli gibi akıyordu. Henüz bir tanesine dikkatle bakmadan, gözlerim bir diğer resme, daha sonra bir diğerine takılıyordu.

Emin olmak için resimlerin altında yazan alt yazıları bir kez daha okudum ve sonra gözlerim ekrandaki en büyük resme odaklandı. Dr. Shields'ın benim hayalini kurduğum iri yarı, babacan profesörle en ufak bir ilgisi bile yoktu.

Dr. Shields, Dr. Lydia Shields, bugüne dek görmüş olduğum en güzel kadınlardan biriydi.

Arkama yaslanıp, bakır rengi uzun saçlarını, pürüzsüz tenini ve kusursuz yüz hatlarını inceledim. Otuzlarının sonlarında olmalıydı. Biçimli hatlarıyla tam bir zarafet sembolüydü.

Güzel mavi gözlerinden gözlerimi alabilmek için kendimi zorladım. Gözleri tam anlamıyla büyüleyiciydi. Karşımda duran sadece bir resim olmasına rağmen, bu gözler adeta beni görüyormuş, ruhumu okuyormuş gibi hissettim.

Neden onun bir erkek olduğunu düşündüğümü hiç bilmiyordum. Geriye dönüp yaşadıklarımı düşününce, asistanı Ben ondan sadece Dr. Shields olarak bahsetmişti ki, bu onun cinsiyeti hakkında ipucu veren bir tanım değildi. Onu tamamen farklı hayal etmiş olmam büyük olasılıkla psikolojik dünyam hakkında bir şeyler söylüyor.

Sonra onu boydan gösteren bir resme tıkladım. Sahnede durmuş, sol elinde bir mikrofon tutuyordu. Sol elinin yüzük parmağında, beş taşlı, elmas bir alyans vardı. Dar bir etek, ipek gömlek

giymişti. Ayakkabılarının topukları o kadar yüksekti ki, onlarla değil konuşma yapmak, sahneye kadar yürüyebileceğimi bile hayal edemiyordum. Uzun, zarif bir boynu ve hiçbir kontür paletinin yaratamayacağı kadar güzel elmacık kemikleri vardı.

Dr. Shields, içinde bulunduğum, iş almak için çırpındığım ve daha iyi bahşiş alabilmek için pohpohladığım müşterilerin dünyasından o kadar uzaktaydı ki. Tamamen farklı bir dünyaya ait biri gibi görünüyordu.

Sorularını yanıtladığım kişiyi tanıdığımı inanmıştım. Onun, düşünceli, şefkatli bir adam olduğunu düşünüyordum. Dr. Shields'ın bir kadın olduğunu öğrenmek, tüm o soruları bir kez daha düşünmeme neden oldu. Ve tabi ki verdiğim tüm yanıtları da...

Bu dört dörtlük görünen kadının benim karmaşık hayatıma ilgi duymasının nedeni ne olabilir?

Arkadaşımın nişanlısını başka biriye öpüşürken gördüğümde nasıl tepki vereceğim sorusunda bekârlığa veda partisi, striptiz kulübü, kucak dansı gibi şeyler söylediğim aklıma gelince yanaklarım kızardı. Ayrıca soruları yanıtlarken dil bilgisi kurallarına dikkat etmemiş, düşüncelerimi uygun sözcük ve tümcelerle anlatma konusunda özen göstermemiştim.

Tüm bunlara rağmen o, bana karşı son derece nazik ve sevecen davranmıştı. Hiç kimseyle paylaşmadığım duygularımı ifade etmem için zemin hazırlamıştı. Şimdi düşününce çok garip gelse de herkesten sakladığım duyguları yazıya dökmenin beni oldukça rahatlattığını fark ediyordum.

Ona itiraf ettiğim şeylere rağmen bana karşı olumsuz hisler beslememiş ve beni yeniden seansa katılmaya davet etmişti. Hatta daha ileri gitmiş, benimle yüz yüze görüşmek istemişti.

Ekrandaki resmi büyütüp, daha dikkatli incelemeye başladım. Mikrofonu dudaklarına yaklaştırmış olan Dr. Shields'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Çarşamba günü onunla yüz yüze görüşecek olmam beni endişelendirmişti ama şimdi duyduğum endişenin nedeni tamamen

farklıydı. Neden bilmiyorum ama şimdi, karşılaştığımızda onu hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyordum.

Tableti yatağın üzerine bırakıp bir süre düşündüm. Sonra dayanamayıp yeniden aldım ve arama motoruna bu kez bana verdiği buluşma adresi, yazdığı kitabın adı ve mezun olduğu üniversite yani Yale Üniversitesi gibi onunla ilgili farklı sözcükler yazdım.

Dr. Shields'ın bir kadın olması, farklı bir aşamaya gelen seanslar konusunda verdiğim kararı değiştiremezdi. Evet, bir kadındı ama hâlâ neden ve ne için olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmasa da bana yüklü miktarda para ödüyordu.

İhtiyacım olan bu kazancı reddetme lüksüm yoktu ama bryandan da deneyimlerimden öğrenmiş olduğum, mükemmel görünen insanların bazen sizi en acımasızca yaralayan kişiler olduğu gerçeği aklımı kurcalıyordu.

26 Kasım, Pazartesi

İnternette bulduğum ona ait tüm resimlerin, araştırmanın öncelikli kuralıyla paralellik gösterdiğini düşünüyorum. Araştırmaya katılan kişilerin önceliği gerçekleri dile getirmek ve bence bu resimler de gerçeği yansıtıyor.

Dr. Shields'ın New York Üniversitesi'ndeki haftalık ders çizelgesine ulaşmam hiç zor olmadı. Haftada bir gün, pazartesi günleri 17 ve 19 arasında ders veriyor. Ders verdiği sınıf, 214 numaralı sınıfla aynı koridorda. Gülüşüp şakalaşan öğrencilerin doldurduğu koridorlar burayı benim alışık olduğumdan çok farklı bir havaya bürümüş.

Dr. Shields, ders verdiği sınıftan çıkmış, merdivenlere doğru ilerlerken omzuna atmış olduğu kahverengi ceketini düzeltti ve yüzüne düşen bakır rengi saçlarını kulaklarının arkasına doğru itti. Başımdaki beyzbol kasketi ve üzerimdeki yırtık kot pantolonla etrafta dolaşan öğrencilerden biri gibi görünüyorum.

O, bana doğru yaklaşırken nefesimi tuttum. Hararetili bir biçimde konuşan iki kızın arkasında duruyordum. Beni fark etme

şansı olmadığını bilmeme rağmen içgüdüsel bir hareketle o, bana iyice yaklaştığında arkamı dönüp, iki kapı sonraki tuvalete daldım.

Birkaç saniye sonra kendime engel olamayıp başımı tuvaletin kapısından uzattım. Merdivenlere doğru yürümeye devam ediyordum.

Hızlı adımlarla, aramızda birkaç metre mesafe bırakacak şekilde peşine takıldım. Burnuma, sürmüş olduğu baharatlı parfümün kokusu geliyordu.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Üniversite binasından çıktıktan sonra da onu takip etmeye devam ettim. Sanki dış faktörlerin, saçlarını dağıtamayacağı, çoraplarını kirletemeyeceği, topuklarını aşmıdramayacağı büyüğü bir baloncuğun içinde yürür gibiydi. Yanlarından geçtiği birkaç adamın da benim gibi gözlerini ondan alamadıklarını fark ettim. Bir UPS elemanı, ağır bir paket taşımasına rağmen büyülenmişçesine ona yol verdi. Kaldırım, satıcılar, büfeler ve hızlı adımlarla yürüyen insanlarla doluydu ama o, hiç adımlarını yavaşlatmak ya da yolunu değiştirmek zorunda kalmadı.

Prince Caddesi'ne doğru döndü ve vitrinlerinde üç yüz dolarlık kaşmir kazaklar, değerlerini vurgulamak istercesine mücehver kutularında sergilenen pahalı kozmetik ürünleri bulunan bir sıra butiğin önünden geçti.

Başını çevirip hiçbir vitrine bakmadı. Ayrıca sokakları dolduran çoğu insandan farklı olarak cep telefonuyla konuşmuyordu ve kulaklarında onu dış dünyadan soyutlayacak kulaklıklar yoktu.

Bloğun sonundaki küçük bir Fransız restoranına kadar yürümeye devam etti ve buraya varınca içeri girip, gözden kayboldu.

Gözlerimi kapıdan ayırmadan bir süre öylece durup, ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştım.

Onu bir kez daha görmek istiyordum. Çünkü yüzünü sadece göz ucuyla görebilmiştim ama içeride yemek yiyeceği düşünülürse o kadar uzun süre orada öylece beklemem mantıklı olmayacaktı.

Tam arkamı dönüp yürümeye karar vermişken, garsonun onu cam kenarındaki bir masaya oturttuğunu gördüm. Aramızda

sadece birkaç metre vardı. Başını hafifçe çevirecek olsa, göz göze gelmemiz kaçınılmazdı.

Hemen sola dönüp, restoranın girişindeki menüyü incelermiş gibi yaptım. Ama tabii ki menüye bakmıyor, göz ucuyla onu inceliyordum.

Daha sonra bir diğer garson yanına gidip ona bir menü uzattı. O, menüyü incelerken ben de önümdeki menüye baktım. Eğer bu restoranda yemek yiyebilecek kadar param olsaydı mantar soslu bonfile ve kızarmış patates seçerdim. Ama eminim Dr. Shields izgara somon balığı ve salata ısmarlayacaktı.

Garsona bir şeyler söyledikten sonra menüyü geri verdi. Mum ışığında profili ilahi bir varlık gibi görünüyordu. Bu görüntü bana az önce önünden geçtiğimiz vitrinlerde sergilenen büyüleyici eşyaları hatırlattı. O da, tıpkı o göz alıcı ürünler gibi insanların ona bakıp hayran olmalarını sağlamak istercesine bu restoranın vitrinine konulmuş gibiydi.

Hava iyice kararmıştı ve soğuktan parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı ama henüz gitmeye hazır değildim.

O, bana bir sürü soru sormuştu ve şimdi aklımdan ona sormak istediğim onlarca soru geçiyordu. İlk aklıma gelen soru da, benim gibi sıradan insanların hayatlarıyla neden ilgilendiğiyle alakalıydı.

Garson bir kadeh şarapla geri döndü. Dr. Shields, kadehi dudaklarına götürdüğünde, törpülenmiş, uzun ve bakımlı tırnaklarına sürülmüş ojenin, şarabın rengiyle ne kadar uyumlu olduğunu düşündüm.

Gülümsedi ve başını sallayarak, şaraptan memnun olduğunu belirtti. Ama garson yanından ayrılır ayrılmaz yüzündeki gülümseme kayboldu ve parmağını gözünün kenarına götürdü. Belki de gözü kaşınmıştı ya da belki gözüne bir şey kaçmıştı ama bu hareket, aynı zamanda gözlerine dolan yaşın akmasına engel olmaya çalıştığı şeklinde de yorumlanabilirdi.

Masaya bıraktığı kadehi yeniden dudaklarına götürdü ve bu kez daha büyük bir yudum aldı. İnternetteki resimde sol elinin

yüzük parmağında elmas bir alyans görmüştüm. Ama şimdi sol eli kucağında olduğundan hâlâ o alyansı takıp takmadığını göremiyordum.

Aslında orada oyalanıp, Dr. Shields'ın seçtiği yemek konusunda yaptığım tahminin doğru olup olmadığını görmeye niyetliydim ama bir anda fikrimi değiştirdim ve kulaklıklarımı takıp, daireme doğru yürümeye başladım.

Her ne kadar çok kişisel olsa da Dr. Shields'a verdiğim bilgileri gönüllü olarak vermiş ve bunun karşılığında yüklü miktarda para almıştım. Oysa şu anda o, benim onu izlediğimin farkında değildi. Fazla ileri gittiğimi hissettim ve suçluluk duydum.

Bu akşam o restoranda karşısındaki sandalyenin boş kalacağını biliyordum. Çünkü garson siparişi aldıktan sonra, Dr. Shields'ın karşısındaki servis takımını kaldırmıştı.

Bir anda içimi ona karşı bir acıma hissi kapladı. Romantik bir restoranda, iki kişilik bir masada yalnız yemek yediğine göre Dr. Shields, çok yalnız bir kadın olmalıydı.

BÖLÜM ON

28 Kasım, Çarşamba

Doğu 62. Cadde'deki beyaz tuğla binaya girdin ve tıpkı sana söylendiği gibi asansörle üçüncü kata çıktın. Kapiya gelince zile bastın ve içeri alındın.

Kendini tanıttın ve tokalaşmak için elini uzattın. Sana uzatılan eli sımsıkı kavrayan elin soğuktu.

Çoğu insan iletişimde olduğu ama hiç yüz yüze gelmediği kişilerle ilk karşılaşmasında bir kafa karışıklığı anı yaşar. O kişi için hayalinde canlandırmış olduğu imajla karşısında duran görüntüyü bağdaştırması zaman alır.

Ama sen üstünkörü bir göz temasından sonra odayı incelemeye başladın. Acaba buraya gelmeden önce bir araştırma yapmış olabilir misin?

Aferin sana, Denek 52.

Tahmin ettiğimden daha uzun boylusun. 1.67 civarında olmalısın. Ama onun dışında tam beklediğim gibisin. Boynundaki mavi atkıyı çıkardıktan sonra salık, kahverengi dalgalı saçlarını elinle düzelttin. Sonra paltonu çıkardın. Üzerinde gri V yaka bir süveter ve yeşil kargo pantolonu var.

Giysilerini düzeltmek için birkaç dokunuş yaptın. Pantolonunun bir paçası, deri botlarının üzerine sıyrılmıştı ve V yaka süveterin beline taktığın kırmızı örgü kemerinin görünmesine neden olacak şekilde yukarı toplanmıştı. Aslında yaptığın kombin, uyumsuz renkler ve farklı dokular nedeniyle korkunç görünmeliydi ama ilginç bir şekilde bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyorsun.

Oturman söylendi. Oturmak için seçeceğin yer bana senin hakkında çok şey söyleyecek. Oturma bölümünde iki deri berjer ve bir ikili kanepeler var. İnsanların çoğu, berjerlerden birine oturmayı tercih eder. Tek kişilik koltuklar, bir çeşit sahiplik ve güven duygusu uyandırır. Bilinçaltı, çoğu insanı savunmasız bir ortamda tek kişilik koltukları seçmeye yönlendirir.

Bunu tercih etmeyenler sıra dışı tiplerdir. Sen kararlı adımlarla berjerlerin yanından geçtin ve sanki bu savunmasız ortamda bulunmak seni hiç rahatsız etmiyormuş gibi rahat bir tavırla ikili kanepelere yerleştin.

Bu, memnuniyet verici olduğu kadar aynı zamanda beklediğim bir durumdu.

Oturduğun yer psikiyatristin tam karşısında. Ortama adapte olmak amacıyla kendine süre tanıyarak gözlerini etrafta dolaştırdın. Bir psikiyatristin kliniği, hastalarının rahat, güvenli ve huzurlu hissedeceği bir ortam sunmalıdır. Eğer mekân düzenli ve uyumlu değilse, gelen kişinin rahatlaması zorlaşır ve bu durumda terapi sonunda hedeflenen amaçlara ulaşmak daha uzun zaman alır.

Bakışların kısa bir süre, çelik mavisi okyanus dalgalarının resmedildiği yağlıboya tablonun üzerinde durdu sonra oval bir vazoya konmuş yeşil tomurcukları olan taze kamelyalara çevrildi. Daha sonra dikkatli bakışlarla masanın arkasındaki raflarda duran kitaplara baktın. Keskin bir zekâyâ sahiptin, detayları gözden kaçırmıyorsun.

Bakışların, psikoterapinin ilk kuralını anlamış olduğunun ipuçlarını veriyor. Klinik tedavi uzmanı, hastaları için boş bir

sayfa gibi olmalıdır. Klinik ortamındaki detaylar, uzman hakkında kişisel ipuçları vermemelidir. Aile fotoğrafları, uzmanın politik eğilimini yansıtan bir obje ya da *Hermes* logolu bir yastık gibi gösterişli aksesuarlar bulunmamalıdır.

Terapinin ikinci kuralı, uzmanın asla hastalarını yargılamamasıdır. Uzmanın görevi yargılamak değil, dinlemek, yol göstermek ve hastanın bilinçaltına bastırdığı duygularını açığa çıkarmaktır.

Üçüncü kural, seansın başında konuşmayı hastanın yönlendirmesine izin vermesidir. Bu nedenle psikoterapide çoğu seans, sizi buraya getiren şey nedir anlamına gelen farklı soru cümleleriyle başlar. Ama bu bir psikoterapi seansı değil. Bu nedenle üçüncü kural göz ardı edildi ve konuşma, katılımından dolayı aldığın teşekkürle başladı.

“Başlamadan önce birkaç soru sormama izin verir misiniz, Dr. Shields?” dedin.

Çoğu insan ilk kez yüz yüze geldiği kişilere nasıl hitap edeceğini bilemez ve bocalar. İlgüdüsel olarak protokolün kurallarını anlamış gibi görünüyorsun. Paylaşmış olduğun çok özel bilgilere rağmen aramızdaki sınırlar korunmalı... en azından şimdilik. Ama bir süre sonra diğer iki kural ve daha pek çokları senin için yıkılacak.

“Araştırmaya katılımımın bir üst seviyeye taşınacağını söylediniz. Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

Katıldığın projenin akademik bir çalışmadan, ahlaki ve etik değerler üzerine bir gerçek hayat araştırmasına evrildiği yanıtını aldın.

Gözlerin büyüdü. Endişeden olabilir mi?

Sana hiçbir tehlike olmadığına dair güvence verildi. Kontrol senin elinde olacak ve istediğin zaman vazgeçme hakkına sahipsin.

Duydukların seni yatıştırdı.

Daha sonra karşılığında sana ödenecek tutarın oldukça yüksek olduğu hatırlatıldı.

Bu sözler, seni ikna etmeye yeterli oldu.

“Ne kadar yüksek?” diye sordun.

Fazla acelecisin. Ama bu işte aceleciliğe yer yok. Öncelikle güvene dayalı bir ilişki oturtulması gerekli.

İkinci adım olarak bir çalışma planı oluşturulması gerektiği açıklandı. Sana temel sorular sorulacak.

Eğer devam etmeye karar verirsen sorular hemen gelecek.

“Tamam. Başlayabiliriz,” dedin.

Ses tonun oldukça sakın ama ellerini birbirine kavuşturup, parmaklarını ovuşturmaya başladın.

Sorulan soruya cevap olarak, Philadelphia banliyösünde geçen çocukluğunu, travmatik bir beyin hasarı sonucu oluşan bilişsel ve fiziksel sorunlarla mücadele eden küçük kız kardeşini ve sürekli çalışan ebeveynlerini anlattın. Sonra New York’a taşınmana atladın. Barınaktan sahiplendiğin küçük köpektен bahsederken bakışların yumuşadı. Hemen ardından Bloomingdale’s mağazasında kozmetik malzemeler sattığın döneme geçtin.

Sonra bakışlarını benden kaçırdın ve sanki aklından geçeni söyleyip söylememeye karar vermeye çalışır gibi bir an duraksadın.

“Ojenizin rengi çok güzel.”

Yön saptırma. Bu, daha önce uygulamadığın bir taktik.

“Ben asla bordo oje süremem ama size çok yakışmış.”

İltifat etme. Terapi seanslarında, soruya yanıt vermekten kaçan kişilerin sıklıkla başvurduğu bir yöntem.

Uzman psikiyatristler, hastalarını yargılamaktan kaçınmak üzere eğitilirler. Hastanın bildiklerini veya bilinçaltında gizlenen sırlarını ortaya çıkaracak ipuçları elde etmek için sadece dinlerler.

Ama senin burada olma nedenin bastırılmış duygularını açığa çıkarmak veya annenle aradaki çözümlememiş sorunları derinlemesine araştırmak değil.

Şu anda oturduğun yerde oturan kişiler saatine dört yüz yirmi beş dolar öderken, sen bu seans için para ödemeyeceksin. Aksine sana oldukça yüklü miktarda para ödenecek.

Herkesin bir fiyatı vardır. Seninkineyse henüz karar verilmedi.

Soru soran bakışlarla terapistine bakıyorsun. Gözlerinden, terapistinin özenli dış görünüşünün işe yaradığı okunuyor. Görebildiğin tek şey bu. Her zaman da görebileceğin tek şey bu olacak.

Oysa sen, dış görünüş duvarının ardına gizlenmiş olan iç dünyanı gözler önüne sereceksin. Gelecek haftalarda, sahip olduğunun farkında bile olmadığın güç ve yeteneklerini kullanmak zorunda kalacaksın.

Bu zorlu bir süreç olacak ama sen mücadeleye hazır gibi görünüyorsun.

Yaşadıkların baştan sona son derece garip olmasına rağmen buradasın. Seçilip, çağırılmadan bir şekilde bu çalışmaya sızdın. Bir anlığına da olsa ipleri eline aldın. Bu araştırmaya katılan diğer kadınlardan çok farklı bir profil çiziyorsun.

Asıl çalışma, şu an süresiz olarak askıya alındı.

Sen Denek 52, sen şu anda benim tek odak noktamsın.

BÖLÜM ON BİR

30 Kasım, Cuma

Dr. Shields'ın kadifemsi sesi, kusursuz dış görünüşüyle mükemmel bir uyum içinde.

Yüz yüze yaptığımız seansların ikincisinde kliniğindeki ikili kanepeye oturdum. Birkaç gün önce yaptığımız ilk seansta olduğu gibi, ikinci seansta da yaptığım tek şey kendim hakkında konuşmak oldu.

Kolumu kanepenin kol kısmına dayayıp, ebeveynlerime söylediğim yalanları anlatmaya devam ettim. "Tiyatroda çalışma hayalimden vazgeçtiğimi bilseler, büyük bir üzüntü duyarlar."

Daha önce psikiyatriste hiç gitmemiştim ama yaptığımız tipik bir terapi seansı gibiydi. Para ödeyen kişinin neden ben değil de o olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Ama birkaç dakika sonra bu ve benzeri düşünceler silindi. Aklımdan, karşımda oturan kadın ve onunla paylaştığım sırlarım dışındaki her şey uçup gitti.

Ben konuşurken Dr. Shields, pür dikkat beni dinliyor. Sanki söylediklerimi zihninde evirip çeviriyormuş, nasıl yanıtlayacağına karar vermeden önce tam anlamıyla içselleştiriyormuş gibi, sözlerime yanıt vermeden önce birkaç dakika bekliyor. Çalışma

masasının üzerinde zaman zaman notlar aldığı bir defteri var. Yazarken sol elini kullanıyor ve yüzük parmağında bir alyans yok.

Acaba boşandı mı yoksa dul mu kaldı?

O not alırken, dikkatle eline bakıp, neler yazdığını anlamaya çalışıyorum. Masasında, üzerine bilgisayarda yazılmış bir etiketin yapıştırıldığı şeffaf bir dosya duruyor. Etiketin üzerinde ne yazdığını merak ediyorum ancak okuyamayacak kadar uzaktayım. Ama büyük olasılıkla adım yazıyor olmalı.

Bazen bir soruyu cevapladıktan sonra Dr. Shields, beni konunun daha derinlerine inmeye, detay vermeye zorluyor bazen de beni anladığını gösteren öyle rahatlatıcı şeyler söylüyor ki göz yaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyorum.

Onunla çok kısa bir süredir beraberiz ama öyle şeyler söylüyor ki daha önce hiç kimsenin beni böyle anlayamadığını düşünüyorum.

“Ebeveynlerimi kandırmakla yanlış yaptığımı mı düşünüyorsunuz?” diye sordum.

Dr. Shields, bej rengi sandalyesinden kalkıp bana doğru birkaç adım attı. Bütün vücudumun gerildiğini hissettim.

Bir an için gelip yanıma oturacağını düşündüm ama o yanımdan geçip gitti. Eğilip, beyaz ahşap kitap raflarından birinin altındaki dolabın kapağını açmasını izledim.

Dolabın içinde küçük bir buzdolabı vardı. İçinden iki şişe soda çıkarıp birini bana uzattı.

“Teşekkürler,” deyip, uzattığı şişeyi aldım.

Susadığımın farkında değildim ama Dr. Shields, sodayı doldurduğu bardağı dudaklarına götürüp bir yudum aldığı anda ben de kendimi aynısını yaparken buldum. Cam bardağın serinliği bana iyi gelmişti ve içtiğim kabarcıklı, soğuk sodayı bu kadar lezzetli bulmak beni şaşırtmıştı.

Dr. Shields’ın tekrar sandalyesine oturup, sırtını dikleştirdiğini görünce, ben de toparlanıp doğruldum.

"Ebeveynlerin senin mutlu olmanı ister," dedi. "Bütün ebeveynler, çocukları için bunu ister."

Başımı sallayarak sözlerini onaylarken, bir çocuğu olup olmadığını düşündüm. Bir alyansın aksine, anne olduğunuzu dünyaya ilan etmek için kullanılacak somut bir sembol yok.

"Beni sevdiklerini biliyorum," dedim. "Sadece..."

Dr. Shields, "Söylediğin yalanlara suç ortaklığı ediyorlar," diyerek cümlemi tamamladı.

Bu sözler Dr. Shields'ın ağzından çıktığı anda gerçekle yüze geldim. Haklıydı, ebeveynlerim beni cesaretlendiren tavırlarıyla sürekli yalan söylemeye teşvik ediyorlardı.

Bu yeni farkındalığımı sindirebilmek için zamana ihtiyacım olduğunu anlamış gibi sessiz kaldı. Sanki su yüzüne çıkardığı bu gerçeğin nasıl bir etki yarattığını anlamaya çalışır gibi bakışlarını benden ayırmıyordu. Bu bakışlar beni tuhaf bir biçimde rahatlatıyordu. Seanslar sırasında dönem dönem yaşadığımız sessizlik, dış dünyada yaşanan sessizlikler gibi rahatsız edici değildi.

Sonunda, "Hiç bu açıdan bakmamıştım," dedim. "Ama kesinlikle haklısınız."

Sodamı bitirdim ve dikkatli bir şekilde boş bardağı yanımdaki sehpanın üzerine bıraktım.

Kısa bir sessizliğin ardından Dr. Shields, "Bugünlük bu kadar yeter," deyip ayağa kalkınca, ben de doğrulup, koltuktan kalktım.

Üzerinde bir saat, ince bir dizüstü bilgisayar ve şeffaf dosya bulunan cam masasının altındaki çekmecelerden birini açıp, "Hafta sonu için programın var mı?" diye sordu.

"Yoğun bir hafta sonu olmayacak. Bu gün arkadaşım Lizzie'nin doğum günü. Akşam onunla dışarı çıkacağız. Başka bir programım yok."

Dr. Shields, çekmecedен çek defterini çıkardı. Bu hafta doksanar dakikalık iki seans yapmıştık ama bunun karşılığında ne kadar ödeme alacağımı bilmiyordum.

"Lizzie? Şu hâlâ ailesinden harçlık alan arkadaşın, değil mi?"

Kullandığı harçlık sözcüğü irkilmeme neden oldu. Başı çek defterine eğik olduğundan yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama ses tonuna bakılırsa bu sözcüğü eleştirel anlamda kullanmamış olmalı. Bir yabancıнын, benim yanımda arkadaşımı eleştirme hakkına sahip olması hoşuma gitmemişti ama eleştiriyor olsa da bu, gerçeğin ta kendisiydi.

Dr. Shields, yazdığı çeki bana uzatırken, “Evet. Sanırım onu tanımlamanın yollarından biri de bu,” diye mırıldandım.

Çeki aldığım anda aynı anda, birbirimize, “Teşekkür ederim.” dedik. Sonra yine aynı anda bir kahkaha attık.

Dr. Shields, “Salı günü aynı saatte uygun musun?” diye sordu. Başımı salladım.

Aslında çekte yazılı olan tutara bakmak için ölüyordum ama bunun uygunsuz olacağını düşündüm. Çeki katlayıp çantama koydum.

“Unutmadan, senin için bir şeyim daha var.” Prada marka deri çantasını alıp, içinden gümüş rengi bir kâğıda sarılı küçük bir paket çıkardı.

“Hadi, açsana.”

Genelde hediye aldığım zaman paketin kâğıdını yırtarak açarım ama bugün elimden geldiğince nazik olmaya çalışarak paketin kurdelesini çözdüm, sabırla kenarlardaki bantları açtım.

Paketten çıkan *Chanel* kutusu, son derece şık ve gösterişliydi. Kutunun kapağını açtığımda içinde bordo bir oje olduğunu gördüm.

Başımı kaldırıp, Dr. Shields’ın gözlerinin içine baktım. Sonra bakışlarımı, bordo ojeli tırnaklarına çevirdim.

“Bunu denemelisin, Jessica. Sana çok yakışacağından eminim.”

Asansörün kapısı kapandığı anda hemen çantamdaki çeki çıkarıp, üzerinde yazan miktara baktım. Dr. Shields, çekin üzerine güzel el yazısıyla, *altı yüz dolar*, yazmıştı.

Saat ücreti olarak iki yüz dolar ödüyordu. Bu, bilgisayarla yaptığımız seanslardan bile daha yüksekti.

Umarım Dr. Shields, gelecek ay da beni düzenli olarak çağırır, diye düşündüm. Böylece aileme sürpriz yapıp, onları Florida'ya tatile gönderebilirdim. Ya da belki de parayı saklayıp, eğer babam tazminat olarak aldığı parayı bitirip, bu arada uygun bir iş bulamazsa ona vermek daha doğru olurdu.

Çeki cüzdanıma koyarken gözüm çantamdaki Chanel kutusuna ilişti. Bloomingdale's mağazasında çalıştığım dönemden, bu ojenin fiyatının otuz dolar civarında olduğunu biliyorum.

Aslında bu gece doğum günü hediyesi olarak, Lizzie'yi bara götürüp, birkaç kadeh içki ısmarlamayı planlamıştım ama belki de bu oje onu daha çok memnun edebilirdi.

Dr. Shields, *"Bunu denemelisin,"* demişti. Parmağımı siyah kuttonun üzerindeki zarif bir biçimde yazılmış harflerin üzerinde dolaştırdım.

En yakın arkadaşımın ebeveynleri, ona her ay hatırı sayılır bir harçlık gönderecek kadar varlıklı insanlar. Lizzie, öyle alçakgönüllü bir kız ki, bir hafta sonu onunla ailesini ziyarete gidene kadar bahsettiği küçük çiftliklerinin yüz dönüm kadar bir alana yayıldığını tahmin etmem mümkün olmamıştı. *Kendi ojesini kendisi alabilir, diye düşündüm. Bunu, kesinlikle ben hak ediyorum.*

Birkaç saat sonra Lizzie'yle buluşmak için her zaman gittiğimiz bardaydım. Limon dilimleyen Sanjay, beni görünce eliyle yanma çağırırdı.

"Geçen gece bardan birlikte çıktığın adam, daha sonra gelip seni sordu," dedi. "Aslına bakarsan adam Taylor adında bir kıızı aradığını söyledi ama tabi ki ben seni kast ettiğini anladım." Kasanın yanında duran, içi kalemler ve kartvizitlerle dolu bir bira bardağının içindekileri boşaltıp aradığı kartviziti buldu ve bana uzattı.

Kartın ön yüzünde büyük harflerle, *GÜN BOYU KAHVALTI*, yazıyordu. Altında iki göz yumurtanın gözleri, ince bir domuz

pastırmasının ağzı oluşturduğu bir gülen surat vardı. En altta da Noah'ın ismi ve telefon numarası bulunuyordu.

Suratımı buruşturdum. "Aşçıymış demek."

Sanjay, alaycı bakışlarla bana bakıp, "Anlaşılan konuşmaya pek fırsat bulamamışsınız," dedi ve bir kahkaha attı.

"İşi hakkında konuşmaya fırsatımız olmadı desek daha doğru olur."

"Hoş bir adam. Birkaç blok ötede bir restoran açıyormuş."

Kartvizitin arkasını çevirip, mesajı okudum; *Şehrin en güzel yumurtalı ekmeğini kaçırdın, Taylor. Ama hâlâ şansın var. Bence bir an önce beni ara.*

Kapının açılmasıyla bakışlarımı o yöne çevirdim ve içeri girmekte olan Lizzie'yi gördüm. Hemen yerimden kalkıp, ona doğru yürüdüm ve sımsıkı sarıldım.

"İyi ki doğdun!" derken, bir yandan da görmemesi için kartviziti avucumun içine sakladım.

Lizzie, ceketini çıkarırken burnuma yeni deri kokusu çarptı. Her zaman çok beğendiğini söylediği deri ceketime çok benzeyen bir modeldi. Tek farkları, benim ceketimi ikinci el dükkânından satın almış olmamdı. Ceketin kürk yakasını okşarken gözüme, *Barneys New York* etiketi çarptı.

Lizzie, her zamanki enerjik tavrıyla, "Kürk imitasyon," dedi. "Annemle babamın doğum günü hediyesi."

"Muhteşem bir şey bu!"

Lizzie, yanımdaki bar taburesine oturup ceketini kucığına koydu.

Ben, ikimiz için votka vişne ısmarlarken, "Ee, anlat bakalım! Şükran Günü tatili nasıldı?" dedi.

Şükran Günü, bana sanki yüzyıllar önceymiş gibi geliyordu.

"Her zamanki gibi işte. Patlayana kadar yemek yedim ve saatlerce beyzboldan konuştuk. Asıl sen anlat, seninki nasıldı?"

"Harikaydı! Herkes tatil için toplanmıştı ve dev bir kadroyla sessiz sinema oynadık! Ufaklıklar muhteşemdi. İnanabiliyor musun, tam beş tane yeğenim var! Babam..."

Sanjay, içkilerimizi verirken Lizzie, sözlerine ara verdi. İçkimden bir yudum aldım.

"Hey! Sen hiç bu renk oje sürmezdin! Sana çok yakışmış!"

Ellerime baktım. Ten rengim Dr. Shields'a göre daha koyu ve parmaklarım onunkilerden daha kısa. Aslında bu renk oje, bende güzel değil dikkat çekici görünüyor. Ama kendimi iyi hissettirdiği kesin.

"Teşekkürler. Doğrusunu istersen sürmeye karar vermem epey zamanımı aldı."

İki kadeh daha votka içip havadan sudan konuştuk.

Sonra Lizzie, "Hey, salı öğleden sonra bana makyaj yapar mısın?" diye sordu. "Vesikalık fotoğraf çektirmem gerekiyor."

"Ama o gün se..." Yutkundum. "Bir makyaj randevum var."

Yüz yüze yaptığımız ilk seansta, Dr. Shields bana daha detaylı bir gizlilik anlaşması imzalatmıştı. Lizzie'ye, onun adından bile bahsetmemem gerekiyordu.

"Sorun değil, ben hallederim o zaman. Hadi bir kadeh daha içelim."

Başımı sallayıp, Sanjay'den birer kadeh daha votka istedim ama Lizzie'nin isteğini yerine getiremediğim için kendimi kötü hissediyordum. Ayrıca ondan bir şeyler gizlemek de rahatsız ediciydi. Ne de olsa dünyada beni en iyi tanıyan kişi oydu.

Bu düşüncemin ardından beynimde çakan şimşekle sarsıldım. Belki de artık dünyada beni en iyi tanıyan kişi Lizzie değildi.

BÖLÜM

ON İKİ

4 Aralık, Salı

Bordo oje sürme konusunda tereddütlerin vardı ama ojeyi sürmüşsün. Bu, bana duyduğun güvenin arttığının kanıtı.

Yine ikili kanepeye oturmayı tercih ettin. Arkana yaslandın ve kollarını başının arkasında kavuşturdun. Beden dilin, her seferinde biraz daha rahat hissettiğini ele veriyor.

Bundan sonraki adım için hazır olmadığını düşünüyorsun ama aslında hazırsın.

Bunun için gerekli zemin sağlandı. Bir koşucu nasıl maratona hazırlanırken her gün kondisyonunu arttırıyorsa, senin de duygusal dayanıklılığın aynı şekilde gün geçtikçe artıyor.

Sana ilk olarak hafta sonuyla ilgili birkaç sıradan ısınma sorusu soruldu.

Sonra, ilerleyebilmek için geri gitmemiz gerek, dendi.

Bu sözleri duyduğunda, oturduğun yerde doğruldun ve kollarını göğsünde kavuşturdun. Tipik savunma duruşu.

Sanırım, bunun ardından ne geleceğini anladın.

Son engeli de ortadan kaldırma zamanı geldi.

214 numaralı derslikte bilgisayar üzerinden katıldığın seansların ilkinde yanıtlamaktan kaçındığın soru, bir kez daha yöneltildi. Bu kez yüz yüze, yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla.

Hiç değer verdiğin birini ciddi bir biçimde incittin mi, Jessica?

Başını öne eğip, ayakkabılarına bakmaya başladın. Amacın, yüzünün görünüp, duygularını ele vermesine engel olmaktı.

Belirli bir süre sessiz kalma hakkına sahipsin.

Anlat, Jessica.

Başını kaldırdın. Gözbebeklerin büyümüştü. Şu anda kesinlikle yirmi sekiz yaşından çok daha küçük görünüyorsun. Sanki bir anda yirmi sekiz yaşındaki Jessica gitti ve yerine on üç yaşındaki Jessica geldi.

O yaş, senin hayatında bir dönüm noktası.

Her insanın hayatında, bazen kaderin cilveleri sonucu yaşanan ve alın yazısı inancının doğruluğunu kanıtlar gibi görünen dönüm noktaları vardır ve bu dönüm noktaları, insanın hayatını şekillendirip, sonraki yıllarda izleyeceği yolu belirler.

Bu dönüm noktaları, tıpkı DNA gibi kişiye özeldir. Zaman zaman insanları parlayan yıldızlara çıkarır, bazen de korkunç bir bataklığın içine sürükler.

Senin hayatındaki dönüm noktası, kardeşine göz kulak olduğun günlerden birinde onun ikinci kat penceresinden düşmesi.

Onun asfaltın üzerine yığılan hareketsiz bedenine doğru koşarken, gözlerinden yaşlar süzüldüğünü anlattın. Olayı anlatırken nefes alışın hızlandı. Sanki boğuluyormuşsun gibi sözcüklerin arasında derin derin soluma ihtiyacı duydun. Bedenin de tıpkı zihnin gibi bu duygusal sarsıntının içine çekilmiş gibiydi. İstemsizce titremeye başlamadan önce söylediğin son cümle şuydu: *Hepsi benim hatamdı.*

Kaşmir şal yumuşak hareketlerle omuzlarına sarıldığında beklenen yatıştırıcı etkiyi gösterdi.

Cesaret verici, destekleyici sözlerle ödüllendirildin. İnsanlar genel olarak, kendi iblisleriyle yüzleşecek kadar cesur değillerdir. Bunu yapmak yürek ister.

Bu övgü dolu sözleri dinlerken, dalgın bir biçimde omuzlarına sarılı kahverengi şalı okşuyordun. Bu, içgüdüsel kendini yatıştırma yöntemidir. Aynı zamanda yüzleşmenin yarattığı korkunç travmanın etkilerinin hafiflemiş olduğunun belirtisi. Sevecen ve anlayışlı bir ses tonu, güvenli bölgeye geri dönmeni kolaylaştıracak.

Bir süre sonra nefes alışın düzene girip, yanaklarındaki kızarıklık geçince sana seansın sona yaklaştığına dair ipuçları verildi.

"Teşekkürler," dendi.

Sırada ödüllendirme kısmı var.

"Dışarısı çok soğuk. Giderken şalı alman daha doğru olacak."

Kapıya kadar sana eşlik edildi ve sen çıkmak üzereyken bir anlığına omzunu okşayan elin hafif dokunuşunu hissettin. Bu, insanın karşısındaki kişiyi rahatlatmak için yaptığı hareketlerden biridir. Aynı zamanda da onaylama ifadesidir.

Binadan çıktığında, üç kat yüksekte izlendiğinin farkında değilsin. Kaldırımında birkaç saniye durdun sonra omzuna atılmış olan şalı, boynuna atkı gibi doladın.

Klinikten fiziksel olarak ayrılmış olsan da günün geri kalanında manevi varlığını hep buradaydı. Senden yirmi dakika sonra gelen son hasta bile bu varlığın güçlü etkisini hafifletemedi. Kumar bağımlısı olan bu kişiye yardımcı olabilmek için odaklanmayı sağlamak her zamankinden daha güç oldu.

Taksi, sıkışık trafikte yol bulmaya çalışarak korna çalarken, Dean&DeLuca'da kasiyer, dilimlenmiş dana rosto ve yedi ızgara kuşkonmaz için fiş keserken de sanki oradasın.

Karşındakine kolay güvenen biri değilsin ama bir yandan da ümitsizce güvenme isteği duyuyorsun. Yıllardır içinde tuttuğun

büyük sırrı paylaşmanın vereceği rahatlamayı yaşamaya can atıyorsun.

İnsanların taşıdığı en ağır yüklerden biri de dış dünyaya ve toplumun koyduğu normlara uygun yüzlerini gösterme zorunluluğudur. Bu nedenle günlük sosyal ilişkilerin çoğu yüzeysel konuşmalardan oluşur. Ama birey, karşısındaki kişiye tam anlamıyla güven duyup, gerçek kimliğini, en derin korkularını, gizli arzularını açık ettiğinde, işte o zaman aralarında güçlü bir yakınlık doğar.

Bugün, sen de beni iç dünyana davet ettin Jessica.

Sırrın, saklı tutulacak... Tabii eğer her şey yolunda giderse.

Banliyö evinin ön kapısı açıldı ve Dean&DeLuca logolu kâğıt poşet, granit mutfak tezgâhının üzerine bırakıldı. Sonra senin bugünkü seansından birkaç saat önce satın alman kahverengi kaşmir şal, poşetten çıkarılıp dolaba yerleştirildi.

Şal, şu an senin kullandığın şalın birebir aynısı.

BÖLÜM ON ÜÇ

4 Aralık, Salı

Hava çok soğuk ve kapalı. Dr. Shields'ın kliniğinde çok kısa bir süre kaldığımı sanıyordum ama dışarı çıktığımda güneşin ufuk çizgisinin ardında kaybolmuş olduğunu gördüm.

Aslında bugün ince deri ceketimin yerine kalın paltomu giymem gereken günlerden biri ama neyse ki Dr. Shields'ın şalı, boynumu ve göğsümü sıcak tutuyor. Kaşmir şaldan yayılan ve artık Dr. Shields ile özdeşleştirdiğim baharatlı kokuyu derin derin içime çektim.

Klinikten çıkınca birkaç dakika ne yapacağıma karar vermeye çalışarak kaldırımda durdum. Aslında kendimi çok yorgun hissediyorum ama eve gitsem de dinlenebileceğimden emin değilim. Yalnız kalmak istemiyorum ama Lizzie veya başka bir arkadaşımı arayıp akşam yemeğine gitmek veya birkaç kadeh bir şeyler içmek de hiç cazip gelmiyor.

Bir süre sonra karar verdiğimin farkına bile varmadan ayaklarım beni metroya doğru götürmeye başladı. Astor Place yönündeki metroya bindim ve inip istasyondan çıkarak, batıya doğru Prince Caddesi yönünde yürümeye başladım.

Vitrinlerinde gösterişli bir şekilde sergilenmiş kaşmir kazaklar ve kozmetik ürünler bulunan dükkânların önünden geçtim ve Fransız restoranına geldim. Bu kez içeri girdim.

Saat erken olduğundan restoran boştu. Sadece arka masaların birinde oturan bir çift vardı. Şef garson ceketimi aldı ama şalı vermedim.

Sonra, "Bir kişilik masa mı istersiniz yoksa bara geçmeyi mi tercih edersiniz?" diye sordu.

"Şu camın kenarındaki iki kişilik masa uygunsa orada oturmak isterim."

Görevli masaya kadar bana eşlik etti ve ben geçen hafta Dr. Shields'ın oturduğu sandalyeye oturdum.

Restoranın şarap menüsü oldukça iddialıydı. Sadece kırmızı şarap için bile yaklaşık on beş seçenek vardı.

Aralarında en ucuz olan şarabı işaret ederek, "Bir kadeh lütfen," dedim. Şarabın kadehi yirmi bir dolardı ki bu, evde akşam yemeği olarak sadece fıstık ezmeli sandviç yiyebileceğim anlamına geliyordu.

Eğer Dr. Shields olmasaydı, bu restoranı asla keşfedemezdim. İç dekorasyonu son derece şıktı ve gözü yormayan bir atmosfer yaratılmıştı. Koyu renk ahşap kaplama duvarları, kadife sandalyeleriyle rahatsız etmeyen, boğucu olmayan bir gösterişe sahipti.

Burası, göze batmayacağım ama aynı zamanda da yalnız olmayacağım bir yer. Siyah bir takım elbise giymiş olan garson, elindeki tepside ısmarlamış olduğum şarapla yanıma geldi.

"Volnay, hanımefendi." diyerek, kadehi masaya bıraktı.

Bana baktığını görünce şarabı onaylamam için beklediğini fark ettim. Tıpkı Dr. Shields gibi şarabımdan ufak bir yudum alıp, başımla onayladım. Tırnaklarımdaki bordo oje, şarabın rengiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Garson yanımdan ayrılınca, camdan dışarı bakıp, yoldan geçen insanları izlemeye başladım. Şarap içimi ısıtmıştı. Annemin

içtiği gibi tatlımsı değildi ve genzimde bıraktığı tat muhteşemdi. Omuzlarım gevşedi ve arkama yaslandım.

Artık Dr. Shields, Lizzie'yle bile paylaşmamış olduğum sırrımı biliyordu. Bilinçli ihmalkârlığımla ailemdeki herkesin hayatını mahvetmiştim.

Dr. Shields'ın kanepesinde oturup, duvarda asılı yağlıboya tablodaki huzur veren dalgalara bakarak, o yaz annem ve babam isteyken Becky'ye göz kulak olmam gerektiğini anlatmıştım.

Ağustos ayında bir akşamüstü şekerleme ve *Seventeen* dergisi satan, köşedeki markete gitmeye karar vermiştim. Derginin yeni sayısı çıkmıştı ve kapağında Julia Stiles'in resmi vardı.

Becky'le uğraşmaktan bıkmıştım. Yedi yaşındaki kardeşimden biraz uzaklaşmak ihtiyacı duyuyordum. Günlerin bitmek bilmediği sıcak bir Ağustos ayının sonlarındaydık. Son birkaç saatimiz, bahçedeki sulama sistemini açıp, suyla oynamakla ve buz kalıplarına limonata döküp birer çubuk saplayarak buzlu limon yapmakla geçmişti. Arka bahçede böcek yakalamış, saklama kaplarına koyup onlara yuva yapmıştık. Ve hâlâ annemle babamın işten dönmelerine birkaç saat vardı.

Ben, banyo aynasının karşısında kaşlarımı alırken, Becky, "Çok sıkıldım," diye mızırdanmıştı. O sırada sağ kaşımı biraz fazla aldığımı fark ettim.

İki kaşımı eşitlemek için cımbızı sol kaşıma götürürken Becky'e, "Git ve bebek evinle oyna," dedim. Daha on üç yaşımıdaydım ve dış görünüşümle yeni yeni ilgilenmeye başlamıştım.

"Bebek evimle oynamak istemiyorum!"

Evde sadece iki klimamız olduğundan ev bunaltıcı bir biçimde sıcaktı. *Bir an önce okul açılrsa da ondan kurtulsam*, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Hayatım buna bağlıymış gibi sol kaşımla uğraşırken Becky'nin, "Roger Franklin de kim?" diye bağırdığını duydum.

"Becky!" Cımbızı banyo tezgâhına fırlatıp doğru odama koştum.

Kardeşimin elindeki günlüğümü sert bir hareketle çekip, "Bu, özel bir şey, Becky!" diye bağırdım.

Yine, "Ama çok canım sıkıldı!" diye mızırdandı.

"Tamam," dedim. "Annemle babama söylemeyeceğine söz verirsen onların odasında biraz televizyon izleyebilirsiniz."

Annem ve babam, günde bir saatten fazla televizyon izlememize izin vermiyorlardı ama biz iznimiz olan süreyi her gün aşırdık.

Bir tabağa üç tane çikolatalı kurabiye koyup, annemle babamın yatağına oturmuş olan Becky'e götürdüm ve "Dikkatli ye, sakın etrafa dökme," dedim. Ekranı, bir arkadaşına onu taklit etmekten vazgeçmesini söyleyen Lizzie McGuire vardı. Becky'nin gözlerinde televizyona odaklandığını gösteren bakış belirene kadar orada kaldım. Sonra dışarı çıkıp, bisikletime atladım. Becky, yalnız kalmayı hiç sevmeydi ama benim gittiğimin farkına bile varmayacağından emindim.

Bunu, daha önce de birkaç kez yapmıştım.

Becky'nin dışarı çıkmasına engel olmak için çıkarken yatak odasının kapısını kilitlemişim. Bunu onun güvende olmasını sağlamak için yapmıştım. Ama ne yazık ki televizyon izlediği yaktan birkaç metre uzakta olan pencerelerin panjurlarını kapatmak aklıma gelmemişti.

Bu bölüme geldiğimde artık Dr. Shields'ın odasındaki tablolara bakmıyordum. Sözcükler ağzımdan çıkamıyordu çünkü hıçkırıklara boğulmuştum. Devam edip edemeyeceğimi bilemiyordum.

Bakışlarımı kaldırınca, bana bakan Dr. Shields'la göz göze geldim. Gözlerinde gördüğüm sevecenlik adeta bana güç verdi. Kendimi bir anda yıllardır içimde tuttuğum korkunç anıları anlatmaya devam ederken buldum.

Sonra bütün vücudumu hiç bilmediğim bir sıcaklık kapladı. Sanki koruyucu bir kozanın içinde gibiydim.

Dr. Shields, omuzlarındaki şalı çıkarıp benim omuzlarıma sarmıştı. Şalda hâlâ vücudunun sıcaklığı vardı.

Şimdi, bu loş restoranda otururken de tıpkı klinikte yaptığım gibi bilinçsiz bir şekilde şalı okşadığımı fark ettim.

Dr. Shields'ın hareketleri son derece korumacıydı. Bana, adeta anne şefkatiyle yaklaşmıştı. Ses tonu ve sevecen bakışları, bütün vücudumu saran gerginliğin bir anda uçup gitmesini sağlamıştı. Sanki beni karanlık bir kuyudan tutup çıkarmış ve o ana döndürmüştü.

Bana, *"Bu senin hatan değil,"* demişti.

Hoparlörlerden yayılan klasik müziği dinleyerek, kadehimde kalan son yudumu da bitirdim. Dr. Shields'ın bana söylediklerini düşünüyordum. Bu sözler, sanki huzura kavuşmamı sağlayacak tek şeymiş gibi sürekli bunları aklımdan geçiriyordum. Eğer Dr. Shields gibi zeki, eğitilmiş, hayatını ahlaki değerler konusunda çalışmalar yapmaya adanmış biri beni anlayıp, bağışlayabiliyorsa belki annemle babam da bağışlayabilir.

Annem ve babamın, o güne ilgili hâlâ bilmedikleri bir şey var.

Bana Becky düştüğünde nerede olduğumu hiç sormadılar. Evde, başka bir odada olduğumu farz ettiler. Ve kapının kilitli olup olmadığını da sormadılar.

Dolayısıyla onlara yalan söylemek zorunda kalmadım. Ama olanları anlatabilmek ve hissettiğim suçluluk duygusundan kurtulabilmek için elime geçen hiçbir fırsatı da bilinçli olarak değerlendirmedim. Doktorlar Becky'le ilgilenirken, annem ve babamla acil servisin dışında hasta yakınlarına ayrılmış bölümde oturduk. Annem, hıçkırıklar arasında, *"Ah Becky! O pencerenin yanında ne işin vardı?"* dedi.

O an, annemle babamın kan çanağına dönmüş gözlerine baktım. Gözlerinde gördüğüm acı, kardeşimin neden pencereden çıkmak istediğini açıklamama izin vermeyecek kadar yoğundu.

Daha on üç yaşımıydım. Sessizliğimin, içimde sürekli biraz daha derinleşip acı verecek bir yara açacağını bilemezdim.

O sessizliğin, ileride yaşayacağım ilişkileri bu denli etkileyeceğini tahmin bile edemezdim.

Garsonun yanıma geldiğini görünce, elimde boş kadehi çevirip durduğumu fark ettim. "Bir kadeh daha alır mıydınız, hanımefendi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Dr. Shields'la bir sonraki seansım iki gün sonra. Acaba bu konuyu detaylandırmamı mı isteyecekti, yoksa anlattıklarımın mı yetinecekti?

Çantamı alıp, cüzdanımı çıkarırken, bir anda elim donup kaldı.

On beş yıldır ailemden gizlediğim sırrı Dr. Shields'ın biliyor olduğu gerçeği bana huzur vermiyordu. En yakınlarımla paylaşamadıklarımı onunla paylaşmış olmamın nedenini bulmaya çalıştım. Onun, mükemmelliği ve güzelliği gözlerimi kör etmiş olmalıydı. Tüm içgüdüsel savunma mekanizmamı yerle bir eden etkenler bunlar olmalıydı.

Öyle bir noktaya gelmiştim ki, akademik bir çalışmada Denek 52 olduğumu unutmuştum. En gizli sırlarımı paylaşmam için bana ödeme yapıldığı gerçeği aklımdan silinip gitmişti.

Onunla paylaştığım tüm bu kişisel bilgilerle ne yapmayı planlıyor? Ne de olsa bir gizlilik anlaşması imzalamış olan bendim, o değildi.

Hesabı getiren garsonu görünce daldığım düşüncelerden uyandım ve cüzdanımın fermuarını açtım. Sonra banknotların yanında duran fişlerin arasında kalmış parlak mavi kartvizit dikkatimi çekti.

Kartvizitin ön yüzünde *GÜN BOYU KAHVALTI* yazıyordu.

Gözümün önüne, üzerime örtülmüş bir battaniyeyle Noah'ın kanepesinde uyandığım gece geldi. Kartın arka yüzünü çevirdim. Noah, düzgün el yazısıyla *Taylor*, diye başlayan bir not yazmıştı. Bana yumurtalı ekmek yapmayı önerdiği bölümü okumadım. Karta bakıyor olmamın nedeni bu değildi. Bir anda bir şimşek çakmış ve aklıma Dr. Shields hakkında nasıl daha fazla bilgi edinebileceğim konusunda bir fikir gelmişti.

BÖLÜM ON DÖRT

4 Aralık, Salı

Banliyö evinin ruhsuzluğu, Pinot Noir'ın siyah üzüm aroması sayesinde daha az hissedilir hale geldi.

Dilimlenmiş dana rosto ve ızgara kuşkonmazlar Dean&DeLuca poşetinden çıkartılıp porselen bir tabağa kondu. Chopin'in piyano konçertosu eşliğinde hazırlanan tabak, meşe masanın bir ucuna yerleştirildi.

Eskiden burada akşam yemekleri çok daha farklı olurdu. Yemekler altı gözlü Viking marka ocakta pişirilir; pencere pervazındaki saksılardan koparılan taze biberiye ve fesleğen yapraklarıyla süslenerek servis edilirdi.

Ayrıca masaya iki servis açılırdı.

Masanın üzerinde aylık psikoloji dergisi duruyor ama o bu gece o karmaşık terimlere odaklanabileceğimi sanmıyorum.

Masanın diğer ucunda, bir zamanlar kocam Thomas'ın oturduğu boş sandalye duruyor.

Thomas, onu tanıyan herkesin sevdiği bir insandı.

Bir akşam, ışıklar kesilip her yer karanlığa gömüldüğünde hayatıma girdi.

Günün son hastası, Hugh adlı adam, klinikten birkaç dakika önce ayrılmıştı. İş hayatım boyunca farklı nedenlerle terapiye gelen pek çok hastam oldu ama Hugh'un neden geldiği hiç kesinlik kazanmadı. O, keskin yüz hatları ve ele avuca sığmaz kişiliğiyle oldukça ilginç, çözülmesi güç bir adamdı.

Sürekli seyahat ediyordu ama aynı zamanda bir yere bağlı olmak da istiyordu.

Hugh söz konusu olduğunda seansı sonlandırmak oldukça zordu. Çünkü her seferinde seansları uzatmaya çalışırdı.

Odamdan çıktığında, birkaç dakika ayak sesleri duyulmazdı ve orada beklediğini bilirdim. Klinikten çıktıktan çok sonra bile burada olduğunu kanıtlarcasına, bekleme odasına sinmiş ağır losyonunun kokusu duyulurdu.

O akşam, tüm bina, hatta pencereden görünen diğer binalar da karanlığa gömüldüğünde bunun Hugh'un işi olduğunu düşünmem çok doğaldı. Çünkü aynı gün Hugh'a terapi seanslarının sona erdiği bildirilmişti.

İnsanların içindeki kötülük karanlıkta açığa çıkar.

Uzaklardan gelen siren sesleri sinir bozucuydu. Karanlık, bu seslerle birleşince daha da yoğun bir endişe yaratıyordu.

Elektrikler kesik olduğundan binadan çıkmak için merdivenlerden inmek gerekiyordu. Saat akşam yedi civarıydı ve binadaki diğer tüm ofisler kapanmıştı.

Binada işyerleri dışında konutlar da vardı ama konut olarak kullanılan daireler, sadece beşinci ve altıncı kattaydılar.

Merdivenleri aydınlatan tek ışık cep telefonumun feneri ve duyulan tek ses de her harekette basamaklarda yankılanan kendi ayak seslerimdi. Bir süre sonra bu ayak sesleriyle farklı ritimde ayak sesleri duyuldu. Daha tok olan bu ayak sesleri, bir yerlerden aşağıya doğru inmekteydi.

Bu ayak sesleri, şiddetli korku, kalp çarpıntısı, baş dönmesi ve göğüs sıkışması gibi rahatsız edici fiziksel belirtilere sebep olmuştu.

Nefes alma egzersizleri, sadece paniğin dış etkenlerden kaynaklanmadığı durumlarda işe yarar. Oysa bu durumda, panik dış etkenlerden kaynaklanıyordu.

Telefonun fenerinden yayılan ışık, yerimin belli olmasına, karanlıkta koşmaksa merdivenlerden düşmeme neden olabilirdi. Ama o anda risk almaktan başka çare yoktu.

Kalın bir erkek sesinin, "Hey!" diye bağırdığını duydum.

Bu, Hugh'un sesi değildi.

Sesin sahibi, yanıma gelip, "Bir elektrik arızası yaşanıyor olmalı. Siz iyi misiniz?" dedi.

Tavırları oldukça nazik ve rahatlatıcıydı. Aşağıya indik ve Midtown'dan West Village'daki evime gidene kadar yanımdan ayrılmadı.

Her insanın hayatında, hayatını şekillendiren ve yönünü belirleyen dönüm noktaları vardır.

Thomas Cooper'ın karşıma çıkması da benim hayatımın dönüm noktasıydı.

Elektrik kesintisinden bir hafta sonra akşam yemeğine çıktık, altı ay sonra da evlendik. Onunla karşılaşan herkes Thomas'ı severdi ama ona âşık olmak sadece bana özeldi.

BÖLÜM ON BEŞ

4 Aralık, Salı

Taylor'ı bulmak için sadece kırk sekiz saatim var.

O, benim Dr. Shields'la ilgili bir şeyler öğrenebileceğim tek bağlantı. Eğer perşembe günü akşam beşteki seanstan önce ona ulaşabilirsem, oraya hiçbir şey bilmeden gitmemiş olacağım.

Fransız restoranından çıkar çıkmaz, telefonumun rehberinden Taylor'ın numarasını buldum ve ona bir mesaj attım. *Merhaba Taylor, ben BeautyBuzz'dan Jess. En kısa zamanda beni arar mısın?*

Eve gider gitmez dizüstü bilgisayarımı açıp, Dr. Shields hakkında daha fazla bilgi edinmek için araştırma yapmaya başladım. Ama bulabildiğim tek şey yazdığı akademik makaleler, yazmış olduğu kitap hakkında yorumlar, New York Üniversitesi resmi sitesindeki dört satırlık biyografisi ve özel kliniği için hazırlanmış bir web sayfasıydı. Web sayfası, tıpkı kendisi gibi gösterişli ve şıktı. Tıpkı kliniği gibi onun hakkında tek bir ipucu bile vermiyordu.

Sonunda yorulup gece yarısına doğru uykuya daldım.

5 Aralık, Çarşamba

Huzursuz bir gecenin ardından sabah saat altıda uyanıp, ilk iş olarak telefonuma baktım. Taylor, hâlâ bana geri dönmemişti.

Aslında bu duruma pek şaşırdığım söylenemez. Bir makyözün onunla iletişime geçmeye çalışmasını garip bulmuş olmalı.

Sadece otuz beş saat kaldı, diye düşündüm.

Aslında istediğim gün boyu ardı ardına olan randevularımı iptal edip araştırma yapmaktı ama bunu yapamayacağımın farkındaydım. Sadece paraya ihtiyacım olduğu için değil, BeautyBuzz'la imzaladığım anlaşmada bir makyözün randevularını ancak yirmi dört saat önce iptal edebileceği maddesi olduğundan da bunu yapamazdım. Üç ayda üç kez randevularımı iptal edecek olursam adımın listeden silineceğini biliyordum. Birkaç hafta önce hasta olduğum için bir kez iptal hakkımı kullandığımdan sadece iki hakkım kalmıştı.

Fondöten sürerken, göz çevresine gölgelendirme yaparken ya da dudak kalemıyla dudak çerçevesini belirlerken otomatik pilota bağlanmış gibiydim. Müşterilerimin ne işle uğraştıklarını, evli olup olmadıklarını, çocuklarının kaç yaşında olduğunu sorarken aklımda sadece Dr. Shields vardı. Daha doğrusu onunla en gizli sırlarımı paylaşmış olduğum ve onun hakkında çok az şey bildiğim gerçeği.

Kulağım sürekli çantamdaki telefonumdaydı. Makyaj randevumdan çıktıktan sonra ilk işim telefonu çıkarıp, arayan olup olmadığına bakmak oldu. Ama öğlen dayanamayıp, Taylor'a bir de sesli mesaj göndermeme rağmen o bana geri dönmedi.

Saat akşam yedi olduğunda, eve daha çabuk gidebilmek için öğleden sonra aldığım bütün bahşişleri vermek pahasına bir taksiye atladım. Kapıdan içeri girer girmez, hemen Leo'yu alıp caddede bir aşağı bir yukarı dolaştırdım ve birkaç ödül maması verip zaman kaybetmeden evden çıktım.

Koşar adımlarla evimden yaklaşık on blok ötede olan üniversite kampüsüne Taylor'ı görmeye gittim. Oraya vardığımda saat akşam sekiz olmuştu. Nefes nefese, bir elimle duvardan destek alarak kapıda yazan isim listesini incelemeye başladım.

Yanında T. Straub yazan zile basıp, dâhili telefon sisteminden Taylor'm sesinin duyulmasını bekledim. Yanıt alamayınca bu kez aynı zile tekrar basıp beş saniye kadar parmağımı çekmedim.

Yine yanıt alamayınca, "Hadi ama Taylor!" diye sabırsızca mırıldandım.

Geri çekilip binaya bakarken, bir yandan da ne yapacağımı düşünüyordum. Belki de burada Taylor'ın gelmesini umarak beklemek en doğrusu olacaktı. Ama belki de uyuyordu ya da kulağında kulaklıklarla müzik dinliyordu. O zaman boşu boşuna beklemiş olacaktım. Uyuyorsa ya da kulağında kulaklıklar varsa zili duyması imkânsızdı. Bu durumda zile basmamın da anlamı olmazdı.

Beklediğim yardım, Adidas eşofman takım giymiş terli bir genç çocuğun binanın giriş kodunu yazıp kapıyı açmasıyla geldi. Çocuk telefonuyla o kadar meşguldü ki benim arkasından içeri girdiğimin farkında bile olmadı. Giriş kapısını kapanmadan tuttum ve sessizce arkasından içeri süzöldüm.

Merdivenlerden altıncı kata çıktım. Taylor'ın, koridorun ortasındaki dairesini buldum ve kapıyı öyle hızlı çaldım ki eklem yerlerimin acıdığını hissettim.

Yine cevap yoktu.

Kulağımı kapıya dayayıp, içeride olduğunu gösteren saç kurutucusu ya da televizyon sesi gibi bir ses duymaya çalıştım ama içeriden tek bir ses bile gelmiyordu.

Çaresizce kendime bir B planı bulmaya çalıştım. Dr. Shields'ın beni çok iyi tanıdığını düşünüyordum ve onu gördüğümde aklımdaki cevapsız sorulardan dolayı duyduğum endişeyi anlamasından korkuyordum. Ona sormak istediğim bir sürü soru vardı. *Bana neden böylesine yüklü bir ödeme yapıyorsunuz? Size verdiğim bilgilerle ne yapacaksınız?*

Ama bu soruları soramazdım. Kendi kendime bunu kazan-cımı riske atamayacağım için yapamayacağımı söylüyordum ama aslında gerçek, Dr. Shields'ı kaybetme riskini göze alamayacağım için bunu yapamayacağımdı.

Yan kapı açılıp, içeriden biri başını uzatana kadar Taylor'ın kapısını birkaç kez daha yumrukladım.

"Özür dilerim," diye kekeledim. Yan dairede yaşayan kız, hiçbir şey söyleme gereği duymadan içeri girip kapıyı kapattı.

Aklımdaki sorulara yanıt bulmak zorundaydım ve bunu yapmak için sadece yirmi bir saatim kalmıştı. Ama yarın da, tıpkı bugün gibi sabahtan akşama kadar aralıksız randevularım vardı ve Dr. Shields'ın kliniğine gitmeden önce buraya gelecek zamanım olmayacaktı.

Çantamın fermuarını açıp, içindeki *Vogue* dergisinden bir sayfa kopardım. Kalemimi çıkarıp, sayfanın üzerine, *Taylor, ben BeautyBuzz'dan Jess. Lütfen beni ara. Çok acil, yazdım.*

Tam sayfayı kapının altından atmak üzereydim ki, aklıma dairenin, boş patlamış mısır poşetleri, enerji içeceği şişeleri ve sağa sola atılmış giysilerle darmadağın olduğu geldi. Bu dağınıklıkta Taylor, içeri atacağım dergi sayfasını asla fark edemezdi. Fark etse bile bana geri dönmeyebilirdi. Benimle iletişime geçmeye gönüllü gibi görünmüyordu.

Başımı çevirip, az önce rahatsız etmiş olduğum yan dairenin kapısına baktım. Kapıya doğru yürüdüm ve cesaretimi toplayarak kapıyı hafifçe çaldım. Kapıyı açan kız, yüzüne fondöten sürüyor olmalıydı. Tam işinin ortasında onu rahatsız ettiğim, yüzünün belli bölgelerinin farklı tonlarda olmasından belliydi.

Çekinerek, "Şey, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Taylor..." diye mırıldandım ve birkaç saniye Taylor'ın oda arkadaşının adını hatırlamak için durdum. "Taylor veya Mandy'yi arıyorum."

Komşu, boş gözlerle bana baktı. Onları tanımıyor gibiydi. Garip bir önseziyle kasıldım. Kız, şimdi bana onların kim olduklarını bilmediğini, yan dairede bu isimlerde kimsenin yaşamadığını söyleyecekti.

"Kim?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

İsimleri ikinci kez tekrar ettiğimde kızın yüzünde onları tanıdığını gösteren bir ifade belirdi.

“Ah, Taylor... Bilmiyorum. Finaller başladı, belki de kütüphanede çalışıyor olabilirler. Gerçi o iki kız düşünülürse, bir partide olma olasılıkları çok daha yüksek.”

Sözleri biter bitmez kapıyı kapattı.

Sakinleşebilmek için birkaç dakika durdum, sonra merdivenlere yöneldim ve uçarcasına aşağıya inip kendimi binadan dışarı attım. Soğuk hava bana iyi gelmişti. Karanlıkta bir süre durup, ne yapabileceğimi düşündüm.

Yanımdan uzun saçlı bir kız geçtiğinde onun Taylor olmadığını bilmeme rağmen dönüp arkasından baktım. Kız, omzuna astığı sırt çantasını düzeltip kaldırım boyunca yürümeye devam etti.

Zorlukla taşıdığı, ağır olduğu belli olan sırt çantasına baktım. Yan dairedeki kız, “*Finaller başladı,*” demişti. Onun da Mandy ve Taylor hakkındaki izlenimi tıpkı benimki gibi okulu pek ciddiye almadıkları yönündeydi.

O muhteşem kemik yapısına sahip, göz alıcı güzellikteki kızı, bir ders kitabının üzerine eğilmiş ders çalışırken hayal etmek zordu.

Ama tembel öğrenciler, sınav öncesi açığı kapatmak için diğerlerinden çok daha fazla çalışmazlar mı?

Arkamı döndüm ve kararlı adımlarla üniversitenin kütüphanesine doğru yürümeye başladım.

Dört katlı kütüphane binasında kitap rafları, bir laboratuvar faresi için düzenlenmiş labirentler gibi sıralanmıştı. Raflar arasındaki dar geçitlerde dolaşırken, bir kitap almak için üst rafa uzanan ya da pencere kenarına sıralanmış masalardan birinde ders çalışan Taylor’la burun buruna gelmeyi umuyordum.

Rafların arasında hızlı adımlarla yürüdüm. İlk üç katta aradığım yüzü göremeyince dördüncü kata çıktım. Öğlen, iki müşteri arasında yemiş olduğum hindili sandviçten başka bir şey yememiş olmama ve saat akşamın dokuzu olmasına rağmen kendimi son derece enerjik hissediyordum.

İlk üç katta kulağıma fısıltı halinde konuşmalar geliyordu ama dördüncü katta duyduğum tek ses kendi ayak seslerimdi. Bu katı da bitirmek üzereydim ki bir köşeyi dönünce ihtiraslı bir şekilde öpüşen bir çiftle burun buruna geldim. Birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki yanlarından geçtiğimi bile fark etmediler.

Tam ümidimi kaybetmiş ve kütüphaneden çıkmaya karar vermişken kulağıma bir fısıltı geldi. "Hadi mola verelim, Tay. Sert bir kahveye ihtiyacım var."

Duyduğum mutluluk anlatılacak gibi değildi. Eğer kendimi tutmasam Mandy'nin sesinin geldiği yöne doğru deli gibi koşacaktım.

Onları en arka köşedeki masada buldum. Mandy, üzerinde bir yığın kitap ve bir dizüstü bilgisayar bulunan masaya oturmuştu. Taylor ise sandalyeye oturmuş, başını önündeki kitaba eğmişti. İkisi de saçlarını dağınık topuz yapmışlardı ve üzerlerinde Juicy Couture marka süveterler vardı.

"Taylor!" Kendimi kontrol etmeye çalışsam da sesimin normalden daha yüksek çıktığının farkındaydım.

İki kız, aynı anda bana doğru döndüler. Beni görünce Mandy, yüzünü buruşturdu, Taylor'ın gözlerinde ifadesiz bir bakış vardı.

Taylor, "Bir şey mi istedin?" diye sordu.

Beni tanımamıştı.

Onlara doğru yaklaşıp, "Benim. Jess," dedim.

"Hangi Jess?"

"Makyöz Jess. BeautyBuzz'dan."

Taylor, beni baştan aşağıya süzdü. Üzerimde hâlâ iş giysilerim vardı. Tişörtümün pantolonumun belinden çıkmış olduğunu ve her zaman düzgün olan topuzumun dağılmış olduğunu bildiğim için bu bakışlar, kendimi huzursuz hissetmeme neden oldu.

Taylor, beni incelemeyi bitirdikten sonra, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Seninle konuşmam gerek."

Diğer masalarda çalışan öğrenciler, sestten rahatsız olmuş, kınayan bakışlarla bize bakmaya başlamışlardı.

“Lütfen, bu çok önemli,” diye fısıldadım.

Sanırım Taylor, ne kadar zor durumda olduğumu anlamış olmalı ki başını salladı. Dizüstü bilgisayarını sırt çantasına koydu ama kitaplarını masada bıraktı. Alt kata inmek için asansöre doğru yürürken Mandy de bizi takip ediyordu. Çıkış kapısına geldiğimizde, “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?” diye sordu.

Büyük uğraşlar sonucu onu bulmuştum ama şimdi nereden başlayacağımı bilemiyordum.

“Şey... Size makyaj yaptığım günü hatırlıyor musun? Bir anketten bahsetmiştiniz.”

Omuzlarını silkti. “Evet, anket gibi bir şey.”

Gizlice Taylor’ın telefonunu alıp, ona gelen sesli mesajı dinlememin üzerinden haftalar geçmişti. Yanlış bir şey söylememek için bir süre o gün olanları hatırlamaya çalıştım.

“Ahlaki değerler konusunda New York Üniversitesi profesörlerinden birinin yaptığı bir araştırma. Seansa katılanlara yüklü bir ödeme yapılıyordu. Sen ertesi sabah...”

Taylor, başını salladı. “Evet. Ama o sabah yorgun olduğum için arayıp randevumu iptal ettim.”

Derin bir nefes aldım.

“Ben... Sonra... Ben, bu araştırmaya katıldım.”

Taylor’ın gözlerinde temkinli bir bakış belirdi ve birkaç adım geri çekildi.

Mandy, “Acayip bir şeydi,” diye mırıldandı.

“Haklısın. Neyse... Ben... profesör hakkında bilgi edinmek istiyorum.” Taylor’a bakarken, gerginliğimin gözlerimden okunmaması için dua ediyordum.

“Kadını tanımıyorum. Psikiyatri okuyan bir arkadaşım, onun derslerine giriyor. Bana bu araştırmadan bahsetti ve ben de katılmak istedim. Hadi Mandy, gidelim.”

“Dur! Bekle lütfen!” Sesimdeki panik hissedilmeyecek gibi değildi. Daha sakın bir ses tonuyla, “O arkadaşınla konuşabilir miyim?” diye sordum.

Taylor, ne istediğimi anlamak ister gibi beni süzdü. Gülümsemeye çalıştım ama içten bir gülümseme olmadığını anlayacağı için işleri daha da karıştıracığımı biliyordum.

“Karışık bir durum. Ayrıntılarla seni sıkmak istemiyorum. Ama yine de... eğer istersen her şeyi anlatabilirim.”

Taylor, bir an önce benden kurtulmak istediğini belli eden bir ses tonuyla, “Hiç gerek yok. Amy’yi ara bence,” dedi.

Doğru sözcüğü kullanmıştım. Bu kızların, giyim kuşam ve partiler dışında her şeyi sıkıcı bulduklarının aklıma gelmesi iyi olmuştu.

Taylor, telefonundan arkadaşının numarasını bulup okudu ve ben kaydetmeye çalıştım.

“Bir kez daha tekrarlar mısın?” Göz ucuyla onlara baktım ve Mandy’nin gözlerini devirdiğini fark ettim. Taylor, dijital rakamları bir kez daha, bu kez daha yavaş olarak okudu.

“Çok teşekkür ederim!” derken, onlar arkalarını dönüp yürümeye başlamışlardı bile.

Daha onlar köşeyi dönmeden Amy’i aradım. Kız, ikinci çalışında telefona yanıt verdi.

“Çok iyi bir öğretmendir. Geçen bahar döneminde almıştım dersini. Notu kıttır ama adil biridir. Öğrencileri gerçekten çok zorlar. Sanırım o dönem sınıfta sadece iki kişi A almıştı ve ben onlardan biri değildim.” Bir kahkaha attı. “Başka ne anlatabilirim? Çok güzel giyinir. Onun ayakkabılarına sahip olabilmek için canımı bile verebilirim.”

Daha sonra Amy, LaGuardia Havalimanına gitmek üzere takside olduğunu, büyükannesinin doksanıncı doğum günü partisi için eve gittiğini söyledi.

“Son çalışması hakkında bilgin var mı?”

“Elbette, ben de o çalışmaya katılanlardan biriyim.”

Sorularım onu kaygılandırmamıştı. Rahatlığının büyük olasılıkla Taylor'la yakın arkadaş olduğumuzu söylememden kaynaklandığını düşündüm. "Başvuru formunda adımları görmesine rağmen, bana ismimle hitap etmedi ki bu bana biraz acayip geldi. Ne diyordu... Garip bir şekilde hitap ediyordu..."

Amy, bir süre sessiz kaldı. Nefesimi tuttum.

"Hah! Denek 16 diyordu." İçimin ürperdiğini hissettim.

Amy, "Küçük erkek kardeşim 16 yaşında. Oradan hatırladım," diye devam etti.

"Peki, sana neler sordu?"

"Bir saniye bekle." Taksi şoförüne bir şeyler söylediğini duydum.

"Soruların birinde, doktor muayenesinde form doldururken yalan beyanda bulunup bulunmadığımı öğrenmek istemişti. Bilirsin işte, ne kadar içersin, kaç kilosun, kaç kişiyle cinsel ilişkide bulundun gibi sorulardan bahsediyorum. Bu soruyu hatırlıyorum çünkü araştırmaya katılmadan bir gün önce doktora gitmiştim ve tüm bu sorulara verdiğim yanıtların gerçekten uzaktan yakından ilgisi yoktu."

Amy, bir kahkaha daha attı ama benim kaşlarım çatıldı.

Sonra, "Hey, ben alana geldim, kapatmam gerek," dedi.

Telaşla, "Onunla hiç yüz yüze seans yaptın mı?" diye sordum.

"Hayır, sadece bilgisayar aracılığıyla yapılan bir seansa katıldım. Neyse, artık gidip biniş kartımı almam gerek. Burası tam bir mahşer yeri."

Alan, oldukça gürültülüydü. İnsanlar birbirlerine sesleniyor, birbirleriyle konuşuyorlardı. Ayrıca inip kalkan uçaklar hakkında sürekli anons yapılıyordu. Onu doğru duymamış olmaksızın endişe ederek, "Yani 62. Cadde'deki kliniğine hiç gitmedin, öyle mi?" diye sordum. "Çalışmaya katılanlardan giden olup olmadığını biliyor musun?"

"Hiç bilmiyorum. Belki bazıları gitmiş olabilir. Ama bu çok havalı bir şey olmalı. Bahse girerim, kliniği oldukça modern ve şık bir yerdir."

Aslında daha sormak istediğim bir sürü soru vardı ama Amy'nin bana ayıracak zamanı olmadığını biliyordum.

Son olarak, "Bana bir iyilik yapar mısın? Eğer aklına sıra dışı bir şey gelirse arayıp bana söyler misin?" dedim.

"Elbette," dedi ama sesi, aklımın bende olmadığını ele veriyordu.

Telefonu kapattım ve kalbimin sıkıştığını hissettim.

En azından en önemli sorum cevaplanmıştı. Dr. Shields, gerçekten bir profesör, dahası saygın bir profesördü. *Gizli kapaklı işler çeviriyor olsa, bu pozisyona gelemezdi, diye düşündüm.*

Kendimi son derece bitkin hissediyordum. Yorgundum, açtım ve üstüne bir de ailemle ilgili duyduğum endişeler eklenince kötü hissetmem normaldi. Babamın son iş günü 30 Kasım'dı ve onu işten çıkarırken dört maaş tazminat ödemişlerdi. Büyük olasılıkla favori takımı *Phillies* sezonun ilk galibiyetini almadan bu para bitmiş olacaktı.

Dairemin bulunduğu caddenin köşesine geldiğimde enerjimin tükendiğini hissettim. Aklımdan binlerce olumsuz düşünce geçiyordu ve kolumu bile kıpırdatacak hâlîm yoktu.

Her zaman gittiğim barın önünden geçerken içeri baktım. Kulağıma hafif bir müzik sesi geliyordu. Sahnede bir grup adam bir şeyler çalışıyorlardı. O an, aklıma Noah geldi.

Cüzdanımdan bana bıraktığı kartviziti çıkardım ve yaptığının doğru olup olmadığını düşünmemeye çalışarak ona mesaj yazdım. *Selam, şu anda karşılaştığımız barın önünden geçiyorum ve aklıma sen geldin. Kahvaltı teklifin hâlâ geçerli mi?*

Birkaç dakika bekledim ama mesaj gelmeyince yürümeye devam ettim.

Yolumun üzerindeki diğer bara girmeyi aklımdan geçirdim. Atlas, hafta içi bile bu saatlerde hep dolu olurdu. İçeri girip, boş bulduğum bir bar taburesine oturur, bir içki ısmarlar ve tıpkı daha önce de pek çok kez üzerimdeki baskı dayanılmaz olup, bir kaçış noktası aradığım zamanlarda yaptığım gibi o gece şansımı kimin çıkacağını bekleyebilirdim.

Masaja gitmeye bütçem yetmediği ve uyuşturucularla aram iyi olmadığı için rahatlamak için kendime bu yolu bulmuştum. Aslında buna çok sık başvurmam ama son rutin kontrolümde doktor, kaç kişiyle cinsel ilişkiye girmiş olduğumu sorduğunda ben de Amy gibi yalan söylemiştim.

Atlas'ın önünde durup camdan içeri baktım. Barın etrafı tahmin ettiğim gibi çok kalabalıktı. Tam içeri girmek üzereyken aklıma yarın Dr. Shields'ın kanepesinde oturacağım ve bana gece ne yaptığımı sorabileceği geldi. Tek gecelik ilişkilerim olduğunu biliyordu. Bilgisayar aracılığıyla yaptığımız seansların birinde bunu yazmıştım. Ama onun gözlerine bakarak, yaşadığım tek gecelik ilişkinin detaylarını anlatmak çok küçük düşürücü olurdu. Onun, hayatında bir kez bile tek gecelik ilişki yaşamadığından adım gibi emindim.

Her ne kadar ben kendimde özel olan hiçbir şey göremiyorsam da Dr. Shields, bende özel bir şeyler görmüş olmalı.

Arkamı dönüp, eve doğru yürümeye başladım.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

BÖLÜM ON ALTI

5 Aralık, Çarşamba

Neler yaşadıklarını bilmediğiniz insanları, anlık hareketleri nedeniyle yargılamak kolaydır. Market arabası, mısır gevreği ve *Oreo* ile dolu olan bir anne, çocuğunu azarladığında görenler onu yargılar. Pahalı spor arabasıyla, külüstür bir arabayı sollarken söylenen sürücü de yargılanır. Karısını aldatan bir adam ve bunu bildiği hâlde kocası ile beraber olmayı sürdüren bir kadın da...

Peki ya adam, evliliğini kurtarmak için her çareye başvurduysa? Ya da sadakatsizliğinin tek seferlik olduğuna ve ömrünün sonuna kadar karısına sadık kalacağına dair onu ikna ettiyse?

Düşünün ki, bu olay sizin başınıza geldi. Eşinizin olmadığı bir hayatı hayal bile edemiyorsunuz. Ne yapardınız?

Duygular söz konusu olunca mantığın üstünlüğü sona erer.

Thomas, benim mantığının sesini susturan kişi. Alyanslarımızın içine, ilk kez elektrik kesintisi sırasında karşılaştığımızı vurgulayan, *Sen benim yaşamı ışığım*sın, yazısını yazdırdık. Bu sözler, aslında kelimelerle ifade edilmesi mümkün olmayan duygularımı anlatmaya en yakın sözlerdi.

O, hayatımdan çıktığından beri evde onun yokluğunu hissetmediğim tek bir an bile olmadı. Oturma odasına girdiğimde,

kanepeye uzanmış, yere saçılmış spor dergilerinden birine uzanan Thomas'ı görür gibi oluyorum. Mutfağa her girişimde, sabaha hazır olması için her gece kahve makinesini ayarladığını hatırlıyorum. Yatak odasında da soğuk gecelerde beni ısıtan sıcak vücudunu düşünüyorum.

Sadakatsizlik sonucu parçalanmış bir evlilikte, aldatılan tarafın göstereceği en önemli fiziksel tepkilerin başında uykusuzluk ve iştah kaybı gelir. *Neden onu tercih etti*, sorusu sürekli aldatılan kişinin beynini kemirir.

Sevdiğiniz adam, ondan şüphelenmenizi gerektirecek bir şey yapınca ona bir daha tam anlamıyla güven duyabilir misiniz?

O akşam Thomas aramış ve acil bir iş nedeniyle akşam yemeği planımızı iptal etmek zorunda olduğunu bildirmişti.

O da bir terapistti. Dolayısıyla panik atak geçiren bir hasta ya da iyileşme sürecindeki bir alkoliklin kontrolsüz bir şekilde içki içme isteği duyması gibi nedenlerle daha önce de pek çok kez planlarımızı ertelediğimiz olmuştu.

Thomas, hastalarına çok önem verir, onlarla yakından ilgilenirdi. Hatta pek çok hastasına cep telefonu numarasını vermişti.

Peki, o zaman neden sesinde telaşlı bir ifade vardı?

Aklıma gelen tüm açıklamalar, bir şüphe bulutunun ardında yok oluyordu. Bu, daha önce yaşanan sadakatsizlikten bana kalan mirastı.

Bu durumdaki çoğu kadın, arkadaşlarıyla dertleşir ya da gerçeği kocasının yüzüne vurmaya seer. Bu iki yol için de yanlış denemez. Ama bu yolu izleyen kişilerin, gerçeği gün yüzüne çıkarma olasılıkları düşüktür.

Kocasının verdiği tüm güvenceye rağmen şüphelilikten kurtulamayan, bu nedenle kocasının her hareketini gizlice takip eden bir kadın için de türlü yorumlar yapılabilir.

Ama şüpheyi tetikleyen şeyin içgüdüler mi yoksa güvensizlik mi olduğunu ancak klinik bulgular belirleyebilir.

Bu olayda, gerçeği su yüzüne çıkarmak zor olmadı. Üç diğer uzmanla paylaştığı Riverside Drive'daki kliniğine kadar, yirmi beş dakikalık bir taksi yolculuğu yeterli oldu.

Saat 18.07.

Eğer şu anda Ducati marka motoru kliniğin önünde park hâlinde değilse bu, söylediklerinin yalan olduğunu kanıtlar.

Aşırı endişeye genel olarak ter boşanması, yüksek tansiyon ve yerinde duramama gibi fiziksel değişimler eşlik eder.

Ama elbette bu konuda genelleme yapamayız. Sayıca az olsa da bazı insanlarda zihinsel odaklanma, sakinlik ve tir tir titreyecek kadar üşüme de görülebilir. Taksi şoförü, bunu fark etmiş olacak ki ısıtıcının derecesini yükseltmeyi teklif etti.

Bir blok öteden, motosikletinin binanın önünde olup olmadığını görmek mümkün değil. Bir nakliye kamyonu dar caddenin girişini kapatmış, taksinin ilerlemesine engel oluyor. Bu durumda taksiden inip, yürüyerek gitmek kanıta ulaşmamı hızlandıracak.

Zemin kattaki kliniğin yarı açık jaluzisinden süzülen ışığı ve binanın önünde her zamanki yerinde duran motosikleti görünce büyük bir rahatlama hissettim.

Thomas, tam da olacağını söylediği yerdeydi.

Şüphe bulutları şimdilik dağıldı.

Daha ileri gitmek doğru olmaz. Şu anda meşgul ve bu ziyaret konusunda bir şey bilmemesi daha iyi.

Bir blok uzaktan, karşı yönden bir kadın geliyor. Deve tüyü rengi uzun bir palto ve kot pantolon giymiş. Kadın, Thomas'ın kliniğinin bulunduğu binanın giriş kapısının önünde durdu. İş saatlerinde binaya gelenler, bir güvenlik görevlisinin kontrolünün ardından içeri girerler. Ama güvenlik görevlisinin mesaisi bittiği için, daha sonra gelenler, içeri girebilmek için zile basmak zorundadırlar.

Kadın, otuzlu yaşlarının başında. Tarafsız bir bakış açısıyla, bu mesafeden bile son derece çekici görünüyor. Bir kriz anı yaşadığına dair hiçbir belirti göstermediği gibi tersine oldukça kaygısız

ve mutlu. Bu, Thomas'ın aklını çelip, evliliğimizi tehlikeye sokan kadın değil. O kadın, bir daha asla kimse için tehdit olmayacak.

Uzun paltolu kadın, Thomas'ın kliniğinin bulunduğu binaya girdi ve birkaç dakika sonra kliniğin yarı açık panjurları tamamen kapatıldı.

Belki caddeden gelen ışıklar kadının gözünü rahatsız etmişti. Belki de bunu başka bir nedeni vardı.

Eğer bir erkek bir kadını bir kez aldatırsa, bunu tekrarlayacağına emin olabilirsiniz.

Bana bu uyarıyı yapan sendin, Jessica.

Bazı eşler, bu durumda içeri girip yaşananları gözleriyle görmeyi tercih eder. Bazıları, kadının içeride ne kadar kalacağını, şüpheli çiftin binayı birlikte terk edip etmeyeceğini görmek için bekler. Az sayıda kadın da yenilgiyi kabul eder ve yürüyüp gider. Bunlar aldatılan kadınların verdiği tipik tepkilerdir.

Ama ince bir zekâyı yansıtan tepkiler de vardır.

Uzun dönemlik stratejide temel kural, izlemek ve doğru zamanın gelmesini beklemektir. Şüphe kesin olarak doğrulanmadığı sürece, aldatan kocanın üzerine saldırmak ve bir savaş başlatmak mantık süzgecinden geçirilmemiş içgüdüsel tepkilerdir.

Bazen bir uyarı atışı, kararlı güç gösterisi savaşa gerek kalmamasını sağlayabilir.

BÖLÜM ON YEDİ

6 Aralık, Perşembe

Müşterilerimin yüzü, yaşamları hakkında birçok ipucu verir.

Altmış yaşlarında bir kadın kapıyı açtığında, hemen bu ipuçlarını yakaladım: Dudak kenarlarında çok sayıda gülüş çizgisi, alında belli belirsiz kaş çatma çizgileri var. Beyaz tenli, yüzü çil ve güneş lekeleriyle dolu ve parlak mavi gözleri var.

Yaşlı kadın, adının Shirley Graham olduğunu söyledi ve ceketimle Dr. Shields'a iade etmek üzere getirdiğim şalı alıp girişteki küçük dolaba astı.

Onu takip ederek küçük mutfığa gittim ve makyaj malzemelerimi çıkardım. Ellerimi birkaç kez yumruk yapıp açarak parmaklarımı gevşetmeye çalıştım. Bayan Graham, bugünkü son müşterim. Buradan çıkınca Dr. Shields'ın kliniğine gideceğim.

Bugün ona, neden özel hayatımla ilgili detayları öğrenmek istediğini sormaya kesin kararlıyım. Bence bu, son derece mantıklı bir soru. Hatta bugüne kadar neden sormadığıma şaşıyorum.

“Başlamadan önce bir soru sorabilir miyim?” diyeceğim. Bu konuda çok düşündüm ve sonunda böyle bir girişin uygun olacağına karar verdim.

Bayan Graham, *“Bir fincan çay ister misin?”* diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Yüzünde verdiğim yanıtı hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade belirdi. “Benim için sorun olmaz. Her gün saat dörtte mutlaka çay demlerim.”

Metroda bir gecikme yaşanmaması durumunda yarım saatte Dr. Shields’ın kliniğine varabilirdim ve orada olmam gereken saat beş buçuktu. Bir hesap yaptıktan sonra sesimin neşeli çıkmasına dikkat ederek, “Aslına bakarsanız bir fincan çay harika olur,” dedim.

Bayan Graham, tereyağlı *Royal Dansk* kurabiyelerinin bulunduğu mavi teneke kutunun kapağını açıp, içinden çıkardığı kurabiyeleri porselen bir tabağa dizerken ben de dairede en iyi ışık alan yeri belirlemek için etrafıma bakındım.

Oturma odasının yıpranmış halısına basmamaya çalışarak, odanın tek penceresini süsleyen tiril tiril dantel perdeyi kenara toplarken, “Bu akşamki programınız nedir?” diye sordum.

“Akşam yemeğine çıkacağım. Bugün kırk ikinci evlilik yıldönümüm.”

“Kırk iki yıl mı? Tanrım, inanılmaz!”

Mutfakla oturma bölümünü ayıran küçük tezgâha doğru yürüdüm.

“Daha önce hiç profesyonel makyaj yaptırmamıştım.” Buzdolabının üzerine papatya şeklinde bir mıknaatısla tutturulmuş kuponu bana doğru uzattı. “Böyle bir kuponum vardı. Ben de neden ilk deneyimim böyle özel bir günde olmasın, diye düşündüm.”

Kuponun son kullanma tarihi iki ay öncesiydi ama bunu fark etmemiş gibi davrandım. *Umarım patronum bu hareketimi onaylar,* diye düşündüm. Çünkü eğer onaylamazsa servis parasını cebimden ödemek zorunda kalacaktım.

Çaydanlık, suyun ısındığını bildiren sesler çıkarmaya başlayınca Bayan Graham, kaynayan suyu iki porselen fincana döktü ve fincanların içine Lipton poşet çay koydu.

Tezgâhın etrafına konmuş, iki bar taburesinden birini işaret ederek, "Çayımızı içerken bir yandan da işimi yapsam nasıl olur?" dedim. Ortam, profesyonel makyaj yapmak için yeterince aydınlık değildi ama tezgâhın üzerindeki spot ışıkların işe yarayabileceğini düşündüm.

"Ah, acelen mi var yoksa?" diyen Bayan Graham, çaydanlığı tezgâhın üzerine koydu.

Hiç düşünmeden, "Hayır, hayır! Bol bol zamanımız var," dedim.

Bayan Graham, buzdolabına gidip yarım yağlı süt kutusunu çıkarıp, sütlüğe doldururken, verdiğim yanıtın pişmanlık duymaya başlamıştım bile. Yavaş hareketlerle, sütlüğü, şekerliği ve çay fincanlarını tepsiye yerleştirdiğinde gözüm fırının saatine ilişti. Saat 16.12'yi gösteriyordu.

Bayan Graham'ın oturacağı bar taburesini çekip, "Başlayalım mı, ne dersiniz?" diye sordum. Sonra yaşlı kadının cildine uygun yağlı fondöten paletini çıkardım. İki ayrı rengi elimin arkasında karıştırırken, bordo oje yer yer çıkmış olduğu gözüme çarptı. Tam, çıkan yerlere oje sürecektim ki Bayan Graham, makyaj malzemelerimin üzerine eğilip bana engel oldu. "Aman Tanrım! Ne kadar çok malzemen varmış!" Parmağıyla, oval bir süngerini işaret ederek, "Bu ne işe yapıyor?" diye sordu.

Onu farklı tonlardaki fondötenleri karıştırmak için kullanıyorum."

Bir an önce işe başlamak için sabırsızlanıyordum. Dönüp, fırının saatine tekrar bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Durun, size nasıl kullanıldığını göstereyim," diyerek, karıştırdığım fondöteni yüzüne uygulamaya başladım.

Göz kapaklarına gölge yapmaktansa tek renk far kullanırsam, Dr. Shields'ın kliniğine zamanında yetişebilirdim. Mavi gri renkli bir far, gözlerinin rengini açığa çıkaracaktı. Ayrıca tek renk far sürsem de makyajı oldukça güzel olacaktı. İş biraz çabuklaştırmamanın makyajın profesyonelliğine zararı olmayacağından bu bir aldatmaca sayılmazdı.

Gözcaltlarına kapatıcı uygularken, tezgâhın üzerinde duran telefon çalmaya başladı.

Bayan Graham, yerinden kalkıp, "Affedersin tatlım. Bana bir saniye izin ver de arayan kişiye onu daha sonra arayacağımı söyleyeyim," dedi.

Gülümseyip, başımı sallamaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Belki de metroyla gitmektense taksiye binmek daha iyi olur, diye düşündüm. Ama akşam saatleri trafik o kadar yoğundu ki taksiyle gitmek daha uzun sürerdi.

Telefonumu alıp, gelmiş olan mesajlara bakarak oyalandım. Mesajların bir tanesi Noah'dandı. *Kusura bakma, dün gece uygun değildim. Cumartesiye ne dersin?*

Hemen cevap yazdım. *Harika olur.*

İkinci mesaj Dr. Shields'dan gelmişti: *Kliniğe gelmeden önce beni arar mısın?*

Bayan Graham'ın, "Tamam tatlım. İşimiz biter bitmez seni arayacağım," dediğini duydum. Ama ses tonu, konuşmayı bitirmeye niyetli olmadığını gösteriyordu.

Daire çok sıcaktı. Koltuk altlarımın terlemeye başladığını hissettim. Ellerimle yüzümü yelpazeleyerek serinlemeye çalıştım. *Lütfen kapatsın artık şu telefonu, diye düşünmekten kendimi alamıyordum.*

Bayan Graham, "Evet, evet, bugün onu ziyaret ettim," dedi.

Acaba Dr. Shields'ı şimdi arasam nasıl olurdu? Ya da belki mesaj atıp, şu anda çalıştığımı söyleyebilirdim.

Ne yapacağıma karar veremeden, telefonu kapatmış olan Bayan Graham, tekrar yerine oturdu.

"Arayan kızımdı. Ohio, Cleveland'da yaşıyor. Kocasının işi nedeniyle iki yıl önce oraya taşındılar. Oğlumsa, ki ilk çocuğumdur, New Jersey'de yaşıyor."

Göz kapağına bakır rengi göz kalemi çekerken, "Ne kadar güzel," diye mırıldandım.

Bayan Graham, ay fincanına uzanıp eline aldı ve ayından bir yudum almadan önce birkaç saniye üfledi. Gz kalemini tutan elimi yumruk yaptığımı fark ettim.

“Kurabiyelerden alsana. Bence en lezzetlileri, ortalarında jöle olanlar.”

Düşündüğümden çok daha sert bir ses tonuyla, “İşimi bir an önce bitirmem gerekiyor Bayan Graham,” dedim. “Sizden sonra yetişmem gereken bir randevum daha var.”

Bayan Graham’ın yüzünde hayal kırıklığına uğradığın gösteren bir ifade belirdi ve hemen fincanını tezgâhın üzerine bıraktı. “Çok üzgünüm, tatlım. Benim yüzümden geç kalmanı hiç istemem.”

Dr. Shields’ın içine düştüğüm bu ikilemi nasıl çözebileceğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. *Önemli bir randevuya gecikmeyi mi yoksa sevecen, yaşlı bir kadının duygularını incitmeyi mi seçmeliyim?*

Bakışlarımı tereyağlı kurabiyelerin, pembe beyaz çaydanlığın ve aynı renklerdeki şekerliğin üzerinde gezdirdim. Genellikle müşterilerim bana bir bardak su bile ikram etmezlerdi.

Ona karşı nazik davranmam gerekirdi. Kesinlikle yanlış yapmıştım.

Aramızda geçen hoş sohbeti yeniden yakalayabilmeyi umarak, yanaklarına allık uygularken, torunlarının yaşlarını sordum. Ama Bayan Graham’ın o eski, neşeli halinden eser kalmamıştı. Elimden geleni yapmama rağmen gözleri dairesine ilk girdiğim andaki gibi parlamıyordu.

İşimi bitirdiğimde ona, çok güzel görüldüğünü söyledim.

“Bence bu güzel görüntüyü gözlerinizle görmelisiniz.”

Banyoya, makyajına bakmaya gittiği anda Dr. Shields’ı aramak için telefonumu çıkardım ve bana yeni bir mesaj göndermiş olduğunu gördüm. *Umarım randevumuza gelmeden önce bu mesajı okursun. Gelirken yol üzerinde bir yerden bir paket almanı istiyorum. Paket, benim adıma.*

Mesaj, şehir merkezinde bir adresle devam ediyordu. Bu adresin, bir dükkâna mı, ofise mi veya bankaya mı ait olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama tabii ki paketi alacaktım. Ancak bunu yapmak, fazladan on dakikama mal olacaktı.

Sorun değil, yazdım.

Bayan Graham banyodan, "Harika bir iş başarmışsın!" diye seslendi.

Onu beklerken boş çay fincanlarını lavaboya götürmeyi düşünerek elime almıştım ki yanıma gelip, beni durdurdu. "Onları ben hallederim. Sen randevuna geç kalma."

Ona karşı sabırsızca davrandığım için büyük bir suçluluk duyuyordum. Ama makyaj malzemelerimi küçük valizimdeki yerlerine yerleştirerek zaman kaybetmek istemediğimden gelişigüzel koyarken, kendime, *Onun, onu seven bir kocası, bir kızı ve bir oğlu var*, diye hatırlattım.

Tam çıkmak üzereyken Bayan Graham'ın telefonu tekrar çaldı. "Lütfen siz rahat rahat konuşun. Ben zaten çıkıyorum," dedim. "Olmaz tatlım. Seni yolcu etmek istiyorum."

Girişteki dolabı açıp ceketimi çıkardı.

Ceketimi giyerken, "Yıldönümünüz kutlu olsun! Umarım çok güzel bir gece geçirirsiniz," dedim.

Bayan Graham, bana cevap veremeden, odayı eski model telesekreterden yayılan bir erkek sesi kapladı.

"Selam anne! Neredesin? Fiona'yla birlikte çıkmak üzere olduğumuzu söylemek için aradım. Yaklaşık bir saate orada oluruz..."

Oğlunun ses tonunda fark ettiğim bir şey, beni Bayan Graham'ın yüzüne daha dikkatli bakmaya zorladı. Bayan Graham, yere bakıyor, bakışlarını benden kaçıyordu.

Ceketlerin asıldığı küçük dolabın kapısı aralıktı. Bakışlarım, aradığım şeyi orada göremeyeceğimi gayet iyi bildiğim hâlde dolabın içine kaydı. Oğlunun sesindeki bir şey bana yanlış düşündüğümü fark ettirmişti.

Bayan Graham kızına, "Bugün onu ziyaret ettim," demişti.

Oğlunun bıraktığı mesajı dinlerken, onun o gün kimi ziyaret ettiğini anlamıştım. Gözlerimin önünde, yaklaşık kırk yıl boyunca paylaşılan anıları düşünerek, elinde bir buket çiçekle bir mezar taşının yanına diz çökmüş Bayan Graham'ın görüntüsü belirdi.

Dolabın bir tarafında üç ceket asılıydı. Bir yağmurluk, ince bir ceket ve yün bir kaban. Hepsi de kadın kıyafetiydi. Dolabın diğer tarafı ise boştu.

BÖLÜM ON SEKİZ

6 Aralık, Perşembe

Paketin içine bakma dürtüne engel olmak için kendinle mücadele ediyorsun, değil mi?

Senden istenen paketi, birkaç dakika önce aldın. Ambalajı, içinde ne olduğuna dair hiç ipucu vermiyor. Üzerinde herhangi bir logo bulunmayan, sapları sağlamlaştırılmış büyük beyaz poşetin içi, içindeki nesneyi korumak için kâğıtlarla doldurulmuş.

Poşeti, küçük bir apartmanda yaşayan genç bir adamdan aldın. O, sana poşeti verirken onun yüzüne bakmadın. O, ketum, kendi hâlinde biridir. İmzalaman gereken bir şey yoktu. Parası ödenmişti ve fatura alıcının e-posta adresine yollanmıştı.

6. Cadde’de hızlı adımlarla yürürken, poşetin içine bakmanın başkalarının işine burnunu sokmak olmadığına kendini inandırmaya çalışıyor olmalısın. Poşetin ağzı bantlanmamış ya da kurdeleyle bağlanmamış. Bir sonraki trafik ışıklarında yeşil yanmasını beklerken, hafifçe poşete koruma amaçlı doldurulmuş kâğıtları aralayıp, içine kaçamak bir bakış attın. İçinden, kimsenin haberi olmaz, diye geçirmiş olmalısın.

Poşet oldukça ağır ama sağlamlaştırılmış sapları sayesinde taşınması kolay.

Meraklı bir kişiliğe sahıpsin ve dönüşümlü olarak risk almaya ve riskten kaçınmaya eğilimlisin. Acaba bugün hangi yönün ağır basacak?

Poşetin içindekini görüp görmeyeceğin, belli şartları gerçekleştirip gerçekleştirmemene bağılı.

Başlangıçta sana bu seansların temel seanslar olduğı söylendi ama atılması gereken birden fazla temel var.

Bazen tabi tutulduğun bir test, öyle sıradandır ki sen teste tabi tutulduğunun farkına bile varmazsın.

Bazen güvenli ve sağlam görünen bir ilişki görünmeyen tehlikeler taşıır.

Tatlı sözlerle sırlarını ağızından alan bir terapistin seninkilerden daha büyük sırları olabilir.

Kliniğe randevu saatinden dört dakika sonra geldin. Belli etmemek için uğraşıyorsun ama nefes nefesesin. Sımsıkı topuz yaptığın saçlarının bir tutamı sırtına dökülmüş. Düz siyah bir kazak ve siyah kot pantolon giyiyorsun. Bugünkü kombininin bu derece sıradan olması tam bir hayal kırıklığı.

“Merhaba Dr. Shields,” dedin. “Geciktiğim için üzgünüm. Siz mesaj yazdığınızda çalışıyordum.”

İçinde makyaj malzemelerini taşıdığın küçük siyah valizi kenara bıraktın ve elindeki poşeti uzattın. Yüzünde suçluluk duyduğunu belirten bir ifade yok.

Bu ilginç talebe verdiğin tepki kusursuz.

Paketi alman istendiğinde tek bir soru sormadan hemen kabul ettin. Sana içeriğı hakkında bilgi verilmemesine rağmen senden istenen görevi yerine getirmeye hevesliydin.

“İçinde ne olduğunu merak ediyor musun?”

Soru, hiçbir suçlayıcı imada bulunulmadan direkt soruldu.

Bir kahkaha attın ve “Evet. Sanırım içinde birkaç kitap var,” dedin.

Cevabın, düşünülmeden verilen, doğal bir cevap. Göz teması kurmaktan kaçınmıyorsun. İşaret parmağındaki üç gümüş hal-kayla da oynamıyorsun. Endişeli bir hâlin yok.

Merakını bastırdın. Sadakatini ispatlamaya devam ediyorsun.

Artık on iki blok boyunca taşıdığın poşetin içinde ne olduğuna dair merakın giderilebilir.

Murano camından yapılmış, içinde altın benekler olan kartal biblosu dikkatle poşetten çıkarıldı. Kartalın kanatları serin ve pürüzsüz.

"Bu muhteşem bir şey!" dedin.

"Kocam için aldığım bir hediye. Çekinme, dokunabilirsin."

Duraksadın. Kaşların belli belirsiz çatıldı.

"Endişelenme, görüldüğü kadar kırılgan değil," diye cesaretlendirildin.

Parmaklarını, cam bibloda gezdirdin. Kartalın, havalanmaya hazır gibi duran kanatları, kuvvetli bir gerilimi sembolize ediyor.

"Kartal, onun en sevdiği kuştur. Kartalların sahip olduğu keskin görüş yeteneği, uçsuz bucaksız bir arazideki en ufak bir hareketi fark edip, avlarının yerini belirlemelerini sağlar."

"Eşinizin bu bibloyu çok beğeneceğinden eminim," dedin.

Bir an duraksadın, sonra "Evli olduğunuzu bilmiyordum," diye sözlerine devam ettin.

Bir süre sözlerine bir tepki almayınca, yanakların kızardı.

"Sol elinizle not alırken sizi izliyorum ve yüzük parmağınızda bir alyans görmedim."

"İyi bir gözlemcisin. Yüzüğümün bir taşı düştü o nedenle yeni bir taş takılması için kuyumcuya verdim."

Bu, gerçek değil ama dürüst olacağına dair anlaşma imzalayan sensin. Sana böyle bir söz verilmedi.

Kartal, zarar görmemesi için dikkatle kâğıtlara sarılıp tekrar poşete kondu. Bu gece, Thomas'ın birkaç ay önce taşındığı kiralık dairesine bizzat götürülecek.

Özel bir gün değil. Daha doğrusu onun için özel bir gün değil. Bu, ona sürpriz olacak.

Bazen eşsiz güzelliğe sahip bir armağan, aslında uyarı atışı yapmak için kullanılan bir araçtır.

BÖLÜM ON DOKUZ

6 Aralık, Perşembe

Dr. Shields, cam kartal bibloyu poşete dikkatle yerleştirip bugünlük benimle işinin bittiğini söylediğinde önce ne dediğini anlayamadım.

Öyle şaşırdım ki ona sormaya hazırlandığım soruya nasıl başlayacağım bile aklımdan uçup gitti. Ama kafamda hazırladığım cümleyi hatırlayamasam da soruyu sormaya kararlıyım.

“Şey, merak ediyordum da...” diye söze başladım. Sesim, normalde olduğundan biraz daha yüksek çıkmıştı. “Sizinle paylaştığım sırlarım, akademik bir makalede mi kullanılacak? Yoksa...”

Cümlemi bitiremeden sözümü kesti. Bunu ilk defa yapmıştı.

“Benimle paylaştığın her şey gizli kalacak, Jessica,” dedi. “Hastalarımın benimle paylaştıklarını asla üçüncü şahıslarla paylaşmam.”

Sonra bugün seans yapmamış olsak da bana ödeme yapacağını bildirdi.

Bakışlarını poşete çevirdiğinde kendimi orada fazlalıkmışım gibi hissettim.

“Tamam... Teşekkür ederim,” dedim.

Ayak seslerimin duyulmasını engelleyen kalın tüylü halıda yürüyüp kapıyı açtım ve dışarı çıkmadan son bir kez dönüp ona baktım.

Pencereden giren ışık, saçlarını turuncuya döndürmüştü. Menekşe rengi balıkçı yaka kazağı ve dar eteği, kusursuz vücudunun hatlarını belli ediyordu. Hareketsiz bir şekilde öylece durmuş, poşete bakıyordu.

Bu görüntü, adeta nefesimi kesti.

Binadan çıkıp, metro istasyonuna doğru yürürken, alyans takmaması, Fransız restoranında tek başına akşam yemeği yemesi ve o yemek sırasında gözlerine dolan yaşı silmek olarak yorumlanabilecek bir hareket yapması gibi ipuçlarını birleştirerek bir yargıya varmış olduğumu düşündüm. Tıpkı Bayan Graham'ın kocasının hayatta olduğunu düşünmüş olduğum gibi Dr. Shields'ın kocasının da ölmüş olduğu yönünde bir çıkarım yapmışım.

Metronun gelmesini beklerken, etraftaki erkeklere bakıp, Dr. Shields'ın kocasının nasıl biri olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Tıpkı Dr. Shields gibi uzun boylu ve zayıf olmalıydı. Ondan birkaç yaş büyük, sarı düz saçlı, güldüğünde mavi gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar beliren bir adam hayal ettim. *Yakışıklı biridir ama Dr. Shields gibi insanların dönüp dönüp bakmak isteyecekleri kadar çekici olduğunu sanmıyorum*, diye düşündüm.

Çocukluğunun Doğu Yakası'nda geçtiğini, sonra ülkenin en iyi yatılı okullarından birine gittiğini görür gibiyim. Exeter'i bitirip, sonra Yale'e gitmiş olmalı. Büyük olasılıkla Yale'de tanışmış olmalı. Her ortamda nasıl davranmasını bilen, yelken yapan, golf oynayan biri olmalı ama kibirli olduğunu hiç sanmıyorum.

Dr. Shields'ın, hayat arkadaşı olarak kendisinden daha üstün özelliklere sahip birini seçmiş olduğuna hiç şüphem yok. O, Dr. Shields'ın mesafeli, sakın kişiliğini dengeliyor, Dr. Shields da o, birayı fazla kaçırdığında ya da arkadaşlarıyla poker oynarken sinirlendiğinde onu sakinleştiriyor olmalı.

Kocasının doğum günü mü acaba, diye düşündüm. Yoksa onlar birbirlerini sürpriz hediyelerle şaşırtmaktan hoşlanan, o romantik çiftlerden mi?

Yine her şeyi yanlış anlamış, yanlış yorumlamıştım.

Metro tiz bir ses çıkararak durduğunda aklıma rahatsız edici bir olasılık geldi.

Ya Dr. Shields'ın kocasından çok daha önemli konularda da böyle yanlış çıkarımlar yapıyorsam?

Anlatsam, hiç kimsenin sadece basit bir poşeti götürdüğüm için Dr. Shields'ın bana üç yüz dolar verdiğine inanmayacağından eminim. Ama kim bilir, belki de basit bir poşet değildir.

Yüz yüze yaptığımız ilk seansta, Dr. Shields bana katıldığım projenin, akademik bir çalışmadan etik değerler üzerine kurulmuş bir gerçek hayat araştırmasına evrildiğini söylemişti.

Belki de o poşet benim ilk testimdi. Belki de Dr. Shields, bana ödeme yapacağını söylediğinde bunu kabul etmeyeceğimi söylemem gerekiyordu.

İstasyonda bekleyen kalabalık, hızla metroya doluştu, ben de insan seliyle birlikte metroya sürüklendim. Öyle kalabalıktı ki sırtım, kapıya dayalı kaldı.

Birkaç saniye sonra boğazımda bir sıkışma hissettim. Dr. Shields'ın bana verdiği şalın ucu, kapıların arasına sıkışmıştı. Telaşla ellerimi boynuma götürdüm ve atkı gibi sarmış olduğum şalı çıkardım.

Sonra kapılar tekrar açıldı ve şalın ucunu kurtarabildim.

Yanımda duran kadın, "İyi misiniz?" diye sordu.

Başımı sallarken, sakinleşmeye çalışıyordum. Sonra gözlerim elimde tuttuğum şala takıldı ve şalı iade etmeyi unuttuğumu hatırladım.

Belki de bugün tabi tutulduğum test ödeme değil, şaldı. Şalı iade edip etmeyeceğimi görmek istemişti. Ya da belki gerçek hayat araştırması testim okeydi. Belki de bana verilen armağanlar, nasıl tepki vereceğimi görmek için özel olarak seçilmişti.

O anda beynimde bir şimşek çaktı. Dr. Shields, bir sonraki randevu gününü söylememişti. Bana uyguladığı testlerde başarısız olduğum ve beni bir daha çağırmayacağı düşüncesi, paniğe kapılmama neden oldu.

Dr. Shields, benimle gerçekten ilgileniyordu. Hatta Şükran Günü gibi özel bir günde bana mesaj atmıştı. Ama belki de bugün, bir hata yaptığını anlamıştı.

Telefonumu çıkarıp, mesaj yazmaya başladım. *Selam!*

Yazdığımı hemen sildim. Bu gereğinden fazla samimi bir girişti.

Sevgili Dr. Shields,

Bu da fazla resmi.

Sonunda en uygununun Dr. Shields, diye başlamak olacağına karar verdim. Umutsuz, her şeyi göze alabilecek biri gibi görünmemeliydim. Profesyonel davranmam gerekiyordu.

Bugün şalınızı vermeyi unuttuğum için özür dilerim. Gelecek sefere getiririm. Ayrıca çok cömertsiniz ama bugün için bana bir ödeme yapmanıza gerek yok.

Bir an düşündüm, sonra, *"Gelecek randevumuzun gün ve saatini belirlemediğimizi fark ettim,"* diye devam ettim. *Benim saatlerim esnek. Siz uygun olduğunuzda gelebilirim. Teşekkürler, Jess.*

Gönder tuşuna bastım ve bir süre yanıt gelir mi diye ekrana baktım. Gelmedi.

Bana hemen yanıt vermesini beklemem çok saçmaydı. Ne de olsa sadece onun için çalışan biriydim. Şu anda büyük olasılıkla hediyesini vermek için kocasının yanına gidiyor olmalıydı. Belki de eşine aldığı hediyeye verdiğim tepkiyle de onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Sadece, *"Bu muhteşem bir şey,"* demiştim. Daha zekice, daha sıra dışı bir şeyler söylemeliydim.

Tekrar cebime atmış olduğum telefonumu çıkardım. Bir sesli mesajım olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Dr. Shields'tan geldiğine emin olduğum mesajı dinlemek için hemen sesli mesaj tuşuna bastım ama tren yeraltına girdiğinden

sinyal kesilmişti. İneceğim durağa gelene kadar telefonu elimde sıkıca tuttum. Arkamdan içinde makyaj malzemelerimin olduğu valizi çekiştirerek koşar adımlarla merdivenleri çıktım ve turnikelerden geçtim. Sürüklediğim valizin bacaklarıma çarpması bile beni yavaşlatmadı.

Dışarı çıkar çıkmaz bir kenara çekilip tekrar sesli mesaj tuşuna bastım. Duyduğum canlı, enerjik ses, Dr. Shields'ın nazik ve sakin sesinden çok farklıydı.

"Selam, ben Amy. Uçakta aklıma bir şey geldi. Aslında daha önce arayıp haber verecektim ama bilirsin, eve gelince yoğunluktan aklındaki her şey uçup gider. Her neyse, bir arkadaşım Dr. Shields'm bir süreliğine izne ayrıldığını söyledi. Ama neden olduğu konusunda hiçbir fikri yokmuş. Belki grip falan olmuştur. Neyse, umarım bu bilgi işine yarar. Hoşça kal!"

Telefonun ekranına hayal kırıklığına uğramış bakışlarla bakarken, mesajı bir kez daha dinlemek için tekrar tuşa bastım.

BÖLÜM YİRMİ

6 Aralık, Perşembe

İhanete uğramak, tüm insanların başına gelebilecek bir şeydir. Sosyoekonomik grubunuz, ırkınız ya da cinsiyetiniz hayatınızın bir döneminde aldatılmayacağınızı garanti etmez. Ülkenin farklı bölgelerindeki evlilik danışmanlarından alınan sistematik olmayan veriler de bu tezi doğrular nitelikte. Çiftlerin evlilik danışmanına başvurmasının ana nedenlerinden birinin ihanet olduğu düşünülürse, bu veriler olayı en doğru yansıtan veriler denebilir.

Bir evlilik ihanet nedeniyle sarsıldığında, öfke ve acı içinde kıvranan aldatılan tarafın başvurduğu bir diğer umut ışığı da terapistlerdir. Affetmek herkes için mümkün değildir. Unutmaksa tamamen hayaldir. İhanetin evliliği sonlandırmadığı örnekler de vardır. Uzman terapistler, zorlu konuşmalar, açık davranma ve önceliklerin yeniden belirlenmesi sayesinde çiftler arası güveni yeniden inşa edebilir ve ilişkiyi kurtarabilirler. İhanet, bir evliliğin aşabileceği fırtınalardan biridir. Ama bunun için zamana ve çiftlerin her birinin fırtınayı atlatmayı gönülden istemesine ihtiyaç vardır. Her ne kadar bu onun yetki alanı dışında olsa da aslında bir terapistin kendisine danışan çiftler için bir yol planı belirlemesi hiç de zor değildir.

Diğer insanları, seçimlerinden dolayı yargılamak kolaydır. Ama bu seçimler kişinin kendisine aitse o zaman her şey çok daha karmaşık bir hâl alır.

Yedi yıl önce, sıradan hayatınızı kahkaha ve sevgiyle dolduran, içinizdeki en iyi yönleri açığa çıkaran bir adamla evlendiğinizi hayal edin. Her sabah, sığınılacak bir liman olarak gördüğünüz kişinin kollarında uyandığınızı, bu kişinin fısıldadığı sevgi sözcükleriyle içinizde varlığından bile haberdar olmadığınız hisler belirlediğini düşünün.

Sonra zamanla ruhunuza yakıcı şüphe tohumlarının ekilmeye başladığını farz edin.

Evliliğin ilk dönemlerinde, gece geç saatlerde gelen ve fısıltıyla cevaplanan aramaların, son anda ertelenen planların mantıklı açıklamaları vardı. Hastaları yirmi dört saat onu arayabilirlerdi. Zaman zaman kriz dönemine giren bir hasta, randevu dışı bir görüşme talep edebilirdi.

Güven, bir ilişkinin olmazsa olmazıdır.

Ama üç ay önce telefonuma gelen romantik mesajın, mantıklı bir açıklaması yoktu. *Akşama görüşürüz, güzellik!*

Thomas, o gece arkadaşlarıyla poker oynayacağını ve eve geç geleceğini söylemişti.

Sonradan bana yazmadığı mesajı, yanlışlıkla bana gönderdiğini fark etmiş olmalı ki gelip ihanetini itiraf etti. Sesinde büyük bir acı ve suçluluk vardı.

Aynı gece, ondan evi terk etmesi istendi. Bir hafta kadar bir otelde kaldı sonra kendisine kliniğinin yakınlarında bir daire kiralandı.

Onu evden yollamak kolaydı ama zaman, kalbimden söküp atmanın çok daha zor olduğu ispatladı.

Evden taşınmasından birkaç hafta sonra yeniden iletişim kuruldu.

Thomas, böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağına dair yeminler etti. Tek gecelik bir ilişkiydi ve ilişkinin başlamasına kadının ısrarlı tutumu neden olmuştu.

Kendisine konuyla ilgili sorular sorulduğunda detayları anlattı. Her ne kadar suçlular, suçlarını anlatırken tarafı olsalar ve söyledikleri tam olarak gerçeği yansıtmasa da Thomas, gizli ilişkisinin detaylarını inandırıcı bir biçimde anlattı. Bu arada kadın hakkındaki adı, yaşı, fiziksel özellikleri, mesleği ve medeni hâli gibi tüm demografik bilgileri de verdi.

Thomas, evliliği kurtarmak ister gibi görünüyordu. Başka bir erkek söz konusu olsa bu mümkün değildi ama Thomas olunca iş değişti.

Böylece bir evlilik danışmanından randevu alındı, zorlu konuşmalar yapıldı ve sonunda romantik akşam yemeklerine çıkılmaya başlandı. İlişkiyi yeniden inşa süreci başlamıştı.

Tek bir sorun vardı. Bu hikâyede bazı taşlar yerine oturmuyordu.

Belirsizlik, dayanılmaz derecede acı veren bir işkencedir.

Kendi kendime kaldığımda yaptığım çalışmalarda hiç yer almamış olan bir soru, beynimi bir kurt gibi kemiriyordu. *Sevdiğiniz birinin gözlerinin içine bakarak, pişmanlık duymadan yalan söylemek mümkün müdür?*

Daha sonra titizlikle yeniden kurmaya çalıştığımız ilişkiyi tehdit eden yeni bir endişe belirdi. Ya diğer kadın sadece çıraysa?

Ya ateşi yakan alev Thomas ise?

Anlattığına göre sadece bir evlilik dışı ilişkisi olmuştu.

Ama eğer alev oysa bu kesinlikle ateşin bir daha yanacağı anlamına geliyordu.

Sen, yaptığım çalışmaya katıldıktan kısa bir süre sonra Thomas bir akşam eve gelip her zaman yaptığı gibi anahtarlarını ve cebindeki bozuk paraları girişteki kâsenin içine koydu. Bozuk

paraların arasında katlanmış, küçük bir yazarkasa fişi de vardı. Pahalı bir restoranda yenmiş, iki kişilik öğle yemeğinin fişi...

Akşam eve dönünce kanepeye uzanan bir koca, bir kadeh şarap eşliğinde karısına gününün nasıl geçtiğini anlatır. Sinir bozucu metro gecikmesi, ikiz çocuklarının olduğunu öğrendiği resepsiyon görevlisi, kaybettiği gözlüklerini kahverengi ceketinin cebinde bulduğu gibi şeyler.

O gece de kayıp gözlüklerden, resepsiyon görevlisinden ve metrodan bahsedildi ama Küba restoranında yenen iki kişilik öğle yemeğinden hiç söz edilmedi.

Eğer sen bir şekilde kendini çalışmama dâhil etmeseydin, beynimi kemiren bu soru hiç sorulmayabilirdi, Jessica. Bu deney, hiç yapılmayabilirdi. Bunları hayata geçiren kişi sensin.

Bellek çoğunlukla yanıltıcıdır. Salt gerçeğe ulaşmanın tek yolu titizlikle araştırma yapmaktır.

Evet, sen tiyatro ile ilgili hayallerinden vazgeçtin ama bu dramın sonraki perdesinde başrol oynadın, Jessica.

Bir sonraki seansın ne zaman olacağını sorduğun mesajının gelişi, ilerleme zamanının geldiğini doğrular nitelikte. Zaman geldi, Jessica.

Peşinden sürüklediğin ağır makyaj çantanla, şekle sokmaya çalıştığın asi saçlarınla ve saklamayı başaramadığın naifliğine sen, benim hayatımda önemli bir yer tutuyorsun.

Bugün bana attığın mesaj, bana ihtiyaç duyduğunun kanıtı. Ama bilmediğin şey, aslında ikimizin de birbirimize ihtiyacı olduğu.

Şimdi bir sonraki aşamaya hazırlanma zamanı. İşe ortamı hazırlamakla başlayacağım. Thomas'ın kullandığı şampuanın kokusunun sindiği yastık kılıflarının olduğu yatak odasının birkaç metre yakınında çalışma odası var. Oradaki masanın üzerinde de bir dizüstü bilgisayar göreceksin. Alkolün aşırısı zihni bulandırır ama kristal bir kadehe iki parmak Montrachet konup, çalışma

masasındaki bardak altlığının üzerine konuldu. Odada dikkati dağıtacak çok az şey var ki bu, tamamlanması gereken göreve odaklanmayı kolaylaştırıyor.

Sıra dışı planın her detayı titizlikle irdelenmeli. Yöntemler üzerinde dikkatle durulmaması hatalara yol açabilir.

Deneyssel bir inceleme yürütürken planlama önemlidir. Bilgi toplayıp üzerinde çalışma, zekice gözlemler yapma, edinilen bilgileri titizlikle kaydetme ve tüm bulguları yorumlayıp bir sonuca varma.

Projenin adı, bilgisayarın ekranına girildi. *İhanetin Cazibesi: Örnek Olay İncelemesi.*

Önerme: Thomas, ihanet etmekten asla vazgeçmeyecek.

Tek konu: Kocam.

Tek değişken: Sen

Jessica, sakın bu testte başarısız olma. Seni kaybetmek çok üzücü olur.

İKİNCİ

KISIM

Sen ve ben, başlangıçta iki yabancıydık.

Artık, birbirimizi tanıyoruz. Birbirimiz hakkında bilgi sahibi olduğumuzu düşünmeye başladık.

Tanışıklık, zaman içinde karşı tarafı daha iyi anlama ve takdir etme hislerini de beraberinde getirir.

İnsanlar hakkında daha kapsamlı değerlendirmeler yapma konusunda kılavuzluk eder.

Belki sizin de tanıdığınız insanların hareketlerini yargıladığınız olmuştur. Örneğin; yan dairede yaşayan adam, eşine bağırdığında, daireleri ayıran incecik duvar, kulağınıza gelen kötü sözleri engelleyememiş olabilir. Yaşlı anne ve babasına gerekli ilgiyi göstermeyen iş arkadaşınız veya terapistine fazlasıyla bağımlı hâle gelen bir hasta hakkında da olumsuz yargılarda bulunmuş olabilirsiniz.

Bu insanlar tanıdığınız kişiler de olsa, zorlu bir boşanma süreci içinde olduklarını, ağır bir depresyon geçirdiklerini ya da sorunlu aile ilişkileri olduğunu bilseniz bile nedenleri göz ardı edip, mantıklı düşünme yetinizi devre dışı bırakarak onlar hakkında anlık yargılara varabilirsiniz.

İnsanlara tek bir pencereden bakarak verilen anlık kararlar nadiyen doğrudur.

İnsanların davranışları hakkında yorum yaparken acele etmeyin ve bilinçaltınızda yatan nedenlerin ve dış faktörlerin değerlendirmenizde etkisi olup olmadığını düşünmek için kendinize zaman tanıyın. O gün

uykunuzu almamış olmanız, banyonuzu su basması veya zorlu bir çocukluk geçirmenize neden olan dominant annenizle tartışma yaşamanız gibi negatif olayların, kararlarınıza nasıl bir etkisi olacağını düşünün.

Eğer gün içinde, içinizden veya söze dökerek yaptığınız suçlamaları ve günlük etkileşimlerinizi formüle dökme şansınız olsa, bu formülün simgelerinin değişken ve tutarsız olması kaçınılmazdır.

Çünkü değişken ve tutarsız olan element sizsiniz.

İnsanların vardıkları yargıların altında bazı nedenler yatar. Bu nedenleri bilinçaltınızın en derinlerine gömdüğünüz için varlıklarından kendiniz bile haberdar olmasanız da hepsinin belli başlı sebepleri vardır.

BÖLÜM YİRMİ BİR

7 Aralık, Cuma

Son görüşmemizde her şeyi berbat etmiş olduğumdan öyle endişeleniyordum ki, Dr. Shields beni aradığında telefonu ilk çalığında açtım.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi bana bu gece uygun olup olmadığını sordu. Belki de aslında hiçbir şey olmamıştı. Belki de hepsi benim kuruntumdu. Ona en son gönderdiğim mesajda, bibloyu getirdiğim için bana ödeme yapmasına gerek olmadığını ve şalı kendisine iade etmeyi unuttuğumu yazmıştım. Bu konuda tek kelime etmedi.

Konuşmamız sadece birkaç dakika sürdü. Dr. Shields, bana bazı talimatlar verdi. *Saçlarını salık bırak. Gece makyajı yap ve gece dışarı çıkmaya uygun siyah bir elbise giy. Akşam sekizde hazır ol.*

Şu anda saat yediyi yirmi geçiyor. Dolabımın önünde durmuş, içindeki giysilere bakıyorum. Önce, genellikle uçuk pembe dökümlü bir gömlekle kombinlediğim siyah süet eteğimi çıkardım. Sonra balıkçı yaka siyah elbiseme baktım ama fazla kısa olduğuna karar verdim.

Dışarı çıkmadan önce bir sürü kıyafet deneyip, bana fotoğraf atan Lizzie'nin aksine ben, tıpkı müşterilerime makyaj yaparken

olduğu gibi ne giyeceğime karar verirken de fazla zaman harcamam. Bana yakışan giyim tarzını gayet iyi bilirim ama Dr. Shields gibi biriyle akşam dışarı çıkmak, daha önce hiç yaşamadığım bir durum olduğundan bu akşam karar vermekte zorlanıyorum.

Sonunda en şık elbisemi, derin V yakalı, siyah jarse elbiseyi aldım. Acaba çok mu kısa? Elbiseyi üzerime tutup aynaya baktım. Kesinlikle dolabımdaki en iyi parça bu.

Aslında telefonda konuşurken aklımdan Dr. Shields'a sormak birçok soru geçti. Nereye gidiyorduk? Ben orada ne yapacaktım? Ya da bu da bahsettiği testin bir parçası mıydı? Ama ses tonu öyle ciddi ve profesyoneldi ki bu soruları sormaya cesaret edemedim.

Elbiseyi giyerken, gözümün önüne Dr. Shields geldi. İşe girerken giydiği mükemmel kesimli etekleri ve kaliteli gömlekle riyle, rahatlıkla iş çıkışında Lincoln Center'daki bale gösterisine bile gidebilirdi.

Elbisenin yakasını çekiştirdim ama yine de göğüs dekoltesi olması gerekenden fazlaydı. Saçlarıma düzgün şekil verememiştim ve Dr. Shields'ı düşündükten sonra kulağıma taktığım büyük halka küpeler, gözüme çok kalitesiz görünmeye başlamıştı.

Saçlarımı bir kez daha taradım, kulağımdaki halka küpeleri çıkarıp yerine zirkon tek taş küpelerimi taktım ve iç çamaşırını çekmecemden siyah bir büstiyer alıp, içime giyerek, yakanın açıklığını iki parmak kapattım.

Normalde gece dışarı çıkarken ya tayt giyerim ya da çorapsız çıkarım. Ama bu gece, neredeyse altı aydır elimi bile sürmemiş olduğum ince siyah çoraplarımı giyeceğim. Çoraplarda ufak bir kaçık var ama neyse ki elbisenin altında kalacağından görünmeyecek. Kaçığın ilerlememesi için iki tarafına oje sürdüm. Sonra kendimi bildim bileli dolabımda olan siyah stilettolarımı giyerek aynadaki görüntüme baktım.

Düz siyah elbiseyi hareketlendirmek için belime zebra desenli kemerimi taktım. Eğer gideceğimiz yeri gördükten sonra oraya uygun olmadığına karar verirsem kemeri çıkarıp, çantama koyabilirim.

Şimdi sıra kendime, her zaman müşterilerime sorduğum soruyu sormaya geldi. *Bu gece nasıl görünmek istersin?* Gideceğim yeri bilmediğim için bu soruya cevap vermek oldukça güç. Bir süre düşündükten sonra Dr. Shields'ın dediğini yapmaya, fazla abartılı olmayan bir gece makyajı yapmaya karar verdim.

Saat tam sekiz ama telefonum hâlâ çalmadı.

Sinyal gelmiyor olabilir endişesiyle telefonu alıp dairede doluşmaya başladım. On dakika daha geçince, ne yapacağımı bilemeyerek kıyafet seçerken etrafa atmış olduğum giysileri dolabıma yerleştirdim. Sekizi on yedi geçse, Dr. Shields'a bir mesaj yazmayı düşündüm ama sonra fazla istekli görünürüm endişesiyle bundan vazgeçtim.

Rujumu tazeledikten ve internet üzerinden Becky için birkaç Noel hediyesi satın aldıktan sonra saat sekiz otuz beşte sonunda beklediğim mesaj geldi. Annem için gömlek baktığım T.J. Maxx'ın web sitesini kapatıp, mesajı okudum.

Dört dakika içinde apartmanın önünde bir Uber taksi olacak.

Biramdan bir yudum daha alıp, ağzıma bir nane şekeri attım.

Binadan dışarı çıktım ve kapının kapandığından emin olmak için kontrol ederken köşeyi dönmekte olan bir aracın far ışıkları geceyi aydınlattı. Siyah Hyundai marka arabaya binmeden önce, arka camındaki U logosunu kontrol ettim.

Arka kapıyı açıp, arabaya bindim. "İyi akşamlar, ben Jess."

Sürücü, başıyla selam verdi ve batı yönünde ilerlemeye başladı.

Emniyet kemerimi takarken, elimden geldiğince merakımı yansıtmamaya çalışarak, "Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Dikiz aynasından sürücünün kahverengi gözlü, koyu renk saçlı, esmer bir adam olduğunu görüyordum.

"Bilmiyor musunuz?"

Bu belirsiz yanıt, bana ne kadar savunmasız ve güçsüz olduğumu hatırlattı. Pencereden dışarı bakıp, gözlerimin önünden hızla geçen şehir görüntülerini izlerken çok huzursuzdum.

"Bu yolculuğu bir arkadaşım ayarladı. Ben onunla..."

Sözlerime nasıl devam edeceğimi bilemedim. Elimle, fazla sıkı olan ve göğsümü acıtan emniyet kemerini gevşetirken, toparlanıp, kendimi korumak için bir plan yapmam gerektiğini düşündüm. Neyle karşılaşırsam karşılayım pes etmeyecektim.

Sürücü sessizce aracı sürüyor onun bu sessizliği gerginliğini daha da arttırıyordu.

Neden böyle garip davranıyor?

Araba sağa doğru döndü ve şehir merkezinin dışına doğru ilerlemeye başladık.

“62. Cadde’ye mi gidiyoruz?” diye sordum. Belki de Dr. Shields, benimle klinikte buluşmak istemişti. Ama o zaman neden kıyafetim konusunda detaylar vermişti ki?

Sürücünün bakışları yola odaklanmıştı.

Yabancı bir adamla tamamen yapayalnız olduğum ve beni istediği yere götürebileceği gerçeği artık dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı. Soğuk terler dökmeye başladım.

Daha önce sayısız kez taksiye binmişim ama kendimi hiç şimdiki kadar tehlikede hissetmemiştim.

Aklıma kapıların kilitli olup olmadığını kontrol etmek geldi. Fazla trafik yoktu ve bu nedenle araç ancak trafik ışıklarına geldiğimizde yavaşlayabilirdi. İlk kırmızı ışıktaki kapıyı açacak ve arabadan atlayıp kaçacaktım.

Yavaşça emniyet kemerimi çözdüm.

Hiç soru sormadan araca binmek büyük bir hataydı. Arka camdaki logoyu görmüş ve aracın Dr. Shields’ın gönderdiği Uber taksi olduğunu varsaymışım. Ama kötü niyetli biri, Uber logosu olan U harfli çıkartmalardan kolayca bulup aracının camına yapıştırabilirdi. Hatta adam, aracı ödünç bile almış olabilirdi.

Sürücüyü daha dikkatli inceledim. Kalın boyunlu, kaslı kolları olan iri yarı bir adamdı. Direksiyonu sıkıca kavramış olan elleri, benim ellerimin iki katı büyüklükteydi.

Tam pencereyi açan düğmeyi indirecektim ki şoförün, “Evet, tamam, anladım,” dediğini duydum.

Gözlerindeki ifadeyi görmek için dikiz aynasına baktım ama gözleri yola odaklanmıştı. Sonra kulağıma bir erkek sesi geldi.

O an hissettiğim rahatlamayla bütün vücudum gevşedi. Sürücü, bana kasıtlı olarak cevap vermemelik etmemiş, bir telefon konuşması yaptığı ve beni duymadığı için sorularımı yanıtlamamıştı.

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım.

Araç ve yaya trafiği oldukça yoğun olan 3. Bulvar'da ilerlerken, camdan dışarıyı izleyip, iyice paranoyaklaştığımı düşündüm.

Birkaç saniye sonra cesaretimi toplayıp, öne doğru eğilerek ve daha yüksek sesle sorumu yineledim.

Radyonun ve motorun sesinden ne dediğini net bir şekilde duyamadım ama sürücü, "Madison Bulvarı, 76. Cadde'ye gidiyoruz," gibi bir şeyler söyledi.

Telefonumu çıkarıp, arama motoruna duyduğumu düşündüğüm adresi yazdım. Ekranda Sussex Otel, Rebecca Taylor'ın bir şubesi, konut olarak kullanılan birkaç apartman ve bir Asya füzyon mutfağı restoranı gibi pek çok şey çıktı.

Tamam, diye düşündüm. Zararsız bir yere benziyor. Acaba benim gideceğim yer bunlardan hangisi?

Büyük olasılıkla restoran olmalıydı. Dr. Shields, şu anda orada bir masada oturmuş beni bekliyor olmalıydı. Herhalde gerçek hayat testi konusunda bana bazı direktifler verecekti.

Ama bu direktifleri klinikte de verebilirdi. Bu akşam yemeğinin başka bir nedeni olmalı. Bir an arkadaş olduğumuzu ya da küçük kız kardeşin, başarılı ablasıyla buluşmak ve deniz yosunu salatası ile suşi ziyafeti çekmek için yolda olduğunu hayal ettim. Bir karaf sakenin ardından birbirimizle sırlarımızı paylaştık. Ama bu kez, soruları soran taraf kesinlikle ben olacaktım.

Sol taraftan yaklaşan aracın parlak far ışığı gözümü alıp da gerçek dünyaya geri döndüğümde, içinde bulunduğum aracın sürücüsü sola doğru bir hamle yaptı.

Aynı anda duyulan korna sesine, ani bir geri hamle yaparken frene basan sürücünün kullandığı Hyundai marka aracın tiz fren sesi karıştı. Yan kapıya ve sonra öne doğru savruldu. Elimle ön koltuğu sımsıkı yakalayarak kendimi korumaya çalıştım.

Olası kazanın suçlusu kendisi olmasına rağmen içinde bulunduğum taksinin sürücüsü, diğer aracın sürücüsüne söylenmeye başladı. Aslında telefonla konuştuğundan dolayı kör noktayı fark etmemişti ve suçlu olan oydu. Ama elbette bunu söylemedim.

Yolculuğun geri kalanında pencereden dışarıyı izledim. Etrafıma bakmaya o kadar dalmıştım ki sürücünün aracı, siyah bir limuzinin arkasına park ettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Sussex Otel'i'nin önündeydik.

"Geldik mi?" diye sordum.

Sürücü, başıyla beni onayladı.

Araçtan inince kaldırımda durup, bir süre etrafıma bakındım. Acaba lobide mi beklemem gerekiyor?

Bunu sormak için arkama döndüm ama Uber, çoktan uzaklaşmıştı.

Yanımdan kalabalık bir grup geçerken, gruptan bir adam koluma çarptığında neredeyse elimde tuttuğum cep telefonumu düşürecektim.

Adam, "Özür dilerim," deyip yoluna devam etti.

Dr. Shields'ı görmek ümidiyle etrafıma bakındım ama gördüğüm bütün yüzler bana yabancıydı.

Manhattan'ın en güvenilir bölgelerinden birindeyim. Peki, ama neden kendimi huzursuz hissediyordum?

Birkaç saniye sonra cep telefonuma bir mesaj geldi. *Zemin katı bara git. Barın ortalarında bir grup adamın oturduğunu göreceksin. Onlara yakın bir yere otur.*

Bu mesaj, tahminlerimde yanıldığımı ispatladı. Bu akşam neyle karşılaşacağım hakkında en ufak bir fikrim yok ama bunun Dr. Shields'la güzel bir akşam yemeği olmayacağı kesin.

Dokuz basamağı çıkıp otelin girişine geldiğimde kapıdaki görevli, kapıyı açtı.

"İyi akşamlar hanımefendi."

"İyi akşamlar." Sesim oldukça çekingen çıkmıştı. Boğazımı temizleyip, "Bara nasıl gidebilirim?" diye sordum.

"Resepsiyonun önünden dümdüz yürüyün, barı göreceksiniz."

Görevlinin bana gereğinden daha dikkatli baktığını görünce Uber'den inerken eteğimin yukarı toplanmış olduğunu fark ettim ve hemen düzelttim.

Lobide, şöminenin karşısındaki deri kanepede oturan yaşlı bir çiftin dışında kimse yoktu. Resepsiyondaki görevli gülümseyerek, "İyi akşamlar efendim," dedi.

Başımla ona selam verip, yürümeye devam ettim. Her adımda ayakkabılarımdan topukları ahşap zeminde sesler çıkarıyor, bu sesler deli gibi çarpan kalbimin sesine karışıyordu.

Bara geldim ve ağır ahşap kapıyı açıp, içeri girdim. Burası oldukça geniş bir bardı ve içeride birkaç düzine insan vardı. Loş ışığa alışabilmek için gözlerimi kısıtım. Böyle bir olasılık olmadığından emin olsam da Dr. Shields'ı görmek ümidiyle bakışlarımı barda dolaştırdım. O yoktu ama tıpkı söylediği gibi barın ortasındaki büyük masada bir grup adam oturuyordu. .

Onlara yakın bir yere otur.

Acaba onlar da Dr. Shields'ın araştırmasına katılan denekler mi?

Gruba doğru yürürken bir yandan da onları inceliyordum. Otuzlarının sonlarında gibi görünüyorlardı. Kısa tıraşlı saçları, siyah takım elbiseleri ve beyaz gömlekleriyle birini diğerinden ayırt etmek olanaksız gibiydi. Tavırları ve giyimleri, ait oldukları sosyal sınıfı yansıtıyordu. Daha önce de onlara benzer insanlar görmüştüm. Çocuklarına, maliyetleri sıradan bir çalışanın yıllık kazancına eş vaftiz törenleri ya da on altı yaş doğum günü partileri düzenleyen babaların daha genç versiyonları olduklarını söyleyebilirdim.

Gruptan iki, üç metre uzaklıktaki boş bir bar sandalyesine oturdum.

Ahşap sandalyeye oturdum. Sanki biri oradan henüz kalkmış gibi oturma yerinden sıcaklık yayılıyordu. Çantamı, tezgâhın altındaki askıya astım, ceketimi çıkardım ve sandalyenin arkasına koydum.

Bir kokteyl hazırlamakla meşgul olan barmen gülümseyerek, "Hemen geliyorum hanımefendi," dedi.

İçki ısmarlayıp ısmarlamamam gerektiğini bilmiyordum.

Etrafım insanlarla çevrili olmasına rağmen çok gergin ve endişeliydim. Kendime Dr. Shields'ın kliniğine ilk gittiğim gün bana söylediklerini hatırlattım. *Kontrol sende. İstedğin zaman vazgeçme hakkına sahipsin.*

Gözlerimi barda dolaştırıp, bu gece benden ne beklediği konusunda bir ipucu bulmaya çalıştım. Ama görebildiğim tek şey içki içip sohbet eden varlıklı müşterilerdi. Göz alıcı bir sarışın, bar tezgâhına dayanmış, menüden içki seçiyordu. Özenle taranmış saçları yandan ayrılmış mavi gömlekli bir adam, telefonuna bakıyor, parmakları mesaj yazar gibi tuşların üzerinde geziniyordu. Orta yaşlı bir çift gülümseyerek kadeh tokuşturuyorlardı.

Telefonuma bir mesaj gelince bakışlarımı hemen ekrana çevirip, tuşa bastım.

Gerilmene gerek yok. Harika görünüyorsun. Kendine bir içki ısmarla.

Başımı kaldırıp, gözlerimi etrafta dolaşırdım.

Nerede o?

Barın arka kısmındaki localardan birinde olmalıydı ama loş ışık ve aramızdaki mesafe nedeniyle onu göremiyordum.

İşaret parmağımdaki gümüş halkalarla oynarken bir yandan da endişeli bakışlarla ortadaki masada oturan gruba baktım. Acaba Dr. Shields, neden onlara yakın bir yere oturmamı istemişti? Adamları tek tek incelerken, bir tanesiyle göz göze geldim. Adam eğilip yanındaki arkadaşına bir şeyler söyleyince arkadaşı dönüp bana baktı ve bir kahkaha attı. Telaşla bakışlarımı onlardan kaçırırken, yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim.

Barmen, "Size ne ikram edebilirim?" diye sordu.

Normalde bara gidince bira ya da eğer bütçem uygunsa votka vişne ısmarlarım ama burası bunların ısmarlanacağı bir yer değildi. "Kırmızı şarap lütfen."

Barmen, ne marka şarap istediğimi duymayı bekler gibi gözlerimin içine baktı.

Birkaç gün önce Fransız restoranındaki garsonun telaffuz ettiği gibi söylemeyi umarak, "Volnay," dedim.

"Üzgünüm ama ne yazık ki Volnay yok. Bir kadeh Gevry ikram etsem?"

"Gevry gayet uygun. Teşekkür ederim."

Barmen, içkimi getirdiğinde ellerimin titrediğinin fark edilmemesi için kadehi sımsıkı tuttum.

Genellikle alkollü içkilerden birkaç yudum aldıktan sonra bir gevşeme hissedirim ama gözlerimi barda dolaştırırken gevşemediğimi aksine her an daha da gerildiğimi hissettim. Tekrar tezgâha dönmemden birkaç dakika sonra göz ucuyla arkamdan birinin yaklaştığını fark ettim.

"Sanırım birini bekliyorsunuz." Bu, masada göz göze gelmiş olduğum adamdı. "Arkadaşınız gelene kadar size eşlik etmemin sakıncası var mı?"

Telefonumun ekranına kısa bir bakış attım ama hiçbir şey yoktu.

"İli... Olur... Tabii ki."

Kadehini tezgâha bırakan adam, solumdaki sandalyeye oturdu. "Ben David."

"Jessica." Normalde Jess derim ama şu anda Dr. Shields'ın ait olduğu dünyada olduğumdan olsam gerek, farkında olmadan tam adımı söylemiştim.

"Güzel. Peki, nerelisin Jessica?"

Ona gerçeği söyledim. Bunu o an heyecandan aklıma başka bir yer gelmediğinden değil, Dr. Shields'ın dürüstlük kuralı sebebiyle yaptım.

David, "Philadelphia güzel bir yer," dedikten sonra uzun uzun buraya dört yıl önce iş için Boston'dan geldiğini anlattı.

İlgileniyormuş gibi yapmaktan yorulduğum sırada telefonuma gelen mesajla irkildim.

“Özür dilerim,” deyip, mesajı okudum.

O değil.

Şaşırmıştım. Neyi yanlış yaptığımı düşünürken bir mesaj daha geldi.

Sağında, tek başına oturan mavi gömlekli adam. Onunla bir konuşma başlat ve seninle flört etmesini sağla.

Dr. Shields, buralarda bir yerde olmalı. Ama o zaman ben neden onu göremiyorum?

David, telefonumu işaret ederek, “Beklediğin arkadaşından mı?” diye sordu.

Şarabımdan bir yudum alıp, ne yapacağımı düşünmek için zaman kazanmaya çalıştım. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ve ağzım kupkuru olmuştu. Başımı salladım ve onunla göz göze gelmemeye çalışarak içkimden bir yudum daha aldım. Sonra hesabı ödemek için cüzdanımdan iki tane yirmi dolarlık banknot çıkardım.

Omzumun üzerinden mavi gömlekli adama kaçamak bir bakış atıp, diyalogu nasıl başlatabileceğimi düşündüm. Öylece masasına gidip onunla konuşmaya başlayamazdım.

Başını telefonundan hiç kaldırmadığı için göz göze gelemiyorduk.

David, elimi tutup hesabı ödememe engel olunca irkildim. “Bunu benim ısmarlamama izin ver lütfen.” Sonra, barmene, “Bir cin tonik daha lütfen!” dedi.

Elimdeki parayı barmene uzattım. “Teşekkür erdim ama olmaz.”

Barmen, başını iki yana sallayarak, “Sizin hesabınız ödendi hanımefendi,” dedi.

Gözlerimi kısarak, barın diğer ucundaki localara bir kez daha baktım ama kalabalıktan locada oturanları görebilmem mümkün değildi.

Ben Dr. Shields’ı göremesem de üzerimde onun yakıcı bakışlarını hissettiğime yemin edebilirdim.

Burada ne kadar süre kalmam gerektiğini bilmediğimden zaman kaybetmemeye karar verdim. Kadehimi elime alıp ayağa kalktım. Kadehte girdap gibi dönen şarap, ellerimin hâlâ titrediğinin işaretiydi.

O anda zihnimde bir şimşek çaktı. David'e gülümseyerek, "Affedersin bir tanıdığımı gördüm. Gidip ona merhaba diyeyim," dedim.

Mavi gömlekli adamla tanışmak için uygulayabileceğim tek strateji onu tanıyormuşum gibi yaklaşmak olacaktı. Ama nereden tanıdığımı sorduğunda ne diyecektim?

David'in yüzü asıldı. "Tamam, ama sonra bizim masaya gel de seni arkadaşlarımla tanıştırayım."

"Olur."

Duvar kenarındaki iki kişilik masada tek başına oturan mavi gömlekli adam telefonunu masaya bırakmıştı.

Ona doğru yürüyüp, abartılı bir neşeyle, "Merhaba!" dedim.

Başıyla selam verdi. "Merhaba." Ama bu sözcüğü soru sorarmış gibi söylemişti.

"Benim, Jessica! Burada ne işin var?"

Tiyatroda çalıştığım süre içinde çok sayıda kötü rol yapan oyuncu görmüştüm ve performansının kimseyi kandıramayacak kadar berbat olduğunun farkındaydım.

Gülümsedi ama bu, yapmacık bir gülümsemediydi. Neyse ki o da en az benim kadar kötü bir oyuncu.

"Tekrar merhaba Jessica. Biz... Biz nereden tanışıyoruz?"

Yan masadaki çift, gözlerini bize dikmiş açık açık konuşmamızı dinliyordu. Kendimi çok kötü hissediyordum. Başımı öne eğip bir süre halıdaki çiçek desenlerine baktım. Sonra başımı kaldırıp, adamın gözlerinin içine baktım.

"Birkaç ay önce Tanya'nın düğün partisinde karşılaşmamış mıydık?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım karşılaştığın bir başka yakışıklıydı." Bu sözleri abartılı bir mütevazılıkla söylemişti.

Gergin bir kahkaha attım.

Aslında tek istediğim buradan bir an önce gitmekti ama bunu yapamayacağımdan kendimi zorlayarak sözlerime devam ettim.

“Özür dilerim. Barda otururken yanıma gelen adam beni rahatsız etti ve ben de ondan kurtulmak için bu yolu buldum.”

Sanırım çok çaresiz görünüyor olmalıydım. Bana acımış gibi nazik bir tavırla elini uzattı ve elimi sıktı.

“Ben Scott.” Aksanından tam olarak nereli olduğunu çıkaramadım ama güneyli gibiydi. Eliyle karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. “Bana katılmak ister misin? Tam bir kadeh daha içki ısmarlamak üzereydim.”

Sandalyeye oturmamdan birkaç saniye sonra bir mesaj daha geldi. Telefonu kucağıma koyup, okudum. *Aferin. Devam et.*

Bu adamla flört etmem istendiği için kollarımı masaya dayayıp, başımı hafifçe yana eğerek, cilveli bir ses tonuyla, “Beni kurtardığın için çok teşekkür ederim,” dedim. Bunları söylerken doğrudan gözlerinin içine bakıyordum.

Ama fazlası doğal görünmeyeceği için bir süre sonra gözlerimi başka yöne çevirdim. Tıpkı Noah ile olduğu gibi kendi seçtiğim kişilerle doğal bir şekilde flört etmek oldukça eğlenceli ama bu... bu başka bir şey.

Sanki müzik olmadan dans etmek gibi. Daha da kötüsü dans ederken biri tarafından dikkatle izlendiğimi bilmek işleri daha da zorlaştırıyordu.

David’in bana sorduğu soruyu ona sordum. “Nerelisin?”

Scott’la konuşurken bir yandan da Dr. Shields’ın neden David’le değil de Scott’la flört etmemi istediğini düşünüyordum. İki adamı birbirinden ayırmak oldukça güçlü. Kendimi dergilerin arka sayfalarındaki, resimdeki yedi farkı bulun testini yaparken buldum. Ama bu iki adamın arasında gözle görülür bir fark yoktu. İkisi de otuzlarının sonlarında, tıraşlı, siyah takım elbiseliydiler.

Dr. Shields’ın bakışlarının üzerimde olduğunu bilirken kendimi rahat hissetmem mümkün değildi ama sanırım bitirmek üzere

olduğum şarabın da etkisiyle Scott'la konuşmak şaşırtıcı biçimde hoşuma gitmeye başlamıştı. Bana Nashville'de doğup büyüdüğünden ve çok sevdiği Labrador cinsi siyah köpeğinden bahsetti.

Sonra kadehini kaldırdı ve kadehteki amber rengi viskinin son yudumunu da içti.

İşte o zaman iki adam arasındaki farkı buldum.

David, alyans takmıyordu. Scott'un yüzük parmağındaysa kalın platin bir alyans vardı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

7 Aralık, Cuma

Siyah elbisesinin içinde oldukça çekici görünüyor. Masanın üzerinden eğilip, eline dokundu. Yüzüne düşen perçemi, yüzünde nasıl bir ifade olduğunu görmeme engel oluyor.

Thomas'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Flört etme hangi aşamada ihanete dönüşür?

İkisi arasındaki sınır çizgisi fiziksel temasın başlaması mıdır? Ya da bu sınır, olasılıklar nedeniyle bakışların parlaması gibi çok daha sıradan bir şey midir?

Bu geceki olay yeri, daha önce de her şeyin başlamış olduğu yer, Sussex Otel'i'nin barı. Ama bu kez oyuncular farklı.

Evliliğimizin yolunda gittiği dönemde bir gün Thomas, iş çıkışı bir şeyler içmek için bu bara gelmişti. Orada, iş için şehre gelmiş ve o otelde kalan eski bir okul arkadaşıyla karşılaştı. Birkaç kadehten sonra arkadaşı yol yorgunu olduğunu söyleyince Thomas, odasına çıkıp dinlenmesi için ısrar etti ve hesabı ödedi. Kocanın çok sayıdaki cazip özelliklerinden bir tanesi de cömertliğidir.

Bar, o akşam son derece kalabalıktı ve servis oldukça yavaştı. Ama Thomas, iki kişilik rahat bir masada oturuyordu ve oradan ayrılmak için hiç acelesi yoktu. Saat henüz gece on olmasına

rağmen çoktan yatak odamızın panjurlarının kapatılmış ve klimanın yirmi yedi dereceye ayarlanmış olduğunu biliyordu.

Aslında bu, her zaman böyle olmadı. Evliliğimizin ilk dönemlerinde Thomas eve geldiğinde bir öpücük ve bir kadeh şarapla karşılanırdı. Gece, verilen son ders, ilgi çekici bir hasta veya uzun zamandır planlanan hafta sonu kaçamaklarıyla ilgili keyifli sohbetlerle devam ederdi.

Ama sonra zaman içinde bir değişim yaşandı. Aslında ilk ayların coşkusu geçtikten sonra evlilik hayatının durağanlaşması bütün ilişkilerde yaşanan bir durumdur. Omuzlarımdaki iş yükü arttıkça, ipek gecelik ve yüzde yüz Mısır pamuğundan yapılmış çarşaf, bana çoğu zaman Thomas'tan daha çekici gelmeye başladı. Belki de onu... savunmasız bir hale getiren buydu.

Koyu kahverengi saçlı kadın, Thomas hesabı istediğinde ona yaklaştı. Başka boş yer olmadığından, karşısındaki sandalyeye oturmak için izin istedi. Hesap gelene kadar onlar sohbet etmeye başlamışlardı bile. Buraya kadar sorun yok ama bu rastgele tanışıklık orada kalmadı. İkili, bardan çıkıp, sohbetlerine kadının dairesinde devam etmeye karar verdiler.

Thomas, bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Sonra telefonuma o mesaj geldi. *Akşama görüşürüz, güzellik.*

Freud'a göre rastlantı diye bir şey yoktur. Bu tespit, Thomas farkında olmasa da aslında bilinçaltında başka bir ilişki arıyor olduğunu doğruluyor.

Ben oraya birini bulmaya gitmedim ama o, aklımı çelmek için elinden geleni yaptı. Bu kadar yoğun ilgi karşısında benim yerimde hangi erkek olsa aynı şekilde davranırdı. Thomas, terapi seanslarımızdan birinde böyle demişti.

Aslında yaptığı hatanın evlilikte aradığını bulamamasından değil erkek cinsine has zaaflardan kaynaklandığına inanmak rahatlatıcı olabilirdi.

Bu geceki deney için, barın en arka köşesindeki loca oldukça güzel bir izleme noktası. Sol elinin yüzük parmağına platin bir alyans takmış olan adam, senin büyüne kapılmış gibi görünüyor.

Masasına oturmandan kısa bir süre sonra belirgin bir biçimde değişen vücut dili, bunun kanıtı.

Karşında oturan adam, Thomas'ın yarısı kadar bile çekici değil ama temel özellikleri aynı. O da otuzlarının sonlarında, yalnız ve evli bir adam.

Acaba Thomas da o ilişkiye başlarken böyle mi davrandı?

Şu anda olay yerine biraz daha yaklaşma isteğim dayanılmaz boyutta ama böyle bir şey yaparsam doğru sonuçlara ulaşma şansımı kaybederim.

Her ne kadar sen, bir çift göz tarafından izlendiğinin farkında olsan da asıl karakter olan mavi gömlekli adam, dikkatle incelendiğinin farkında değil.

Bir deneye katıldıklarını, gözlendiklerini bilen deneklerin tümü, doğal tavırlarının dışında tavırlar sergilerler. Bu davranış değişikliği, ilk olarak Hawthorne şehrindeki Western Elektrik Şirketi'nde verimliliği arttırmak üzere yapılan bir çalışmada gözlemlendiğinden psikolojide bu duruma Hawthorne Etkisi deniyor. Yapılan araştırma, aydınlanma düzeyinin çalışanların verimini arttırıp arttırmayacağına yönelikti. İlk etapta aydınlık arttıkça verim de arttı. Ama daha sonra aydınlanma düzeyi düşürüldüğünde de verimde artış devam etti. Bu durumda artışın, ayarlanmış değişkenler nedeniyle olduğu anlaşıldı. Çalışanların davranışlarındaki farkın tek nedeni, gözlem altında olduklarını bilmeleriydi.

Deneklerin böyle bir eğilim gösterdikleri anlaşıldıktan sonra araştırmacılar, yaptıkları araştırmalarda mümkün olduğunca bu faktörü en aza indirmeye çalıştılar.

Sen de içgüdüsel olarak bunu yapıyorsun, Jessica. Baştan çıkarma hamlelerin oldukça ikna edici. Hedef, asla bir deneyin parçası olduğunu anlayamaz.

Şimdi testin bir sonraki aşamasına geçme zamanı.

Bir sonraki hamleni yazmak oldukça zor. Rahatsız edici şekilde yoğun mide bulantısı, bunu yapmayı zorlaştırıyor ama yapmak zorundayım.

Koluna dokun, Jessica.

Thomas'ın olayında da senaryo böyle gelişti. Karşı taraf uzanıp, onun kolunu hafifçe okşadı. Sonra birer kadeh daha içki ısmarlandı ve sohbete kadının dairesinde devam edilmesi teklif edildi.

Bunları düşünürken gözlem altındaki masada, Thomas'ın ihanetinin acı anılarını unutturan ani bir hareketlenme oldu. Mavi gömlekli adam, ayağa kalktı. Sen de kalktın ve lobiye doğru yürümeye başladın. Adam, birkaç adım geriden seni takip etti.

Onu baştan çıkarman, kırk dakikadan daha az sürdü.

Bu, Thomas'ın savunmasını doğrular nitelikte. Görünen o ki erkekler bir kadının baştan çıkarma niyeti karşısında gerçekten de güçlü davranamıyorlar. Hatta evli erkekler bile bunu yapamıyor.

Bu bulgunun verdiği rahatlama öyle yoğundu ki bütün kaslarımın gevşediğini hissettim.

Suçlu olan taraf kadın, Thomas değil.

Oturduğum masanın üzeri, yığın halinde küçük parçalara ayrılmış peçetelerle dolu. Bu, bastırılmaya çalışılan endişenin belirtisi. Sonunda, hissettiğim rahatlamanın etkisiyle uzun zaman önce masaya getirilmiş olan soda bardağına uzanıp, bir yudum aldım.

Birkaç dakika sonra telefona mesaj geldiğini bildiren sinyal duyuldu.

Mesaj okundu. Bir kez daha ve sonra bir kez daha okundu. Dünya başıma yıkılmış gibiydi.

Loş bar, tamamen karanlığa gömülmüş, etraftan gelen neşeli sesler susmuştu.

Dr. Shields, söylediğiniz gibi flört etmeye çalıştım ama o, mutlu bir evliliği olduğunu söyleyerek beni reddetti. Şu anda lobideyim, o, yukarı odasına çıktı.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

7 Aralık, Cuma

Bir adamla flört etmemin istenmesi ve bunun için bana ödeme yapılması fahişelik yapmak gibi bir şey.

Lobide durmuş Dr. Shields'tan gelecek mesajı beklerken yine titriyorum. Ama bu kez titrememin nedeni duyduğum yoğun öfke.

Gerçekten Scott'un odasına çıkacağımı düşünmüş olabilir mi? Sanırım bilgisayar üzerinden sorduğu sorulara yanıt verirken bahsettiğim tek gecelik ilişkilerim nedeniyle onun üzerinde böyle bir izlenim yarattım.

Topuklu ayakkabılarım ayaklarımı iyice sıktığından ağırlığımı sol ayağımdan sağ ayağıma verdim.

Ona mesaj atalı en az on dakika oldu ama hâlâ bir yanıt gelmedi. Ne yapacağımı bilmeden, yorgun ve gergin bir hâlde lobide beklerken resepsiyondaki görevlinin bana bakan gözlerinde her an biraz daha artan bir merak okunuyor. Süre uzadıkça bu bakışlara küçümseme de eklendi. Şu anda kendimi hiç olmadığım kadar rahatsız hissediyorum.

Dr. Shields'ın beni böyle bir duruma sokmuş olmasına inanmıyorum. Bu, son derece küçük düşürücü ve alçaltıcı bir durum. Scott'la bardan çıkarken, David ve arkadaşlarının bana nasıl

baktıklarını gördüm. Ayrıca masadan kalkmadan önce Scott'un gözlerinde beliren ifadeyi de gördüm.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Resepsiyon görevlisi yanıma geldi. Gülümsüyordu ama yüzünden, altmış dolarlık elbisem ve sahte elmas küpelerimle buraya ait olmadığımı düşündüğünü okuyabiliyordum.

"Ben... Ben birini bekliyorum."

Kadın, kaşlarını kaldırdı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, kendimden emin görünmeye çalışarak, "Burada durmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum.

"Tabii ki yok." Sonra şöminenin karşısındaki deri kanepeye doğru dönüp, "Oturarak beklemek ister miydiniz?" diye sordu.

Bu yapmacık nezâket gösterisinin altında ne yattığını ikimiz de gayet iyi biliyorduk. O da fahişe olduğumu düşünüyordu ve gözlerden uzak olmamı sağlamaya çalışıyordu. Bu, bardağı taşıran son damlaydı.

Tam oradan çıkıp gitmek üzereyken, ahşap zeminde yankılanan topuk seslerini duyup, sesin geldiği yöne döndüm ve bize doğru yaklaşan Dr. Shields'ı gördüm. Beni düşürdüğü durum nedeniyle ona çok kızgındım ama yine de güzelliği karşısında etkilennemekten kendimi alamadım. Saçları gevşek bir topuzla toplanmıştı. Siyah ipek elbisesinin altından görünen bacakları, ince ve inanılmaz derecede uzundu. Tam olarak benim bu gece olmaya çalıştığım gibi görünüyordu.

"İyi akşamlar," diyerek yanıma geldi ve sanki iki arkadaşmış gibi koluma girdi. Kadının yaka kartında yazan ismini okuyup, "Her şey yolunda mı, Sandra?" diye sordu.

Resepsiyonistin tavırları ve beden dili, bir anda değişti. "Elbette yolunda efendim. Daha rahat edeceğini düşündüğüm için arkadaşınıza şöminenin karşısındaki kanepeye oturmasını öneriyordum."

"Ne kadar da düşüncelisiniz." Dr. Shields'ın sesindeki azarlamaya benzeyen tonu hisseden görevli, başıyla selam verip yanımızdan ayrıldı.

"Biraz oturalım mı?" Aslında buradan hemen ayrılmak istediği belliydi ama kanepeye doğru yürüdü. Onu takip ettim ama oturmadım.

"Bu gece yaşananlar hakkında bir açıklama istiyorum."

Dr. Shields, bu soruya şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Yanındaki yeri işaret ederek, "Lütfen otur, Jessica," dedi.

Otururken, bunu Dr. Shields'ın yapacağı açıklamayı dinlemek için yaptığımı düşündüm ama gerçek tamamen farklıydı. Dr. Shields'ın isteklerine kayıtsız kalamıyordum.

O kadar yakın duruyorduk ki, burnuma baharatlı parfümünün kokusu geliyordu.

Dr. Shields, bacak bacak üstüne atıp, ellerini kucağına koydu. "Çok gergin görünüyorsun. Bu deney hakkında ne düşündüğünü benimle paylaşır mısın?"

"Korkunçtu!" Sesim, beklediğimden daha yüksek çıkmıştı. Boğazımı temizleyip, daha alçak sesle, "Şu Scott denen adam, kim o?" diye sözlerime devam ettim.

Dr. Shields omuzlarını silkti. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"O da, bu deneyin parçası değil mi?"

"Evet ama rastgele seçilmiş biri." Sesi son derece soğuk ve mesafeliydi. "Ahlaki ve etik değerler konulu çalışmamla ilgili deney için alyans takan biri gerekiyordu. Barda, gözüme çarpan alyans takan ilk adam oydu."

"Beni de yem olarak kullandınız, öyle mi? Herhangi bir adamı baştan çıkarmak için bir yem oldum yani." Sesim, yine bu sessiz sakin lobi için fazlasıyla yüksekti.

"Bu, akademik çalışmanın bir parçası. Sana araştırmamın bu safhasında gerçek hayat senaryoları yaşayacağımızı baştan söylemiştim."

Şu anda, takside gelirken birlikte akşam yemeği yiyebileceğimizi düşünenecek kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Kimi kandırıyordum ki? Ben, sadece onun için çalışan, önemsiz biriydim.

İlişkimiz düşünüldüğünde açıklaması son derece mantıklıydı. Ama yine de ona öfkelenmekten kendimi alamıyordum. Doğrusu öfkemin yatışmasını da istemiyordum. Çünkü öfke, bana soracağım soruları sorma cesaretini veriyordu.

“O adamla yukarıya, odasına çıkacağımı mı düşündünüz?”

Dr. Shields’ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Kimse bu kadar gerçekçi rol yapamazdı, gerçekten şaşırmıştı.

“Tabii ki hayır, Jessica. Sana onunla sadece flört etmeni söyledim. Bunu da nerden çıkardın şimdi?”

Bu sözler, kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Bakışlarımı yere diktim. Onun gözlerine bakacak cesaretim yoktu. Fazla aşırıya kaçmıştım.

Sözlerine devam eden Dr. Shields’ın sesinde suçlayıcı bir ifade yoktu. Her zamanki gibi son derece nazik ve sakindi. “Sana kontrolün her zaman senin elinde olacağına dair söz verdim. Asla seni tehlikeye atacak bir şey yapmam.”

Elini uzatıp, elimi tuttu. Şöminede gürül gürül yanan ateşe rağmen bu el, buz gibiydi.

Birkaç derin nefes aldım ama gözlerimi halıdaki desenlerden kaldıracak cesareti henüz toplayamamıştım.

Kendimi nasıl affettirebileceğimi düşünürken o, “Aslında seni rahatsız eden başka bir şey var,” dedi.

Şaşkınlıkla bakışlarımı onun mavi gözlerine çevirdim. Henüz bu kısmı onunla paylaşmaya hazır olmadığımı düşünüyordum. Ama bir anda ağzımdan, “Masadan kalkmadan hemen önce bana bebeğim dedi,” sözleri çıktı.

Dr. Shields, hiçbir yorum yapmadı ama beni dikkatle dinlediğini biliyordum.

Gözyaşlarıyla dolan gözlerimi kırptırıp, anlatmaya devam ettim.

“Bir adam vardı...” Derin bir nefes aldım ve sözlerime devam ettim. “Onunla birkaç yıl önce tanışmıştım... Başta onun harika biri olduğunu düşündüm... Belki adını duymuşsunuzdur, şu anda ünlü bir tiyatro yönetmeni... Gene French.”

Dr. Shields, hafifçe başını salladı.

“Onun gösterilerinden birinde makyöz olarak çalışıyordum. Bu, benim için büyük bir şeydi. Hayallerimi gerçekleştirmiştim. Sadece sıradan bir makyöz olmama rağmen Gene, bana karşı her zaman çok nazikti. Oyun programı basıldığında tanıtım yazısında yer alan ismimi gösterdi. Bunu kutlamam gerektiğini, hayatın zorluklarla dolu olduğunu, bu tip zaferlerin tadının çıkarılması gerektiğini söyledi.”

Bir süre susup bekledim ama Dr. Shields, hiç yorum yapmadı.

“Bana... Bana dedi ki...”

Gözlerimin önünde, aklımdan hiçbir zaman silinmeyecek o görüntü belirdi. Tişörtümü sutyenimin üzerine kadar sıyırırken, benden birkaç adım ötede durmuş, gözlerini benden ayırmayan Gene’nin görüntüsü. Artık gitmem gerek, demiştim. Ama Gene, ofisinin kapalı olan kapısıyla arama girmiş, pantolonunun kemerini çözmeye başlamıştı. Bana, “Henüz gidemezsin *bebeğim*,” demişti.

“Bana dokunmadı ama...” Yutkundum ve devam ettim. “Bana sahne malzemelerinden biri olan, pahalı bir kolyenin kaybolduğunu söylemişti. Onu almadığımı ispat etmek için tişörtümü çıkarmamı istedi.” O karanlık, boğucu odada durup gözlerimi kaçırırsam da göz ucuyla onun kendini tatmin edişini izlemek zorunda olduğum anları yeniden yaşar gibi oldum ve titremeye başladım. Sonra işini bitirmiş ve beni kovmuştu.

“Aslında tişörtümü çıkarmadan da kolyeyi çalmadığımı ispatlayabilirdim. Ona hayır demeliydim ama o, benim patronumdu. Ayrıca öyle inandırıcı bir şekilde konuşmuştu ki gerçek olmadığı aklıma bile gelmemişti.” Dr. Shields’ın mavi gözlerine bakınca gözlerimin önünde beliren o iğrenç görüntü kayboldu. “Şu Scott denen adam, bir an bana onu hatırlattı. Tıpkı onun gibi bana *bebeğim* dedi.”

Dr. Shields, bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra yumuşak bir sesle, "Bunları yaşadığın için çok üzgünüm," dedi.

Tıpkı bir kelebeğin dokunuşu gibi yumuşak bir şekilde elimi okşadı.

"Hayatında ciddi bir ilişki istememenin nedeni bu mu?" diye sordu. "Senin gibi cinsel tacize maruz kalan kadınların, hayatlarına karşı cinsten kimseyi sokmaması veya cinsel tercihlerini değiştirmeleri sık rastlanan bir durum."

Cinsel taciz mi? Bu olayı hiç cinsel taciz olarak düşünmemiştim ama aslında haklıydı.

İlk seansımızın ardından yaşadığıma benzer bir tükenmişlik hissettim. Bu histen kurtulmak ümidiyle parmak uçlarımla şakaklarıma masaj yapmaya başladım.

Dr. Shields, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Yorgun hissediyor olmalısın," dedi. "Dışarıda beni bekleyen bir araba var ama ben yürümek istiyorum. İstersen sürücüye seni eve bırakmasını söyleyebilirim. Bu arada eğer hafta sonu konuşmak istersen beni ara veya bana mesaj at."

Aynı anda ayağa kalktık. Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım. Az önce ona karşı çok öfkeliyken şimdi beni bırakmasını, yanımdan ayrılmasını istemiyoordum.

Lobiden geçip çıkış kapısına yürüdük. Otelin önünde bekleyen siyah limuzinin sürücüsü, bizi görünce hemen araçtan çıkıp arka kapıyı açtı. Dr. Shields, ona kendisinin yürümek istediğini ve beni istediğim yere bırakmasını söyledi.

Sürücünün yerine geçmesini beklerken başımı yumuşak deriye dayayıp gözlerimi kapattım. Kendimi kolumu bile kıpırdatamayacak kadar yorgun hissediyordum. Cama hafifçe vurulduğunu duyunca zorlukla gözlerimi araladım ve pencereyi açmak için düğmeye bastım.

Dr. Shields, yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Arkasından vuran gece ışıkları, ince uzun silüetini aydınlatıyordu. Bakır rengi saçları ateşten bir hale gibi görünüyordu ama gözlerinde

gölgeler vardı. Bu gölgeler, yüzündeki gülümsemeyi de gölgeliyor ve o an ne hissettiğini anlamama izin vermiyordu.

Bana bir zarf uzatarak, "Neredeyse unutuluyordum, Jessica," dedi. "Teşekkür ederim."

Zarfın içinde bir çek olduğunu biliyordum ama nedense açmak için hiçbir istek duymuyordum.

Bütün bu yaşananlar Dr. Shields için basit bir alışveriştir ama şu anda aldığım parayı hak etmek için ne yaptığımı bilmemek beni tedirgin ediyordu. Bu para zaman harcadığım için mi, flört ettiğim için mi yoksa sırlarımı paylaştığım için mi ödenmişti? Ya da acaba bana ödeme yapılmasının bilmediğim başka bir nedeni mi vardı?

Tek bildiğim, bu parayı hak etmediğimdi.

Sürücü kontağı çevirip, motoru çalıştırdığında yavaş hareketlerle zarfı açtım. Aracın tekerlekleri asfaltta hızla dönerken uzun bir süre elimdeki çeke baktım.

Üzerinde yedi yüz elli dolar yazıyordu.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

8 Aralık, Cumartesi

Cumartesi akşamı. Şu anda pek çok çift, romantik bir akşam için hazırlanıyor olmalı.

Biz de öyle yapardık. Michelin yıldızlı restoranlarda akşam yemeklerine, filarmoni orkestrasının konserlerine gider ya da ele Whitney Müzesi'ni dolaşırdık. Ama Thomas'ın benim telefona gönderdiği o mesajdan sonra her şey değişti. O, evden taşındı ve cumartesi akşamı programları da sona erdi. Evlilik danışmanıya yapılan seanslardan, yüzlerce özürden ve verilen sözlerden sonra cumartesi programları tekrar başladı ama bu kez, farklı bir amaçları vardı. Şimdi birlikte geçirilen romantik akşamların amacı, ilişkiyi yeniden inşa etmektir.

Önceleri ikimiz de çok gergindik. Eğer bizi uzaktan izlesen yeni bir ilişkinin başlangıcında olduğumuzu düşünürdün, Jessica. Aslında bir bakıma da öyleydi. Fiziksel temas en aza indirilmişti. Thomas, evliliğimizi kurtarmaya o kadar istekliydi ki elinden gelen her şeyi yapıyordu. Her zaman çiçeklerle gelir, arabaya binmem için kapıyı açar, ceketimi tutardı. Benden bir an bile ayırmadığı gözleri hayranlıkla doluydu.

Bana kur yaparken, ilk tanıştığımızda olduğundan bile daha ateşliydi. Öyle ki, çaresizlik ve korkuyla dolu tavırları abartılı hareketlerde bulunmasına sebep oluyordu.

Zaman içinde gerginliğimiz azaldı ve ikimiz de daha doğal davranmaya başladık. Yapmacık sözcükler azaldı. Garson masadaki tabakları topladıktan sonra eller masanın üzerinde buluşmaya başladı.

Bu gece, otele yapılan deneyden yirmi dört saat sonra ise ilişkide yaşanan olumlu gelişmeler bir anda tersine döndü. Genç ve güzel bir kadının ilgisinin, bütün erkeklerin başını döndürmediği açıklığa kavuştu. Mavi gömlekli adam, seni reddetti Jessica ama Thomas, bunu yapabilecek kadar güçlü değildi.

Sonuç olarak Thomas'la bu cumartesi akşamı yapılacak buluşmanın programı değiştirildi.

Dikkati dağıtacak küstah bir garson ya da yan masada eğlenen altı kişilik gürültücü grup gibi dış faktörleri elimine etmek için samimi bir yer, bir zamanlar paylaştığımız ev seçildi. Menü titizlikle hazırlandı. Nişan partimizde servis edilenle aynı yıl üretilmiş bir şişe *Dom Perignon*, istiridye, fırınlanmış patates ve biberiye yatağında kuzu budu ve kremalı ıspanak. Tatlı olarak da Thomas'ın en sevdiği tatlı olan çikolatalı tart var.

Çikolatalı tart almak için 10. Cadde'deki pastaneye gidildi. Yemeklerin malzemeleri ise iki farklı gurme marketten temin edildi.

Bu gece, görünüşüm her zamankinden çok farklı. Dumanlı göz makyajı ve doğru uygulanmış siyah göz kaleminin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu bana sen gösterdin, Jessica.

Makyaj malzemeleri, makyaj masasının üzerinde duruyor. Telefonum da yanlarında. Makyaj yapmayı bitirdiğim anda telefonun anımsatıcısı sinyal vermeye başladı ve bana bir tanıdık veya arkadaşın moral bozucu bir olay yaşamasının ardından onu düşündüğünü belirtmek için telefonla aramak veya mesaj atmak gerektiğini hatırlattı.

Jessica, dün gece yaşanan olaydan sonra daha iyi hissedip hissetmediğini öğrenmek istedim. En kısa zamanda seni arayacağım.

Bir cümle daha yazmak gerek.

Birkaç saniye düşünüldükten sonra o cümle de yazıldı ve mesaj gönderildi.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

8 Aralık, Cumartesi

Bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım.

Dr. Shields'ın mesajı, tam meşhur yumurtalı ekmeği yemek üzere Noah'ın yaşadığı binaya girerken geldi. Hemen cevap vermek için yazmaya başladım ama sonra yazdıklarımı silip, telefonu çantama attım. Asansörle yukarı çıkarken, elimle saçlarımı düzelttim. Mevsimin ilk karı yağmaya başlamıştı. Saçlarımın arasında dolaşan elim, başımın üzerindeki kar tanelerinin nemiyle ıslandı.

Şimdi Noah'ın mutfağında oturmuş onun bir şişe *Prosecco* açmasını izlerken bir yandan da Dr. Shields'a ilk kez hemen yanıt vermediğimi düşünüyorum. Aslında bu gece en son istediğim şey Dr. Shields'ı ve onun deneylerini düşünmek ama elimde değil. Bir türlü onu aklımdan çıkaramıyorum.

Noah, "Taylor? Sen iyi misin?" diyene kadar, yüzümün asılmış olduğunu fark etmedim.

Başımı salladım ve elimden geldiğince aklımdaki düşüncelerin yarattığı gerginliği gizlemeye çalıştım. Noah'la, ona kendimi sahte bir isimle tanıttığım barda ilk karşılaşmamızın, ardından onun kanepesinde uyuyakalmamın ve hiçbir mesaj bırakmadan evinden kaçıp gitmemin üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyorum.

O gece, daha farklı davranmış olmayı çok isterdim. Ona gerçek adımlı söylememiş olmam ve evinden öylece çekip gitmem çocukça, dahası oldukça kaba bir davranıştı.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedim.

Noah, soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

"Benim adım Taylor değil... Jess." Sinirli bir kahkaha attım.

Noah da gülümsedi. "Yani bana kendini sahte bir isimle tanıttın, öyle mi?"

"Senin nasıl bir insan olduğunu bilemezdim. Bir canı olabiliirdin mesela."

"Bunu düşünerek mi gerçek adını gizledin? Hadi canım! O zaman neden evime geldin?"

"Haklısın," dedim ve derin bir nefes aldım. Yalınayak olan Noah, açık renk kot pantolonunun beline sıkıştırdığı kurulama beziyle hatırladığımdan çok daha tatlı görünüyordu. "O gün garip bir gün geçirmiştim. Sanırım bu yüzden doğru düşünememiş olmalıyım."

Garip bir gün. Garip günle ne kast ettiğimi bilse kesin ağzı açık kalırdı. Noah'la, Dr. Shields'ın çalışmasına ilk katıldığım hafta sonu karşılaşmıştık. O çıt bile çıkmayan derslik, bilgisayar ekranında beliren sorular, Dr. Shields'ın benim herkesten sakladığım duygularımı öğreneceği hissi üzerimde dayanılmaz bir baskı yaratmıştı. Ve o günden sonra her şey gitgide daha da gariplemişti.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim."

Noah, yüzünde beni affettiğini belirten bir gülümsemeyle, "Jess," diyerek köpüklü şarap doldurduğu kadehi bana uzattı.

Sonra yüzü tekrar ciddileşti ve "Oyun oynamaktan hiç hoşlanmam," dedi. Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyordu.

Noah, beni test ediyor. Birkaç hafta önce olsa böyle bir şey aklıma bile gelmezdi ama şimdi engellemeye çalışsam da az önce bir testten geçirildiğimin farkındayım. Daha fazla gözlerinin içine bakmaya dayanamayarak, başımı eğdim ve köpüklü şaraptan bir yudum aldım. Tatlı ekşi kabarcıkların damağımda bıraktığı his, çok hoşuma gitti.

Sonunda Noah, bakışlarını başka yöne çevirip, "Artık dürüst davrandığın için teşekkür ederim," dedi.

Bu sözler bana, Dr. Shields'ın yaptığı çalışmaya katılan deneklerden beklediği ilk şeyin, dürüst olmaları olduğunu hatırlattı. İşte yine aklımda o vardı. Dr. Shields'ı düşüncelerimden uzaklaştırmayı çok istiyordum ama bunu bir türlü başaramıyordum. O, bir şekilde beynimin içine sızıyordu.

Noah, yumurtalı ekmeğin malzemelerini tezgâha düzenli bir şekilde dizerken, şarabımdan bir yudum daha aldım. Aslında kuru bir özür, yaptığım hatanın karşısında yeterli değildi ama söyleyecek başka bir şey bulamadım.

Bakışlarımı onun küçük, pırıl pırıl mutfağında gezdirirken gözüme ocağın üzerinde duran ağır döküm tava, yeşil mermer havan ve havaneli ve paslanmaz çelikten bir çırpıcı ilişti. "*Gün Boyu Kahvaltı*, senin yerin mi?" diye sordum.

"Evet. Daha doğrusu kredim çıkar çıkmaz benim olacak. Ben üzerime düşen tüm gerekli işlemleri tamamladım, şimdi bürokratik işlemlerin tamamlanmasını bekliyorum."

"Harika."

Noah, yumurtaları kırdıktan sonra üzerlerine biraz süt ekleyip çırpmaya başladı. Tavaya koyduğu yağın kızmasını beklerken yumurta karışımına tuz ve tarçın ekledi.

Bir şişe badem özünü bana doğru uzatarak, "İşte benim sıırım bu," dedi. "Sert kabuklu yemilere alerjin yoktur umarım."

"Yok," dedim.

Noah, karışıma badem özünü de ekledikten sonra kalın bir dilim susamlı Yahudi ekmeğini bu karışıma batırdı.

Yumurtaya bulanık ekmeğe, tavaya bulunduğu mutfağı ağız sulandıran bir koku kapladı. Midem guruldamaya başlamıştı.

Noah, oldukça düzenli bir aşçıydı. Bir yandan pişirirken bir yandan da etrafı temizliyordu. Yumurta kabukları çöp tenekesine atıldı, tezgâha damlayan birkaç damla süt temizlendi ve baharat kavanozları da dolaba geri kondu.

Onu izlemek, ilginç bir şekilde uzun zamandır bir türlü üzerimden atamadığım gerginliği azaltmıştı. Hâlâ gergindim ama en azından rahatsız edici düşüncelerden anlık da olsa uzaklaşmak bana iyi gelmişti.

Benim yaşımdaki çoğu kadın, cumartesi gecelerini benzer şekilde geçiriyor olmalı. Hoş bir adamla, sakın bir gece. Yaşadığım çok sıra dışı bir şey değil ama ben, sıra dışı bir şey yaşıyormuş gibi huzurluyum. Onunla sadece öpüştük ama mutfakta geçirdiğimiz bu anlar, fiziksel yakınlıktan çok daha derin bir yakınlık oluşturuyor. Tesadüfen bir barda karşılaştık ama Noah'ın, benimle eğlenceli bir gece geçirmek değil gerçek Jess'i tanımak istediğini hissediyorum.

Masaya servisleri koyduktan sonra bir çekmecedен kumaş peçeteleri, bir dolaptan da tabakları çıkardı. Tabaklara altın sarısı bir renk alan yumurtalı ekmekleri yerleştirdikten sonra üzerlerine taze böğürtlenli bir sos döktü. Düşüncelerime öyle dalmıştım ki bu sosu hazırladığını fark etmemiştim.

Tabağıma baktım ve ne olduğunu adlandıramadığım bir duygu seli yaşadım. Yıllardır, ziyarete gittiğim annemin dışında hiç kimse benim için yemek pişirmemişti.

Ekmeğimden ilk lokmamı aldım ve adeta nefesim kesildi. "Yemin ederim hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim."

Bir saat sonra Prosecco şişesi boşalmıştı ve biz hâlâ sohbet etmeye devam ediyorduk. Yemeğimiz bittikten sonra mutfaktan, oturma odasındaki kanepeye geçmiştik.

"Haftaya Işık Bayramı için Westchester'a ailemin yanına gideceğim," dedi. "Ama istersen pazar akşamı döndüğümde bir şeyler yapabiliriz."

Ona doğru uzandım ve öptüm. Ağzıma dudaklarında kalan böğürtlenli sosun tadı geldi. Başımı göğsüne yasladığımda ve kolları beni sardığında aylardır hatta yıllardır hissetmediğim bir şey hissettim. Bu hissi tanımlamak birkaç dakikamı aldı. İç huzuruydu bu.

BÖLÜM

YİRMİ ALTI

8 Aralık, Cumartesi

Thomas, beklenen saatten beş dakika önce geldi. Dakiklik, yeni kazandığı alışkanlıklarından olmalı.

Kapı açıldığında yüzünde bir gülümseme vardı. Mevsimin ilk karı düşmüştü ve sarı saçlarında kar kristalleri parlıyordu. Saçları, her zamankinden biraz daha uzundu.

Kırmızı lalelerden oluşan buketi uzattığında ona uzun bir öpücükle teşekkür edildi. Dudakları soğuktu ve nane tadı vardı. Elleri, yakınlığı daha ileri boyuta taşımak için harekete geçti ama şakacı bir tavırla itildi ve “Şimdilik bu kadar,” dendi.

Ayakkabılarını paspasta temizleyip eve girdi.

“Harika kokuyor,” dedi. Bir an yüzünden mutsuz bir ifade geçti. “Yemeklerini çok özledim.”

Paltosu, daha sıcak günlerde giydiği ince ceketlerinin durduğu dolaba asıldı. Ondan, evden ayrılırken tüm eşyalarını alması istenmemişti ve bunun nedeni apar topar taşınması değildi. Nasıl ilkbahar ümit ve yeniden doğuşu sembolize ediyorsa onun eşyalarının varlığı da aynı şeyi sembolize ediyor.

Üzerinde, yeşil gözlerindeki altın benekleri ortaya çıkaran süveteri var. Bunun, kendisine en çok yakıştıran süveteri olduğunu biliyor.

“Çok güzel görünüyorsun,” derken, yumuşak ve belli belirsiz bir dokunuşla elini saçlarımda gezdirdi.

Kahverengi ve eflatun renkteki giysilerimin yerini, siyah süet bir pantolon ve dize kadar inen uzun yün hırkanın altında yer yer görünen kobalt mavi ipek bir atlet almıştı.

Thomas, gömme ocağın bulunduğu granit tezgâhlı mutfak adasının etrafındaki taburelerden birine oturdu. İstiridyeler buza konmuştu. Şampanya şişesi buzdolabından çıkartıldı.

“Açar mısın?”

Etikete baktı ve gülümsedi. “Muhteşem bir şey.”

Şişe açılırken mantarın çıkardığı hafif sesin ardından, Thomas, ince uzun iki şampanya kadehine şampanya doldurdu.

Kadehimi kaldırıp, “İkinci şanslara,” dedim.

Thomas’ın yüzünde, mutluluk ve şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi.

“Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin.” Sesi, her zamankinden biraz daha boğuktu.

Buzun üzerindeki istiridyelerden biri alındı ve ona ikram edildi. “Aç mısın?”

Başını salladı. “Açlıktan ölüyorum.”

Kuzu budu, fırından çıkarılıp tezgâha kondu. Patatesler, Thomas onları hafif yanık sevdiği için birkaç dakika sonra çıkarılacak.

Akıcı bir sohbet eşliğinde şampanya içilip, istiridyeler yendi. Sonra Thomas, içinde kuzu budu olan tepsiyi yemek masasına götürürken, bir telefon sesi duyuldu. Tepsiyi bırakan Thomas, cebinden telefonunu çıkardı.

“Açmak zorunda mısın?” Bu, ima içermeyen, serzeniş ifadesi olmayan ama can alıcı bir soruydu.

Thomas, cevap vermedi. Mutfğa döndü ve telefonunu, ekranı yere dönük bir biçimde tezgâhın üzerine bıraktı. Çikolatalı tarttan birkaç santim uzağa.

“Şu anda dikkatimi vermek istediğim tek kişi sensin,” dedi.

Kırmızı şarap şişesini alıp masaya götürürken, içten bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

Getirdiği laleler vazoya konup, masanın ortasına yerleştirildi. Mumlar yakıldı. Odayı, Nina Simone’nun şehvetli sesi doldurdu.

Şarap kadehi iki kez doldurulduktan sonra Thomas’ın yanakları kızardı ve hareketleri doğallaştı.

Tabağındaki kuzu etinin bir parçasını bana uzatarak, “En lezzetli yeri,” dedi.

Uzattığı eti ağzıma alırken bakışlarımız birbirine kilitlendi.

Elimi tutmak için elini uzatarak, “Bu akşam çok farklı görünüyorsun,” dedi.

“Belki de sana farklı gelen, yine aynı evde birlikte olmamızdır.”

Göz teması kesildi ve bir öpücükle ödüllendirildi.

“O özel dedektif bir daha seninle iletişime geçti mi, tatlım?”

Bu romantik geceyle son derece uyumsuz olan soru, akıl karıştırıcıydı. Ama Thomas, her zaman korumacı biri olmuştu. Daha önce, henüz evliliğimize gölge düşmemiş olan günlerde, Denek 5’in ailesi tarafından tutulmuş olan özel dedektiften aldığım e-postanın beni ne kadar rahatsız ettiğini onunla paylaşmışım.

“Ona, hastalarımın mahremiyetini açık etmemin mesleki kurallara aykırı olduğunu bildirdiğim cevabını yazdıktan sonra bir daha iletişime geçmedi.”

Thomas, onaylar gibi başını salladı. “Doğrusunu yaptın. Hastaların özel hayatı kutsaldır.”

“Teşekkür ederim.”

Bu gecenin gündemi oldukça karmaşık olduğundan bu rahatsız edici konu bir kenara bırakıldı.

Sıra çikolatalı turtayı sofraya getirmeye gelmişti.

Thomas’ın tabağına kalın bir dilim turta servis edildi.

Çatalını, turtanın yoğun çikolatalı kremasına batırdı ve ağzına götürdü.

Gözlerini kapatıp, anın tadını çıkardı. "Tanrım muhteşem! Dominique'ten mi?"

"Hayır, La Patisserie'den."

"Çok lezzetli. Ama öyle doydum ki sanırım bir çatal daha alamayacağım."

Bir an sessizlik oldu.

"Yarın spor salonunda eritirsin."

Başını salladı ve bir çatal daha yedi. "Sen yemiyor musun?"

"Yiyeceğim."

Çikolatalı turta, ağızda dağılıyordu. Kimse bu muhteşem lezzetin çok özel bir pastaneden alınmadığını tahmin edemezdi. Tıpkı kimsenin, turtanın hamuruna iyice dövülmüş fındık eklendiğini tahmin edemeyeceği gibi...

Thomas, tabağındaki turtanın hepsini bitirdikten sonra keyifle arkasına yaslandı.

Ama burada uzun süre keyif yapamayacaktı. Elimi uzatıp, "Gel," dedim.

Oturma odasındaki ikili kanepeye oturduğunda ona bir kadeh Dalva ikram edildi. Steinway marka piyano ve büyük şöminesiyle oturma odası, oldukça hoş ve rahatlatıcı bir dekora sahip. Bakışları odada dolaştı. Bir süre Wyeth ve Sargent'in orijinal yağlı boya tablolarına baktıktan sonra bronz motosiklet heykeline döndü. Sonra bakışları, gümüş bir çerçeveye konmuş olan gençlik resmine kilitlendi. Connecticut'taki arazimizde atım Folly'nin üzerindeydim. Başımdaki kasktan birkaç tutam saç çıkmıştı. Bu fotoğrafın yanında, düğün günümüzde çekilmiş bir fotoğraf vardı.

Thomas'ın üzerinde, lise mezuniyet balosundan beri hiç giyme ihtiyacı duymadığı için o güne özel alınmış siyah bir smokin vardı ve siyah kravat takmıştı. Uzun kuyruklu dantel gelinlik ise özel tasarımdı. Zaman kısıtlı olduğundan, babam, bir iş arkadaşından Vera Wang'i arayıp, siparişi öne almasını istemesini rica etmişti.

Gelinlik geldiğinde babam, bele kadar açık olan sırt kısmı nedeniyle hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu değiştirmek için zamanımız yoktu. Neyse ki, anne ve babamın hâlâ gittiği St. Luke Kilisesi'ndeki düğün töreninde taktığım uzun duvak, sırt dekoltemi kapatmıştı.

Fotoğrafta anne ve babalarımız da vardı. Thomas'ın ebeveynleri, düğünden iki gün önce, yaşadıkları California, San Jose dışındaki küçük kasabadan gelmişlerdi. Onlarla düğünden önce sadece bir kez karşılaşmıştım. Thomas, anne ve babasını her hafta telefonla arar ama ne onlara ne de bir inşaatta ustabaşı olarak çalışan kardeşi Kevin'e özel bir düşkünlüğü yoktur.

Fotoğrafta gülümsemeyen tek kişi babam.

Thomas, bana evlenme teklif etmeden önce benden habersiz arabayla ailemin Connecticut'taki evlerine gidip, evlenmek için babamdan izin istemişti. Bu, benden sakladığı ilk sırdı. Daha sonra Thomas'ın, sır saklamak konusunda çok yetenekli olduğunu öğrendim.

Bu geleneksel saygı gösterisi babamın çok hoşuna gitmişti. Thomas'ın sırtını sıvazlamıştı ve güzel haberi kanyak ve puro içerek kutlamışlardı. Ama ertesi sabah babam beni arayıp öğle yemeğine davet etmişti.

Baş başa yediğimiz öğle yemeğinde bana tek bir soru sormuştu. Karakterine uygun olarak, doğrudan ve dolaysız bir soruydu bu. Henüz siparişlerimizi bile vermeden, "Emin misin?" diye sormuştu.

"Eminim."

Aşk her ne kadar duygularla ilgili bir şey olsa da benim duygusallığıma fiziksel tepkiler de eşlik ederdi. Thomas'ın adı her geçtiğinde yüzümde bir gülümseme belirirdi. Enerjik ve daha canlı biri olmuştum. Hatta küçüklüğümden beri her zaman otuz yedinin altındaki vücut ısım bile bir derece yükselip normale dönmüştü.

Şimdi, oturma odasını John Legend'ın, *Tonight*, adlı şarkısı dolduruyor.

"Hadi dans edelim."

Ceketimi omuzlarımdan sıyırıp, kanepeye bırakırken Thomas, gözlerini ayırmadan beni izledi. Elimden destek alarak ayağa kalkarken diğer eliyle ensesine masaj yapıyordu.

Bu hareket, çok tanıdık.

Thomas, şimdi eve ilk geldiğinden daha solgun görünüyor.

Vücutlarımız, tıpkı düşün gecemizde olduğu gibi arada hiç boşluk kalmamacasına birbirine yaslandı. O kadar uyumlular ki gören birbirimiz için yaratıldığımızı düşünür.

Şarkı bitti. Thomas, gözlüklerini çıkarıp, şakaklarını ovuştururken yüzünü buruşturdu.

"Kendini kötü mü hissediyorsun?"

Başını salladı. "Sence turtada fındık olabilir mi?"

Ciddi anlamda tehlikede değil. Kabuklu yemışlere olan alerjisi, hayati tehlike yaratmıyor ama küçücük bir fındık parçasıyla bile tetikleniyor. Bir parça fındık yediği zaman başında şiddetli bir ağrı başlar. Alkol, bu durumu daha da kötüleştirir.

"Turtayı satan kıza sordum..." Cümlemi bitirmedim. "Sana biraz su getireyim."

Yaklaşık on beş adım sonra mutfaktaydım. Telefonunu bırakmış olduğu tezgâhın yanında birkaç saniye durdum.

O sırada duyduğum tok ayak sesleri onun merdivene doğru yürümeye başladığına işaret etti. Bu çok iyi. Sonraki hareketlerini kurnazca bir manipülasyonla değil kendi kararıyla yapması çok daha iyi.

"Tylenol almak ister misin? Yukarıda, ecza dolabında."

"İyi olur. Hemen dönerim."

Basamakları çıkışını ve üst kattaki ana banyoya giden ayak seslerini dinledim. Oraya varmak için harcaacağı süre önceden hesaplanmıştı. Aşağı yukarı altmış ile doksan saniye arasındaydı. Umarım, bu süre istenilen bilgiyi elde etmem için yeterli olur.

Ahlaki değerler üzerine yaptığım çalışmadaki sorulardan birinin, "*Hiç gizlice eşinin ya da hayatını paylaştığın erkek arkadaşının telefonunu karıştırdın mı?*" olması gerçekten çok ironik.

Thomas'ın tüm elektronik aletlerine koyduğu şifre, doğduğu ay ve gündü.

Değişmemiş.

"Lydia, ecza dolabında Tylenol yok." Sesi, üst kattaki merdiven sahanlığından geliyor.

Merdivenlerin başında olduğumu düşünmesi için hızla oraya koştum ama cevap verirken sesim, sanki mutfaktan oraya koşmamışım gibi son derece sakindi. "İyi baktın mı? Daha yeni almıştım."

Tylenol kutusu, ecza dolabında. Ama yeni çıkan bir cilt bakım ürünü kutusunun arkasına gizlendi. Üstünkörü bakarak görülmesi mümkün değil. Bulmak için biraz zaman harcamak gerekli.

Üst katın ahşap zemininden gelen gıcırta, Thomas'ın yeniden banyoya doğru yürüdüğünü gösteriyor.

İlacı içmesi için bir bardak su dolduruldu sonra telefon ekranındaki yeşil ikona basıldı. Ekranda önce son aramalar, ardından mesajlar belirdi. Ekranı aşağıya doğru kaydırarak, cep telefonuyla tüm arama ve mesajların fotoğrafı çekildi. Böylece hızlı bir şekilde ama titizlikle Thomas'ın son iletişime geçtiği numaralar ele geçirildi. Mesajlarda önemli bir şey olmadığından aramalar üzerine yoğunlaşıldı.

Ev, tamamen sessiz. Biraz fazla mı sessiz acaba?

"Thomas? İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi.

Büyük olasılıkla şu anda soğuk suyla ıslattığı havluyla şakaklarına kompres yapıyor olmalı.

Sessize aldığım cep telefonumla yaklaşık otuz beş görüşmenin daha fotoğrafını çektim. Numaraların bazıları tanıdık. Thomas'ın dişçisi, tenis oynadığı arkadaşı, anne ve babası... Diğer sekiz numara ise yabancı. Hepsi New York alan koduyla başlıyor.

Silinmiş ama hâlâ bellek kartında olan görüşmelere de ulaşıldı. Bunların arasında 301 alan kodlu, tanımadığım bir numara var.

Bu görüşmelerin masum olup olmadıklarını öğrenmek zor olmayacak. Bir erkek sesi tarafından cevaplanırlarsa ya da bir iş

yerine aitlerse önemsiz oldukları anlaşılacak ve arama sonlandırılacak.

Bir kadın tarafından cevaplanırlarsa da arama sonlandırılacak ama numara, daha sonra detaylı incelenecekler listesine alınacak.

Telefonu, ekranı aşağıya dönük bir şekilde tezgâha bırakıldı ve suyu, oturma odasına götürüldü. Şu ana kadar dönmüş olmıyordu.

“Thomas?” Cevap vermedi.

Yukarı çıkıldı ve yatak odasından çıkan Thomas’la merdiven sahanlığında karşılaşıldı.

“İlacı bulabildin mi?”

Şimdi belirgin biçimde daha kötü görünüyor. İlacını alıp, karanlık bir odada dinlenmesi gerekiyor.

Anlaşılan, bu geceki buluşma zorunlu olarak sonlandırılacak.

Thomas’ın gözlerindeki, yakınlığın ilerlemesi için büyük bir istek duyduğunu gösteren ifade yok oldu.

“Hayır,” diye cevap verdi. Çok acı çektiği belli.

“Sen bekle, ben hemen bulurum.”

Banyonun ışığını yakınca, peşimden gelen Thomas, ışıktan rahatsız olarak yüzünü buruşturdu. Ecza dolabına bakıldı ve yeterli bir süre geçtikten sonra pahalı cilt bakım ürününün kutusu kenara doğru çekildi.

“İşte burada.”

Tekrar alt kata inildi, ilaçtan iki tane içtikten sonra kanepede uyuyabileceği söylendi.

Başını sallarken, duyduğu acıdan yüzünü buruşturdu.

“Gitsem daha iyi olacak.”

Paltosu getirildi ve giymesine yardımcı olundu.

“Telefonun.” Telefonu neredeyse unutacaktı.

Telefon getirilirken, ekrana kaçamak bir bakış atıldı ve otomatik olarak kilitlenmiş olduğu görüldü.

Telefonu, paltosunun cebine koydu.

“Gecenin böyle erken sonlanmasına neden olduğum için çok üzgünüm,” dedi.

“Sorun değil. Yarın ilk işim o pastaneyi aramak olacak. Bana turtayı satan satıcının uyarılması gerek.”

Ertesi gün gerçekten de yapılan bir hatayla alakalı bir telefon görüşmesi yapılacaktı. Söylenenlerin bu kısmı doğrudu.

Ama bu görüşme Thomas’ın sandığı kişiyle yapılmayacaktı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

10 Aralık, Pazartesi

İşim nedeniyle öyle çok eve girip çıktım ki Dr. Shields'ın eviyle ilgili hiçbir şeyin beni şaşırtacağını sanmıyorum.

Pazartesi sabahları gittiğim müşterilerimin evlerinde, hafta sonunu nasıl geçirdiklerine dair pek çok ipucu yakalarım. Bazı evlerde pazar gününün *New York Times* gazetesi sehpanın üzerinde katlı dururken bazılarının bulaşıklıklarında hafta sonu bir parti verildiğini gösteren yıkanıp ters çevrilmiş şarap kadehleri vardır. Bazı evlerdeki kapı girişindeyse çocukların kramponlu futbol ayakkabılarını ve dizliklerini görürüm.

Dr. Shields'ın West Village'daki evine giderken, bu evin fonksiyonellikten çok estetiğin önemsendiği bir anlayışla, adeta dekorasyon dergisinden fırlamış gibi zevkli bir şekilde dekore edildiğinden neredeyse emindim. Haklı çıktım. Evi adeta kliniğinin uzantısı gibiydi.

Krem rengi balıkçı yaka bir kazak ve taşlı siyah kot pantolon giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmış olan Dr. Shields, beni kapıda karşılayıp ceketimi aldıktan sonra mutfığa doğru yürüdü, ben de onu takip ettim.

Tezgâhta duran iki kahve kupasını alıp, bulaşık makinesine koyarken, “Ne yazık ki eşim az önce çıktı. Aslında sizi tanıştırmak istiyordum ama işe gitmek zorunda olduğundan bekleyemedi,” dedi.

Kocasını çok merak ettiğimden tam bir şeyler sormak için hazırlanmıştım ki Dr. Shields, tabaklara konmuş olan taze böğürtlen ve çöreği işaret etti. “Sanırım kahvaltı edecek zamanın olmuştur. Kahve mi çay mı içmek istersin?”

“Kahve harika olur. Teşekkür ederim.”

Sonunda pazar öğleden sonra dayanamayıp Dr. Shields’a mesaj attığımda, beni arayıp tekrar nasıl olduğumu sormuş ve ardından beni evine davet etmişti. Ona gerçeği, yani cuma gecesi o otelin barında olduğumdan çok daha iyi olduğumu söyledim. Cumartesi sabahı Leo, tuvalet ihtiyacı için yüzümü yalayarak beni uyandırana kadar uyumuştum. Daha sonra evde halletmem gereken birkaç işi yapmış ve ardından Noah’la buluşmuştum. Ayrıca Leo’yu yürüyüşe çıkardığımda ilk işim açık olan banka şubesine uğrayıp çeki bozdurmak ve parayı hesabıma yatırmak olmuştu. Paranın hesabıma geçtiğini görünce rahat bir nefes almıştım. Miktarı hesabımda görmeden önce bu kadar çok para kazanmış olmam bana gerçek dışı gibi geliyordu.

Dr. Shields, iki porselen fincana kahve koydu ve fincanlara takım sütlüklerle ve tabaklarla birlikte tepsiye yerleştirdi. Fincanın kulpu öyle inceydi ki kırmaktan endişe ettim.

“Yemek odasında çalışmamızın uygun olacağını düşündüm,” dedi.

Mutfağın yanındaki yemek odasına doğru onu takip ettim. Odaya girdiğimde gözüme ilk çarpan şey, büfenin üzerinde duran gümüş çerçeve içindeki fotoğraftı. Fotoğrafta Dr. Shields ve bir adam vardı. Adam, kolunu Dr. Shields’ın omzuna atmıştı ve gülümseyerek birbirlerine bakıyorlardı.

Dr. Shields’ın bana bakmasını fırsat bilerek çerçeveyi işaret ettim. “Eşiniz mi?”

Gülümsedi ve tepsinin içindekileri büyük meşe yemek masasının üzerine yerleştirmeye başladı. O, bu işle meşgulken ben de fotoğraftaki adama daha dikkatli baktım. Bunu yapmamın nedeni, resimdeki adamın Dr. Shields'ın evinde gördüğüm ilk şaşkınlık uyandıran şey olmasıydı.

Adam, Dr. Shields'tan en az on yaş büyük olmalıydı. Yer yer seyrelmiş düz kahverengi saçları ve sakalı vardı. Aynı boydaydılar.

Birbirlerine yakıştıklarını söyleyemeyeceğim ama fotoğrafta mutlu görünüyordılar ve Dr. Shields ne zaman eşinden bahsetse adeta yüzü aydınlanıyordu.

Başımı ona doğru çevirdiğimde Dr. Shields'ın dikkatle bana baktığını gördüm. Bakışlarımız buluştuğunda eliyle, üzerinde kristal bir avize bulunan meşe masanın başındaki sandalyeyi işaret etti. Masanın üzerinde sarı kapaklı bir not defteri, bir kalem ve siyah bir telefon vardı. Bu, Dr. Shields'ın kullandığı gümüş kapaklı iPhone değildi.

"Bugün sadece birkaç arama yapmamı istemiştiniz, değil mi?" diye sordum. Bir yandan da telefon görüşmelerinin, ahlaki değerler konusundaki çalışmamızla ne ilgisi olabileceğini düşünüyordum. Yoksa yine biriyle flört etmemi mi isteyecekti?

Dr. Shields, içinde böğürtlen bulunan tabağı bana doğru uzattığında, her bir böğürtlenin, sanki bu evin mobilyalarını seçen detaycı kişi tarafından seçilmişçesine mükemmel görüldüğünü fark ettim.

"Cuma gecesinin senin için zorlayıcı bir deneyim olduğunu biliyorum," dedi. "Ama bugün endişelenmene ve gerilemene neden olacak bir şey olacağını sanmıyorum. Ayrıca ben de yanında olacağım."

"Tamam," diyerek, sandalyeye oturdum. Önümde duran not defterini açtığımda ilk sayfasında Dr. Shields'ın el yazısıyla yazılmış beş kadın ismi ve isimlerin yanında telefon numaraları olduğunu gördüm. Tüm numaraların başında 212, 646, 917 gibi New York alan kodları vardı.

“Para ve ahlak arasındaki ilişki konusunda bilgiye ihtiyacım var,” diye açıklama yaptıktan sonra fincan ve sütlüğü önüne koyarak kendi kahve fincanını aldı. Anlaşılan Dr. Shields, kahvesini sütsüz içiyordu. “Bu alandaki çalışmalarda senin mesleğinden faydalanabileceğimi düşündüm.”

“Benim mesleğimden mi?” Farkında olmadan kalemi elime alıp ritmik hareketlerle masaya vurmaya başlamıştım. Çıkan ses ten irkilerek ne yaptığımı fark ettim ve kalemi bırakıp, fincanımı dudaklarıma götürerek kahvenden bir yudum aldım.

“Kuramsal bulgular, piyangodan büyük ikramiyeyi kazanan pek çok kişinin, ilk etapta paranın bir kısmını yardım işleri için kullanacaklarını söylediklerini gösteriyor. Ama çalışmalar, gerçekte bu insanların büyük bölümünün sözlerini tutmadıklarını kanıtlamış durumda. Bu tutarsızlık konusunda derinlemesine bir araştırma yapmak istiyorum.”

Dr. Shields, yanıma oturup kahvesinden birkaç yudum aldıktan sonra sözlerine devam etti. “Telefonda karşına çıkacak olan kişileri, BeautyBuzz’dan ücretsiz makyaj seansı kazandıklarına inandırmanı istiyorum.”

Her ne kadar her zamanki gibi sakın görünüyor olsa da neden olduğunu bilmiyorum ama bugün gergin olduğunu hissettim. Dikkatle yüzüne baktım. Yüz ifadesi huzurlu, mavi gözlerindeki bakışlar tasasızdı. *Belki de yanıliyordumdur, kendi duygularımı ona yönlendirmişimdir*, diye düşündüm. Çünkü her ne kadar o, mantıklı açıklamalar yapıyor olsa da ben yapacağımız aramaların çalışmaya nasıl bir katkısı olabileceğini anlayamamıştım.

“Yani sadece arayıp ücretsiz makyaj seansı kazandıklarını mı söyleyeceğim?”

“Evet ve bu söylediğin gerçek. Makyaj seanslarının ücretini ben ödeyeceğim.”

“Bir dakika. Yani bu kadınlara makyaj mı yapacağım?”

“Evet, Jessica. Her gün yaptığın gibi onlara makyaj yapacaksın. Bunun sorun olacağını hiç sanmıyorum.”

Bir şekilde her olayı mantıklı hâle sokmayı, aklımda beliren soru işaretlerini, masadaki kırıntıların gibi silip süpürmeyi başarıyordu.

Ama yine de Noah'la beraber olduğumuzda hissettiğim iç huzuru kaybolmuştu. Dr. Shields'la her bir araya gelişimizde aklımda daha fazla soru işareti oluşturunuyordu.

“Öğrenmek istediğim şey, müşterilerin servisi ücretsiz aldıkları için sana daha iyi bahşış verip vermeyecekleri,” diye devam etti.

Her ne kadar mantıklı bulmamış olsam da başımı salladım.

“Peki, neden bu numaralar? Aradığım kişiler kim?” diye sordum.

Dr. Shields, vereceği cevap için düşünme süresi kazanmak ister gibi kahvesinden birkaç yudum içti. “Bu kişilerin hepsi daha önce yürüttüğüm ahlaki değerler konulu bir çalışmada denek olarak yer almış kişiler. Çalışmanın sonraki bölümlerine de gönüllü olarak katılacaklarına dair bir anlaşma imzalamışlardı.”

Bu durumda onlar da tıpkı benim gibi bir şeylerin geleceğini biliyor ama bunun ne olduğunu bilmiyor olmalılar.

Aslında mantıklı düşününce bunun kimseye zarar vermeyeceğini biliyordum ama yine de huzursuzluk duymaktan kendimi alamadım.

Dr. Shields, önüme el yazısıyla yazılmış bir kâğıt koydu.

Yazıyı okurken, BeautyBuzz'ın bu yaptığını fark etmesi durumunda başımın büyük belaya gireceğini düşünüyordum. İçimden bu beş kadının bedava makyaj seansını kabul etmemeleri için dua ettim ama bu duamın gerçekleşmesi olasılığı çok zayıftı. Tam çalıştığım şirketin adını karıştırmadan bir deney yürütmemizi söyleyecektim ki Dr. Shields, aklımdan geçenleri okumuş gibi elini elimin üzerine koydu.

Etkileyici, kadifemsi sesiyle, “Çok üzgünüm, Jessica,” dedi. “İşime o kadar odaklandım ki ailenin durumunu sormayı unuttum. Baban yeni bir iş bulabildi mi?”

Derin bir nefes aldım. Ailemin içinde bulunduğu durum, sürekli beynimi kemiren kronik bir acıydı. “Henüz bulamadı. Yıl sonunda kimsenin yeni eleman almayacağını düşündüğünden ocak ayını bekliyor.”

Eli, hâlâ elimin üzerindeydi. Beyaz altın üzerine elmas taşlı alyansı, sanki ilk taktığı günden bu yana kilo kaybetmiş gibi parmağında bollaşmıştı.

“Nasıl yardım edebileceğimi...” Cümlesini tamamladı. Sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi sustu.

Başımı kaldırıp, yüzüne baktım.

“Yardım edebilmeyi çok isterdim ama bu nasıl olabilir bilemiyorum. Baban Philadelphia’da ve hayatı boyunca sadece hayat sigortası satışı yapmış.”

Elini çekti. Eli çok soğuktu ama buna rağmen çektiği zaman üşüdüğümü hissettim. Benim ellerim de sanki o, elinin soğukluğunu bana geçirmiş gibi soğumuştı.

Tabaktan bir böğürtlen alıp, ağzına atarken bir şeyler düşünüyormuş gibiydi.

“Aslında özel hayatımla ilgili bilgileri, deneklerle paylaşmam ama sen, benim için bir denekten fazlası oldun.”

Bu sözler üzerine hissettiğim endişe, yerini sevince bıraktı. Aramızda iş ilişkisi dışında bir ilişki olabileceğini daha önce hayal etmiş ama yaşadığım acı deneyimler nedeniyle bu hayalimden vazgeçmiştim.

“Babam bir yatırımcı,” diye devam etti. “Doğu Yakası’ndaki pek çok şirkette hisseleri var. Oldukça nüfuzlu bir adamdır. Belki ona bir telefon etsem... Ama haddimi aşmak istemem.”

“Hayır, hayır! Bunu kesinlikle haddinizi aşmak olarak düşünmem.” Sözlerim bittiği anda babamın bir iş bulması olasılığının verdiği sevinçle düşünmeden hareket ettiğimin farkına vardım. Eğer babam, kendi nitelikleri nedeniyle değil birinin ricası üzerine işe alındığını anlayacak olursa gururu incinecekti.

Her zamanki gibi Dr. Shields, yine aklımdan geçeni okudu. “Merak etme, Jessica. Bu, ikimizin arasında kalacak.”

Böyle bir yardım, cömert bir çekten çok daha değerliydi. Eğer söylediğini yaparsa bu, ailemin kurtuluşu olurdu. Babamın işe girmesi, ailemin evlerinden taşınmak zorunda kalmaması ve Becky’nin masraflarının bir bölümünü karşılamaya devam edebilmeleri anlamına geliyordu.

Dr. Shields, boş konuşacak birine benzemiyordu. O, sadece bu konuda değil daha pek çok konuda tanıdığım herkesten farklıydı. İçimden bir ses, söylediği şeyi yapacağını söylüyordu.

Mutluluktan adeta başım dönmeye başladı.

Dr. Shields, gülümsedi ve telefonu bana uzattı. “Hadi artık işimize dönelim.”

BÖLÜM

YİRMİ SEKİZ

11 Aralık, Salı

Her aile, kendine özel bir yetersizlik sorunu yaşar.

Çoğu insan, yetişkinliğin eşliğinden adım attıklarında bu kuralı değiştirebileceğine inanır. Ama çocukluğumuzdan beri beynimize kazınmış olan uyumsuz dinamikler değişmemekte son derece ısrarcıdır.

Sen bana karmaşık ilişkiler yaşama sebebinin aileden kaynaklandığını anlamamı sağlayan önemli bilgiler verdin, Jessica.

Peki, sen de benim ailevi sorunlarımı merak ediyor musun? Hastalar genellikle terapistlerinin hayatları hakkında düşünür ve boş bir tuvalin üzerine ardı ardına hayali resimler çizerler.

Tiyatro deneyiminin, insanlar hakkında doğru tahminlerde bulunmana yardımcı olduğundan eminim. Acaba benim ailemin karakterleri hakkında da gerçeğe yakın tahminlerde bulunabildin mi? Güçlü baba, Paul. Eski güzellik kraliçesi anne, Cynthia ve üstün başarılı büyük kızları Lydia.

Bu karakter taslakları, aşağıdaki senaryo için yardımcı bir kaynak olarak kullanılabilir.

Evimi ziyaret ettiğin günün ertesi günü. Salı günü, öğle yemeği zamanı. Bir kutlama yapılıyor. Her ne kadar kendisi elli altıncı olduğunu iddia etse de annemin altmış birinci doğum günü.

Gözlerinin önünde nasıl bir sahne belirdi bilmiyorum ama gerçekte, etraftaki insanların gördüğü sahne şöyle; Batı 43. Caddede'deki Princeton Club'da anne, baba ve kızları, garson tarafından köşedeki masaya götürülüyor. Masadaki dördüncü sandalyede uzun yıllar boyunca ailenin küçük kızı oturmuş ama kızın liseye başladığı yıl yaşanan korkunç kazadan sonra sandalyede ve masada oturanların ruhlarında yeri doldurulamaz bir boşluk bırakarak aralarından ayrılmış.

Kızın adı Danielle.

Hayatta kalan kız, kahverengi deri sandalyesine oturduktan sonra onlara sezdirmemeye çalışarak sandalyeyi sağa sola oynatıp anne ve babasına eşit uzaklıkta olduğundan emin olur. Garson, sipariş almaya gerek görmeden masaya Scotch viski ve iki kadeh beyaz şarap getirerek aile üyelerinin her birini isimleriyle selamlar. Baba, garsonun elini sıkar ve oğlunun, son liseler arası güreş şampiyonasında ne yaptığını sorar. Anne, hemen gelen kadehten büyük bir yudum alır ve çantasından el aynasını çıkarıp, nasıl görüldüğüne bakar. Teninin rengi ve hatları, kızı ile birebir aynıdır ama zaman, yüzündeki parıltıyı söküp almıştır. Anne, belli belirsiz kaşlarını çatıp, parmağının ucuyla dudaklarının kenarına taşmış olan ruju temizler. Yemek siparişleri verilir ve garson masadan ayrılır.

Yakınlarda oturanlar, şu konuşmalara kulak misafiri olur.

Anne, üzerinde altın bir C harfi bulunan pudra kutusunun kapağını kapatırken, "Thomas'ın bize katılamamış olması çok üzücü," der.

Baba, "Onu görmeyeli epey oldu," diye devam eder.

Kızın cevabı, "Bu aralar çok çalışıyor." olur. "Tatil dönemleri, terapistlerin en yoğun oldukları dönemlerdir."

Bu pek çok anlama çekilebilecek sözler, söylendikleri kişilere dilediklerince yorumlama şansı verir. Alışveriş, seyahat veya

yemek daveti hazırlıklarının insanların desteğe ihtiyaç duymasına sebep olduğu şeklinde yorumlanabileceği gibi, günah keçisi olarak, depresyonu arttırdığı bilinen kısa ve soğuk günler de seçilebilir. Ama aslında hangi terapistle konuşursanız konuşun size söyleyeceği şey, aralık ayında daha çok insanın terapistle başvurusunun tek nedeni, aslında huzur ve mutluluk vermesi beklenen ailevi ilişkilerin yarattığı boşluk duygusudur.

“Lydia?”

Kız başını kaldırır ve düşüncelerine dalmış olduğu için özür dilercesine babasına gülümser.

Dışarıdan masayı izleyenler tarafından görünen şeylerin yanı sıra görünmeyen şeyler de vardır. Kız, masayla ilgili gibi görünmeye çalışsa da aslında sürekli bir gün önce yapılan telefon görüşmelerinden edinilen bilgileri düşünmektedir. Bir türlü başka bir şeye odaklanamamakta, aklından o görüşmeleri çıkaramamaktadır.

Edindiğin kişisel bilgilere göre soru işareti oluşturan numaraların ikisinin Thomas’la gönül ilişkisi olan birine ait olması mümkün değil, Jessica. Bu numaralardan bir tanesi, bir temizlik şirketine diğeri de bu hafta torununa bakmak zorunda olduğundan, bu hediye makyaj seansını bir sonraki hafta alıp alamayacağını soran orta yaşlı bir kadına ait. Temizlik şirketi bilgisinin açığa çıkması, Thomas’ın şu an çalıştığı temizlik şirketinden memnun olmadığını ve değiştirmeyi planladığını söylediğini çağırıyordu.

Geri kalan üç kadınsa hâlâ soru işareti olmaya devam ediyor.

Aralarından ikisi ücretsiz makyaj teklifini kabul etti ve kendilerine cuma günü akşamüstüne randevu verildi.

Üç numaralı kadına ise ulaşamadı. Ama ulaşamamış olması, endişeleri silmek için yeterli bir neden değil.

Aslında Thomas’ın ihanetinin üstesinden gelinebilirdi. Ama senin, bir kez ihanet eden kişinin bunu sürekli yapacağını söylemen her şeyi değiştirdi. Sistematiik bir ihanet zinciriyle karşı karşıya kalma endişesi, bu ihanetin verdiği acıyı daha da arttırdı.

Araştırmının bu safhasında varılan sonuçlar, kesin olarak doğrulanamadığından eş zamanlı olarak bir araştırmının daha başlatılması gerek.

Sıra kocamla tanışmana geldi, Jessica.

Öğle yemeği, her zamanki konuşmalarla devam eder.

Baba, "Dil balığına dokunmamışsın. Yoksa fazla mı pişmiş?" diye sorar.

Kız, başını iki yana sallayarak, balıktan bir parça alıp kendini zorlayarak ağzına götürür. "Hayır, çok iyi pişmiş. Sadece fazla aç değilim."

Anne, çatalını bırakırken çatalın, içinde yarısı yenmiş ızgara tavuk ve sebze garnitür bulunan tabağa çarptığını işaret eden hafif bir ses duyulur. "Bugün benim de hiç iştahım yok."

Bakışlarını kızından ayırmamış olan baba, "Başka bir şey ısmarla istersen," diye teklifte bulunur.

Anne, kadehinde kalan şarabı bir dikişte bitirir. Bunu fark eden garson, hemen kadehi doldurur. Bu, garsonun kadehi üçüncü dolduruşudur. Bu sırada kız, kadehinden sadece birkaç yudum almıştır ve baba, garsonun ikinci kez viski bardağını doldurma girişimine engel olmuştur.

Kız, "Sanırım kafam fazlasıyla meşgul bu aralar," diye itirafta bulunur. "Birlikte çalıştığım genç bir asistanım var. Kızın babası işten çıkarılmış ve engelli bir kız kardeşi var. Aileye yardımcı olmak istiyorum ama bunu nasıl yapabileceğimi bilemiyorum."

Baba, arkasına yaslanır. "Aklında ne var?"

Anne, masadaki ekmek sepetinden susamlı bir ekmek alıp, köşesini koparır.

"Aile Allentown'da yaşıyor. O bölgedeki şirketlerde tanıdığın var mı?"

Baba, kaşlarını çatar. "Hangi iş kolunda çalışmış?"

"Hayat sigortası satıcılığı yapmış. Ama farklı iş tekliflerine de açık olacağımı düşünüyorum."

Baba, "Her zaman beni şaşırtmayı başarıyorsun," der. "Bu kadar yoğun çalışmana rağmen yine de bu tip şeylere zaman ayırıyorsun."

Susamlı ekmeği bitirmiş olan anne, "O diğer kadın konusu seni hâlâ endişelendiriyor mu?" diye sorar.

Kız, hissettiği gerginliğin dışarıdan fark edilmemesi için gülümser ve umursamaz bir tavırla, "Aralarında bir şey olmadığından eminim. O konu kapandı," der.

Dışarıdan bakan birinin, bu sözleri böyle umursamaz bir tavırla söyleyebilmek için harcadığı çabayı fark etmesi mümkün değildir.

Baba, kızın elini okşayıp, "Asistanının babasıyla ilgili isteğinle ilgileneceğim," der.

Garson masaya, çikolatalı bir doğum günü pastası getirir. Anne, mumları üfledikten sonra, "Thomas'a da bir parça pasta götürmelisin," der.

Bu sözleri söylerken, dikkatli bakışlarla kızının yüzüne bakmaktadır. Sonra bakışları sertleşir. "Noel gecesi ikinizi birlikte görmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

13 Aralık, Perşembe

Bugün yeni, aynı oranda şüphe ve merak uyandırıcı bir görevi yerine getirmem gerekiyor. Fark, görev yerine gitmem için bir araç yollanmaması ve ne giyeceğimle ilgili direktifler verilmemesi.

Bana verilen tek bilgi, yer ve zaman. Saat on bir ile on bir buçuk arasında, Met Breuer'deki *Dylan Alexander* fotoğraf sergisini gezmem ve ardından Dr. Shields'ın kliniğine gitmem istendi.

Salı günü öğleden sonra Dr. Shields, beni arayıp isteklerini söylediğinde, "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordum.

Dr. Shields, "Sana verilen görevlerin şaşırtıcı ve kafa karıştırıcı olduklarının farkındayım. Ama istenilen şeyler hakkında bilgi sahibi olman sonuçları etkileyeceğinden ne yazık ki sana daha detaylı açıklama yapmam olanaksız," dedi ve ekledi: "Sa-dece kendin ol, Jessica."

Bu son istek, kafamdaki soru işaretlerine bir yenisini daha ekledi.

Hayatta, çalışkan bir makyöz, eğlenceyi seven bir kız arkadaş ve sorumluluk sahibi bir kız evlat ve abla gibi pek çok rolüm var. Ama Dr. Shields'ın tanıdığı ben, bu farklı kişiliklerimden

hiçbiri değil. O, kanepede oturan, onunla sırlarını ve zayıf yönlerini paylaşan kadını tanıyor. İçimden bir ses, bugün o kadın olmamın beklenmediğini söylüyor. Acaba Dr. Shields, kendin ol derken hangi beni kast etti?

Dr. Shields'ın beni övmesine, artık onun için bir denekten fazlası olduğumu hissettiğini söylemesine neden olan özelliklerimi düşündüm. Sanırım bugün sergilemem gereken kişiliğim, ona bu sözleri söyleten kişiliğim olmalı. Ama aklıma, dürüstlüğüme ve giyim zevkimi övmesi dışında yaptığı bir iltifat gelmedi.

Giyinirken, giysi seçimimde titiz davranmamın görev nedeniyle değil, Dr. Shields'dan övgü dolu sözler almak için olduğunun farkındaydım. Evden çıkarken Dr. Shields'ın bana verdiği kahverengi şalı omzuma attım. Kendimi bu şalı aralık soğuktan korunmak için aldığımı söylesem de aslında gergin olduğumu ve şalı, rahatlatıcı bir destek olarak gördüğümün farkındaydım. Her ne kadar artık kumaşta kalmamış olduğunu bilsem de parfümünün baharatlı kokusunu duyabilmek için şalı burnuma götürüp, kokladım.

Müzeye gitmeden önce kahvaltı etmek için Lizzie'yle buluşacağım. Ona, önemli bir randevum olduğunu ve tam onda oradan ayrılmam gerektiğini önceden söylemiştim. Amacım, kendimi garantiye almaktı. Çünkü sabah ile öğlen arası saatlerde genelde şehir trafiği yoğun olmasa da bir metro gecikmesi, trafik sıkışıklığı veya giydiğiniz ayakkabının topuğunun kırılması gibi istenmeyen dış faktörlerle karşılaşma olasılığınız her zaman vardır.

Kahvaltıda Lizzie sürekli çok sevdiği, lise ikinci sınıf öğrencisi olan erkek kardeşinden bahsetti. Geçen yaz bir hafta sonu evlerine gittiğimde ben de Timmy'le tanışmıştım. Yakışıklı, konuşkan, tatlı bir çocuktı. Lizzie, onun basketbol takımına girme hayallerinden vazgeçmiş olduğunu söyledi. Timmy'nin bu kararı, ailedeki herkesi telaşlandırmıştı. O, dört erkek kardeşten, basketbol takımına girmekten vazgeçen tek kişiydi.

"Peki, ne yapmak istiyormuş?"

"Robot teknolojisi kulübüne kaydolacaktı."

"Bana kalırsa basketboldansa bu alan, onun için daha çok gelecek vaat ediyor."

Lizzie, "Boyunun 1.72 olduğu düşünülürse bence de haklısın," deyip bir kahkaha attı.

Ona Noah'dan bahsettim ama nasıl tanıştığımız konusunda detay vermedim. Cumartesi gecesi ikinci kez buluşacağımızı söyledim.

"Sana yemek yapan bir adam! Bu harika bir şey, Jess!"

"Bence de." Bakışlarımı ondan kaçırıp, tırnaklarıma sürmüş olduğum bordo ojelere diktim. Ondan bu kadar çok şey saklamak beni rahatsız ediyordu. "Neyse, benim artık gitmem gerek. Lütfen en kısa zamanda yine buluşalım."

Müzeye, on dakika erken vardım.

Giriş kapısına doğru yürürken, ani bir fren nedeniyle çıkan tiz sesi ve ardından bir adamın, "Hay aksi!" diye bağırıldığını duydum.

Telaşla arkama döndüğümde, benden on metre kadar uzakta, beyaz saçlı bir kadının bir taksinin önünde, caddede yerde yattığını gördüm. Henüz sürücü araçtan çıkmadan, birkaç kişi kaza yerinde toplanmıştı bile.

Koşar adımlarla oraya vardığımda, panik hâldeki sürücünün, "Bir anda önüme atladı!" dediğini duydum.

Sersemlemiş hâlde yerde yatan kadının etrafını beş, altı kişi sarmıştı. Yanımda duran, otuzlu yaşların sonundaki çift, kendilerinden emin bir tavırla diğer insanlara uzaklaşmalarını söyleyerek, kadının yanına diz çöktüler.

Paltosunu çıkaran adam, bunu beyaz saçlı kadının üstüne örtüp, "Adınız nedir?" diye sordu. Ufak tefek kadın, adamın paltosunun altında kaybolmuş gibiydi.

"Marilyn." Sanki bunu söylemek bile kadının tüm gücünü tüketmiş gibiydi. Gözlerini kapatıp, yüzünü buruşturdu.

Kadının üzerine örtülen paltoyu düzelten kadın, "Hemen bir ambulans çağırın!" dedi.

911'i tuşlarken, "Çağırıyorum," dedim.

Telefonu yanıtlayan kişiye adresi verdikten sonra saatime baktım. Saat, on elli altıydı.

Tam oradan ayrılıp müzeye gitmeyi düşünürken aklıma gelen bir düşünce, duraklamama neden oldu. Belki de bu trafik kazası da Dr. Shields'ın beni denemek için sahnelediği bir şeydi. Cuma gecesi barda, yabancı adamları değerlendirmek için beni kullandığı düşünülürse bu olmayacak bir şey değildi.

Belki de bugün değerlendirmeye tabi tutulan kişi bendim. Belki bu da bir testti.

Marilyn'nin üzerine eğilmiş olan kadın ve adam, iş giysileri içinde, gözlüklü ve oldukça çekici tiplerdi. Onlar da bu oyunun bir parçası olabilirler mi?

Bakışlarımı etrafta dolaştırırken, sahne arkasından, sahneyi yöneten bir yönetmen gibi duran Dr. Shields'ı görmeyi umuyordum.

Etrafta ona benzer birini göremeyince, iyice paranoyaklaştığımı düşünerek, bu fikri aklımdan kovmaya çalıştım. Onun bu olayı sahnelediğini düşündüğüm için aklıma kaçırıyor olmalıydım.

Marilyn'e doğru eğilip, "Aramamızı istediğiniz biri var mı?" diye sordum.

"Kızım," diye fısıldadı ve ardından telefon numarasını söyledi. Numarayı hatırlaması iyiye işaretti.

Birkaç saniye sonra Marilyn'nin üzerine paltosunu örten adam, telefonda konuşuyordu.

Adam, telefonu kapatınca, "Kızınız yolda, birazdan burada olur," dedi. Sonra bakışlarını bana çevirdi. Bu bakışlarından hayranlık okunuyordu. "İyi bir fikirdi."

Tekrar saatime baktım. On biri iki geçiyordu.

Şu anda müzeye gidecek olsam, sadece bir ya da iki dakika gecikmiş olacaktım. Ama yaşlı kadını, orada öylece bırakıp gidemezdim.

Kulağıma yaklaşan ambulansın siren sesleri geldi. Şu anda onu bırakıp gitmem doğru olur muydu?

Eğer burada biraz daha oyalanacak olursam Dr. Shields'ın verdiği görevi yerine getirmemiş olacaktım. İçine düştüğüm iki-lem, gerilmeme neden olmuş, soğuk terler dökmeye başlamıştım.

Sonunda, paltosunu Marilyn'nin üzerine örtmüş olduğu için titremeye başlamış olan adama dönüp, "Çok üzgünüm ama yetişmem gereken bir iş randevum var ve gitmem gerek," dedim.

Adam, "Sorun değil, ben onunla ilgileneceğim," deyince, göğsümdeki baskının biraz olsun hafiflediğini hissettim.

"Emin misiniz?"

Adam, başını salladı.

Bakışlarımı, Marilyn'e çevirdim. Dudaklarına, annemin yıllarca kullandığı ve ben *Bobbi Brown* reyonunda çalışırken ona pahalı rujlar hediye etmeme rağmen vazgeçemediği *CoverGirl* marka pembe rujdan sürmüştü.

Anı bir kararla, adama, "Benim için bir iyilik yapar mısınız?" diye sordum. Çantamdan BeautyBuzz kartvizitlerimden birini çıkarıp, altına cep telefonu numaramı yazdım ve ona uzattım. "Bana onunla ilgili bilgi verebilir misiniz?"

"Elbette."

Marilyn'nin iyi olduğunu öğrenmeyi gerçekten çok istiyordum. Ayrıca bu hareketim, daha sonra Dr. Shields'a kazayı anlattığımda, onun beni duyarsızlıkla suçlamasını da önleyecekti.

Müzenin kapısından içeri girerken saat on biri altı geçiyordu.

Son bir kez kaza yerine dönüp baktığımda, elinde ona verdiğim kartı tutan adamın, dikkatli bakışlarını yerde yatan kadına veya yaklaşan ambulansa değil bana odaklamış olduğunu gördüm.

Bilet gişesindeki kadına on dolar ödedikten sonra kadın, beni Dylan Alexander'ın sergisinin olduğu kata yönlendirdi. Dar merdivenden ikinci kata çıkıp, koridorun solundan dümdüz devam edecektim.

Koşar adımlarla basamakları çıkarken, bir yandan da Dr. Shields'ın barda yaptığı gibi bana mesaj gönderip göndermediğini görmek için telefonuma baktım. Bir mesaj vardı ama ondan değildi.

Sana merhaba diyeyim dedim. Kahveye ne dersin? Mesaj, eski arkadaşım Katrina'dandı.

Telefonumu cebime attım.

Dylan Alexander sergisi koridorun sonundaydı. Oraya vardığımda, nefes nefese kalmıştım.

Dr. Shields, benden sergiye gelmemi istediğinde Dylan Alexander hakkında internette araştırma yapmıştım. Bu nedenle eserleri beni şaşırtmadı.

Sergi, çerçevesiz, dev tuvaler üzerindeki motosiklet fotoğraflarından oluşuyordu. Ne yapmam gerektiğine dair bir ipucu bulabilmek ümidiyle etrafıma bakındım.

Müze rehberi eşliğinde sergiyi gezen beş, altı turist, el ele tutuşmuş bir Fransız çift ve siyah pilot montu giymiş olan bir adam varlığının farkında bile değillerdi. Hepsi fotoğraflara odaklanmışlardı.

Ambulans gelmiş olmalı, diye düşündüm. Herhalde şu an Marilyn'i sedyeye koymuşlardır. Eminim çok korkmuştur. Umarım kızı bir an önce gelir.

Fotoğraflara bakarken, aklıma yine cam kartal biblosunu gördüğümde verdiğim sıradan tepki geldi. Acaba müzeye gönderilmemin nedeni sergideki fotoğraflar mıydı? Eğer Dr. Shields, bu fotoğraflar konusunda ne düşündüğümü soracak olursa daha entelektüel bir yorum yapmalıyım.

Motosikletler hakkında pek bilgim yoktu ve ne yazık ki sanat hakkındaki bilgim bundan da azdı.

Önümde duran devasa tuvalin üzerindeki paralel olarak yere eğilmiş Harley Davidson'a ve sürücüsüne baktım. Bu, diğerleri gibi gerçek boyutta, oldukça etkileyici bir fotoğraftı. Fotoğrafa uzun uzun bakıp, verdiği gizli mesajı bulmaya çalıştım. Eğer bulursam Dr. Shields'ın beni buraya gönderme nedenini de anlayabileceğimi de düşünerek sanki hayatım buna bağılıymış gibi

fotoğrafı inceledim. Ama görebildiğim tek şey devasa bir makine ve üzerindeki, gereksiz yere hayatını riske eden sürücüydü.

Ahlaki değerler üzerine gerçek hayat testinin bu fotoğraflarla ilgili olmadığı açıktı. Peki, ama o zaman deneyin konusu ne olabilirdi?

Belki de şu ana kadar çoktan teste tabi tutulmuştum. Sergiyi gezmek için ödenecek ücret sabit değildi. Önerilen ücret, yirmi beş dolardı ama gezmek isteyenler, kendi belirledikleri ücreti ödüyorlardı. Müze girişindeki bilet gişesinin camında şöyle bir ibare vardı: *Sergi ücreti olarak dilediğiniz miktarda bağış yapabilirsiniz. Mümkün olduğunca cömert davranmanızı rica ediyoruz.*

Geç kaldığım için acelem vardı. Sergide sadece otuz dakika kalacağımı düşününce on doların uygun olduğunu düşünmüştüm. Cüzdanımı açtığımda bir onluk, bir de yirmilik banknot görmüş, on dolarlık banknotu katlayıp, camın altından görevliye uzatmışım.

Dr. Shields, büyük olasılıkla sergi ücretini daha sonra bana ödeyecekti. Belki de önerilen ücreti ödediğimi düşünerek, bana yirmi beş dolar verecekti. Ona gerçeği, on dolar ödediğimi söylemeye karar verdim ama beni cimri biri olarak görmesi olasılığı beni çok rahatsız ettiğinden sergiden çıkarken on beş dolar daha ödemeye karar verdim.

Ödeme konusunu kafamda netleştirdikten sonra önümdeki eserlere odaklanmaya çalıştım. Yanımdaki Fransız çift, Fransızca olarak hararetli bir şekilde fotoğraflar hakkında yorumlar yapıyorlardı.

Daha ilerideki siyah pilot montu giymiş olan adam, gözlerini ayırmadan önündeki fotoğrafa bakıyordu. Diğer fotoğrafa yöneldiğini gördüğümde cesaretimi toplayarak yanına yaklaştım.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu size saçma gelebilir ama bana bu fotoğrafları özel yapan şeyin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Bana doğru dönüp, gülümsedi. Düşündüğümde daha gençti. Klasik bir çekiciliğe sahip yüz hatları ve kaliteli giysileriyle oldukça hoş bir adamdı.

Bir an düşündükten sonra, "Bence sanatçının siyah beyaz fotoğraflar sergilemesinin nedeni, fotoğraflarına bakanların, forma odaklanmalarını sağlamak," dedi. "Fotoğraflarda renk karmaşası olmaması, gerçekten de her detayı fark etmenizi sağlıyor. Işığın yönünü dâhice seçmesi, gidon ve hız göstergesinin öne çıkmasını sağlamış."

Dönüp, fotoğrafa farklı açılardan baktım.

Aslında tüm motosikletler bana aynı gibi görünürdü. Hepsi de metal ve krom karışımıydılar. Ama pilot montlu adamın sözlerinden sonra aslında hepsinin birbirinden farklı olduklarını fark ettim.

"Şimdi daha iyi anlıyorum," dedim ama hâlâ serginin ahlaki ve etik değerlerle ne ilgisi olabileceğini anlamış değildim.

Bir sonraki fotoğrafın önünde durdum. Bu fotoğraftaki motosiklet, hareket hâlinde değildi. Bir dağın tepesine park edilmişti. Yeni edindiğim bilginin ışığında fotoğrafı değerlendirmeye çalışırken, pilot montlu adam yanıma geldi.

"Yan aynadan yansıyan görüntüyü fark ettiniz mi?" Aslında etmemiştim ama başımı salladım.

Fotoğrafa daha dikkatle bakarken, cep telefonumdan gelen ses, irkilmeme neden oldu. Sesin dikkatini dağıtmış olduğu endişesiyle adama özür diler gibi gülümsedim ve telefonumu cebimden çıkarıp sessize aldım.

Buraya gelirken, Dr. Shields'ın benden istediği gibi on bir buçukta ayrılmak üzere telefonun alarmini kurmuştum ve gitme zamanım gelmişti.

Yanımda duran adama, "Teşekkürler," dedikten sonra merdivenlerden aşağıya indim. Bir an düşündükten sonra yirmi doların üstünü almaktan vazgeçerek, parayı bağış kutusuna attım.

Müzeden çıktığımda Marilyn, taksi sürücüsü ve gözlüklü adamın gitmiş olduklarını gördüm.

Yarım saat önce Marilyn'nin yattığı yerden araçlar geçiyor, insanlar cep telefonlarıyla konuşarak ve köşedeki büfeden aldıkları sosisli sandviçleri yiyerek kaldırımında yürüyorlardı.

Yarım saat önce burada olup, gözlerimle görmemiş olsam kazanın olduğuna inanamazdım.

BÖLÜM OTUZ

13 Aralık, Perşembe

Senin için bu, sadece otuz dakikalık bir görev.

Benim hayatımı alt üst edecek sonuçları olabileceğine dair en ufak bir fikrin yok. Planın hayata geçirilmesine dair kararın verilmesinin ardından rahatsız edici fiziksel sorunlar yaşamaya başladım. Uykusuzluk, iştahsızlık ve vücut ısımın otuz beş derece düşmesi... Ama yaşadığım bu rahatsızlıkların, düşünce sürecini etkilemesine izin veremem.

Uykusuzluk sorununa, içine lavanta yaprakları atılmış ılık suyla doldurulan küvet iyi geldi. Sabah, iki adet katı yumurta yendi ve sonuç olarak beni etkileyen fizyolojik değişiklikler, vücut ısımdaki bir derecelik yükselmeyle hafifledi.

Güne, o gün daha sonra görüşmek üzere plan yaptığımız Thomas'ı aramakla başlandı.

"Lydia!" diye telefonu açtığında, sesindeki mutluluk fark edilmeyecek gibi değildi. Bir an, hayatımın geri kalanını bu sesin farklı tınlarını duymadan geçirmenin ne kadar zor olacağını düşündüm. Sabah yataktan kalktığında çatallı, yakınlaştığımızda yumuşak ve hassas, Giants maçını izlerken ise erkeksi ve ihtiraslı bir hâle bürünen bu ses olmadan nasıl yaşayacaktım?

Thomas, Met Breuer'de olduğunu ve beni beklediğini söyledi.

Daha sonra acil bir iş nedeniyle favori fotoğraf sanatçısının sergisine gitmek üzere yapmış olduğumuz planı iptal etmek zorunda kaldığımı öğrenince sesindeki mutluluk, hayal kırıklığına dönüştü.

Ama bu konuda şikâyet etmeye hakkı yoktu. Ne de olsa kendisi, daha bir hafta önce bir programımızı iptal etmişti.

Sergi hafta sonuna kadardı ve Thomas, asla bunu kaçırmak istemeyecekti.

Ona, "Cumartesi akşamı buluştuğumuzda bana sergiyle ilgili izlenimlerini anlatmalısın," dendi.

Şimdi ikiniz de aynı mekândasınız ve karşılaşmanız kaçınılmaz. Artık yapılacak tek şey, beklemek.

Beklemek, evrenseldir. Trafik ışıklarının kırmızıdan yeşile dönmesi için, süpermarket kasasında aldıklarımızın parasını ödemek için, yaptırdığımız bir tahlilin sonucunu almak için bekleriz.

Ama senin gelip, müzede neler yaptığını anlatmanı beklemek, tüm zorunlu bekleyişlerimden çok daha zor, Jessica.

Etkili sonuçlara ulaşmış psikolojik çalışmaların temelinde aldatmaca yatar. Buna örnek olarak, bir hastanın belli bir davranışı için değerlendirileceğini söyleyen psikoloğun, değerlendirme sırasında aslında onun farklı bir davranışını değerlendirmesini verebilirim.

Asch Uyum Deneyi de bu duruma iyi bir örnektir. Üniversite öğrencilerine diğer öğrencilerle birlikte basit bir algısal görev verileceği söylenmişken aslında gruptaki diğer kişiler, deneyin yapılmasını sağlayacak aktörlerdi. Öğrencilere dikey bir çizgi gösterilip ardından üzerinde üç dikey çizginin bulunduğu bir kâğıt gösterilerek hangisinin ilk gösterilen dikey çizgiyle aynı boyda olduğunu söylemeleri istendi. Aktörler, bilinçli olarak yanlış çizgiyi seçmelerine rağmen öğrencilerin her zaman aktörlerin seçtiği

çizgiyi seçtikleri görüldü. Deneye katılanlar, algısal bir değerlendirme yapılacağını zannediyordu ama aslında kendi düşüncelerini mi yoksa kendileriyle aynı koşullara sahip diğer deneklerin savlarını mı izleyecekleri ölçülüyordu.

Sen de onlar gibi Met Breuer'deki sergiye fotoğrafları değerlendirmek için gittiğini sanıyorsun ama aslında öğrenilmek istenen sergi hakkındaki fikrin değil.

Saat on biri on yedi geçiyor.

Bu sergiye günün bu saatinde fazla ilgi olmayacağını biliyorum. Orada bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar ziyaretçi olacak.

Şu ana dek Thomas'ı görmüş olmalısın. O da seni görmüş olmalı.

Beynimi kemiren düşünceler huzur bulmamı engelliyor. Sürekli hareket hâlindeyim.

Beyaz kitap raflarındaki kitaplar düzgün bir şekilde yerleştirilmiş olmasına rağmen, raflar boşaltılıp kitaplar yeniden yerleştirildi.

Masanın üzerindeki şeffaf dosya bir, iki santim sağa çekilerek, tam ortalandı.

Kanepenin yanındaki sehpanın üzerindeki kâğıt mendil kutusuna biraz daha mendil dolduruldu.

Bu sırada sürekli saate bakıldı.

Sonunda saat on bir buçuğu gösterdi. Her şey bitmişti.

Odanın eni yaklaşık on altı adım. Bu mesafe defalarca bir aşağı bir yukarı yüründü.

11.39.

Pencereden, bina girişini görmek mümkün. Sürekli olarak pencereden binaya girenler izlendi.

11.43.

Şu anda burada olmalıydın.

Banyoya gidildi, aynaya bakıldı ve ruj tazelendi. Lavabonun kenarları, sert ve soğuktu. Ama aynadaki görüntü her zamanki mükemmellikteydi. Hiçbir şey anlamayacaksın, Jessica.

11.47.

Zil çaldı.

Sonunda buradasın.

Derin bir nefes alındı, sonra bir nefes daha alındı.

Kapı açıldığında gülümsüyordun. Yanakların soğuktan kızarmış, saçların rüzgârdan dağılmıştı. Vücudunun her zerresinden gençliğin verdiği tazelik fışkırıyordu. Görüntün, her zamanki gibi zamanın acımasızlığının fark edilmesine neden oldu. Bir gün sen de bu farkındalıkla sarsılacaksın, Jessica.

Benimle buluşmayı umarken karşısında seni bulduğunda ne hissetti?

“İkiz gibiyiz!” dedin ve sözlerini açıklamak için elini, boynuna sarmış olduğun kaşmir şalın üzerinde gezdirdin.

Zoraki bir kahkaha attım. “Doğru... Böyle rüzgârlı ve soğuk bir hava için ideal.”

Her zamanki gibi yine ikili kanepeye oturdun.

“Bana müzede yaşadığın deneyimi anlat, Jessica.”

Araştırmasının önyargılardan etkilenmesi, araştırmacının hiç istemediği bir şeydir. Sana açıklama yapmam veya hissettiğim yoğun duyguları seninle paylaşmam, yanlış sonuçlara varmama sebep olur. Bu nedenle, içimde kopan fırtınaları senden gizlemek için elimden geleni yaptım.

Sakin bir tavırla, “Öncelikle söylemem gereken bir şey var. Oraya bana verdiğiniz saatten birkaç dakika geç gittim,” diye söze başladın.

Gözlerini yere eğdin ve benimle göz göze gelmekten kaçındın. “Tam müzeye girmek üzereyken, bir taksi yaşlı bir kadına çarptı. Ona yardımcı olmak için kaza yerine gittim. Bir ambulans çağırdıktan sonra onu, etrafta toplanmış olan kişilere emanet edip sergiye gittim. Aslında, bir an acaba bu kaza da testin bir parçası mı diye düşündüğümü itiraf etmem gerek.” Bir kahkaha atıp, sözlerine devam ettin. “Nereden başlamam gerektiğini bilmediğimden sergiyi gezmeye gözüme çarpan ilk fotoğraftan başladım.”

Detayları atlıyorsun. Ama senden deneyimini özetlemen beklenmiyor, Jessica.

"Daha detaylı anlat, Jessica."

Oturduğun yerde dikleştin. "Özür dilerim ama sanırım yaşadıklarım beni heyecanlandırdı. Kazanın nasıl olduğunu görmedim. Arkamı döndüm ve yerde yatan yaşlı bir kadın gördüm... Ben..."

Yaşamış olduğun travmanın etkilerinin giderilmesi gerek. "Bu çok üzücü. Ona yardım etmen gerçekten övgüye değer bir davranış."

Başını salladın ve rahatlamış gibi arkana yaslandın.

"Önce derin bir nefes almalısın, sonra devam edebiliriz."

Omuzlarındaki şalı çıkarıp, kanepeye koydun.

"Şimdi daha iyiyim," dedin. Ses tonun da daha iyi olduğunu doğruluyor.

"Sergiye girdikten sonra olanları oluş sırasına göre anlat. Sana önemsizmiş gibi görünse de tüm detayları duymak istiyorum."

Fransız çiftten, müze rehberinin gezdirdiği turistlerden ve Alexander'ın fotoğrafların siyah beyaz olmaları konusunda verdiği kararın formu ve detayları öne çıkardığından bahsettin.

Sonra bir süre sustun.

"Dürüst olmam gerekirse fotoğrafların neden özel olduklarını anlayamadım ve yanımdaki, fotoğraflara gerçekten anlıyor-muş gibi bakan adama neden bu fotoğrafları görülmeye değer bulunduğunu sordum."

Kalp atışlarım hızlandı. Nabzım, normalin çok üzerinde atmaya başladı.

"Anladım. Peki, o ne cevap verdi?"

Aranızda geçen konuşmayı anlattın.

O an sanki Thomas'ın etkileyici sesi, odaya dolmuş ve senin sesinle karışmış gibi hissettim. Siz konuşurken üst dudağının kalp şeklinde olduğunu fark etti mi? Göz kapaklarına uyguladığın dumanlı makyaj ona çekici göründü mü?

Parmaklarımı istemsizce kasmış olduğumu fark edip gevşettim ve elimdeki kalemi masaya bıraktım.

Bir sonraki soru, büyük bir özenle seçilmeli.

"Sonra onunla konuşmaya devam ettiniz mi?"

"Evet, hoş bir adamdı."

Yüzün, kısa bir gülümsemeyle aydınlandı. Yaşadığın o anların hatırası, yüzünü güldürecek kadar hoşuna gidiyor olmalı.

"Daha sonra, ben diğer fotoğrafa bakarken yanıma geldi."

Bu senaryonun ancak iki açıklaması olabilir. İlki, Thomas'ın sana kişisel olarak ilgi duymadığı, ikincisiyse ilgi duyduğu.

Onun, başka kadınlara ilgi duyması tekrar tekrar yaşanmış olsa da yarattığı yıkıcı etki hafiflemiyor.

Sarı saçlı, gözlerinin içi gülen, karşısındakine güven ve huzur veren Thomas'ın çok çekici bir erkek olduğuna şüphem olmadığı gibi onun, senin ilgine karşı koyamayacağından da hiç şüphem yok.

Aslında bizim evliliğimiz, sağlam temelleri olmayan bir buzdağından, bir yalandan ibaret.

Gitgide artan öfke ve yaşanan büyük hayal kırıklığı, şimdilik bastırılıyor. Bu yıkıcı hislerin açık edilme zamanı henüz gelmedi.

Diğer fotoğraftaki motorun, yan aynasından yansıyan görüntüyle sözlerine devam ettin ve sonra telefonunun alarımının çalmaya başladığını söyledin.

Müzeden çıktığın anı anlattın. Ama bir şekilde seni geriye, Thomas'la karşılaştığın yere döndürmek gerekiyor.

Sorulacak soru, her ne kadar Thomas'ın seni çekici bulduğu ve konuşmayı sürdürmeye çalıştığını ima eden önyargılı bir soru olsa da, sorulmalı.

Sen, dürüst olma konusunda eğitildin. İlk başlarda yaptığımız seanslarda, her seferinde bu konuda biraz daha ilerlediğini ispat ettin ve şimdi birlikte bu noktaya geldik.

"Sarışın adam... Sen..."

Şaşkın bakışlarla yüzüme baktın.

“Hangisi?” diye sözümü kestir. “Fotoğraflar hakkında konuştuğum adam mı?”

Bu tip çalışmalarda, deneğin farklı bir yola sapmasını, akıl karışıklığı yaşamasını önlemek önemlidir.

“Evet. Pilot montu giymiş olan adam.”

Yüzündeki şaşkınlık daha da arttı. Başını iki yana salladın.

Sonra söylediğin sözler, odanın etrafımda dönmeye başlama-sına neden oldu.

Bir yerlerde büyük bir yanlışlık var.

“Hayır, saçları sarı değildi,” dedin. “Koyu kahverengiydi. Hatta siyaha yakındı.”

Müzedeki karşılaştığın adam Thomas değildi. Konuştuğun adam, tamamen başka biriydi.

BÖLÜM OTUZ BİR

14 Aralık, Cuma

Yüzeysel olarak bakıldığında tipik bir iş günü yaşıyorum. Her iş gününde olduğu gibi Germ-X ıslak mendille ellerimi sil-dim, ağzıma Altoid nane şekeri attım ve randevuya beş dakika erken gittim.

Cuma akşam saatleri ve hafta sonu tatiline başlamadan önce iki randevum daha var. Ama bu randevular, BeautyBuzz tarafın-dan ayarlanmış randevular değil.

Makyaj yapacağım kadınlar, Dr. Shields tarafından seçilen, çalışmasının bir parçası olan kadınlar.

Dün, müzedeki sergiden sonra kliniğine gittiğimde Dr. Shi-elds, sergideki pilot montlu adamla konuşmamla ilgili garip tep-kiler verdi. Ona her şeyi anlattıktan sonra da izin isteyerek tu-valete gitti. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde ona sergiye giriş ücreti olarak önerilen rakamın üzerinde bir ücret ödediğimi, mü-zeden çıktığımda az önce orada bir trafik kazası olduğuna dair hiçbir iz göremediğimi anlatmaya çalıştım ama o, deneyi üze-rinde çalışması gerektiğini söyleyerek beni dinlemeye gönüllü olmadığını ima etti.

Bana bir kez daha, makyaj yapacağım kadınların önceki araştırmalarına katılan denekler olduklarını ve araştırmanın ilerleyen dönemlerinde de işbirliği yapacaklarına dair bir anlaşma imzalamış olduklarını söyledi. Ama tabii ki bu insanların evlerine neden gittiğim hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Ben onlardan daha şanslıydım. En azından ben, bir araştırma projesi için oraya gittiğimi biliyordum ya da bildiğimi sanıyordum. Bu, Dr. Shields'ın gerçek hayat deneylerinde rol aldığım ve bana ne amaçla böyle bir deney yapıldığı konusunda bilgi verilen ilk seferdi.

En azından bir şeyler bilerek o evlere gitmek rahatlatıcıydı ama yine de olayı garip bulmaktan kendimi alamıyordum. Belki de bunun nedeni, elde edilmesi amaçlanan bilginin oldukça önemsiz görünmesiydi. Dr. Shields, ücretsiz makyaj kazanan kadınların bana cömert bir bahşış verip vermeyeceklerini anlamak istediğini söylemişti. Benden onların, yaşları, medeni hâlleri, meslekleri gibi demografik bilgilerini öğrenmemi istemiş, bunları yazacağı makalede kullanacağını söylemişti.

Bu basit detayları öğrenmek için neden bana böyle yüksek bir ödeme yaptığını anlayamıyordum. Bu kadınlar, daha önce çalışmalarına katılmışlarsa, kendisinin ya da asistanı Ben'in, onların temel bilgilerini kaydetmiş olması gerekmez miydi?

Chelsea'deki apartmana girip, on ikinci kata çıkmadan önce telefonumu çıkardım.

Dr. Shields, bu kez benden daha farklı bir şey istemişti.

Numarasını tuşladım.

"Merhaba, içeri girmek üzereyim."

"Tamam. Hoparlörü aç, Jessica."

Hoparlörü açtım.

Reyna, kapıyı açtığı anda ilk izlenimim, onun çok hoş bir kadın olduğuydu. Otuzlarının başında, omuz hizasında kesilmiş parlak siyah saçları olan çekici biriydi. Dairesi, sanatsal dokunuşlarla dekore edilmişti. İlk gözüme çarpan dekorasyon detayları, çapraz olarak üst üste konmuş kitaplardan yapılmış bir sehpa

ayağı, bordo renkli duvarlar ve pencere pervazındaki yedi kollu piriş şamdan oldu.

Kırk beş dakika boyunca, Dr. Shields'ın sormamı istediğı soruların cevaplarını almaya odaklandım. Reyna'nın otuz dört yaşında olduğunu, Austin'den geldiğini ve mücevher tasarımcısı olduğunu öğrendim. Ben göz kapaklarına gri tonlarında far uygularken, o bana, aralarında hayat arkadaşı için tasarlamış olduğu sonsuzluk yüzüğünün de bulunduğı birkaç parça mücevheri gösterdi.

"Eleanor da bu yüzüğü çok beğendi ve severek takıyor." Bana, bu gece Eleanor'la birlikte bir arkadaşlarının otuz beşinci doğum günü partisine katılacağını söyledi.

Reyna, öyle hoş sohbet biriydi ki, adeta bana bunun her zamanki standart makyaj randevularımdan biri olmadığını unutturdu.

Sohbet oldukça keyifliydi. İşimi nasıl bitirdiğimi bile anlayamadım. Dudaklarına parlaticı uyguladıktan sonra Reyna, aynaya bakmaya gitti ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle geri döndü. "Bu kadar değiştiğime inanamıyorum! Hangi şirketle çalışıyorum demiştin?"

Duraksadım. "Büyük şirketlerden biriyle çalışıyorum ama bundan böyle serbest makyöz olarak çalışmayı planlıyorum."

"Seni kesinlikle arayacağım. Numaranı kaydediyorum."

Ondaki numara, Dr. Shields'ın kullanmam için bana vermiş olduğu hattın numarasıydı. Başımı sallayarak gülümsedim ve makyaj malzemelerimi küçük bavula yerleştirmeye başladım. İşim bitince kapıya kadar bana eşlik eden Reyna, bahşış olarak iki adet yirmi dolarlık banknot verdi. Binadan çıktığımda hoparlörü kapatıp, telefonu kulağıma yaklaştırdım.

"Kırk dolar verdi. Müşterilerim genellikle on dolar verirler."

"Güzel. Bir sonraki randevu yerine ne zaman varırsın?"

Cebimden adresin yazılı olduğu kâğıdı çıkardım. Bir taksiye binip, West Side otoyolundan oraya kısa sürede ulaşabilirdim.

"Hell's Kitchen'da," dedim. Havanın ısısı daha da düşmüş olduğundan içim ürpermeye başlamıştı. Şalıma sıkıca sarınıp, "En geç 19.30'da orada olurum," diye sözlerime devam ettim.

"Harika. Oraya vardığında beni ara."

Gittiğim ikinci müşteri, daha önce servis verdiğim müşterilerimden oldukça farklıydı. Onun, Dr. Shields'ın çalışmasının bir parçası olmasına şaşırmaktan kendimi alamadım.

Tiffani'nin, beyaza yakın sarı saçları vardı ve bir iskelet gibi zayıftı. Yani Yukarı Doğru Yakası annelerine hiç benzemiyordu.

Dairesinin küçük girişine adım attığım anda benimle sohbet etmeye başladı. Burası küçük bir mutfak olan, tek odasında yatak yapılmış bir kanepenin olduğu ufak bir stüdyo daireydi. Mutfakın açık raflarında sıra sıra içki şişeleri vardı ve lavabo kirli tabak ve bardaklarla doluydu. Televizyonun sesi sonuna kadar açıktı. Ekranı baktım ve Jimmy Stewart'ın *Hayat Güzel*, filmini izlediğini gördüm. Bu karanlık ve boğucu apartman dairesindeki tek güzel şey, ekrandaki görüntüydü.

Tiffani, "Bugüne kadar hiçbir şey kazanmamıştım," dedi. "İnanabiliyor musun, panayirlarda pelüş hayvan bile kazanmadım ben!" Ses tonu oldukça yüksek ve tizdi.

Tam, akşam için planının ne olduğunu soracaktım ki yatak yapılmış kanepenin üzerindeki yorganın altından bir erkek sesi geldi. "Bu filme bayılıyorum!"

Bir an irkildim sonra o tarafa bakınca yastıklara yaslanan adamı gördüm.

Bakışlarımı takip eden Tiffani, "Erkek arkadaşım," dedi ama bizi tanıştırmadı. Yüz hatları, televizyon ekranından yayılan mavi ışıkla aydınlanan adam, dikkatle ekrana bakıyordu.

"Bu gece özel bir yere mi gideceksin?" diye sordum.

"Daha program yapmadık. Herhalde bir bara gideriz."

Hiç vakit kaybetmeden valizimi açtım. Burada gereğinden bir dakika fazla kalmak istemiyordum.

Tiffani'ye, "Işığı açabilir miyiz?" diye sordum.

Elektrik düğmesini çevirdiği anda erkek arkadaşı, eliyle gözlerini kapatarak tepki verdi. Kaçamak bir bakış attım ve kaslı kol ve bacakları olduğunu, kolunda bir dövme bulunduğunu gördüm. "Şu işi banyoda yapsanız olmaz mı?"

Tiffani, "Orası çok küçük," diye cevap verdi.

Derin bir nefes alan adam, "İyi o zaman!" diye söylendi.

Koyabileceğim başka yer olmadığından telefonu, kat kat açılan valizimin, üst katındaki makyaj malzemelerinin arasına koydum. Dr. Shields'ın konuşmaların ne kadarını duyabileceğini merak ediyorum.

Tiffani, içi dolu olduğu belli olan bir koliyi çekiştirerek yanıma getirdi ve üzerine oturdu. Onu izlerken, duvarın dibinde birkaç koli daha olduğunu gördüm.

Tiffani'nin cildini yakından incelediğimde onun görüldüğünden daha yaşlı olduğunu fark ettim. Benzi soluktu ve dişleri grileşmişti.

"Buraya yeni taşındık," dedi. "Detroit'ten."

İki farklı fildişi rengi fondöteni elimin üzerinde karıştırmaya başladım. Teni o kadar solgundu ki en açık renk fondötenleri kullandım.

"Sizi New York'a getiren şey nedir?" diye sordum. Kanepedeki adama bakılırsa ya ilişkisi vardı ya da evliydi. Şimdi mesleğini ve yaşını öğrenmem gerekiyordu.

Tiffani, adama doğru bakıp, "Ricky'nin işleri nedeniyle geldik," diye cevap verdi.

Anlaşılan Ricky denen adamın kulağı bizdeydi, çünkü bu sözleri duyar duymaz, "Siz kadınlar, konuşmaktan başka bir şey yapmazsınız!" dedi.

Tiffani, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Sonra çok daha alçak sesle, "Mesleğin çok eğlenceli olmalı. Bu işe nasıl başladın?" diye sordu.

Bu soruyu, fondöteni yüzüne uygulamaya başladığım ve şakağındaki sarıya dönmüş morluğu fark ettiğim sırada sordu. Daha önce saçlarıyla kapattığı için bunu fark edememiştim.

“Hey, buraya ne oldu böyle?”

Omuzlarını silkti. “Eşyaları yerleştirirken dolap kapağına çarptım.” Buraya geldiğimden beri ilk kez sesi, bu kadar durgundu.

Ricky, televizyonu sessize alıp, yerinden kalktı ve buzdolabına doğru yürümeye başladı. Yalın ayakta. Üzerinde yırtık bir kot şort ve rengi solmuş bir tişört vardı.

Dolaptan bir bira aldı ve gelip yanımızda durdu.

“Tiffani, tam olarak bu ücretsiz makyaj seansını nasıl kazandı?” diye sordu. Şimdi floresan ışığın altında durduğundan onu net olarak görebiliyordum. Kirli sarı saçları dalgalıydı. Teni en az Tiffani’nin teni kadar soluktu. Ama Tiffani’nin gözleri mavi, onunkiler ise siyaha yakın bir kahverengiydi. Daha dikkatli bakınca göz bebekleri fazlasıyla büyümüş olduğundan bana bu kadar koyu göründüklerini fark ettim.

İçgüdüsel bir tavırla telefonuma bir bakış attıktan sonra yeniden ona döndüm. “Bunu patronum ayarladı. Bu promosyonu şirketinin ismini duyurmak için yapıyor olmalı.”

Doğru renk olup olmadığına bakmadan, elime ilk gelen göz kalemini aldım.

“Gözlerini kapat lütfen, Tiffani.”

Göz ucuyla sağ tarafımda bir hareket olduğunu görünce o yöne baktım. Ricky, kaslarını gevşetmek ister gibi boynunu sağa sola döndürüyor ve bu sırada gözlerini bir an bile benden ayırmıyordu.

“Yani etrafta dolaşıp, insanlara bedava makyaj yapıyorsun, öyle mi? Peki, senin bu işten çıkarın ne?”

Tiffani, telaşla atılıp, “O, sadece işini yapıyor,” dedi. “Ona kredi kartımı veya başka bir şey vermedim. O nedenle, git ve filmini izle ki biz de rahat rahat şu işi bitirelim.”

Ama Ricky, yerinden kıpırdamadı.

Tiffani hakkında öğrenmem gereken tek bir şey kalmıştı. Ondan sonra işimi bitirip, mümkün olduğunca çabuk buradan çıkıp gidecektim.

“Senin gibi yirmi beş yaş altındaki kadınlarda genellikle krem alılık kullanırım.” Kullanacağım alılık, telefonumun hemen yanında duruyordu.

Allığı elime alıp, Tiffani’nin yanaklarına uygulamaya başladım. Parmaklarım titrediğinden Tiffani’nin moraran şakağına zarar vermemek için mümkün olduğunca yumuşak dokunuşlar yapmak oldukça zordu.

Ricky, bize daha da yaklaştı. “Onun yirmi beş yaşın altında olduğunu nereden biliyorsun?”

Tekrar yan gözle telefonuma baktım. “Sadece tahmin ettim.” O kadar yakına gelmişti ki, ondan yayılan ter, sigara ve adlandıramadığım başka bir koku, midemi bulandırmaya başlamıştı.

“Yoksa ona bu malzemeleri satmak derdinde misin?”

“Hayır, öyle bir derdim yok.”

“Bu promosyon saçmalığı için onu seçmiş olman çok garip. Buraya taşınalı daha iki hafta oldu. Onun numarasını nereden buldun?”

Elimdeki titreme arttığından, alılık uygulamaya devam ederken hata yapmamak için sol elimle sağ bileğimi tuttum.

“Onu ben bulmadım. Bana bu adresi patronum verdi.”

İki haftadır buradalar, diye düşündüm. Buraya ta uzaktan, Detroit’ten gelmişler.

Bu durumda, Tiffani’nin daha önce Dr. Shields’ın çalışmasına katılmış olması olanaksızdı.

Göz ucuyla Ricky’nin bana bir adım daha yaklaştığını görene kadar, işime ara vermiş ve gözlerimi telefonuma dikmiş olduğum farkında değildim.

Ricky, bir anda üzerime atıldı. Hiç beklemediğim bu saldırı karşısında bir çılgılık atarak yere yuvarlandım.

Tiffani'den yardım bekler gibi ona baktım ama o da donmuş kalmıştı.

Kendimi bu çılgın adamın saldırısından korumak için bir yol düşünürken, cesaretimi toplayıp ona doğru baktığımda ilgisinin telefonuma yönelmiş olduğunu gördüm. Telefonu kapıp, öfkeden gözü dönmüş bir şekilde ekrana bakarken, aklıma mantıklı bir açıklama gelmediğinden, "O... o... patronum!" diye kekeledim.

Ricky, öfke dolu bakışlarını bana doğru çevirdi. "Yoksa sen kahrolası narkotikten misin?"

"Ne?"

"Kimse kimseye bedava bir şey vermez."

Sustum ve çaresizce, hoparlörden Dr. Shields'ın sesinin duyulmasını ve beni bu durumdan kurtarmasını bekledim.

BeautyBuzz'ın, biz çalışanlarını korumak için bir takım güvenlik önlemleri vardır. Müşterinin şahsi bilgileri ve kredi kartı bilgileri önceden alınır, ters giden bir şey sezmemiz durumunda hemen orayı terk etmemiz istenirdi.

Oysa şu anda, Dr. Shields dışında beni kurtarabilecek kimse yoktu. Eğer gerekli açıklamaları yapıp, sorunu halletmezse, bu gözü dönmüş adamın elinden kurtulmam mümkün değildi.

Ricky, şimdi sırtıma oturmuş, başımı sert bir şekilde tutuyordu. Boynumu çevirip telefona bakmaya çalıştım ama o, buna izin vermedi.

"Ne diye sürekli telefona bakıyorsun?" Başımı tutan eller gevşedi ve ekranı görebileceğim şekilde telefonu bana doğru uzattı.

O anda bütün dünya etrafımda dönmeye başladı. Ekranda, hiçbir şey yoktu. Dr. Shields, telefonu kapatmıştı. Burada yapayalnızdım.

Kendimi koruyacak hiçbir şey yapamayacağımı bilmenin acısıyla, dizlerimi karnıma doğru çekmeye çalıştım.

Panikle, "İş çıkışı, beni erkek arkadaşım alacak. Onun arayıp aramadığını görmek için telefona bakıyordum," diye aklıma ilk gelen yalanı söyledim. "Her an burada olabilir." Sesimden,

duyduğum korku belli oluyordu ve sözlerim bana bile inandırıcı gelmedi.

Ama bir mucize oldu. Ricky, üzerimden kalkınca ben de avcının dikkatini çekmemek için nefes bile almaya çekinen yabancı bir hayvan gibi yavaş hareketlerle ayağa kalktım.

Ricky, hiç hareket etmiyor sadece gözlerini dikmiş bana bakıyordu ama ben, onun patlamaya hazır bir bomba olduğunu biliyordum.

“Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Erkek arkadaşımı dışarıda bekleyebilirim.”

Ricky gözlerini bir an üzerimden ayırmıyordu ve telefonum hâlâ ondaydı.

“Seninle ilgili beni rahatsız eden bir şey var.”

Telaşla başımı iki yana salladım. “Hayır, hayır! Yemin ederim, ben sadece bir makyözüm.”

Bir süre daha bana baktıktan sonra telefonu bana doğru fırlattı ve ben telaşla atılıp, havada yakaladım.

“Al şu lanet olası telefonunu! Ben filmimi izlemeye gidiyorum.”

O, tekrar kanepeye yerleşene kadar nefes bile almadım.

Çok üzgün olduğu belli olan Tiffani, “Çok özür dilerim.” diye mırıldandı.

O an aklımdan, çantamdaki kartvizitlerimden birini ona vermek ve yardıma ihtiyacı olursa aramasını söylemek geçti ama Ricky, çok yakınımızdaydı. Ayrıca film izliyormuş gibi yapsa da aslında bütün dikkatinin benim üzerimde olduğunu biliyordum.

Makyaj malzemelerimin arasından bir dudak parlatici alıp Tiffani’ye uzattım. “Bu, senin olsun.”

Malzemeleri yerlerine yerleştirmeden valizi kapattım. Kapıya doğru yürürken, bacaklarım beni güçlükle taşıyordu ve sırtımda Ricky’nin delici bakışlarını hissediyordum. Daireden çıkıp kapıyı arkamdan çektikten sonra, sanki hayatım buna bağılıymış gibi koşar adımlarla, basamakları üçer beşer atlayarak aşağıya indim.

Bana bir yıl gibi gelen sürenin sonunda kendimi bir Uber'in arka koltuğunda buldum.

Sakinleşmek için birkaç dakika derin derin nefes aldıktan sonra telefonumu çıkarıp, arama kaydına baktım.

Gözlerime inanamadım! Dr. Shields, Tiffani'nin dairesine girmemden altı dakika sonra telefonu kapatmıştı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

14 Aralık, Cuma

İkinci kadınla olan randevunun ardından beni aradığında sesin, şaşırtıcı biçimde öfkeliydi. “Nasıl olur da telefonu kapatırsınız? O evdeki adam, kelimenin tam anlamıyla bir kaçık!”

Uzman terapistler, kendi duygusal çalkantılarını bir kenara bırakıp, hastalarının duygularına odaklanmak üzere eğitilmişlerdir. Bunu yapmak zaman zaman çok zorlayıcı oluyor, Jessica. Özellikle aklımda seninkilerle yarışacak, dile getirilmeyen pek çok soru varken. *Thomas bu gece ne yapıyor? Acaba yalnız mı?*

Ama şu an öncelik, senin sakinleştirilmen.

Bu iki kadının kocamı aramış olmalarının sayısız nedeni olabilir. İlk akla gelen, ondan profesyonel yardım almak istemiş olmaları. Reyna’nın evli bir lezbiyen olduğu ve Tiffani’nin buraya sadece iki hafta önce taşındığı düşünülürse potansiyel âşıklar listesinden adlarını silebilirim.

İstenilen bilgiye giden yollar, birer birer kapanıyor. Bu durumda, senin bir an önce aktif bir şekilde devreye girmenin önemi artıyor.

Şimdi her şey sana bağlı.

Başarmaktan başka seçeneğin yok.

"Çok üzgünüm, Jessica. Görüşme bir anda kesildi ve elbette senin o sırada telefona bakma şansın olmadığından beni geri aramadın. Ne oldu? Sen iyi misin?"

"İyi mi?" Derin bir nefes aldın. "Evet, sanırım şu an iyiyim. Ama beni evine yolladığınız kadının iyi olduğundan şüpheliyim. Erkek arkadaşı, aşırı miktarda uyuşturucu almıştı."

İçinde, bir türlü geçmek bilmeyen bir şeyler var. Öfke mi yoksa pişmanlık mı, adlandıramıyorum. Bu hislerin, bir an önce yok edilmesi gerek.

"Hemen bir araba gönderip seni aldırayım."

Tahmin ettiğim gibi, bu teklifim reddedildi.

Ama senin iyiliğine dair endişe duyulması, beklenen etkiyi gösterdi. Sesin yumuşadı. Yaşadıklarını, çok daha tane tane ve sakın anlatmaya başladın. İki kadın hakkında üstünkörü sorular soruldu. Temel kişisel bilgilerini öğrenme konusunda gösterdiğin başarı nedeniyle övüldün.

"Tiffani'nin evinden öyle apar topar çıktım ki, bahşiş vermeye zamanı olmadı."

Israrlı bir şekilde, güvenliğinin önce geldiği ve durumu gayet güzel idare ettiğin söylendi.

Sonra zemini uzun zamandır hazırlanan tohum atıldı. "Geçen gece otelin lobisinde bahsettiğin tiyatro yönetmeniyle yaşadığın kötü deneyim, acaba senin sonraki ilişkilerinde erkeklere önyargılı bir şüpheyle mi yaklaşmana neden oldu?"

Elbette soru, oldukça sevecen bir ses tonuyla soruldu.

"Sanmam... Aslında, hiç böyle düşünmemiştim."

Sesindeki şüphe, doğru zamanda doğru sorunun sorulmuş olduğunu ispatlıyor.

Gelen bir arama olduğunu bildiren bildirim gelince, sözün kesildi. Arayan numaraya bakıldı. Babam, Thomas değil.

"Devam et, lütfen."

Thomas, bir saat önce kendisine gönderilen mesaja hâlâ cevap vermedi. Bu olağan dışı bir şey. Nerede o?

Geçmişinde yaşanan kötü anının, erkeklerle ilişkilerine önyargılı yaklaşmana neden olma olasılığı hatırlatıldıktan sonra sesinde saygı dolu bir ton belirdi. Belki de aklına, otelin barından Scott'la ayrılırken seni odasına davet edeceğini düşündüğün ama kısa bir süre sonra tahmininde yanılmış olduğunu anladığın an geldi.

"Şu ikinci gittiğim kadın, Tiffani... O, bana Detroit'ten buraya yeni taşındığını söyledi." Kararlı bir sesle konuşmuyorsun. Bilgi almak ama bunu, suçlayıcı olmadan yapmak istiyorsun.

"Merak ediyordum da... Onun daha önce çalışmalarınıza katıldığını söylemiştiniz, değil mi?"

Aslında bu detayı, gözden kaçırman bekleniyordu. Anlaşılan hafife alınmışsın.

Bu durumu hemen düzeltmek gerek.

"Asistanım Ben, deneğin telefon numarasını kaydederken iki rakamın yerini değiştirmiş olmalı."

İçten özürler sunuldu ve sen, bunları kabul ettin.

Şu an hissettiğin tüm olumsuz duyguların bir şekilde yok edilmesi gerek. Çünkü birkaç gün içinde sana yine bir görev verilecek, üstelik bu, şu ana kadarki en önemli görevin olacak. Dikkatinin dağıtılması, başka yöne çekilmesi gerek.

Bu konuda izlenmesi gereken yol, telefondan arama bildirimi geldiği anda şans eseri bulundu. Seni baştan çıkaracak sözcükler seçilerek, işe başlandı.

"Bugün babam aradı. Babanın ilgisini çekeceğinden emin olduğu bir işi bağlamak üzere olduğunu söyledi."

Bu sözleri duyduğun anda, yaşadığın tatsız olayları unuttun. "Gerçekten mi?" diye bir çığlık attın.

Kısa süre sonra bu işin sonuçlanacağı konusunda sana garanti verildi ve bugünkü emeğinin karşılığını kliniğe geldiğin zaman alacağın söylendi.

Aslında aklından yüzlerce soru geçtiğini biliyorum, Jessica. Ama konuşmaya ilk başladığımızda odak noktan olan öfken ve

merakın başarılı bir şekilde saptırıldı. Şimdi, kendine bu soruları sorma iznini vermediğin bir ruh haline geçtin.

Çok güzel, Jessica.

Kısa veda cümleleriyle görüşme sona erdirildi.

Zaman kaybetmeden materyaller toplanmaya başladı. Bir dizüstü bilgisayar, bir tükenmez kalem ve boş bir not defteri. Ayrıca dikkati toplamak ve boğazda düğümlenen acıyı hafifletmek için bir fincan nane çayı.

Thomas'la karşılaşmanın planı ayrıntılı ve hızlı bir şekilde yapılmalı, Jessica. En ufak bir detay bile şansa bırakılmamalı.

Bu kez detaylar daha büyük bir titizlikle irdelenecek ve karşılaşmama olasılığınız sıfıra indirilecek.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

14 Aralık, Cuma

Kapıdan içeri girdiğim anda minik patileri ancak dizime kadar gelen Leo, üzerime atıldı. Tiffani ve Reyna'ya makyaj yapmak üzere evden ayrıldığımdan beri onu dışarı çıkarmamıştım. Valizimi bırakıp, yün atkımı aldım ve tasmaını taktım.

Şu anda en az onun kadar benim de bir yürüyüşe ihtiyacım var.

Leo, beni basamaklardan aşağıya doğru çekiştirerek, binanın kapısına getirdi. Her ne kadar aklım tam olarak başımda olmasa da, binanın zaman zaman kapanmayan kapısını, dikkatle çekerek kapandığından emin oldum.

Leo, bir ağacın altında durunca, atkımı boynuma sardım ve telefonumu çıkardım. İki mesaj gelmişti. İlk mesaj, tiyatrodan arkadaşım Annabelle'dendi. *Seni özledim. Beni ara.*

İkinci mesaj, tanımadığım bir numaradan gelmişti. *Selam, Marilyn'nin iyi olduğunu bildirmek istedim. Kızı, kaza olduğu sırada hastaneden henüz çıkmış olduğunu söyledi. Umarım, randevuna zamanında yetişebilmişsindir.* Mesajın sonuna bir gülen yüz koymuştu.

Hemen cevap verdim. *Bilgi verdiğin için teşekkür ederim. İyi olmasına çok sevindim.*

Yürümeye devam ederken, bir yandan da boş olan elimle boynumu ovuşturuyordum. Babamın yeni bir işe başlama olasılığı bile hissettiğim gerginliği azaltmamıştı.

Gerginliğimi azaltmak için yapabileceğim tek şeyin, yaşadıklarımı birer birer birine anlatmak olduğunu düşündüm. Ama içimi anneme ve babama dökemezdim ve bunun tek nedeni de Dr. Shields'ın gizlilik kuralı değildi.

Tekrar telefonuma baktım. Akşam olmuştu. Saat dokuza geliyordu.

Noah, pazar gününe kadar şehir dışında olacaktı. Annabelle'i veya Lizzie'yi arayıp, onlarla program yapabilirdim. Her zamanki neşeli ve vurdumduymaz halleri, kısa süreliğine de olsa bu yaşadıklarımı unutmamı sağlayabilirdi. Ama içimden hiç onlarla beraber olmak gelmiyordu.

Köşeyi döndüm ve tabelasının çevresi yanıp sönen beyaz ışıklarla süslenmiş bir restoranın önünden geçtim. Restoranın yanındaki dükkânın kapısına da yuvarlak bir çelenk asılmıştı.

Midem guruldayınca, öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemiş olduğumu hatırladım.

Cılgın gibi eğlenmiş oldukları belli olan, neşeli bir grup bana doğru geliyordu. En öndeki adamın başında Noel Baba şapkası vardı. Sallanarak yürürken, *Kırmızı Burunlu Rengeyiği Rudolph* şarkısını söylüyor ama sözleri birbirine karıştırıyordu. Bu durum, gruptaki diğer kişilerin kahkahalara boğulmalarına neden oluyordu.

Onların bu hâli, kalbimdeki, var olduğunu hiç bilmediğim acı ve özlemi açığa çıkardı. Üzerimdeki baştan aşağıya siyah giysilerle görünmez olmayı umarak, kenara çekilip geçmelerine izin verdim.

Bundan bir yıl önce ben de neşeli, etrafı umursamadan eğlenen bir grubun parçasıydım. Cuma geceleri provadan sonra hep birlikte oturur, Gene'nin ısmarladığı Çin yemeğini yerdik. Bazen Gene'nin karısı da uğrar, ev yapımı kek veya kurabiye getirirdi. Tıpkı bir aile gibiydik.

Şimdiye kadar, bu hissi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Sorun, bu gece yalnız olmam değil, ben yalnızlığa alışkı-
nım. Sorun, belki de hayatımda ilk defa kendimi yalnız hisse-
diyor olmam.

Gene'nin adını son kez arama motoruna yazdığımda yeni bir
bebeği olduğunu öğrenmiştim. Ekranda bir tiyatro oyununun ga-
lasında üçünün bir arada çekilmiş bir fotoğrafı belirmişti. Karısı,
kollarında tuttuğu bebeğe sevgiyle bakıyor ve gülümsüyordu.
Mutlu görünüyordlardı.

Katrina'dan gelen, cevap vermediğim mesajları düşündüm.
Hayatımın o dönemini geride bırakmayı ne kadar çok isterdim.
Aklıma Gene'nin masum karısı gelince, Dr. Shields'ın bana sor-
duğu soruyu duyar gibi oldum. *Bu, diğer kadınları olası bir tehli-
keden korumak anlamına gelse de masum bir kadının hayatını mah-
vetmek ahlaki midir?*

Şu anda beni rahatsız eden, beynimi bir kurt gibi kemiren bu
düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak için her şeyi yapabilirim. Eğer
uyuşturucularla aram iyi olsa, şu an kesin bir sigara bulmak için
uğraşıyor olurdum. Ama kontrolümü kaybetmeyi hiç sevmem.
Üzerimdeki baskı dayanılmaz olunca ve bu baskıdan kurtulmak
için her şeyi yapabileceğimi düşündüğüm anlarda ben başka bir
kaçış yolu seçerim.

Noah, benim kendisine yemek pişirildiğinde ayakları yerden
kesilen ve ilk randevuda sadece öpülebilecek kızlardan olduğumu
düşünüyor. Ama ben, artık o kız değilim. Gene French'le yaşadı-
ğım kötü deneyimin ardından o masum kız öldü. Belki de ona çok
güvenmiş olduğum için şimdi erkeklerle güven sorunu yaşıyorum.

Düşüncelerim, dayanılmaz bir hâl alınca ne yapacağıma net
bir şekilde karar verdim. Bu gece Noah şehirde olsaydı bile ara-
yacağım kişi o olmayacaktı.

Aklıma, bana mesaj yazan adam ve müzeye girerken arkam-
dan nasıl baktığı geldi. Bu gece onunla olursam amacıma ulaş-
cak ve isimsiz bir kadın olacaktım.

Adama bir mesaj daha yazdım. *Bu gece bir içki içmeye ne dersin?*

Gözlerimin önüne, pantolonunun beline mutfak havlusu sıkıştırmış, bana yemek yapan Noah geldi ama ne yaptığımı öğrenme şansı yoktu. Hemen bu görüntüyü aklımdan çıkardım.

O an tek ihtiyacım olan şey, birkaç saatliğine o adamla görüşmekti. Ardından hiçbir şey yaşanmamış gibi onu sonsuza kadar hayatımdan çıkaracaktım.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

14 Aralık, Cuma

Seninle, Reyna ve Tiffani'yle karşılaşman hakkındaki telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra telefonum, acı verecek kadar uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, saat dokuzu dört geçe Thomas aradığında, tam üç fincan nane çayı içmiş, not defterinin dört sayfasını doldurmuştum.

“Kusura bakma, mesajını henüz gördüm,” dedi. “Noel alışverişi yapıyordum ve dükkânlar öyle kalabalıktı ki telefonun sesini duymamışım.”

Thomas, her zaman Noel alışverişini son dakikaya bırakır ve bana mazeretini söylerken arkadan şehrin gürültüleri duyuluyor. Bu bilgiler, sözlerini doğrular nitelikte ama yine de beynimi kemiren şüpheden kurtulabilmiş değilim. Telefonun sesini duymamış olabilir ama titreşimi de mi fark etmedi?

Yine de mazereti sorgusuz bir şekilde kabul edildi çünkü tabi tutulacağı test konusunda en ufak bir şüphesi bile olmaması çok önemli.

Bir süre havadan sudan konuşulduktan sonra Thomas, çok yorgun olduğunu ve bir an önce eve gitmek istediğini söyledi.

Telefonu kapatmadan önce söylediği son cümle şuydu: *Yarın seni görmeyi dört gözle bekliyorum, güzellik.*

Elimdeki fincanı, tabağa o kadar sert bir şekilde bıraktım ki tabak çatladı. Neyse ki Thomas, telefonu kapatmış olduğundan çıkan sesi duymadı.

Evliliğimiz süresince Thomas, bana iltifat etmek konusunda çok cömert davrandı. Çok güzelsin. Göz kamaştırıyorsun. Muhteşemsin.

Ama daha önce *güzellik* dememişti.

Bu kelime, daha sonra ilişkisi olduğunu itiraf ettiği kadın için yazdığı ve yanlışlıkla benim telefonuma gönderdiği mesajda kullanıldığı iltifattı.

Duygusal olarak iyi ve kötü dönemler geçirmek evrenseldir. Duygusal bir çıkmaza girildiğinde, sağlıklı ve sevgi dolu bir evlilik kişi için destekleyici bir etki yaratır ama kız kardeşin ölümü veya sevilen bir koca tarafından ihanete uğramak gibi can alıcı durumlarda yaşanan acıyı silemez.

Ya da genç bir kadın deneğin intihar etmesi durumunda...

Bu sarsıcı trajedi, geçen yazın başında yaşandı. Tam tarih vermek gerekirse 8 Haziran'da. Bu olay evliliğimizin üzerinde kara bulutlar dolaşmasına neden oldu, Jessica. Yaşanan olayların ardından bizim yerimizde kim olsa, ilişkisi yara alırdı. O dönem, hayatımı sürdürmek için gerekli enerjiyi bulmakta bile zorlanıyordum. Gözlerimin önünde sürekli deneğin dürüst, kahverengi gözleri belirliyordu. Thomas'ın, "Bazı insanlar, onlara yardım etmene izin vermezler aşkı. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," gibi destekleyici sözlerine rağmen duygusal ve fiziksel bir çöküş yaşadım.

Aslında o dönem yaşadığımız uzaklaşma tamir edilebilir ve eski günlere dönülebilirdi. Ama bir nedenle bu mümkün olmadı.

Birkaç ay sonra, eylül ayında, tek gecelik bir ilişki yaşadığını söylediği butik sahibi kadına atmak niyetinde olduğu mesajı, yanlışlıkla benim telefonuma attı. Mesaj bildiriminin, sessiz kliniğimde yankılandığını hatırlıyorum. Cuma öğleden sonra, saat dört sularıydı.

Genel olarak randevusu, bu saatten on dakika önce bittiğinden büyük olasılıkla Thomas'ın kliniği de benimki kadar sessizdi. Bir sonraki hastaya kadar, uzman terapistin özel hayatına ayırabilecek zamanı vardı.

O kâbus gibi yaz döneminde bile ben eskisi gibi çalışmaya devam ettim, Jessica. Hiçbir hasta kapıdan döndürülmedi. Aslında o dönem çalışmaya, eskisinden çok daha fazla ihtiyaç duyuyordum.

Bir hastamı uğurlamış, dokuz dakika diğer hastamı beklemiş ve sonra Thomas'ın mesajını okumuştum. *Akşama görüşürüz, güzellik.*

Bu sözcükler sanki büyümüş, büyümüş ve bütün ruhumu ele geçirmişti. Bir uzman terapist olarak defalarca hastaların, savunma mekanizması olarak onları yaralayan duygularla baş edebilmek için olayları mantığa oturtmaya, bahaneler bulmaya çalıştıklarına şahit oldum. Ama bu üç sözcük görmezden gelinebilecek, baş edilebilecek gibi değildi.

İkimizin de bir sonraki hastamızın içeri girmesine bir dakika kala Thomas'a bir mesaj gönderildi. *Bu mesajın bana gönderilmek istendiğini hiç sanmıyorum.*

Sonra telefon sessize alındı. Dört randevusuna gelen ve asi oğlunun ergenlik sorunlarıyla boğuşan bekâr anne, terapistin içinde kopan büyük fırtınayı hiç fark etmedi.

Ama Thomas, o günün son randevusunu iptal etmiş olmalı çünkü çaresiz anne uğurlanırken, o bekleme odasında oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almıştı.

İlk iş, mesajla ilgili bilgi toplamak oldu.

Thomas, bu işte yardımcı olmaya gönüllüydü. Kadının ismi Lauren'dı. Thomas'ın kliniğinin yakınlarında pahalı bir butiğin sahibiydi.

Diğer bilgiler, Thomas'tan bağımsız olarak toplandı.

Lauren'ın cumartesi günü öğlen saatlerinde butikte olduğundan emin olmak için kısa bir telefon konuşması yeterli oldu. Rengârenk giysilerin cazibesine kapılmış gibi davranarak butiğe girmek de oldukça kolaydı.

Bir müşteriye satış yapıyordu. Butikte bir satış elemanı ve birkaç müşteri daha vardı ama dikkat çeken, bakışları üzerinde toplanan, orada sanki sadece o varmış gibi hissettiren kişi Lauren'dı. Üstelik bunun tek nedeni kocamla ilişki yaşaması değildi. Sen de onu andırıyorsun, Jessica. İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Onu görünce, neden mutlu bir evliliği olan bir adamın ona karşı koyamadığını anladım.

İlgilendiği müşteri dükkândan çıkınca yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yanına geldi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hafta sonu kocamla birlikte şehir dışına çıkacağız. Birkaç yeni giysi istiyorum. Bana ne önerirsiniz?"

Pek çok giysi çıkardı. Aralarında mal almak için Endonezya'ya yaptığı son seyahatte satın aldığı ham keten elbiseler de vardı.

Aramızda, yolculuklarıyla ilgili kısa bir konuşma geçti. Hayat dolu, neşeli bir kadındı. Böyle bir kadının, partnerinin hayatını renklendireceğine, bu hayata heyecan katacağına hiç şüphe yok.

Lauren'ın birkaç dakika daha çene çalmasının ardından ilk karşılaşma sona erdi. Tabii ki hiçbir şey satın alınmadı.

Bu karşılaşma birkaç soruyu cevaplamış ama yeni sorular doğurmuştu.

Lauren'ın bu ziyaretin amacından hiç haberi olmadı.

Beyaz porselen fincan altlığına bir damla kıpkırmızı kan damladı. Küçük kesik, yara bandıyla bantlandı. Çatlamış olan fincan altlığı ve fincan masada kaldı.

Thomas çay içmeyi sevmez, kahveyi tercih eder.

Not defteri, fincanın yanında duruyor. İlk sayfanın başındaki, tamamı büyük harflerle yazılmış, *NEREDE BULUŞMALILAR?* sorusuna sonunda tatmin edici bir cevap bulundu.

Thomas, her pazar tenis oynar. Alışkanlıklarına bağlıdır ve rutini hemen hemen hiç değişmez. Spor sonrası, tenis oynadığı yerin iki dükkân aşağısındaki kafeteryada oturup *The New York Times* okur. Her zaman, bu kafeteryayı yeri nedeniyle tercih ettiğini söyler ama işin aslı yağlı domuz pastırmalı omletlerinin ve bol tereyağı sürülmüş kızarmış ekmeklerinin ona çok lezzetli gelmesidir.

Evliliğimiz boyunca zaman içinde daha da benzeşen pek çok zevkimize karşın pazar sabahı rutinlerimiz birbirinden tamamen farklı kaldı.

Otuz altı saat sonra Thomas, yine o kafeteryada oturup domuz pastırmalı yumurtasını yiyecek.

Ve sen Jessica, sen ona domuz pastırmalı yumurtadan daha cazip şeyler olduğunu göstermek için aynı saatlerde o kafeteryaya gireceksin.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

16 Aralık, Pazar

Tabak çatal sesleri ve müşterilerin birbirleriyle konuşmaları nedeniyle oldukça gürültülü olan kafeteryaya girer girmez, Dr. Shields'ın belirlemiş olduğu hedefi gördüm. Sağdan üçüncü locada tek başına oturuyordu ve elindeki gazetenin arkasında kaldığından yüzü seçilmiyordu.

Dün Dr. Shields, beni arayıp, cuma günkü çalışmam karşılığında bana vereceği bin dolarlık çekin hazır olduğunu söyledi. Sonra yeni görevimi anlattı. İsmi ve adresini verdiği kafeteryaya gidecek, fiziksel özelliklerini net olarak anlattığı adamı bulacak ve bir şekilde onun telefon numarasını alıp, ona kendi numaramı verecektim. Otelin barında Scott'la flört etmek oldukça rahatsız ediciydi ama şimdi loş ışıklar ve içkinin olmadığı bu kafeteryada flört etmemi istiyordu ki bu çok daha zordu.

Bunu yapmamın tek yolu, tatile gidebileceklerini söylediğimde ailemin yüzünde belirecek sevinçli hayal etmektir.

Sarı saçlı, 1.90 boylarında, kemik çerçeveli gözlük takıyor. New York Times okuyor ve yanında bir spor çantası var. Bir kez daha Dr. Shields'ın söylediklerini aklımdan geçirdim.

Sağdan üçüncü locada oturan adam, tüm bu tanımlamalara uyuyordu. Kararlı adımlarla ona doğru yürüdüm ve sohbeti başlatmak amacıyla önceden belirlediğim cümleyi söylemeye hazırlandım. Masasına ulaştığımda başını kaldırıp bana baktı.

Bakışlarımız buluştuğu anda olduğum yerde donup kaldım.

Aslında hazırladığım cümle aklımdaydı. *Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama buralarda bir telefon buldunuz mu?*

Ama sözcükler ağzımdan çıkmıyordu. En az benim kadar büyük bir şaşkınlıkla bana bakan adamı tanıyordum.

Onunla dört gün önce, bir taksinin çarptığı yaşlı kadına yardımcı olmaya çalışırken Met Breuer'in dışında karşılaşmıştık. Rastlantı sonucu, dahası bir kaza sonucu hayatları kesişen iki yabancıydık. Ya da ben öyle sanıyordum.

Bana Marilyn'nin iyi olduğunu bildiren mesajı attıktan sonra ona içki içmek için buluşmayı önerdiğimde onu ikinci kez görmüştüm.

Gazetesini katlayıp, masaya bıraktı. "Jess! Burada ne işin var?"

İlk düşüncem, arkamı dönüp oradan gitmekti. Ağzım kupkuru olmuştu.

"Ben sadece... Yani..." diye kekeledim. "Buradan geçiyordum. Bir şeyler atıştırmaya karar verdim."

"Ne tesadüf!" Gözleri, dikkatle yüzümde dolaşıyor ve beni saran panik hissi her an biraz daha artıyordu. "Yakınlarda yaşamıyorsun. Herhalde bunca yolu sadece bir şeyler atıştırmak için gelmemişsindir. Burada ne işin var, Jess?"

Başımı sallarken, iki gece önce bar tezgâhına doğru eğilmiş, bir eliyle kalçalarımı okşayan adamın görüntüsünü aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Üç kadeh içkiden sonra Thomas ve ben, benim daireme gitmiştik.

"Şey, bir arkadaşımın buranın yemeklerinin güzel olduğunu duymuştum."

Bu sırada garson kadın, elinde buharı tüten cam kahve sürahiyle yanımıza geldi. "Doldurayım mı, Thomas?"

“Olur.” Sonra bana dönüp, “Oturmak ister misin?” diye sordu.

Kafeterya çok kalabalık ve çok sıcaktı. Bir an boğuluyordum gibi hissettim ve boynuma dolamış olduğum kahverengi kaşmir şalı çıkardım. Thomas’ın bana bakan gözlerinde hâlâ şüphe dolu bakışlar vardı.

Onu suçlayamam.

Müzeye gönderilmemin nedeni konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ama Dr. Shields’ın beni gönderdiği yerlere gidip, sekiz milyonluk şehirde dört gün içinde ikinci kez aynı adamla karşılaşmamın kesinlikle bir nedeni olduğundan emindim.

Kısa sürede öyle çok şey yaşamıştım ki artık doğru dürüst düşünemiyordum. Gözlerimin önünde bir başka görüntü belirdi. Dudaklarını, çıplak karnımdan aşağılara doğru indiren Thomas’ın görüntüsü.

Thomas’a neden orada olduğumu söyleyemezdim. Dr. Shields’le bir ilişkisi olduğundan emindim ama bu ilişkinin boyutu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Dr. Shields, neden onu seçmişti?

Koltuk altlarımın terlemeye başladığını hissettim.

Garson kadın, “Siz bir şey ister misiniz?” diye sordu.

Cevap veremedim. Thomas’ın karşısına oturup bir şeyler yemem mümkün değildi.

Sonunda, kendimi zorlayarak, “Şu anda aç değilim,” diye cevap verdim.

Orada bana bir yıl kadar uzun gelen süre boyunca ayakta dururken, gözlerimi Thomas’tan alamıyor, onu dikkatle inceliyordum. Kemik çerçeveli gözlüklerin ardındaki yeşil gözleri, hafif bronz teni ve sarı saçları... Bir anda beynimde bir şimşek çakar gibi oldu. Dr. Shields, müzede konuştuğum pilot montlu adamın Thomas olduğunu düşünmüştü. Adamın sarı saçlı olduğunu söylemişti. Daha sonra konuştuğum kişinin Thomas olmadığını anladığındaysa konuya olan ilgisi birden dağılmıştı.

Müzede başarısız olduğundan bu kez fiziksel özelliklerini detaylı bir şekilde tanımlamış, onunla karşılaşmamızı garantiye almak istemişti.

Peki ama Dr. Shields, telefon numarasını almamı istediği adamla yattığımı bilse nasıl tepki verirdi?

Bunları düşünürken sürekli kaşmir şalla oynadığımı fark edince şalı çantama koydum.

“Gitmem gerek,” dedim.

Sözlerimi duymazdan gelen Thomas, kaşlarını kaldırarak, “Sen beni mi takip ediyorsun?” diye sordu.

Bu soruyu şaka yollu mu yoksa ciddi olarak mı sorduğuna karar veremedim. Dün sabaha karşı saat bir gibi evimden ayrıldıktan sonra onunla bir iletişimimiz olmamıştı. Birbirimizle iletişime geçmeye çalışmamamız, ikimizin de birlikteliğimize tek gecelik ilişki olarak baktığımızı gösteriyordu.

“Hayır, Hayır! Ben sadece... Bir yanlışlık oldu,” dedim ve koşar adımlarla kafeteryadan çıktım.

Orada daha fazla kalmamı gerektiren bir durum yoktu. Dr. Shields’ın benden istemiş olduğu görevi, ben birkaç gün önce tamamlamıştım. Thomas’ın numarasını almıştım ve benim numaram da onda vardı.

Kafeteryadan bir blok kadar uzaklaştıktan sonra işimin bitiğini ve istediği gibi evinde buluşmak için yola çıktığımı söylemek için Dr. Shields’ı aradım. Telefonu, ilk çalışında açtı.

Kadifemsi sesi, her zamankinden daha farklıydı. Oldukça gergindi. “Onu buldun mu?”

“Evet, söylediğiniz yerdeydi.”

Nefes alışının sıklaştığını duyabiliyordum.

“Güzel, Jessica. Birazdan görüşürüz.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Gözlerinin içine bakarak, bahsettiği adamla yatmış olduğumu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Belki de en doğrusu,

Thomas'la önceden karşılaştığımı ama kazadan bahsederken sözümü kestiği için detayları onunla paylaşamadığımı söylemekti.

Çok zor olsa da bunu yapmak zorundayım. Eğer ona karşı dürüst olmazsam bunu hemen anlar.

Dr. Shields'ın bana kızacağıını düşünmek aptalca, diye kendimi inandırmaya çalıştım. İstemedem bir hata yaptım. Bu nedenle beni suçlayamaz.

Ama yine de bütün vücudum titriyor ve bir türlü sakinleşemiyordum.

Sesli mesaj geldiğini bildiren sesi duyunca, irkildim. Telefonumu elime almadan, mesajın kimden geldiğini biliyordum.

Merhaba, ben Thomas. Konuşmamız gerek. Sanırım seni kafeteryaya kimin gönderdiğini biliyorum. O... Her neyse, lütfen en kısa zamanda beni ara.

Bir sessizliğin ardından mesaj devam etti. *Lütfen sakın ona hiçbir şey anlatma. Bir sessizlik daha oldu. O, tehlikeli biridir. Dikkatli ol!*

BÖLÜM OTUZ ALTI

16 Aralık, Pazar

Sonunda kocamla karşılaştın.

Onun hakkındaki izlenimlerin neler? Daha da önemlisi, onun senin hakkındaki izlenimleri neler?

Kafeteryanın samimi locasında, birbirinize doğru eğilip sohbet edişinizin görüntüsünü gözlerimin önünden silmek zor oldu.

Evime geldiğinde her zamanki karşılama ritüelleri yapıldı. Palton ve şalın alınarak, dolaba asıldı. Büyük omuz çantan da onların altına yerleştirildi. Sana içecek bir şey isteyip istemediğin soruldu ve sen, ilk kez bir şey istemediğini söyledin.

Dikkatle incelendin. Beden dilin, her zamanki gibi ilgi çekici ama bugün bana karşı açık olmadığını ele veriyor, Jessica.

Göz temasından kaçınıyorsun. Sürekli olarak işaret parmağındaki gümüş halkalarla oynuyorsun.

Neden bu kadar gerginsin? Veya endişeli mi demeliyim acaba? Thomas'la karşılaşma işini kusursuz bir şekilde yerine getirdin ve sana verilen direktifleri uyguladın. Karşılaşmanızı anlatman istendiğinde, yanına yaklaşıp, telefonunu o locada unuttuğunu sandığını söylemiş olduğunu anlattın. Birlikte bir süre locayı arayıp, telefonu bulamadığınızda, onun telefonundan kendi numaranı

aramak için izin istediğini sonra onu rahatsız ettiğin için özür dileyip, teşekkür ederek oradan ayrıldığını söyledin.

Şimdi sıra bir sonraki aşamaya geçmeye geldi.

Ama sana direktifler verilmeden önce kanepeden kalktın ve çantandan bir şey alman gerektiğini söyledin. İsteğin onaylanınca girişe gittin ve bir dakika sonra elinde küçük bir ruj tüpüyle geri döndün.

Suratın asık. Belki yine ailenin maddi durumu konusunda endişeleniyorsun ya da son görevinle ilgili kafanda oluşan soru işaretleri seni endişelendiriyor. Ama bugün önceliğimiz senin duyguların değil. Çok daha önemli bir önceliğimiz var.

Üzerinde BeautyBuzz logosu bulunan dudak nemlendiriciyi dudaklarına sürüp, "Bu aralar soğuktan dudaklarım çatlıyor," dedin.

Sözlerine tepki verilmeyince tekrar kanepeye oturdun.

"Şimdi kafeteryadaki adama onunla buluşmak istediğini söyleyeceğin bir mesaj yazmanı istiyorum."

Başını telefonuna eğdin ve yazmaya başladın.

Ama durduruldu. "Hayır!"

Bu ani ve şiddetli tepki, hissedilen yoğun duyguları ele veriyor. Bir gülümsemeyle tepkinin etkisi yumuşatıldı.

"Şöyle yazmanı istiyorum: *Merhaba, ben Jessica. Seninle tanışmak güzeldi. Bu hafta bir ara buluşup, bir şeyler içelim mi?*"

Yine yüzünü astın. Her zamanki Jessica'dan beklenen hareketi yapmadın. Sana söyleneni yapmak yerine hareketsiz kaldın.

"Bir sorun mu var, Jessica?"

"Hayır, ama bana sizden başka hiç kimse Jessica demez. Herkes Jess der. O nedenle Jessica yazarsam bir gariplik olduğu anlaşılır."

"Tamam, o zaman Jess yaz."

Bu kez söyleneni yaptın. Sonra telefonu kucağına koyup, gözlerin ekranda beklemeğe başladın.

Birkaç saniye sonra telefonuna bir mesaj geldi.

Hemen tuşa basıp, mesajı okudun. "BeautyBuzz'dan. Bir saat sonraki randevumu hatırlatıyorlar."

Tüm vücut kaslarını gevşeten çok güçlü bir rahatlama ve aynı zamanda hayal kırıklığı hissedildi.

"Bugün başka randevun olduğunu bilmiyordum."

Bir an yüzünde telaşlandığını gösteren bir ifade belirdi. Sol elinin işaret parmağıyla sağ elinin başparmağının ojesini soy-maya başladı. Sonra ne yaptığını fark etmiş olmalısın ki ellerini kucağına koydun.

"Bana sadece bir veya iki saat ihtiyacınız olduğunu düşündüm. O nedenle..."

Sesin gitgide canlılığını yitirdi ve cümleleri tamamlamadın.

"Attığın mesajın alıcıya ulaştığından emin misin?"

Tekrar ekrana baktın. "Evet, mesaj ulaşmış gibi görünüyor."

Üç dakikalık bir sessizlik oldu.

Şu ana kadar Thomas, mesajı görmüş olmalıydı. Ama ya görmediyse?

Sonraki direktifin çaresizlik değil otorite hissi uyandıran bir sesle verilmesi önemli.

"Makyaj randevunu iptal etmeni istiyorum."

Bir an ne söyleyeceğini düşünür gibi sustun, sonra yutkundun.

"Araştırmanız için elimden gelen her şeyi yaparım ama bu kişi çok iyi bir müşteri ve ona söz verdim. Bu akşam evinde büyük bir Noel partisi veriyor. Onu yüz üstü bırakmam doğru olmaz."

İncir çekirdeğini doldurmayacak bir neden.

"Şirket senin yerine başkasını yollayamaz mı?"

Başını iki yana salladın. Bakışların son derece kararlı. "Şirket politikası gereği, randevularımızı en geç yirmi dört saat kala iptal edebiliyoruz."

Yanlış hesap yapıyorsun, Jessica. İyi bir müşteri, sana gösterilen cömertlikle kıyaslanamaz. Önceliklerini doğru belirleyemiyorsun.

Son sözlerinin ardından odayı derin bir sessizlik kapladı. Sana ihtiyacım var, Jessica. O nedenle bu itaatsizliğini hoş görmeliyim.

"İyi bir müşterini kaybetmeni istemem."

Hemen yerinden kalktın. "Çok üzgünüm."

"Yalnız Thomas mesajına cevap verir vermez, beni bilgilendirmeni istiyorum."

Yüzünde anlık bir panik ifadesi belirdi. "Elbette," diye mırıldadın.

Bir kez daha özür diledin ve başka bir şey söylenmeden uğurlandın.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

16 Aralık, Pazar

Dr. Shields'ın evinden iki blok kadar uzaklaştıktan sonra Thomas'ı aradım. Orada oturduğum süre boyunca çok gergindim. Dr. Shields'a her bakışında, Thomas'ın bana yazdığı mesajdan başka bir şey düşünemiyordum. Kelimeler beynimde dönüp duruyor, doğru düşünmemi engelliyordu.

O, tehlikeli biridir. Dikkatli ol.

Zihnimi kurcalayan en önemli soru, Thomas'ın onunla buluşmamı ayarlayan kişinin Dr. Shields olduğunu nasıl bildiği idi.

Telefonu ilk çalışta açtı. Cevabını almayı sabırsızlıkla beklediğim soruyu sormama fırsat vermeden, "Karımı nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Duyduğum sözler, vücudumun engel olamadığım bir titreme krizine girmesine neden oldu. Titreyen bacaklarımın daha fazla beni taşıyamayacağını hissederek, düşmemek için yanımdaki ağaca tutundum. Gözümün önünde Dr. Shields'ın oturma odasındaki fotoğrafta gördüğüm koyu renk saçlı adam belirdi. Bana onun kocası olduğunu söylediğinden emindim.

Hayır, Thomas kesinlikle onun kocası olamazdı. Ben oradan ayrılmadan önce Dr. Shields'ın ondan ismiyle bahsettiğini

düşündüm. Onu tanıdığına şüphe yoktu ama bu, kocası olduğunu ispat etmiyordu.

"Karın mı?" Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Kaldırıma bakıp, oturabileceğim bir yer bulmaya çalıştım.

"Evet, Lydia Shields, benim karım," Derin bir nefes aldı. "Yedi yıldır evliyiz ama şu an ayrı yaşıyoruz."

"Sana inanmıyorum!" dedim.

Dürüstlük konusunda bu kadar hassas olan Dr. Shields'ın böyle özenli bir planla hazırlanmış yalanlar söylemesine inanmam mümkün değildi.

Thomas, "Bunlar telefonda konuşulacak şeyler değil. Zamanın varsa buluşalım ve sana her şeyi anlatayım." dedi. "Çantanda gördüğüm kitap... *Evlilik Ahlakı*. O kitabı birkaç yıl önce yazdı. Taslağını oturma odamızda okumuştum. Zaten bütün bunların arkasında onun olduğunu anlamama neden olan da bu kitap."

Kollarımı vücuduma dolayıp, sert esen rüzgârdan korunmaya çalıştım.

İkisinden biri yalan söylüyor. Ama hangisi?

"Onun kocası olduğunu ispat edene kadar seninle buluşmayacağım."

"Sana bir sürü kanıt göstereceğim. Ama bu arada benimle ilişimde olduğuna dair ona tek bir kelime bile etmeyeceğine söz vermeni istiyorum."

Tam bu teklifi kabul edecekken birden aklıma bunun da bir test olabileceği geldi. Belki de Dr. Shields, ona karşı olan sadakatimi test ediyordu.

Ne yapmam gerektiğini bilemediğimden, telefonu kapatmaya karar verdim. Tam kapatma tuşuna basıyordum ki Thomas'ın, "Lütfen dikkatli ol, Jess. Sen ilk değilsin!" dediğini duydum.

Bu sözler karşısında fiziksel bir darbe almışçasına sarsılmış, korkmuş, paniğe kapılmıştım.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandım.

"Kurbanlarını hep senin gibi genç kadınlar arasından seçer."

Donup kaldım, hareket edemiyordum.

Thomas'ın birkaç kere, "Jess?" dediğini duydum ama bir şeyler söylemek istesem de dudaklarım kıpırdamıyordu. Sonunda çaresizce mücadele etmekten vazgeçip aramayı sonlandırdım ve ayağa kalktım.

Başımı kaldırdığım anda... benden beş, altı metre ileride duran Dr. Shields'la göz göze geldim.

Az önce soğuk rüzgârın etkisiyle titriyordum ama bu görüntü bir anda vücudumdan ter boşanmasına neden oldu. Hiç düşünmeden, dürtüsel bir hareketle birkaç adım geri çekildim.

Tıpkı bir hayalet gibi bir anda belirivermişti. Üzerine, onu keskin soğuktan koruyacak bir palto ya da mont giymemişti. Orada öylece duruyordu. Rüzgârda savrulan saçları dışında hiçbir yeri hareket etmiyordu.

Konuşmanın ne kadarını duymuş olabilir?

Adrenalinin bütün vücuduma yayıldığını hissettim.

"Dr. Shields!" diye bir çığlık attım. "Geldiğinizi duymadım!"

Sanki hakkımda bir karar vermeye çalışıyormuş gibi beni baştan aşağıya süzdü sonra yavaş adımlarla bana yaklaşırken yumruk yapmış olduğu elini uzatıp, parmaklarını araladı.

"Dudak nemlendiricini unutmuşsun, Jessica."

Dikkatle ona bakarken, söylediklerini mantığıma oturtmaya çalıştım. Bunca yolu, dudak nemlendiricimi vermek için gelmiş olabilir miydi? Hayır, bu hiç mantıklı değildi, başka bir nedeni olmalıydı.

İçimden bir ses, Thomas'ın söylediklerini onunla paylaşmamı söylüyordu. Eğer ikisi işbirliği içinde çalışıyorlarsa, zaten Dr. Shields her şeyi biliyordu. Belki de buraya bana bir şans daha vermek için gelmişti.

Birkaç hafta önce Dr. Shields'ın, kocasına hediye edeceğini söylediği cam kartal bibloyu poşetten çıkardığında söylediği ve daha sonra Thomas'ın kullandığı sözcük, kan dondurucuydu. *Kurban.*

Ona doğru birkaç adım yaklaştım. Şimdi, kaşlarının arasındaki, buz üzerindeki bir çatlağa benzeyen belli belirsiz dikey çizgiyi görebilecek kadar yakınındaydım.

Soğuktan ve panikten titreyen elimi uzatıp, dudak nemlendiricisini aldım. "Teşekkür ederim."

Bakışları, diğer elimde tuttuğum telefona odaklanmıştı.

Göğsüm sıkışır gibi oldu, nefes almakta zorlanıyordum.

"Seni yakalayabildiğime sevindim," dedi ve arkasını dönüp, gitti.

BÖLÜM

OTUZ SEKİZ

16 Aralık, Pazar

Dudak nemlendiricisi teslim edildikten dokuz dakika sonra kapının zili çaldı.

Kapıdaki delikten bakıldığında gelenin Thomas olduğu anlaşıldı. Deliğe o kadar yakın duruyordu ki yüzü, çarpılmış gibi görünüyordu.

Bu, büyük bir sürpriz.

Buraya geleceğini haber vermemişti.

Kapının sürgüsü çekildi ve ardından ağır giriş kapısı açıldı.

“Tatlım, bu ne güzel bir sürpriz!”

Bir eli arkasındaydı.

Gülümsedi ve arkasında olan elinde taşıdığı bir demet beyaz nergisi uzattı.

“Buradan geçiyordum, uğrayayım dedim.”

“Ne kadar güzeller!”

İçeri davet edildi.

Ona gönderdiğin mesajı okumuş olmalı. Mesaj gönderileli birkaç saat oldu. Peki, o zaman neden burada?

Belki de senin davetini bana açıklayıp, sadakatini ispat etmek için geldi.

Koluna girilerek oturma odasına kadar eşlik edildi ve kahve veya çay isteyip istemediği soruldu.

“Teşekkür ederim, az önce kahve içtim.”

Sanki ikimizin zihnini de çok meşgul eden konuya giriş yapmak ister gibi görünüyor.

“Tabi ya! Ted’in Yeri’nde servis edilen kahveye bayılırsın.” Bir kahkaha atıldı. “Yanındaki domuz pastırmalı göz yumurtayla, tereyağlı kızarmış ekmeğe de.”

Gülümsedi. “Doğru.”

Bir sessizlik oldu.

Nereden başlayacağını düşünüyor olmalı.

Biraz yardımcı olmakta fayda var. “Eee, kahvaltı nasıldı?”

Bakışları, odada dolaştı. Zaman kazanmaya mı çalışıyor yoksa bu, huzursuzluk belirtisi mi?

“Her zamanki gibi. Kayda değer bir şey olmadı,” diye cevap verdi.

Bu cevap, iki şekilde yorumlanabilir. Birincisi; seninle karşılaşmak, onun açısından önemli bir şey değildi. İkincisi; bu karşılaşma kendisi için önemli olduğundan saklamaya çalışıyor.

Elimde tuttuğum bukete bakarak, “Onları vazoya koymayacak mısın?” diye sordu.

“Doğru ya.” Birlikte mutfğa gidildi ve dolaptan çıkarılan beyaz porselen vazoya su doldurulduktan sonra çiçekler içine yerleştirildi.

“Neden vazoyu oturma odasına koymuyorsun?”

Bu, çok garip bir talep. O da, bunun farkında olmalı ki gülümsedi. Ama gülümseyişi, gözlerinin içine kadar yansıyan, içten gülümsemesi değildi.

Daha sonra vazoyu aldı ve oturma odasına doğru yürümeye başladı.

Yarı yolda takip edildiğini fark ederek, durakladı.

"Aslında kahve teklifin hâlâ geçerliyse, bir fincan kahve içebilirim. Tabi eğer sana zahmet olmayacaksa."

"Sorun değil. Daha yeni demlemiştim."

Bu, olumlu bir gelişme. Thomas, burada vakit geçirmek istiyor.

Kahve fincana kondu ve içine sevdiği gibi, bir parmak süt ve kahverengi şeker eklendi. Telefona atılan kaçamak bakış, henüz senin Thomas'tan bir yanıt aldığını bildirmek için mesaj atmadığını gösterdi.

Kahve tepsisi, oturma odasına götürüldüğünde Thomas, hâlâ vazoyu Steinway piyanonun üzerine yerleştirmekle meşguldü.

Arkasını döndüğünde yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Sanki kahve istediğini unutmuş gibi bakıyordu. Onu bu kadar şaşırtan ne olabilirdi?

Unutmuş olabileceği düşünülerek, ona değer verildiğini hatırlatmanın zamanı olduğuna karar verildi.

"Thomas, merak ediyorum da sana aldığım cam kartal biblosunu nereye koydun?"

Bir dakika düşünür gibi sessiz kaldı ama verdiği yanıt, memnun edici. "Yatak odama, şifonyerin üstüne. Gece gözümü kapatmadan önce son gördüğüm ve sabah gözümü açtığımda ilk gördüğüm şey o."

"Harika. Neden oturmuyoruz?"

İkili kanepenin kenarına oturdu ve gergin bir tavırla, fincanı dudaklarına götürdü. Bir yudum aldıktan sonra sanki bir yerine iğne batmış gibi ani bir hareketle arkasına yaslandı. Öyle hızlıydı ki neredeyse elindeki sıcak kahve üzerine dökülecekti.

"Huzursuz görünüyorsun. Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Duraksadı sonra gözlerinde bir karara vardığını gösteren bakışlar belirdi.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Sadece seni görmek ve ne kadar çok sevdiğimi söylemek için uğradım."

Bu, hayal bile edilemeyecek kadar güzel bir cevaptı. Thomas, saatine bakıp, ayağa kalkana kadar duyulan sözlerin tadı çıkarıldı.

Üzüntülü bir ses tonuyla, “Evde yapmam gereken işler var,” dedi. “Haftaya, çalışma programımın nasıl olduğunu henüz bilmiyorum. Bakar bakmaz seni ararım ve bir program yaparız.”

Gidişi, beklenmedik gelişi kadar ani oldu.

Sanki bir an önce buradan ayrılmak istermiş gibi telaşla kapıdan çıkarken, arkasında iki soru işareti bıraktı.

Birincisi, giderken veda öpücüğü vermeyişi, ikicisi ise, içmeye gayet istekli görüldüğü kahvesinden sadece bir yudum alması.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

16 Aralık, Pazar

Central Park'ın dışındaki bir bankta oturuyorum ve elimde içemediğim bir bardak kahve var. Kahveyi az önce aldım ama midem düğümlenmiş gibi olduğundan sadece bir yudum içebildim.

Mesajları, sadece bir saniye arayla geldi.

İlk mesaj Dr. Shields'dan gelmişti: *Jessica, hâlâ Thomas'tan mesaj almadın mı?*

Thomas ise şöyle yazmıştı: *İstediğin kanıtı buldum. Bu gece buluşalım.*

Dr. Shields'ın mesajına cevap vermedim çünkü verecek bir cevabım yoktu. Çünkü her hareketimi izlediğini bilerek istediği mesajı yazmış ama göndermemiştim.

Bu, bu sabah Dr. Shields'a söylediğim ilk yalandı. İkinci yalanım ise bir makyaj randevum olduğuydu. Randevum yoktu, sadece bir an önce ondan uzaklaşmak istemiştim.

Thomas'ın mesajını da şimdilik yanıtsız bıraktım. Ona cevap yazmadan önce görmem gereken biri var.

Ben Quick, Dr. Shields'ın asistanı. Onun hakkında yaptığım küçük bir araştırma sayesinde Batı 62. Cadde'de yaşadığını öğrendim.

Aklıma, Dr. Shields hakkındaki gerçeği bilebilecek tek kişinin o olduğu geldikten sonra ebeveynlerine ait olan dairenin adresini bulmak hiç zor olmadı.

Apartman görevlisi, benim geldiğimi bildirdikten beş dakika kadar sonra asansörden, Ben'in otuz yıl sonraki hali gibi görünen bir adam çıktı.

"Ben, şu anda burada değil," dedi. "Eğer isminizi ve telefon numaranızı bırakırsanız, ona uğradığınızı söylerim."

Apartman görevlisi, bilgilerimi yazmam için bana bir kalem ve kâğıt verdi. Tam ismimi yazıyordum ki Ben'in, Dr. Shields'ın çalışmasına katılan onca kadının adı arasında benimkini anımsayamayacağını düşündüm.

Ben Denek 52, yazdım ve altına telefon numaramı ekleyerek kâğıdı katladım.

Yaklaşık bir saat geçti ama hâlâ ondan ses çıkmadı. Wollman buz pateni pistini dolduran Mariah Carey'nin, *Noel Hediyesi Olarak İstedğim Sensin*, adlı şarkısını dinlerken, sırt kaslarımı gevşetmek için geriye doğru esnedim. New York'a ilk taşındığımda buraya çok sık gelirdim ama bu yıl ilk gelişimdi.

Yerimden kalkıp, kâğıt kahve bardağımı çöp tenekesine attığım anda telefonum çalmaya başladı. Hemen çantamdan çıkarıp ekrana baktım. Arayan Noah.

O kadar hareketli bir hafta geçirmiştik ki bu akşam için yemek programı yapmış olduğumuz tamamen aklımdan çıkmıştı.

Telefonu açtığım anda, "İtalyan restoranı mı yoksa Meksika restoranı mı?" diye sordu. "Bana sorarsan şu anda ikisi de kulağıma gayet hoş geliyor."

Bu ses, nedense gözlerimin önünde Thomas'ın çıplak vücudunun belirmesine neden oldu.

Aslında suçluluk duymamı gerektirecek bir şey yoktu. Thomas'la sadece iki kez görüşmüştük ama suçluluk duyuyordum.

"Seni görmeyi çok istiyorum ama oldukça stresli bir gün geçirdim ve hiç dışarı çıkmak istemiyorum," diye cevap verdim.

“Tamam, o zaman bana gel. Çin yemeği ısmarlar ve bir şişe şarap açarız. İstersen ben de sana gelebilirim.”

Aslında bugün romantik bir buluşma yaşayıp, havadan sudan konuşacak durumda değildim ama Noah’ı reddetmek istemedim.

O sırada, buz pateni pistinde bir anons yapıldı. “Pistte bakım yapılacağından herkesi on dakika pist dışına davet ediyoruz. Siz sıcak çikolatanızı bitirmeden pist yine kullanıma açılacaktır.”

“Aklıma bir fikir geldi,” dedim.

Küçükken en büyük kış eğlencemiz, evimizin yakınındaki kışın donan gölün üzerinde buz pateni yapmak olduğundan bu işte oldukça iyiyimdir. Ama Noah, bu konuda beni geride bıraktı. Sırt çantasından patenlerini çıkarırken, “Hafta sonları buz hokeyi oynarım,” dedi.

Piste çıkıp, birkaç artistik patinaj numarası yaptıktan sonra elimi tuttu ve göz kırparak, “Hadi ama, çok yavaşsın!” deyip beni çekti.

Şu anda ihtiyacım olan şey tam olarak buydu. Serpinti halinde düşen kar taneleri, fiziksel olarak kaslarımı zorlamak, müzik ve etrafımızı saran kıpkırmızı yanaklı çocuklar, bir anlığına her şeyi unutmamı sağladı.

Dinlenmek için pistin kenarındaki banka oturduğumuzda Noah’ın uzattığı nane liköründen bir yudum aldım, sonra kadehin tamamını başıma diktim.

Kadehi masaya bıraktığımda adeta bir enerji patlaması yaşıyordum. Noah’ın elinden tutup, onu piste çektim. “Hadi bakalım, kolaysa şimdi sen beni yakala.”

Oval pistte hızla kayarken, yanaklarımın kızardığını hissettim. Sanki yine on beş yaşındaki Jess olmuştum, kahkahalar atıyordum.

Hızla kayarken, karşımdan benim kadar hızlı olan patenciyi görmem ve kendimi kenara atmam bir oldu. Kenara çekildiğim

için bana sadece kolu çarpmıştı ama ikimiz de çok hızlı olduğumuzdan bu oldukça şiddetli bir çarpışmaydı.

Tökezledim ve kollarımı yukarı aşağı hareket ettirerek dengeyi sağlamaya çalışırken, kulağıma, "Dikkatli ol," diyen bir erkek sesi çarptı.

Tam zamanında pistin kenarına sımsıkı tutunarak, düşmekten kurtuldum.

Nefes nefese orada durup sakinleşmeye çalışırken, Noah telaşla yanıma gelip, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ama ona bakmadım. Bakışlarım kalabalık pistte dolaşıyor, az önce bana çarpmış olan adamı arıyordu. Etrafta dönüp duran uçuşan atkılar, kalın montlar ve gümüş rengi patenler arasında onu bulmanın olanaksız olduğunu biliyordum ama yine de aramaktan vazgeçmedim.

Sonunda, ümidimi kaybedince, "İyiyim, merak etme," dedim.

"Biraz dinlenmeye ne dersin?" diye sorduktan sonra elimden tutup, beni pistin dışına doğru çekti. Bacaklarım titriyordu ve kendimi yere yığılacak gibi hissediyordum.

Kalabalıktan uzak bir bank bulup oturduk ve Noah, sıcak çikolata almayı önerdi.

Telefonum cebimde ve titreşime alınmış olmasına rağmen Ben'den fark etmediğim bir mesaj gelmiş olabileceğini düşünerek, başımı salladım. Noah, gözden kaybolduğu anda, telefonu çıkardım ama telefon kendiliğinden kapanmıştı.

Bu, pistte yaşadığım küçük kaza sırasında olmuş olmalıydı. Aklıma bana çarpan adamın sözleri geldi. O da, tıpkı Thomas gibi, "Dikkatli ol," demişti.

Noah ile birlikte pistte kayarken duyduğum o büyük mutluluk bir anda yok oldu.

Noah, elinde tuttuğu iki bardak sıcak çikolatayla yanıma geldiğinde enerjimin düşmüş olduğunu hissetmiş gibi yüzü asıldı.

"O adam bir anda çıkıverdi. Yaralanmadın, değil mi?"

Sevgi dolu kahverengi gözlerinin içine baktım. Şu anda güvenebileceğimi hissettiğim, dürüstlüğünden şüphe duymadığım tek kişi oydu. Bir kez daha hayatımda onun gibi bir erkek varken, cuma gecesi Thomas'la nasıl yatabildiğimi düşünerek suçluluk duygusu altında ezildim.

O dürtüsel kaçamağın bu kadar ağır bir bedeli olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Dr. Shields'ın, hayatımdaki insanlardan bir tek Noah hakkında bilgisi yoktu. Bilgisayarla yaptığımız çalışmaların birinde onun evine ilk gittiğim gecedен bahsetmiştim ama ismini vermemiştim. Sonrasında iletişimde olduğumuzu da söylememiştim.

Bir tarafım, bunu gizli tutmak, hayatımın en azından bir parçasını sadece kendime saklamak istemiş olmalı.

Dr. Shields, Becky'i, annemi, babamı ve Lizzie'yi biliyor. İş-verenimin ismini, ev adresini, hatta doğum gününü bile biliyor. O, benim en derin güvensizliklerime, en mahrem düşüncelerime ortak oldu. Tüm bu bilgilerle ne yaptığını bilmiyorum ama Noah hakkında hiçbir şey bilmiyor olduğunu biliyorum ve bu, bana garip bir huzur veriyor.

Bu huzurun verdiği rahatlamayla, "Yaralanmadım ama doğrusunu istersen aklımı kurcalayan bir şey var," diye söze başladım. Devam etmeden önce sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. "İşle ilgili bir sorun var... Bu, biraz karmaşık bir şey... Ama..."

Hayatımı cehenneme çevirmiş olan bu karanlık sırrı nasıl paylaşıcağımı bilemiyordum. Noah'ın sessizce devam etmemi beklemesi, beni zorlamaması ona daha çok güven duymama neden oldu.

Sonunda, "Birine gerçekten güvenebileceğini nasıl anlarsın?" diye sordum.

Noah, kaşlarını kaldırdı ve bir süre düşündü. Sonra gözlerinin içine baktığında bu gözlerde gördüğüm içten bakışlar, bana onun da bu konuda derin bir yarası olduğunu düşündürdü.

Birkaç dakika sonra, "Bu soruyu sorma ihtiyacı duyduğuna göre büyük olasılıkla cevabı da biliyor olmalısın," diye cevap verdi.

İki saat sonra, aldığımız parça pizzaları yemiştik ve Noah, beni evime bırakmıştı. Yatağında kıvrılmış, uykuya dalmak üzereyken telefonumdan gelen sesle irkildim.

Yatak odam karanlıktı ve görebildiğim tek ışık, komodinin üzerinden yayılan telefonun mavi ışığıydı. Gözlerim bir anda fal taşı gibi açıldı.

Telefonu aldım ve Thomas'tan gelen mesajı okudum.

Neden cevap vermiyorsun? Buluşmamız gerek.

Mesaja bir de düğün fotoğrafı iliştilmişti. Fildişi renkli dantel bir duvak takmış olan Dr. Shields, kameraya gülümsüyordu. Net olmayan fotoğrafa bakarken onu, ilk defa bu kadar içten gülerken gördüğümü düşündüm. Resim, beş ya da on yıl önce çekilmiş olmalıydı. Gelinin yanındaki, kolunu onun omzuna sarmış olan damat, Dr. Shields'ın oturma odasındaki fotoğrafta gördüğüm koyu renk saçlı adam değildi. Damat, Thomas'tı.

BÖLÜM KIRK

17 Aralık, Pazartesi

Hâlâ bana karşı dürüst müsün Jessica?

Thomas'ın mesajına yanıt vermediğini söylüyorsun ama bu pek inandırıcı değil. O, adeta Pavlov'un klasik koşullanma teorisini ispatlar gibi telefonuna gelen mesaj bildirimini duyduğu anda mesajı okuyup yanıtlar. Davetini geri çevirmiş ya da kabul etmiş olabilir. Ama fark etmemiş olması olanaksız.

Şu anda saat gündüz üç. Evimden ayrılmanın üzerinden yirmi dört saatten uzun zaman geçti. Son iletişime geçişimizden bu yana da üç saat geçti.

Bir kez daha aranman gerek.

Aramaya yanıt vermedin.

Bu kez, sesli mesaj bırakıldı.

"Her şey yolunda mı, Jessica? Doğrusu... telefonuma ve mesajıma yanıt vermemen beni hayal kırıklığına uğrattı."

Bu mesaja, yazılı mesajla karşılık verdin. *Thomas'tan hiç ses yok. Kendimi iyi hissetmiyorum, o nedenle dinleniyorum.*

Yazılı bir mesaj, yazarın ruh hali konusunda ipucu vermez ama seninki baştan savma hissi uyandırıyor.

Sıradan bir bahaneyle, iletişimin ritmini yavaşlatmaya çalışıyor gibisin. Sanki kontrolün sende olduğunu düşünür gibisin.

Neden ilişkiyi yavaşlatma gereği duydun, Jessica? Şu ana kadar gayet hevesli ve itaatkârdın.

Thomas'ın cazip bulacağı kriterlere uygun olduğun için özenle seçildin.

Yoksa sen de onun cazibesine mi kapıldın?

Thomas, çünkü beklenmedik ziyaretinin ardından haftalık iş programına bakıp bana geri döneceğine dair verdiği sözü tutmadı.

İyi geceler dilemek için yaptığı kısa aramanın ardından iletişimimiz koptu.

Kalp çarpıntısına dayanmak ve düzenli soluk almak için çok büyük bir çaba harcamak gerekiyor. Bir lokma yemek yemekse olanaksız hale geldi.

Mutfağın çıkışındaki ahşap döşemelerden bir tanesi gevşemiş. Her adımda hafif bir gıcırta çıkarıyor. Art arda duyulan bu ses, tıpkı bir serçenin ötüşü gibi transa geçiren cinsten bir etki yaratıyor.

Yüz gıcırta...

Sonra iki yüz...

Thomas'm haftalık çalışma programı belirsiz olsa da o, benimsini biliyor.

Pazartesi, akşam beş ile yedi arasında düzenli olarak New York Üniversitesi'nin bir dersliğinde bulunak zorundayım. 214 numaralı dersliğin az ilerisinde.

Ama birkaç hafta önce işten ayrıldığımdan, şimdi orada benim yerime bir başkasının ders verdiğiinden haberi yok.

Thomas'tan şüphe duyulması, onun hareketlerinin sonucu. Üzücü belki ama alışıldık olduğundan katlanılabilir.

Ama senden şüphe duymak... Senden şüphe duymak dayanılmaz bir şey, Jessica.

Dürtüsel davranışlar ya da önceden düşünülmeden yapılan hareketlerin korkunç sonuçları olabilir.

Buna rağmen saat dörde beş kala aceleci bir karara varıldı.

Sana iplerin kimin elinde olduğunu hatırlatmanın zamanı geldi, Jessica.

Hastalığının ne olduğunu söylemedin ama tavuk suyu çorba tüm hastalıklar için evrensel bir ilaçtır.

New York'ta hazır yemek satan her yerde bu çorbayı bulmak mümkün. Stüdyo dairenin bir blok ötesindeki ufak kafeterya da bunlardan biri.

Büyük boy bir çorba kabı seçildi ve birkaç paket tuzlu krakerle birlikte kahverengi kâğıt poşete kondu. Sonra poşete, plastik kaşık ve peçete de ilave edildi.

Dairenin bulunduğu apartman, sarı dış sıvası ve metal yangın merdiveniyle şaşkınlık verici. Her zaman şık ve bakımlı olan bir genç kadının, dış cephesi böylesine bakımsız bir binada yaşadığına inanmak zor.

4C numaralı dairenin ziline basıldı.

Cevap vermedin.

Belki de gerçekten söylediğin gibi dinleniyor, uyuyorsundur.

Zile, bir kez daha bu kez daha uzun basıldı. Ses, küçük stüdyo dairenin her yerinden duyulmuş olmalı.

Cevap yok.

Uykuya dalmış olsan bile, bu zil sesinin seni uyandırmamış olması olanaksız.

Apartmanının giriş kapısında durmak zihnimi kurcalayan sorulara cevap bulmamı sağlamaz ama sanki görünmez bir el beni burada tutuyormuş gibi buradan ayrılamıyorum.

Sonra şans eseri apartmanın giriş kapısının hafifçe aralık olduğu görüldü. Kilidin dili yerine oturmamıştı.

Fazla güç gerektirmeyen küçük bir dokunuş, içeri girmek için yeterli oldu.

Binada apartman görevlisi ve asansör yok. Apartman girişi, oldukça loş ve kasvetli. Merdivenlere, yıpranmış gri bir halı serili ki bu halı, kasvetli görüntüyü daha da arttırıyor. Apartmanda yaşayanlar koridorları, amatör bir elden çıktığı belli olan sanatsal objelerle canlandırmaya çalışmışlar. Birkaç kapıya Noel çelenkleri asılmış. Etrafı, iştah açıcı, yahniyi andıran bir koku sarmış.

Senin dairen, koridorun sonuna doğru. Kapının önünde üzerinde, *HOŞ GELDİNİZ*, yazan bir paspas var.

Kapıya vurulması, barınaktan aldığın kırma köpeğin Leo'nun kesik kesik havlamasına neden oldu. Ama bu, içeriden gelen tek ses.

Neredesin Jessica? Kocamla beraber misin?

Leo'nun havlamalarına, kâğıt poşetin buruşturulmasından çıkan hışırtı eşlik etti.

Bir süre kararsız kalındıktan sonra poşet, geldiğinde görebileceğin şekilde paspasın üzerine bırakıldı.

Bazen ufak bir hediye, aslında uyarı atışı yapmak için kullanılan bir araçtır.

Ama sen bu hediyeyi aldığında, çok geç kalmış olabilirsin.

Sadakatin düzenli olarak sınıandı ve geçer not aldı. Yaptığın hizmetler karşılığında sana binlerce dolar ödendi. Özenle seçilmiş hediyelerle kendini özel hissetmen sağlandı. Psikolojik sorunlarınla ilgilenildi. Ücretsiz olarak yoğun terapi seansları aldın.

Sen bana aitsin, Jessica.

BÖLÜM KIRK BİR

17 Aralık, Pazartesi

Noel hediyelerinin sergilendiği küçük tezgâhın yanındaki, ahşap masada oturup önümdeki Starbucks kahve bardağını çevirip dururken, gözlerimi bir an bile sürekli açılıp kapanan kapıdan ayırmıyordum.

Ben'le, burada saat beş buçukta buluşmak üzere sözleşmiş-tik. Tek uygun saatinin bu olduğunu söylemişti. Ama şimdiden on beş dakika gecikmişti ve telefondaki isteksiz sesinden yola çıkarak hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

Yukarı Batı Yakası'ndaki buluşma yerimize zamanında yetişebil-mek için saat dörtteki makyaj randevumu iptal etmek zorunda kalmıştım ve bu konudaki şirket politikası hakkında Dr. Shields'a söylediklerim gerçektir. Randevuları ayarlayan kişi, bu ay içinde bir kez daha iptal edecek olursam işime son verileceğini söyledi.

Ben'in arayıp aramadığını görmek için telefonuma baktım ama ekranda gördüğüm cevapsız arama Thomas'tandı. Ben'le görüşmeden önce onunla konuşmama konusunda kararlıydım.

Yüzüme çarpan soğuk esintiden kapının açıldığını anlayıp başımı kaldırdım ve Ben'i gördüm.

İçerisi çok kalabalık olmasına rağmen gözleri hemen beni buldu.

Hızlı adımlarla bana doğru yürürken, ekose atkısı uçuşuyordu. Paltosunu çıkarıp, sandalyenin arkasına astı. Bana merhaba demek yerine, sandalyeye oturdu ve dikkatli bakışlarla etrafa göz gezdirmeye başladı.

Sonra bana dönüp, "Sadece on dakikam var," dedi.

Hatırladığım gibi havalı ve şıktı. Bu, içimi rahatlattı. Bu çalışmada en azından bir şey sabit kalmıştı.

Dün gece Thomas'ın gönderdiği fotoğrafı gördükten sonra bütün gece gözüme uyku girmemiş, aklıma takılan bütün soruları bir kâğıda yazmıştım. Kâğıdı çıkardım.

"Tamam," dedim. "Biliyorsun ben, Dr. Shields'ın çalışmasına katılan deneklerden biriyim. Onunla çalışmaya devam ediyorum ve işler gitgide daha da garip bir hal aldı."

Ben, gözlerini dikmiş, tepkisizce bana bakıyor, bu tavrı işimi daha da zorlaştırıyordu.

"Sen, onun asistanısın, değil mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Artık değilim. Çalışma sonlandırılınca benim pozisyonuma da ihtiyaç kalmadı."

Yumruk yemiş gibi ani bir hareketle arkama yaslandım. Düşündüğümünden daha sert yaslanmış olmalıyım ki tahta sandalyenin omurgama çarpması canımı acıttı.

"Sonlandırıldı da ne demek?" dedim. "Ben bu çalışmanın parçasıyım ve çalışma hâlâ devam ediyor."

Ben, kaşlarını çatı. "Bana verilen bilgi bu."

"Nasıl olur? Daha geçen gün, Dr. Shields'ın çalışmasına katılmış olan eski deneklerin telefon numaralarını verdin ya."

Şaşkın bakışlarla, yüzüme baktı. "Ne telefon numarası?"

Sakinleşmeye çalıştım ama allak bulak olmuştum. Birkaç masa ileride bir bebek, tiz bir sesle çığlık çığlığa ağlıyor, baristanın, kahve öğüten dev makineyi çalıştırmasıyla çıkan gürültü de bu sese eşlik ediyordu. Ben'in yardımına ihtiyacım vardı ama etraftaki dikkat dağıtıcı unsurlar nedeniyle bir türlü asıl konumuza odaklanamıyordum.

“Dr. Shields, bana senden, daha önce çalışmalara katılan deneklerin bilgilerini aldığını söyledi. Sonra da benden gidip onlara makyaj yapmamı istedi. Bir tanesinin evinde neredeyse canımdan olacaktım. Erkek arkadaşı uyuşturucu bağımlısı çıktı.” Bu sözleri, öyle yüksek sesle ve heyecanlı bir şekilde söylemiştim ki yan masadaki kadın, dönüp bize bakmaya başladı.

Ben, bana doğru eğilerek, “Dr. Shields ile haftalardır konuşmadım ben,” diye fısıldadı. Bana öyle garip şekilde bakıyordu ki söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığı belliydi.

Sarı kapaklı not defterini ve içinde yazan beş telefon numarasını gözümün önüne getirdim. Numaralar ve isimler, Dr. Shields’ın düzgün el yazısıyla yazılmıştı.

Ama deneklerin bilgilerini Ben’den aldığını söylediğinden emindim. Hatta buraya yeni taşınan çiftin evine gittiğimde yaşadığım korkunç olayın ardından, Ben’in yanlışlıkla telefon numarasındaki iki rakamın yerini değiştirmiş olabileceğini, bu nedenle yanlış kişiyi aramış olabileceğimizi söylemişti.

Eğer gerçekten ben ve diğer genç kadınlarla yaptığı çalışmayı sürdürüyorsa, neden Ben’le yollarını ayırmıştı?

Karşımda oturan Ben, sabırsızca saatine bakınca diğer düşünceleri aklımdan atıp, dün gece yazmış olduğum sorulara odaklanmaya çalıştım. Ama eğer Ben, artık Dr. Shields’ın çalışmasına dâhil değilse soracağım soruların cevabını bilemezdi.

“Şu anda yaptığı çalışma hakkında hiç bilgin yok mu?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

Bu hareketi, çaresizliğimin farkına varmama neden oldu.

“Onunla çalışmaya başlarken, çalışmanın detaylarını üçüncü kişilerle paylaşmayacağıma dair bir anlaşma imzalamıştım,” dedi. “Yüksek lisansımı bitirmek üzereyim ve bu konuda konuşursam başım derde girebilir. Aslında seninle konuşmayı kabul etmem bile hataydı.”

“O zaman niye kabul ettin?” diye mırıldandım.

Kazağının koluna yapışmış olan iplik parçasını alıp, yere attı. Sonra dikkatli bakışlarla etrafta oturanları bir kez daha inceleyip, ayağa kalkmaya yeltendi.

“Lütfen!” Bu sözcük, dudaklarımdan canını kurtarmak için uğraşan birinin feryadı gibi çıkmıştı.

Ben, tekrar konuşmaya başladığında o kadar alçak sesle konuşuyordum ki etraftaki insanların konuşmaları ve bebeğin ağlaması, onun dediklerini net olarak anlamama izin vermiyordu.

“Üzerinde adının yazılı olduğu dosyayı bul,” dedi.

“Ne var o dosyanın içinde?”

“Çalışmasına katılan tüm denekler hakkında detaylı bilgi toplamamı istemişti. Ama senin hakkında hepsinden daha detaylı bilgi istedi. Sonra senin dosyanı, tüm diğer deneklerin dosyalarının durduğu dolaptan aldı.”

Paltosunu alıp, gitmek üzere arkasını döndü.

“Bekle!” diye bağırdım. Etrafta bize bakan insanlar umurunda bile değildi. “Böylece gidemezsin!”

Ben, sözlerime aldırmayıp kapıya doğru yürürken arkasından, “Tehlikede miyim?” diye bağırdım.

Olduğu yerde durdu. Bana doğru dönüp, gözlerimin içine bakarak, “Buna cevap veremem, Jess,” dedi ve arkasını dönüp, kapıdan çıktı.

Kliniğindeki seanslarda, Dr. Shields’ın cam çalışma masasının üzerinde gördüğüm şeffaf dosya... O dosyanın içinde ne olabilir?

Ben gittikten sonra bir süre oturup, boş bakışlarla etrafı izledim. Sonra Thomas’ı aradım.

Thomas, aramayı ilk çalışta cevapladı. “Neden aramalarım ve mesajlarıma cevap vermedin? Sana yolladığım fotoğrafı gördün mü?”

“Evet, gördüm,” dedim.

Bulunduğu yerde akan musluğun sesini duyabiliyordum, ardından iki metalin birbirine çarpmasına benzer bir ses duyuldu.

Thomas, telaşlı bir sesle, “Şu anda meşgulüm, seninle konuşamam,” dedi. “Ama yarın ilk işim seni aramak olacak. Bak bir daha söylüyorum, sakın ona hiçbir şey söyleme!” diye ekleyip, aramayı sonlandırdı.

Dışarı çıktığımda havanın kararmış olduğunu gördüm. Sert rüzgârdan korunmaya çalışarak eve doğru yürürken, aklımdan sürekli o şeffaf dosyada neler olabileceği geçiyordu. Terapistler, terapi seansları sırasında hastalarının anlattıklarıyla ilgili notlar tutarlar. Büyük olasılıkla o dosyada seanslar sırasında söylediklerimle ilgili notlar olmalıydı. Ama o zaman neden Ben, o dosyayı bulmam gerektiğini söylemişti?

Aklıma, haftalardır dosyayı görmemiş olduğum geldi. Son görüşümde Dr. Shields’ın düzenli çalışma masasının tam ortasında durduğunu hatırlıyorum. Hatta üzerindeki etikette adımın yazıyor olabileceğini düşünmüştüm. Şimdi dosyanın üzerinde *Jessica Farris* yazdığından eminim.

Dr. Shields, önceleri beni Denek 52 olarak çağırıyordu ama sonra bana Jessica diye hitap etmeye başlamıştı. Ancak, Ben’in yanımdan ayrılmadan önce en son yaptığı şey bana “Jess” diye hitap etmektir.

Dairemin bulunduğu apartmana geldiğimde giriş kapısının yine aralık olduğunu gördüm. İçimden, kapının kapanıp kapanmadığını kontrol etmeyen dikkatsiz apartman sakinine ve kilit mekanizmasındaki sorunu gidermeyi ihmal eden apartman sorumlusuna söylenerek içeri girdim.

Yıpranmış gri halıfleks kaplı merdivenin basamaklarından çıkarken alt katımda yaşayan Bayan Klein’in dairesinden yayılan yahni kokusu midemi bulandırdı.

Kendi katıma çıktığımda, koridorun sonuna yakın olan dairemin kapısının önünde bir şey durduğunu fark ettim. Biraz daha

yaklaşınca bunun kahverengi kâğıt bir poşet olduğunu gördüm. Poşeti alacak cesareti bulmam, birkaç dakikamı aldı. Yavaşça eğilip poşeti alırken, burnuma yoğun ve tanıdık bir koku geldi ama ne olduğunu tanımlayamadım.

Poşette, bir kap içinde tavuk suyu çorba vardı. Hâlâ ılıktı ve bir not bırakılmamıştı.

Ama kendimi iyi hissetmediğimi bilen tek bir kişi olduğuna göre, poşeti getirenin kim olduğunu tahmin etmem zor olmadı.

BÖLÜM KIRK İKİ

17 Aralık, Pazartesi

Duyduğum gürültüyle irkildim. Evde yalnız değilim.

Bugün pazartesi, yani gelen sesin temizlikçi kadından kaynaklanması mümkün değil.

Arkamı döndüm. Hiçbir hareket yok.

New York şehir merkezinde müstakil bir ev, daha geniş yaşam alanı, özel hayatın korunması ve bir arka bahçe gibi avantajlar sunar. Ama önemli bir dezavantajı da vardır. Evin güvenliğini sağlayacak bir görevli yoktur.

Bu kez daha yüksek sesli bir gürültü duyuldu.

Bu ses, tanıdık geldi. Altı gözlü Viking marka ocağa bir tencere konmuştu.

Rahatladım. Thomas'ın, evden ayrıldığında askıya alınan pazartesi rutinimizi uyguladığını anlamam birkaç saniyemi aldı. O, her zaman yemek pişirirken çok gürültücü olmuştur.

Mutfağın kapısından onu izlediğimi bir süre fark etmedi. Vivaldi konçertosunun sesi, ayak seslerimi bastırmış olmalı.

Spagetti, kaynayan suyun içine atmış kabakları doğruyor. Bu, onun repertuarındaki sayılı yemekten biri. Ve bunun benim favorim olduğunu bilir.

Tezgâhın üzerinde iki büyük süpermarket poşeti duruyor. Gümüş kovanın içine buz konmuş ve şarap kovada bekletiliyor.

Hesaplamalar hızla yapıldı. Thomas'ın son hastası, akşamüstü beşe on kala klinikten ayrılmış olmalı. Arabayla eve gelmesi yirmi dakikasını alır. Bir yirmi dakikada market alışverişinde harcanmış olmalı. Yemeğin hazırlanması da en az on beş dakika sürse, bugün buraya gelmeden önce seninle buluşmuş olması olanaksız, Jessica. Evde hasta yattığın bahanesini uydurarak her nereye gittiysen, kocamla birlikte gitmediğin kesin.

Bir anda gelen yoğun rahatlama duygusu, gevşemeyi ve bunun sonucu olarak fiziksel zayıflığı da beraberinde getirdi.

"Thomas!"

Kapıya doğru döndü. Elindeki bıçağı sanki kendi savunmak için havaya kaldırmıştı.

Sinirli, yapmacık bir kahkaha attı.

"Lydia! Dönmüştün!"

Rahatsızlığının nedeni bu olabilir mi?

Hissedilen rahatlama duygusu, azalmaya başladı.

Yaklaştı ve yanağımdan öptü.

Ona, dersin erken bittiği söylendi ama daha fazla açıklama yapılmadı.

Bazen sessizlik, doğrudan yönlendirilen bir soruya göre daha verimli bir bilgi alma şeklidir. Polisler, gözaltındaki suçlulara sıklıkla bu taktiği uygular.

"Ben sadece... Bu konuda konuşmamıştık ama buraya gelip akşam yemeği hazırlayarak sana sürpriz yapmamın hoşuna gideceğini düşündüm."

Bu, son kırk sekiz saatte yaptığı ikinci sürpriz ziyaret. Aynı zamanda yaptığı büyük yanlışın ardından yapılmış sözsüz anlaşmayı ihlal etti. Thomas, evden taşındıktan sonra ilk kez anahatıyla eve girdi. Ya da belki de ben öyle sanıyorum.

Çelişkili kanıtlar, olayı algılamada bulanıklık yaratıyor.

Gelecekte eve habersiz girmesi olasılığına karşı, yarın yeni güvenlik önlemleri devreye sokulacak.

Ona, beklediğinden çok daha sıcak bir ses tonuyla, "Ne kadar hoş bir sürpriz!" dendi.

Bir kadeh alıp, şarap doldurdu. "Afiyet olsun, tatlım."

"Paltomu asıp hemen geliyorum."

Başını salladı ve dönüp spagettiye karıştırdı.

Henüz ondan bir mesaj alıp almadığın konusunda bilgi vermedin, Jessica.

Eğer Thomas, senin davetini geri çevirme kararı aldıysa, bunu neden yapmadı?

Muhtemelen benden bir şey gizliyorsun.

Belki de çalışmada yer almaya devam etmen için gerekli adımın Thomas'la buluşman olduğunu düşünüyorsun. Belki de o davetini geri çevirdi ama sen, gelir kapını kaybetme korkusuyla ona baskı yapıyorsun. Zaman kazanmaya, alternatif bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor olmalısın.

Muhtemelen memnun etmeye bu kadar istekli olan ve bana duyduğun aşırı hayranlığı gizlemeyi başaramayan sen, beklenmedik sonuçlar aktararak hayal kırıklığı yaratmaktan endişe ediyorsun.

Thomas, bu evden ayrılır ayrılmaz, telefonla aranacak ve yarın sabah görüşmemiz için davet edileceksin. Bu kez hiçbir bahane kabul edilmeyecek. Hastalık, sosyalleşmek için yapılmış bir program veya BeautyBuzz randevusu asla kabul edilmeyecek.

Bu sefer bana karşı dürüst *olacaksın*, Jessica.

Thomas'ın yanına mutfğa gidildiğinde, makarna süzölmüş ve sebzelerle karıştırılmıştı.

Havadan sudan konuşuldu. Vivaldi konçertosunun etkileyici ezgileri eşliğinde şarap yudumlandı. Yemek, isteksizce yendi.

Belli ki Thomas da gergindi.

Yemeğe başlanmasından on beş dakika sonra odayı dolduran müziğe bir cep telefonu sesi karıştı.

Thomas, "Senin telefonun," dedi.

"İzin verirsen cevaplamak isterim. Bir hastamdan telefon bekliyorum."

Bu, aslında bir beyaz yalan.

"Tabii ki, lütfen rahatına bak."

Ekrandaki numara, senin numaran Jessica.

Ses tonunun, profesyonel ve sabit olması çok önemli. "Dr. Shields."

"Merhaba, ben Jessica... Kendimi daha iyi hissediyorum. Tavuk suyu çorba için teşekkür ederim."

Thomas'ın konuşmanın duyduğu kısmından bir ipucu yakalaması olanaksız.

"Benim için zevkti."

"Ayrıca o kafeteryadaki adamdan, yani Thomas'tan mesaj aldığımı haber vermek istedim."

Bu sözler karşısında verilen tepki, soluk alışverişin hızlanması ve bakışların Thomas üzerinde sabitlenmesi.

Thomas da aynı dikkatli bakışlarla bana bakıyor. Yüzümde ne okuduğunu bilmek olanaksız.

"Bir saniye lütfen," dendi ve Thomas'tan uzaklaşıldı.

"Devam edebilirsin."

Ses tonunda değişim ve sesin dalgalanması, bir konuşmanın içeriği hakkında güvenilir ipuçları verir. Kötü haberler, gecikmeli olarak verilirken, iyi haberler, hemen paylaşılır.

Ama senin ses tonunda herhangi bir değişiklik yok.

Söyleyeceklerine hazırlıklı olmaya çalışmak boş bir çaba.

"Benimle buluşmaktan mutluluk duyacağını, yarın, haftalık iş programına baktıktan sonra beni arayacağını söyledi."

BÖLÜM KIRK ÜÇ

18 Aralık, Salı

Yıllardır New York'ta yaşıyorum ama bu gözlerden uzak yerin varlığından haberim yoktu.

West Village'daki bu parkın, Central Park'ın hemen her köşesi gibi insanlarla dolu olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Belki de yaz aylarında öyledir. Bu soğuk ve kapalı öğleden sonra, Thomas'ı beklerken oturduğum nemli ahşap bankta kot pantolonumun ıslandığını, soğuğun içime işlediğini hissediyorum. Etrafta çalılar, bitkiler ve yapraksız dallardan başka bir şey yok. Dallar, şu anda bana kasvetli gökyüzüne doğru uzanan dev örümcek ağları gibi görünüyor.

Dr. Shields'a güvenebileceğimi düşünmüştüm ama son kırk sekiz saatte onun bana bir sürü yalan söylemiş olduğunu öğrendim. Makyaj yapmak için gittiğim, eski denekleri olduğunu söylediği kadınların telefon numaralarını Ben'den almadığı gerçeği bir yana, şu anda akademik bir çalışma bile yürütmüyormuş. Ayrıca oturma odasındaki çerçevede gördüğüm koyu renk saçlı adamla değil, Thomas'la evliymiş. Ayrıca meğer ben onun için önem taşıyan biri değilmişim. Tıpkı kaşmir bir şal gibi, kocasının

aklını çelmek için önüne atılacak pırıltılı, cazip bir nesneden farkım yokmuş.

Bugün, bu bankta oturmuş, bunların nedenlerini öğrenmek için bekliyorum.

Thomas, benden Dr. Shields'a hiçbir şey söylemememi istemişti.

Ama onun kontrolü elinde tutmasına izin vermeye hiç niyetim yok.

İşin içyüzünü öğrenene kadar Dr. Shields'a kaçamak yanıtlar vermem gerektiğine karar verdim ve ona Thomas'ın mesajıma cevap verdiğini, benimle buluşmayı kabul ettiğini söyledim. Tabii ki buluşmanın bugün gerçekleşeceğini söylemedim. O, benim hâlâ Thomas'ın buluşma zamanını bildirmesini beklediğimi sanıyor.

Sözleştiğimiz gibi saat tam dörtte, patikadan bana doğru yürüyen Thomas'ı gördüm. Tıpkı müzenin önünde ve ardından barda olduğu gibi görünüyor. Uzun boylu, atletik yapılı, otuzlu yaşlarda, lacivert bir palto ve gri kumaş pantolon giymiş bir adam. Saçları, yün bir kasketin altına gizlenmiş.

Dr. Shields'ın evinden çıktığımda Thomas'la telefonda konuşurken yaptığı gibi bir anda belirivermesinden endişelenerek, ürkek bakışlarla arkama baktım. Etrafta bizden başka hiç kimse yok.

Thomas, güçlü adımlarla bana doğru yaklaşırken, bir çift güvercin, sessizliği delen kanat sesleri çıkararak kasvetli gökyüzüne doğru havalandılar. Bu ses irkilmeme neden oldu.

Thomas, aramızda beş, altı santim aralık bırakacak şekilde yanıma oturdu. Ona bu kadar yakın olmanın beni rahatsız ettiğini hissettim.

Oturur oturmaz, "Karım neden seni peşime taktı?" diye sordu.

"Ben onun senin karın olduğunu bile bilmiyordum!"

"Ona yattığımızı söyledin mi?" Thomas'ın ses tonu, Dr. Shields'ın bunu öğrenme olasılığı karşısında duyduğum korkudan daha büyük bir korku duyduğunu ele veriyordu.

Başımı iki yana salladım. "Baştan başlasam iyi olacak. Yaptığı araştırmaya yardımcı olmam için bana para ödüyor..."

“Para mı ödüyor? Yani akademik çalışmasına mı dâhil oldun?”

Aslında tüm soruları soranın Thomas olduğu gerçeği hiç hoşuma gitmedi ama en azından böylece onun konuyla ilgili bilgisi hakkında fikir sahibi oldum.

Derin bir nefes verdim ve burnumdan çıkan buharın, havaya karışmasını izledim. “İlişkımız böyle başladı... Ama şimdi...” Şu anda Dr. Shields için ne yaptığımı bilmediğimden, cümlemin sonunu getiremedim.

Bu nedenle geriye döndüm. “Seni kafeteryada görene kadar aslında seninle buluşmamı istediğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Yani müzenin önünde karşılaştığımızda hedefimin sen olduğunu bilmiyordum. İnan bana bilseydim asla seninle...”

Başını ellerinin arasına aldı. “Lydia’nın hastalıklı zihninden neler geçtiğini hiç anlayamıyorum. Biliyorsun, onu terk ettim. Belki de bunu bilmiyordun.”

Gözümün önünde, evine ilk gittiğimde Dr. Shields’ın iki kahve fincanını lavaboya koyması ve girişteki dolapta asılı baharlık erkek montları belirdi.

Bir anda beynimde bir şimşek çaktı. “Sen, dün akşam onunlaydın!”

Dün Thomas’ı aradığımda, arkadan gelen tencere, tava seslerini, akan suyun sesini duyar gibi oldum. Sanki biri, mutfakta yemek pişiriyordu. O ana dönünce fark etmemiş olduğum bir şeyi daha anımsadım. Bulunduğu ortamda klasik müzik çalıyordu.

Daha sonra Dr. Shields’ı aradığımda da kulağıma arka planda çalan klasik müzik gelmişti.

Thomas, “Göründüğü gibi değil,” diye mırıldandı. “Bak, Lydia gibi birini öylece terk edemezsin. Eğer o, bunu istemiyorsa onu asla terk edemezsin.”

Sesindeki endişe ve çaresizlik dalga dalga yayılıyor, benim duyduğum endişe ve çaresizliği daha da artırıyordu.

“Kurbanlarını benim gibi genç kadınlar arasından seçtiğini söylemiştin.” Yutkundum. Dilimin ucundaki, beni endişeyle

kıvrandıran soruyu sormak hiç kolay değildi. “Tam olarak ne demek istedin?”

Thomas, birden ayağa kalkıp, etrafa bakındı. Aklıma, dün akşam Ben’in de sürekli tedirgin bir biçimde gözlerini etrafta dolaştırdığı geldi. İkisi de bir dönem Dr. Shields’la güçlü bağları olan, ama şu anda bağları zedelenmiş adamlardı ve ikisi de ondan çekiniyorlardı.

Park, şu anda ıssız ve sessizdi. Central Park’ın kış aylarında duyulan rüzgârın hışırdattığı yaprak sesleri ya da sincapların sesi bile duyulmuyordu.

Thomas, “Hadi yürüyelim,” dedi.

Ayağa kalkıp parkın çıkışına doğru yöneldim ama beni kolumdan tutup, çekti. “Bu tarafa.”

Sert bir hareketle kolumu ondan kurtardım ve parkın iç kısmına doğru onu takip ettim.

İçindeki suyun buza dönmüş olduğu fıskiye havuzun yanından geçip, on metre kadar ilerledikten sonra durdu.

O kadar üşümüşüm ki burnumun ucunu hissetmiyordum. Kollarımı vücuduma sarıp, titrememe engel olmaya çalıştım.

Thomas, zor duyulan bir sesle, “Bir kız vardı.” diye mırıldandı. “Genç ve yalnız bir kızdı. Lydia, bu kıızı bulduktan sonra birlikte vakit geçirmeye başladılar. Ona hediyeler verdi, hatta onu eve bile davet etti. Kız, onun küçük kardeşi gibi bir şey oldu.”

Küçük kardeşi, sözcükleri kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oldu.

Sakinleşmeye çalışırken, sol taraftan gelen ani bir çatırtı duydum. Hemen o yöne döndüm ama kimseyi göremedim.

Kırık bir dal parçası yere düşmüş olmalı, diye düşündüm.

“Kızın... kızın bazı sorunları vardı.” Thomas, gözlüklerini çıkardı ve burun kemerini ovuşturmaya başladı. Gözlerindeki ifadeyi göremiyordum.

Oradan kaçmamı, koşarak uzaklaşmamı söyleyen iç sesime kulak tıkamak için mücadele ettim. Thomas'ın söyleyeceklerini duymam gerektiğini biliyordum.

"Bir gece Lydia'yı ziyarete, eve gelmiş ve bir süre konuşmuşlar. Lydia'nın ona ne söylediğini bilmiyorum çünkü evde değildim."

Güneş batmış, sıcaklık sanki en az on derece daha düşmüştü. Engel olmaya çalıştığım titremem daha da arttı.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordum. Ağzım o kadar kurumuştur ki sözcükler zorlukla çıkmıştı. Aslında bu sorunun cevabını duymaya ihtiyacım yoktu. Bu hikâyenin nasıl bittiğini gayet iyi biliyordum.

Thomas, tekrar gözlüklerini takarak bana döndü ve gözlerinin içine baktı.

"O kız, burada intihar etti," diye mırıldandı. "O, Denek 5'ti."

BÖLÜM KIRK DÖRT

18 Aralık, Salı

Beni kandırmaya nasıl cüret edersin, Jessica?

Akşam saat sekizi yedi geçe beni arayıp, Thomas'ın sana telefon ettiğini bildirdin.

Sana, "Buluşma zamanını belirlediniz mi?" diye soruldu.

Hiç düşünmeden, "Hayır, hayır!" diye cevap verdin.

Bu, iki kez yinelenen hayır sözcüğü, bana ihanet ettiğinin kanıtı. Yalancılar, tıpkı kronik güvensizlik yaşayanlar gibi gereksiz sözcükleri vurgulama ihtiyacı hissederler.

"Bu hafta buluşamayacağımızı ama en kısa zamanda beni tekrar arayıp, buluşma gününü belirleyeceğimizi söyledi."

Sesin, kendinden emin ama aceleci. Uzun bir telefon konuşmasına zaman ayıramayacak kadar meşgul olduğunu ima etmeye çalışıyorsun.

Konuşmalarımızın yönü ve süresi konusunda karar verme hakkın olduğunu düşünmen senin fazlasıyla toy olduğunu gösteriyor, Jessica.

Aslında şu gelinen aşamada böyle bir derse ihtiyacın olmaması gerekiyor ama bazı gerçekleri hatırlatmak adına uzun bir sessizlik oldu.

Sonra, "Buluşmamanıza neden olarak yoğun çalışma programını mı gösterdi?" diye soruldu. "Seni tekrar arayacağı izlenimini bıraktı mı?"

Bu art arda gelen sorular bocalamana neden oldu ve ikinci hatanı yaptın.

"Neden göstermedi. Sadece size söylediklerimi yazmış."

İletişim yönteminizi söylerken önce telefon görüşmesi yaptığınızı sonra mesaj yazdığını söylemen basit bir dil sürçmesi olabilir mi? Yoksa bu, kasıtlı bir aldatmaca mı?

Eğer şu anda klinikteki ikili kanepede oturuyor olsaydın, saçınla oynaman, işaret parmağındaki yüzüğü çevirmen ya da tırnağınla diğer tırnağındaki ojeyi çıkarman gibi fiziksel ipuçları yalan söylediğini ortaya çıkaracaktı. Ama telefonda bu ipuçlarını yakalamak mümkün değil. Aslında doğru olan, tutarsızlığını yüzüne vurmaktır.

Ama eğer amacın beni kandırmaksa, böyle bir şey yapmak bundan sonra söyleyeceğin yalanlarda çok daha dikkatli olmana neden olur.

Bu nedenle, konuşma bu şekilde sona erdirildi.

Telefonu kapattığında ne yaptın?

Muhtemelen, yalanlarla süslemiş olduğun bir konuşmayı başarıyla sonlandırdığın düşüncesiyle kendinden memnun bir şekilde her zamanki akşam rutinine devam ettin. Köpeğini yürüyüşe çıkardıktan sonra uzun bir duş alıp, şekle girmesi zor dalgalı saçlarını yatıştırmak için saç kremi sürmeyi ihmal etmedin. Makyaj malzemelerini düzenledikten sonra aileni arayıp, sorumluluk sahibi bir evlat olduğunu kanıtladın. Telefonu kapattıktan sonra da üst kattan gelen ayak sesleri, ince duvarların engel olamadığı televizyon sesleri ve caddeden gelen araç kornaları gibi sıradan sesleri dinlemiş olmalısın.

Yoksa bu gece, her zamanki gibi bir gece geçirmiyor musun, Jessica?

Belki bu gece duyduğun sesler, her zamanki rahatlatıcı seslerden daha farklıdır. Uzaktan gelen polis otolarının sirenleri, yan

daireden gelen sevimsiz tartışma sesleri ya da duvarların içinden gelen fare tırmalamalarını duyuyor olabilirsin. Belki de apartmanın güvenli olmayan giriş kapısını düşünüyorsundur. Bir yabancı... ya da bir tanıdık için o kapıdan içeri girmek o kadar kolay ki...

Seni, sandığından çok daha iyi tanıyorum, Jessica. İlişkimiz süresince defalarca bana olan bağlılığını ispatladın. Tırnaklarına bordo oje sürdün, içgüdüsel tepkilerine rağmen sana verilen direktifleri yerine getirdin. Cam kartal biblosunu kliniğe getirirken poşetin içine bakma şansın olmasına rağmen sana bakmaman söylendiği için bakmadın. En kişisel, en derin sırlarını benimle paylaştın.

Ama son kırk sekiz saattir bu çizginin dışına çıkmaya başladın. Son buluşmamızda, senin için beraber geçireceğimiz zaman öncelikli olmalıyken bir makyaj randevun olduğunu söyleyerek erkenden buluşmayı sonlandırdın. Aramalarımı ve mesajlarımı yanıt vermedin. Bana yalan söyledin.

Aramızdaki ilişki ticari bir ilişkiymiş gibi, beni sürekli yüklü miktarda nakit para veren bir bankamatik olarak görüyormuşsun gibi davrandın.

Değişen nedir, Jessica?

Yoksa Thomas'ın cazibesine mi kapıldın?

Bu düşünce, şiddetli bir kasılmaya neden oldu. Kasılmanın hafiflemesi ancak dakikalar süren nefes egzersizleriyle mümkün oldu.

Ardından tekrar soruna odaklanıldı. Sadakatin nasıl geri kazanılabilir?

Dosyan, klinikten eve, oturma odasına getirildi ve Thomas'm beyaz nergislerinin üzerinde durduğu piyanonun az ilerisindeki düğün fotoğrafımızın bulunduğu sehpanın üzerine kondu. Havada belli belirsiz bir parfüm kokusu duyuluyor.

Dosyan açıldı. İlk sayfada çalışmaya katılmak üzere üniversiteye geldiğin gün verdiğin ehliyetinin fotokopisi ve diğer demografik bilgilerin var.

İkinci sayfa, Ben'in, Instagram hesabından alıp, bastırdığı fotoğraflarından oluşuyor.

Kardeşin sana çok benziyor. Ama senin yüz hatların olgunluğun getirdiği acı deneyimlerle sertleşmişken, Becky'nin yüzü hâlâ çocukluğun yumuşaklığını taşıyor. Sanki kameranın ona odaklanan bölümüne yumuşatıcı sürülmüş gibi.

Becky'le ilgilenmek zor olmalı.

Üzerine ucuz görünümlü mavi bir gömlek giymiş olan annen, güneşten korunmak ister gibi gözlerini kırmış. Baban ise dik durmak için onlardan destek alıyormuş gibi ellerini ceplerine sokmuş.

Annen ve baban çok yorgun görünüyorlar, Jessica.

Belki de bir tatil onlara iyi gelebilir.

BÖLÜM

KIRK BEŞ

19 Aralık, Çarşamba

Thomas, bana Dr. Shields'a eskisi gibi davranmamı, böylece onun şüphelenmemesini sağlamamı söyledi.

Parktan çıkarken, "Bu işten zarar görmeden çıkmanın bir yolunu bulacağız," deyip, parkın önüne park edilmiş motosikletine atladı, başına kaskını taktı ve gitti.

Ayrılmamızın üzerinden yirmi dört saat geçti. Bu süreçte garip bir şekilde sözlerinin neden olduğu rahatsızlık verici duyguların zamanla hafiflediğini hissettim.

Dün gece eve geldiğimde aklımda Denek 5'le ilgili yüzlerce soru vardı. Sıcak bir duş aldım ve önceki günden kalan köfte ve makarnayı Leo'yla paylaştım. Denek 5'i bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Ama düşündükçe Thomas'ın söylediklerini mantığıma oturtmak daha zorlaştı. Saygın bir doktorun, birini intihara teşvik ettiği ve bana da aynı şeyi yapacağı düşüncesi gitgide inanırlılığını yitiriyordu.

Büyük olasılıkla, Thomas'ın dediği gibi kızın sorunları vardı. Ölümünün Dr. Shields ve yürüttüğü çalışmayla ilgisi olamazdı.

Noah'dan gelen mesaj, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. *Cuma akşamı uygunsan yemeğe çıkalım mı? Güney yemeklerini seversen, bir arkadaşımın Peachtree Grill adlı restoranına gidebiliriz.*

Mesajı hemen yanıtladım. *Harika olur!*

O gece Dr. Shields'ın beni çağırma olasılığı olması umurumda bile değildi. Öyle bir şey olursa ona programım olduğunu söyleyecektim.

Pijamalarımı giydiğimde, Thomas'la yapmış olduğumuz konuşma gitgide etkisini yitirmiş, kötü bir rüya gibi görünmeye başlamıştı. Endişem ve huzursuzluğumun yerini daha yakıcı bir duygu, öfke almıştı.

Ertesi gün yoğun bir iş günü olacağından yatağa girmeden önce makyaj malzemelerimi valizime yerleştirdim. Gözüme yarısı boşalmış bordo oje şişesi ilişince bir an durakladım sonra şişeyi alıp, çöp tenekesine attım.

Yumuşak battaniyemi üzerime çekip, yanıma kıvrılan Leo'nun sırtına koydum. Karşı dairemenden gelen kilitte dönen anahtarın sesini dinlerken aklıma Dr. Shields'ın babama iş bulmayı teklif ettiği geldi. Ama şimdi sanki bu teklifini unutmuş gibiydi. Bu durumda onunla çalışmaya devam etmemin tek avantajı bana ödediği paraydı. Evet, paraya ihtiyacım vardı ama Dr. Shields'ın hayatıma kattığı çalkantının, birkaç bin dolara değmeyeceğini düşündüm.

Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey bu oldu. Tam yedi saat deliksiz uyuduktan sonra gözlerimi açtım.

Yataktan kalkarken yüzümde bir gülümseme belirdi. Yaşadığım gerginlikten kurtulmanın son derece basit bir çözümü vardı. Onu arayacak ve artık devam etmek istemediğimi söyleyecektim.

İşe gitmek üzere evden çıkmadan önce onun numarasını tuşladım. Bu kez, ilk defa olarak buluşma talebi benden gelecekti.

"Bu akşam size uğrayabilir miyim?" diye sordum. "Aslında son çekimi almak istiyorum... Paraya ihtiyacım var da."

Aramayı yaparken yatağında oturuyordum ama onun, oldukça farklı gelen ses tonunu duyunca ayağa kalktım.

Dr. Shields, "Sesini duymak çok güzel, Jessica!" dedi. "Akşam altı, bence çok uygun."

Bu kadar kolay olabilir mi, diye düşündüm.

Sonra aynı şeyi daha önce de düşündüğümü ve şimdiki gibi büyük bir rahatlama hissettiğimi anımsadım. Çalışmaya kabul edildiğimde de aynen böyle düşünmüş ve böyle hissetmişim.

Gün içindeki beş randevumun ilkinde gitmek üzere apartmandan çıktığımda hava oldukça kasvetli ve soğuktu. Kendi kendime, dokuz saat sonra her şeyin biteceğini, eski yaşantıma döneceğimi düşünerek moral vermeye çalıştım.

İlk müşterim, çalıştığı şirketin web sitesi için fotoğraf çektirecek olan bir iş kadınıydı. Daha sonra *New York One* televizyonunda bir programa çıkacak olan bir yazara makyaj yaptım. Son olarak da Cipriani'deki Noel partisine gidecek olan üç arkadaşın makyajını yapıp, öğleden sonra eve döndüm. Leo'yla yürüyüş yaparken, eski hayatıma dönecek olmanın ve beklenmedik sürprizlerle karşılaşmaktan kurtulacak olmanın hafifliğini hissediyordum.

Dr. Shields'ın evine randevulaştığımız saatten beş dakika önce gittim ama zile basmak için saatin tam altı olmasını bekledim. Söyleyeceklerimi önceden düşünmüştüm. Paltomu bile çıkarmayacak, girişte bu işin bittiğini söyleyip oradan ayrılacaktım.

Zili çalmamdan bir dakika sonra kapı açıldı ama bir telefon konuşmasının ortasında olan Dr. Shields, bana hoş geldin demek yerine, beklememi ister gibi işaret parmağını kaldırdı.

"Evet... Hayır..." diye konuşurken bir yandan da el hareketleriyle beni içeri davet etti.

O, oturma odasına doğru yürürken, onu izlemekten başka bir seçeneğim yoktu.

Dr. Shields, telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken, ben de etrafıma bakındım. Steinway marka piyanonun üzerinde bir vazoda beyaz bir buket çiçek vardı. Bir yaprak, parlak siyah piyanonun üzerine düşmüştü. Bakışlarımı takip eden Dr. Shields, hemen piyanonun yanına gidip yaprağı aldı.

Bir eliyle telefonu tutarken, diğer elinin iki parmağı arasında yaprağı eziyordu.

Sonra gözüme bakır motosiklet maketi ilişti. Dr. Shields'ın ona baktığını görmemesi için gözlerimi hemen kaçırdım.

Dr. Shields, yavaş adımlarla odadan çıkarken, "Yardıminız için teşekkür ederim," dedi. O, odadan çıkar çıkmaz, Thomas'ın bu evde yaşamış olduğuna dair daha fazla ipucu bulabilmek için etrafa göz gezdirdim. Ama sadece birkaç yağlı boya tablo, kitaplıkta ciltli kitaplar ve sehpanın üzerinde içinde portakal dolu cam bir kâse vardı.

Odaya geri döndüğünde elinde telefon ve çiçek yaprağı yoktu.

"Çekin hazır, Jessica," dedi. Ama bana çeki vermek yerine kollarını bana doğru uzattı. Bir an bana sarılacağını düşündüm ama o, "Paltonu alayım," dedi.

"Fazla kalamayacağım," dedim. "Bunun çok ani olduğunu biliyorum ama ailemin içinde bulunduğu zorlu süreçte onların yanında olmaya karar verdim. Cuma günü yola çıkacağım ve Noel tatili boyunca orada kalacağım."

Dr. Shields söylediklerime tepki vermedi.

Bu tepkisizliğin verdiği cesaretle sözlerime devam ettim. "Biliyorsunuz bu yıl Florida'ya gidemeyecekler. Zor bir dönem geçiriyorlar. Bu konu üzerinde çok düşündüm ve belki de sadece tatil sürecinde yanlarında olmamın yeterli olmayacağına, bir süreliğine yanlarına taşınmamın doğru olacağına karar verdim. Ayrılmadan önce size her şey için teşekkür etmek istedim."

"Anlıyorum." Dr. Shields, kanepeye oturdu ve eliyle yanına oturmamı işaret etti. "Bu, büyük bir karar, Jessica. Burada kendine bir yaşam kurabilmek için ne kadar çok çalıştığını biliyorum."

Yanına oturmam isteğine karşı koyabilmek oldukça güçlü.

"Üzgünüm. Biriyle buluşacağım o nedenle..."

"Öyle mi?" Doktor Shields'ın her zamanki kadifemsi sesi, şimdi oldukça sertti. "Romantik bir buluşma mı yoksa?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır. Sadece Lizzie'yle buluşacağım."

Neden kendimi ona açıklama yapmak zorunda hissediyorum? Ona her şeyi söylemeye o kadar şartlanmışım ki elimde olmadan bunu yapmaya devam ediyorum.

Çalan telefonumun sesi, irkilmeme neden oldu.

Cebimden telefonu çıkarıp cevap vermedim. İki dakika sonra bu evden çıktığımda arayan kişiyi geri arayabilirdim. Sonra aklıma gelen, arayanın Thomas olabileceği düşüncesiyle sarsıldım.

Telefon çalmaya devam ediyor, odadaki ağır sessizlik, bu sesle bölünüyordu.

Dr. Shields, buz gibi bir sesle, "Cevap ver," dedi.

Midemin düğümlendiğini hissettim. Eğer telefonu çıkarırsam, konuşmayı dinleyebilir, hatta ekrandaki arayan kişinin ismini bile görebilirdi.

"Aramızda hiç sır yok, değil mi Jessica?"

Sanki büyülenmiş gibiydim. Onun isteklerine karşı koyamıyordum. Cebimdeki telefonu çıkarırken, ellerim titriyordu.

Ekranda annemin yüzünü gördüğümde yaşadığım büyük rahatlamayla kendime engel olamayıp, Dr. Shields'ın karşısındaki koltuğa oturdum.

Boğuk bir sesle, "Anne," dedim.

Dr. Shields'ın dikkatli bakışları altında kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Bacaklarım, kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Annem, "İnanamıyorum Jess, inanamıyorum!" diye bağırdı.

Arkadan Becky'nin, "Florida! Okyanusa gidiyoruz!" diye çığlıklar atan sesini duydum.

"Ne?" diyerek, nefesimi tuttum.

Karşımda oturan Dr. Shields'ın dudakları, bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Az önce bir kurye seyahat şirketinin yolladığı uçak biletlerini ve otel rezervasyonu bilgilerini getirdi! Tanrım Jess! Patronun gerçekten müthiş biri! Bu, hayatımın en güzel sürprizi!"

Kelimeleri toparlayıp, anneme cevap veremiyordum. Etrafımda dönen olaylar nedeniyle zihnim allak bullak olmuştu.

Sonunda, "Benim bundan haberim yok. Biraz açıklama yapar mısın?" demeyi başardım.

"Az önce bir kurye, Florida'ya üç uçak bileti, kalacağımız otelin broşürü ve rezervasyon bilgilerini getirdi. Görmelisin Jess, otel muhteşem bir yer!"

Üç bilet, dört değil.

Dr. Shields, uzanıp cam kâsedeki portakallardan birini aldı ve kokladı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Annem, "Senin de bize katılmanı çok isterdim!" dedi. "Patronun bize bir not yazmış. Senin çalışman gerektiğini ama merak etmememizi, Noel gecesi yalnız olmayacağını, onun evine davetli olduğunu yazmış."

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Nefes almakta zorlanıyordum.

Arkadan Becky'nin kahkahaları duyulurken annem sözlerine, "Seni çok seviyor olmalı," diye devam etti. "Böyle iyi bir iş bulup, kendini bu kadar sevdirdiğin için seninle gurur duyuyorum."

Dr. Shields, "Tatilde burada kalmak zorunda olman çok üzücü," diye fısıldadı.

Zorlukla, "Kapatmam gerek anne. Seni seviyorum," diyebilirdim.

Dr. Shields, elindeki portakalı kâseye bırakıp, elini cebine soktu.

Telefonumu kucağıma koyup, ona baktım.

"Uçakları yarın akşam. Bu durumda sanırım eve gitmene gerek kalmadı," dedi.

Thomas parkta, "Lydia gibi birini öylece terk edemezsin," demişti.

Dr. Shields, cebinden çıkardığı elini bana doğru uzattı. "Çekin, Jessica."

Hiç düşünmeden çeki aldım ve bakışlarımı cam kâsedeki portakallara çevirdim.

O anda, bu portakalların yıllık lise kermeslerinde sattığımız portakallardan olduğunu fark ettim. Florida'da yetişen Yafa portakallar.

BÖLÜM

KIRK ALTI

19 Aralık, Çarşamba

Bugün yine bana April'i hatırlattın.

Altı ay önceki o Haziran akşamında sandalyeye oturmuş, bir bacağına altına almış, diğer bacağına sallayarak şarabını yudumluyordu. Her zamanki gibi coşkun bir enerjisi vardı. April'in insanlarda uyandırdığı ilk izlenim, neşeli, canlı biri olduğuydu.

Aslında bu, endişelenmeyi gerektirecek bir durum değildi.

Ama ruh hâli sağanak yağmurun ardından güneş açması, soğuk bir sabahın sıcak bir öğlene dönüşmesi gibi hızla değişirdi. Tıpkı adını yansıtıyordu. Nisan yağmurlarından sonra bir anda güneş açtığı gibi o da, bir anda coşkun bir mutluluktan gözyaşlarına geçerdii.

O talihsiz gecede duygusal iniş çıkışları her zamankinden daha şiddetliydi.

O gece acımasız, sert sözler söylendi. O kadar çok ağladı ki nefes almakta zorlanır hâle geldi. Daha sonra da intihar etti.

Tıpkı her bireyin kendine has DNA'sı olduğu gibi her hayatın da kendine has dönüm noktaları vardır.

Elektrik kesintisi sırasında karanlık merdiven boşluğunda Thomas'ın belirmesi bu dönüm noktalarından biriydi. April'in ölümü ise bir diğeri.

Ölümü, öncesinde birbirimize söylediğimiz sözcükler ve gidişi, tam anlamıyla duygusal bir bataklığa gömülmeme sebep oldu.

Her hayatın, kimisi kaderin cilveleri, kimi alınyazısı olarak değerlendirilen, kişinin sonraki hayat yolunu belirleyen dönüm noktaları vardır.

Sen de benim son dönüm noktasm, Jessica.

Şu anda tıpkı April gibi bir anda ortadan yok olmanı kabul etmem mümkün değil. Şu anda sana eskisinden çok daha fazla ihtiyaç duyuluyor.

İki olasılık var. Birincisi, bana yalan söylüyorsun. Sen ve Thomas, buluştunuz veya buluşmayı düşünüyorsunuz. İkincisi; doğru söylüyorsun ki bu, Thomas'ın kararsız kaldığını işaret ediyor. Mesajına hemen yanıt vermemesi, sonraki net olmayan cevapları ve onun senin cazibene hayır diyememenin eşiğinde olduğunu gösteriyor.

Bu olasılıkların hangisinin yaşandığı net değil ama daha fazla kanıtı ihtiyaç olduğu net. Thomas'ın uslanmayacak bir koca olduğu tezi, henüz kesin bir sonuca ulaşmadı.

O eski itaatkâr ve hevesli hâline dönmen için bir kez daha söylediğin yalanlar yüzüne vurulmayacak, Denek 52.

Şehirden ayrılmak üzere olduğunu söyledin. Bu durumda önümüzdeki günlere iş randevusu koymamış olmalısın.

Arkadaşın Lizzie, şu anda tatil için gittiği, yüzlerce kilometre ötedeki otelde ailesiyle sohbet ediyor.

Ailen, deniz ürünleri yiyip, ılık tuzlu su havuzunda yüzmeyi tadını çıkaracak.

Bu durumda, sen sadece bana kalacaksın.

BÖLÜM

KIRK YEDİ

19 Aralık, Çarşamba

“Karın gerçek bir kaçık!” diye homurdandım.

Dr. Shields’ın evinden dört blok uzaklaştıktan sonra Thomas’ı aradım. Bu kez takip edilmediğimden emin olmak için sık sık arkama bakmıştım. Vitrininde, *İflas Nedeniyle Zararına Satışlar* yazısı olan bir butiğin girişine sığınmıştım. Bulutlar dağılmış, gökyüzü morla siyah arası bir renk almıştı. Sokakta yürüyen birkaç kişi, paltolarına sıkıca sarılmış, başlarını eğip, yüzlerini atkılarının arkasına gizlemişlerdi.

Thomas, derin bir iç çekip, “Biliyorum,” dedi. “Ne oldu?”

Titriyordum ama titrememin nedeni soğuk değildi. Dr. Shields, elimi kolumu bağlamıştı. Kapana kısılmış gibiydim. Kaçmaya çalıştıkça daha çok hapsoluyordum.

“Ondan kurtulmam gerek. Bana bir yol bulmamda yardımcı olacağını söylemiştin. Tekrar buluşmamız gerek.”

Thomas, bir süre sessiz kaldı. “Bu akşam gelemem.”

“Neredeysen ben oraya gelebilirim. Neredesin?”

“Ben... Doğrusunu istersen onunla buluşmaya gidiyorum.”

“Ne? Daha iki gece önce onunla beraberdin. Böyle her an beraber olduğunuz düşünülürse ayrı yaşadığınıza, ondan kurtulmak istediğine inanmamı nasıl beklersin?”

“Düşündüğün gibi değil. Boşanma avukatıyla bir randevumuz var. Yarın buluşmaya ne dersin?”

İçimde adlandıramadığım duygular birikmiş, öfkeye dönüşmüştü. “Tamam!” diye bağırıp, aramayı sonlandırdım.

Bir süre ne yapmam gerektiğini düşünerek, orada bekledim. Sonra darmadağın olmuş hayatımın kontrolünü biraz olsun elime almamı sağlayacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Soğuktan ve davetsiz misafirlerden korunmak için sığındığım butikten çıktım ve geldiğim yolu geri yürümeye başladım. Dr. Shields’ın evine otuz metre kadar kala caddenin karşısına geçtim ve gölgelerin arasına saklandım.

On beş dakika sonra, tam onu kaçırdığımı düşünmeye başlamışken evden çıktı. İki blok aşağıya yürüdükten sonra köşeyi dönüp üç blok daha ilerlerken aramızda güvenli bir mesafe bırakmaya özen göstererek onu izledim.

Oldukça kalabalık merkezi bir bölgeye geldiğimizde bile onu kaybedeceğime dair en ufak bir endişem yoktu. Uzun, beyaz bir palto giymişti ve kızıl sarı saçları, omuzlarına dökülüyordu. Bir Noel ağacının tepesindeki porselen meleklerle benziyordu.

Otobüs durağı kabininin arkasına gizlenmiş onu izlerken, bir restoranın kırmızı tentesinin altında onu bekleyen Thomas’ı gördüm.

Paltomun kapüşonunu taktığımdan ve aramızda yeterli mesafe olduğundan beni görmeyeceğinden emin olarak yavaş adımlarla onlara doğru yürüdüm.

Thomas, Dr. Shields’ı gördüğünde yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Bu kadar mesafeden bile bu yüzde beklenti ve sevinç karışımı bir ifade olduğunu görebiliyordum.

Kendisine doğru yürüyen kadına, ondan kurtulmak ister gibi bakmıyordu. Tersine onu gördüğüne memnun olmuş gibiydi.

İkisi de onları izlediğimin farkında değillerdi. Avukatın ofisinin bulunduğu binaya girdiklerinde onları izleyemeyecektim ama o zamana kadar bir şeyler öğrenebileceğimi umuyordum.

Thomas, yürürken elini ona doğru uzattı ve Dr. Shields bu eli tuttu.

Onları izlerken, üzerinde siyah bir palto olan Thomas ve elini tutmuş olduğu beyazlar içindeki Dr. Shields'm, bir gelinle damat gibi göründüklerini düşündüm.

Thomas, beline sarılıp, onu öptü. Bu, karısından kurtulmak isteyen bir adamın öpücüğüne hiç benzemiyordu. Tersine oldukça istekli ve özlem dolu bir öpüştü.

Bunu biliyordum çünkü Thomas, beş gün önce barda buluştuğumuzda beni de böyle öpmüştü.

Avukatın bürosu yerine Thomas'ın önünde beklediği restorana girip gözden kaybolduklarında ben de dönüp eve doğru yürümeye başladım. Yürürken aklımda sadece üçümüzü birbirimize bağlayan yalanlar zinciri vardı.

Thomas, Dr. Shields'ın beline sarılıp onu öptükten sonra restoranın ahşap kapısını açarak kenara çekilip girmesi için ona yol vermişti. İşte o zaman bir avukatın bürosuna değil bir İtalyan restoranına gitmek üzere buluştuklarını anlamıştım.

İlk şaşkınlığı atlattıktan sonra onları izlemek için harcadığım zamana değdiğini düşündüm. En azından bir şeyi net olarak öğrenmiştim. İkisine de güvenilmeyeceği gerçeğini...

Şaşırtıcı bir şekilde bu farkındalık beni endişelendirmemişti. Sadece uzun zamandır bildiğim bir gerçek konusunda şüphem kalmamıştı.

Aklımdaki bu şüphe açıklığa kavuştuğuna göre şimdi cevabını aramam gereken soru, hangisinin daha tehlikeli olduğuydu.

ÜÇÜNCÜ

KISIM

İnsanoğlunun en acımasızca yargıladığı kişi kendisidir. Her gün kararlarımız, hareketlerimiz hatta herkesten gizlediğimiz duygularımız konusunda pişmanlıklar duyar, sürekli kendimizi eleştiririz. İş arkadaşımıza yolladığımız e-postada kullandığımız ifadelerin yanlış anlaşılabilceğinden endişe ederiz. Büyük boy boş dondurma kabını çöpe atarken irademize hâkim olamadığımız için kendimizi kızarız. Bizimle sorununu paylaşmak için arayan arkadaşımızla konuşmayı kısa kestiriz için pişmanlık duyarız.

Her gün sokakta karşımıza çıkan tanımadığımız insanların, komşularımızın, iş arkadaşlarımızın, dostlarımızın, en yakınlarımızın tümünün dile getirilmeyen pişmanlıkları vardır. Hayat, insanları sürekli olarak ahlaki seçimler yapmaya zorlar. Bu seçimlerin bazıları sıradan seçimlerdir. Diğerleriyse hayatın akışını değiştiren seçimlerdir.

Bir sınava girdiğinizde şıklar arasında seçim yapmakta zorlanmazsınız. Emin olmasanız da bir şıkkı işaretler diğer soruya geçersiniz. Ama gerçek hayatta seçim yapmak o kadar kolay değildir. Çünkü yaptığınız seçimlerin ağır bedelleri olabilir.

Günler, haftalar hatta yıllar boyunca şöyle yapsam ne olurdu, böyle yapsam ne olurdu soruları beyninizi bir kurt gibi kemirir. Seçimlerinizden etkilenen kişileri düşünür, farklı bir seçim yapmanız durumunda yaşanacaklar konusunda senaryolar üretirsiniz.

Daha da acı verense durmadan bedel ödeyip ödemeyeceğinizi değil, ne zaman bedel ödeyeceğinizi düşünmenizdir.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

19 Aralık, Çarşamba

Dr. Shields'ın son armağanı, bana evli bir adamla flört etmekten, acı verici sırları paylaşmaktan veya uyuşturucu bağımlısı bir adamın dairesinde kısılp kalmaktan çok daha tehlikeli görünmüştü.

Hayatımın Dr. Shields ve çalışması nedeniyle karmakarışık olması yeterince kötü bir durumdu ama o, şimdi ellerini aileme uzatmıştı. Florida tatilinin, hepsinin ayaklarını yerden kestiğine hiç şüphe yok. Becky'nin, "Okyanusa gidiyoruz!" diye attığı çığlıkları duyar gibiyim.

Ama bu bana mutluluk değil acı veriyor. Ricky'nin, tehditkâr bir tavırla telefonumu tutarken söyledikleri aklımdan bir an bile çıkmıyor. *Hayatta bedava hiçbir şey yoktur.*

Onların restorana girmelerinin ardından evime dönerken, gözlerimin önünde sürekli ikisinin sarılıp öpüşmeleri beliriyor. Şimdi iki kişilik romantik bir masada karşılıklı oturuyor olmaları. Eminim Thomas, garsonun açtığı kırmızı şarabı tatmış ve başıyla onaylamıştır. Kim bilir, belki de daha sonra Dr. Shields'ın soğuk ellerini avuçlarının arasına almış, ısıtmaya çalışmıştır. Şu anda neler konuştuklarını bilmek için her şeyimi verebilirim.

Acaba benden mi bahsediyorlar? Merak ediyorum, acaba bana yalan söyledikleri gibi birbirlerine de yalan söylüyorlar mı?

Yaşadığım binaya girdiğimde dış kapıyı öyle sert kapattım ki çıkan ses, benim bile irkilmeme neden oldu. Koşar adımlarla dördüncü kata çıktım. Koridorda daireme doğru yürürken halıdaki küçük, yumuşak görümlü bir şey dikkatimi çekti. Önce bunun fare ölüsü olduğunu düşündüm ama yaklaşınca gri bir kadın eldiveni olduğunu anladım.

Ona ait olmalı, diye düşündüm ve sırtıma buz gibi bir el dokunmuş gibi hissettim. Onun giyim tarzını gayet iyi biliyordum. Rengi ve dokusuna bakılırsa eldiven kesinlikle ona aitti.

Psikolojik mi bilmiyorum ama parfümünün kokusunu duyar gibi oldum. Neden yine buraya gelmişti ki?

Eğilip, titreyen parmaklarımla eldiveni elime aldığım anda kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Birkaç saniye boş gözlerle elimde tuttuğum kumaşa baktım ardından büyük bir rahatlama hissettim. Bu, sokak satıcılarından alınmış, ucuz, kalitesiz bir eldivendi. Apartmanda yaşayan birine ait olmalıydı. Derin bir nefes alıp, düşüren kişinin gelip alabilmesi için eldiveni bulduğum yere bıraktım.

Dairemin kapısını açıp içeri girdiğimde bir an durup, etrafa göz gezdirdim. Her şey bıraktığım gibi duruyordu ve Leo, her zamanki gibi beni karşılamaya geldi. Herhangi bir gariplik olmasına rağmen normalde yatarken kilitlediğim kapıyı, eve girdiğimde iki kez kilitledim.

Eve karanlık çöktükten sonra geleceğimi bildiğim günlerde gece lambasını Leo için açık bırakırım. Ama bugün gece lambası benim için yeterli olmadı. Eve girer girmez tavan aydınlatmasını, hatta banyonun ışığını da açtım. Banyoda bir an durakladım sonra duş perdesini aralayıp arkasına baktım. Dairenin gözle görünmeyen, kuytu köşelerine bakmadan rahat edemeyeceğimi biliyordum.

Mutfağa doğru giderken, asmaya üşendiğim giysilerimi yığmış olduğum sandalyeye çarptım. Dr. Shields'ın şalı da sandalyenin

üzerindeydi. Şalın ucu, dün giymiş olduğum süveterin altından sarkıyordu. Bakışlarımı bu rahatsız edici görüntüden kaçırdım ve mutfak dolabından aldığım bardağa su doldurup, bir dikişte içtim. Sonra çekmecedен not defterimi çıkardım.

Yatağıma gidip, battaniyenin üzerinde bağdaş kurdum. Not defterinin ilk sayfaları, aylık bütçe yaparken yazmış olduğum rakamlarla doluydu. Becky'nin terapisti Antonia'nın ücretini nasıl ödeyeceğimi düşünerek endişelendiğim, ağır makyaj valizimi çekiştirerek, gitmek zorunda olduğum BeautyBuzz randevularımın birbirine yakın yerlerde olmaları için dua ettiğim günlerin üzerinden sadece altı ay geçtiğine inanmıyorum. O dönem hayatımın ne kadar huzurlu, sorunlarımın ne kadar sıradan olduğunu şimdi anlıyorum. Sonra o gün geldi... Anlık bir kararla Taylor'ın telefonunu alıp Ben'in mesajını yeniden dinledim. O karar, o on saniye, hayatımı tamamen değiştirdi.

Bundan böyle anlık kararlar vermemeye, dürtüsel davranmamaya kararlıyım.

Boş bir sayfa açtım ve ortasından aşağıya dik bir çizgi çektim. Bir tarafa Dr. Shields, diğer tarafa Thomas yazdım. Sonra isimlerinin altına, onlar hakkında bildiklerimi yazmaya başladım.

Dr. Lydia Shields: 37 yaşında. West Village'da yaşıyor. New York Üniversitesi'nde profesör. Midtown'da bir psikiyatri kliniği var. Araştırmacı, basılmış kitabı olan bir yazar. Tasarımcılardan satın alınan giysiler giyiyor, pahalı zevkleri var. Önceki asistanı Ben Quick. Thomas'la evli. Yazdığım son cümlemin altını iki kez çizdim.

Daha sonra doğruluğundan emin olmadığım bilgileri de ekleyip, yanlarına soru işareti koydum. *Nüfuz sahibi, varlıklı bir baba? Hastalarının dosyaları? Denek 5'in hikâyesi?*

Sonra sayfadaki son derece yüzeysel, yetersiz bilgileri bir kez daha okudum. Benim en gizli sırlarımı bilen kadın hakkında bildiklerimin bu derece kısıtlı olması gerçekten rahatsız edici.

Sonra Thomas'm adını yazdığım bölüme geçtim. Dizüstü bilgisayarımla alıp, arama motoruna Thomas Shields yazdım ama karşıma çıkan Thomas Shieldsların hiçbiri beklediğim kişi değildi.

Belki de Dr. Shields, hâlâ babasının soyadını taşıyordu.

Thomas'la karşılaşmalarımızda edindiğim birkaç bilgi kırıntısını kâğıda dökmeye başladım. İşe, barda öğrendiklerimle başladım. *Motosiklet kullanıyor. The Beatles'ın "Come Together" adlı şarkısının sözlerini ezbere biliyor. IPA fıçı bira içiyor. Sonra evimde yakaladığım ipuçlarıyla devam ettim. Köpekleri seviyor. Biçimli bir vücudu var. Kas yırttığı ameliyatı sebebiyle omzunda bir dikiş izi var.*

Bir süre düşünüp, yazmaya devam ettim. *Ted'in Yeri'nde en sevdiği kafe. Orada her Pazar New York Times okuyor. Tenis oynuyor, spora gidiyor. Gözlük kullanıyor. Dr. Shields'la evli. Yine son cümlemin altını iki kere çizdim.*

Yazmaya doğruluğundan emin olmadığım bilgilerle devam ettim. *Otuzlarının sonlarında? Mesleği? Yaşadığı yer?*

Thomas hakkında bildiklerim, Dr. Shields hakkında bildiklerimden bile daha az ama bu bilgilerle yetinmeye hiç niyetim yok.

Onlarla bağlantılı olduğunu bildiğim sadece iki kişi var. İlki, Ben ki benimle daha fazla konuşmak istemediğini net bir şekilde belirtti.

İkincisinin ise ne yazık ki benimle konuşma şansı yok.

Denek 5. Denek 5 kim?

Yataktan kalkıp, stüdyo dairemde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Central Park'ta buluştuğumuz gün Thomas'ın Denek 5 hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım.

Gençti ve yalnızdı. Lydia, ona hediyeler verdi. Babasıyla yakın bir ilişkisi yoktu. Burası onun kendini öldürdüğü yer.

Tekrar yatağıma oturup, bilgisayarımı açtım. Arama motoruna West Village Serası, intihar ve haziran ayı anahtar kelimelerini yazdığımda karşıma New York Post'ta yayınlanmış iki paragraflık bir haber çıktı. Bu haber, Thomas'ın en azından bir konuda doğru söylediğini kanıtlıyordu. West Village serasında, haziran ayında genç bir kadın ölü olarak bulunmuştu. Ceset, ay ışığında yürüyüşe çıkmış olan bir çift tarafından bulunmuştu. Çift, önce genç kadının uyuduğunu düşünmüştü.

Haber, Denek 5'in gerçek adını öğrenmemi sağladı. *Katherine April Voss*.

Gözlerimi kapatıp, bu ismi birkaç kez tekrar ettim.

Sadece yirmi üç yaşındaydı ve April adını kullanıyordu. Haberde anne ve babasının ve yaşça ondan çok daha büyük olan üvey kardeşlerinin kimlik bilgilerinin yanı sıra birkaç önemsiz detaydan bahsediliyordu.

Edindiğim bilgiler kısıtlıydı ama April'in hayatı ve bu hayatın nasıl ve nerede Dr. Shields ile kesiştiği konusunda yapacağım araştırma için yeterliydi.

Şakaklarımı ovuşturarak bir sonraki adımımı düşündüm. Başımda rahatsız edici bir ağrı başlamıştı. Belki bunun nedeni bugün doğru dürüst yemek yememiş olmamdı ama midem sanki düğümlenmişti. Ağzıma bir lokma bile atamayacak durumdaydım.

Başımdaki ağrıyı hafifletmek için bir ağrı kesici aldıktan sonra işime odaklandım. Bilgi edinmek konusunda çok istekli olsam da henüz April'in acılı ailesine ulaşmak için erken olduğuna karar verdim. Önce onun hakkında ipuçları bulabileceğim daha kolay yolları denemeliydim. April da, yirmili yaşlardaki tüm gençler gibi aktif bir sosyal medya kullanıcısı olmalıydı.

Instagram hesabına ulaşmam bir dakikamı bile almadı. Bu, herkese açık bir hesaptı.

Tıpkı Dr. Shields'ı ilk olarak internette araştırdığımda yaptığım gibi ekranda beliren fotoğrafları açmadan önce birkaç dakika durdum. Sanki aynı şeyi bir kez daha yaşıyor gibiydim.

Ne göreceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geri dönüşü olmayacak bir eşikten geçmek üzere olduğumu hissediyordum.

Sonunda cesaretimi toplayarak ekrandaki minik kare şeklindeki fotoğrafların ilkinde tıkladım. Bu, April'in en son paylaştığı fotoğraftı. Fotoğraf, 2 Haziran tarihinde, ölümünden altı gün önce paylaşılmıştı.

Fotoğrafta April, bir kız arkadaşıyla margarita kadehlerini tokuşturuyor ve gayet mutlu görünüyordu. Bu, benim de Lizzie'yle çektirebileceğim, her genç kadının çektirebileceği türden sıradan

bir fotoğraftı. Yaklaşık bir hafta sonra yaşanan facia hakkında en ufak bir ipucu vermeyecek kadar sıradandı. April, fotoğrafın altına, “@fab24 ile... Sıkı dostlar eğleniyor!” yazmıştı. Fotoğrafın altına on kişi yorum atmıştı. “Harika görünüyorsunuz. Bayıldım. Muhteşemsiniz!” gibi sıradan yorumlardı.

April’in yüz hatlarını incelemeye başladım. Dr. Shields’ın bir sayı vererek kimliksizleştirdiği kız, ekranda karşımdaydı. Uzun, kahverengi düz saçlı, beyaz tenli bir kızdı. Zayıftı, hatta çok zayıftı. Kahverengi gözleri, ince uzun yüzünde, fazlasıyla büyük görünüyordu.

Not defterimde yeni bir sayfa açtım ve başa *April* yazıp, altına @fab24 / *En yakın arkadaşı*, diye ekledim.

Daha sonra bir peçetenin üzerindeki restoran logosu veya fotoğraflarda birkaç kez görünen kişiler gibi ipuçlarını yakalamak için paylaştığı fotoğrafları birer birer inceledim.

On beşinci fotoğrafa geldiğimde artık April’in siyah deri ceket giyip, gümüş halka küpeler taktığını öğrenmiştim. Tıpkı benim gibi... Ayrıca tıpkı benim gibi köpekleri ve kurabiye yemeyi seviyordu.

Tekrar April ve Fab 24’ün olduğu ilk fotoğrafa döndüm. Bu benim hayal ürünüm değildi. April mutlu görünüyordu, gerçekten mutluydu. Sonra gözüme, sandalyesinin arkasına asılmış olan kahverengi kaşmir şal ilişti.

Korkudan büyümüş gözlerle şala bakarken, koridordan gelen ayak seslerini duyarak irkildim. Nefes bile alamıyordum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Ayak sesleri, her saniye benim daireme doğru yaklaşıyordu.

Nefesimi tutarak kapının çalınmasını bekledim ama kapı çalınmadı. Bunun yerine bir hışırtı duyuldu.

Ses çıkarmamaya özen göstererek yataktan kalktım. Çoraplarımın zeminde ses çıkarmamasını umarak parmak uçlarıma basarak kapıya gittim.

Kapının gözünden dışarı bakmam gerekiyordu. Yavaşça yüzümü göze yaklaştırmıştım ki deliğin ardında Dr. Shields'ın delici mavi gözlerini görme korkusuyla bir anda geri çekildim.

Bunu yapamazdım. Nefesim öyle sıklaşmıştı ki, kapının ardında her kim varsa nefes alıp verişimi duyduğundan emindim.

Cesaretimi toplayıp kulağımı kapıya dayarken vücuduma yayılan adrenalin nedeniyle tir tir titriyordum. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu.

Eğer kapının önündeyse, ben istediğini yapmadan oradan ayrılmayacağını biliyordum. Aylar önce sorularına bilgisayardan cevap verdiğim dönemde beni izlediği gibi şimdi de dairemin içini izlediğini hissediyordum.

Bakmam gerek, burada böyle işkence çekmek çözüm değil. Oradaysa en azından buna hazırlıklı olurum.

Kendimi zorlayarak gözümü deliğe yaklaştırdım. Kapının önünde kimse yoktu.

Kimsenin olmaması, en az orada birinin olması kadar sarsıcı bir etki yarattı. Nefes nefese birkaç adım geri çekildim. Tanrım, aklımı mı kaçıyorum? Dr. Shields ve Thomas, bu gece birlikte yemek yiyorlar. Onları gözlerimle gördüm. En azından bunun gerçek olduğundan eminim.

Leo'nun kesik kesik havlaması, beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. Köpek, bana şaşkın bakışlarla bakıyordu.

İşaret parmağımı dudaklarıma götürüp, susmasını işaret ettim.

Parmak uçlarıma basarak pencereye yürüdüm. Jaluzinin bir çitasını aralayarak aşağıya, caddeye baktım. Taksiye binen birkaç kadın ve köpeğini gezdiren bir adamdan başka kimse yoktu. Ters görünen bir şey göremedim.

Biraz rahatlayarak, bacaklarımin arasında dönüp duran Leo'yu kucağıma aldım ve yatağa yatırdım.

Aslında onu yürüyüşe çıkarmam gerekiyor. Geceleri onu çıkarırken ya da geç saatte eve dönerken hiç korku duymam. Ama bu gece karanlık köşelerinde neyin saklı olduğunu bilmediğim

merdivenlerden inmek ve indiğim zaman kiminle karşılaşacağımı bilemediğim caddeye çıkma fikri beni korkutuyor.

Dr. Shields, nerede yaşadığımı biliyor. Aileme nasıl ulaşabileceğini de biliyor. Hatta belki benim hakkımda hayal bile edemeyeceğim başka şeyler de biliyor.

Ben haklı. İlk işim dosyamı ele geçirmek olmalı.

April'in fotoğraflarına bakmaya devam ettim. Bir tanesini büyütünce, not defterime bir cadde adı ekledim. Sonra mayıs başında paylaşılmış bir diğer fotoğrafı büyüttüm. Bu fotoğrafta, çıplak gövdesine çiçekli bir pike sarılmış olan bir adam yataкта uyuyordu. Erkek arkadaş olabilir mi?

Fotoğrafın çekildiği aç nedeniyle adamın yüzü görünmüyordu.

Bakışlarımı yattığı yatağın yanındaki komodine çevirdim. Komodinin üzerinde birkaç kitap, bir bilezik ve yarısı dolu bir su bardağı vardı. Kitapların adlarını not defterime yazdım.

Sonra sehpanın üzerindeki bir başka şey dikkatimi çekti. Bir gözlük.

Dünya başıma çökmüş gibi hissettim. Sanki dik bir uçurumun kenarından atlamıştım ve aşağıya doğru yuvarlanıyordum.

Titreyen parmaklarımla, fotoğrafı daha da büyüttüm. Gözlük, kemik çerçeveliydi.

Büyük olasılıkla April'in yatağında uyuyan adamın yüzüne odaklandım.

Hayır, olamaz! Leo'yu alıp kaçmak istiyorum! Ama nereye gideceğim? Annem ve babamın beni anlamasına olanak yok. Lizzie, ailesiyle tatile gitmek üzere şehirden ayrıldı. Noah... Onu daha yeni tanıdım ve bu korkunç olayların içine çekmeye hiç hakkım yok.

Bilgisayarı kapattım. Ama adamın düz burnu ve alnına dökülen saçlarının görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu.

Fotoğraftaki adam Thomas'tı.

BÖLÜM

KIRK DOKUZ

19 Aralık, Çarşamba

Bu akşam evimden ayrılırken çok korkmuş görünüyordun, Jessica. Sana zarar verilmeyeceğini bilmiyor musun? Sana fazlasıyla ihtiyaç duyuluyor.

Kocamla çıkılan akşam yemeğinde yeni bilgi edinilemedi. Thomas, gününü nasıl geçirdiği ve haftanın kalan günlerindeki planları konusundaki soruları kaçamak cevaplarla geçiştirdi. Verdiği cevapların ardından sorduğu sorular, lezzetli bolonez soslu makarna ve ortaya söylediği Brüksel lahanasıyla ilgili yorumların arasında masaya çökecek olası sessizliği önledi.

Thomas, iyi bir tenisçidir. Rakibinin karşı hamlesinin açısını tahmin etmekte oldukça uzmandır. Tahmininin ardından kortta, yerinde manevralar yapmakta da çok başarılıdır.

Ama en başarılı sporcuların bile baskı altında performansları düşer. Böyle zamanlarda hata yaparlar.

Yemek tabakları toplanıp, tatlı olarak lezzetli bir elmalı tart servis edildiğinde Thomas, şakacı bir tavırla bu yıl Noel Baba'nın, Noel ağacının altına nasıl bir hediye bırakmasının istendiğini sordu.

"Her şeyi olan bir kadına hediye seçmek çok zor," diye ekledi.

Şu ana dek Thomas, uyanık bir rakip olduğunu ispatlamıştı ama bu sözleri hiç beklenmedik bir şans yakalanmasını sağladı.

“Aslında aklımda bir şey var. Bu ara şu üç ince halkadan oluşan zarif gümüş yüzüklerden almayı planlıyordum.”

Bu sözleri duyduğunda yüzü, gözle görülür şekilde sertleşti. Bir sessizlik oldu.

“Bahsettiğim yüzükleri biliyor musun?”

Sanki tart kıvrıntıları çok ilgisini çekiyormuş gibi bakışlarını tabağına dikti.

“Aslında... Sanırım bahsettiğin yüzükleri biliyorum.”

“Sence nasıl bir seçim? Onların... güzel olduklarını düşünüyor musun?”

Thomas, başını kaldırdı. Uzanıp elimi tuttu ve sanki öyle bir yüzüğün parmağımda nasıl duracağını düşünüyormuş gibi uzun uzun elime baktı.

Sonra başını iki yana salladı. “Bence sana layık bir hediye olmaz.”

O sırada gelen hesap, Thomas’ı içine düştüğü zor durumdan kurtardı.

Evin kapısında bir kez daha reddedildi. Aslında bu özel bir şey ama sen de kabul etmelisin ki biz artık tanışıklıktan daha öte bir ilişkiye sahibiz, Jessica. Geçen eylül ayındaki ihanetinin ardından Thomas’la fiziksel yakınlık kurulmadı. Evliliğimizin temelleri hâlâ olması gerektiği kadar sağlam olmadığından bu gece de alınan karar uygulandı.

Thomas, üstü kapalı bir şekilde ima edilen bu reddedişi nazikçe kabullendi. Biraz fazla mı nazikti?

Her zaman cinsel arzuları yoğun bir erkektir. Şimdi evlilik hayatında tatmin edilemeyen bu arzular, onu bir kez daha başka bir kadının cazibesine kapılmaya meyilli hale getiriyor.

Thomas’ın ardından kapı kapatılıp, anahtar, yeni takılmış olan kilite iki kez döndürüldükten sonra, ev normal düzenine döndü. Aslında yapılması gereken işler senin gidişinin ardından tamamlanmalıydı ama yoğun bir gün olduğundan bu mümkün olamadı.

Sehpanın üzerindeki gazete alınıp katlanarak çöp kutusuna atıldı. Bulaşık makinesi boşaltıldı. Sonra oturma odası gözden geçirildi. Odada hâlâ cam kâsedeki portakalların kokusu duyuluyordu. Kâse alınıp mutfığa götürüldü ve portakallar çöpe atıldı.

Narenciye hiçbir zaman favorim olmamıştır.

Evin alt katındaki ışıklar söndürülüp, üst kata çıkıldı. Leylak rengi ipek bir gecelik sabahlık takımı seçildi. Göz çevresine serum sürülüp, orta parmakla cilde yedirildikten sonra tüm yüze kuru ciltler için bir gece kremi sürüldü. Yaşlanmak kaçınılmazdır ama doğru ürünlerin kullanılması güzel bir şekilde yaşlanmaya yardımcı olur.

Yatmadan önceki ritüeller tamamlandıktan sonra geriye yapılması gereken tek bir şey kaldı. Yatak odasının yanındaki küçük çalışma odasının masasında duran, üzerindeki etikette *JESSICA FARRIS* yazan şeffaf dosya açıldı.

Annenle babanın ve Becky'nin fotoğrafları bir kez daha incelendi. Yirmi dört saatten daha az bir süre içinde, onları yüzlerce kilometre uzağa götürecek bir uçağa binmiş olacaklar. Aranızdaki mesafe daha da artınca onların yokluğunu daha mı fazla hissedeceksin, Jessica?

İçinde titizlikle tutulmuş notlar olan sarı kapaklı not defterinde boş bir sayfa açıldı ve *Montblanc* marka, babamın hediyesi dolmakalem alındı. Boş sayfanın başına tarih atıldı. 19 Aralık, Çarşamba. Altına Thomas'la yenen akşam yemeğinin detayları yazılmaya başlandı. Özellikle üç halkadan oluşan gümüş yüzük istendiğinde verdiği tepkiler üzerinde önemle duruldu.

Dosyan kapatıldı ve çalışma masasında duran bir diğer deneye ait dosyanın üzerine kondu. Bir süredir bu iki dosya diğer deneklerin dosyalarından ayrı yerde tutuluyor. Evin giriş kapısının kilidinin değiştirilmesinden ve yeni bir sürgü takılmasından sonra, birkaç gün önce eve getirildiler.

Senin dosyanın altındaki dosyanın üzerine yapıştırılmış etikette *KATHERINE APRIL VOSS* yazıyor.

BÖLÜM ELLİ

20 Aralık, Perşembe

Dr. Shields'ı gördüğümde mümkün olduğunca dürüst olmam gerektiğine karar verdim. Bu kararı, sadece yaşananların ne kadarını bildiğini bilmediğimden değil aynı zamanda neler yapabileceğini de kestiremediğimden aldım.

Dün gece gözüme uyku girmedi. Binanın giriş kapısı her açıldığında, merdivenlerde ve koridorda her ayak sesi duyuşumda korkudan soğuk terler dökerek, dairemin kilidinde dönecek anahtarın sesini duymayı bekledim.

Kendime, Dr. Shields ve Thomas'ın dairemin anahtarını ele geçirmelerinin mümkün olmadığını söyleyerek sakinleşmeye çalıştım. Bunu başaramayınca gece saat ikide yataktan kalkıp, başucumdaki sehpayı kapının arkasına dayadım ve çantamdaki göz yaşartıcı spreyi yastığımın altına koydum.

Sabah saat yedide Dr. Shields'dan gelen, beni evine davet ettiğini bildirdiği mesajı, hemen cevapladım. *Tamam*. Ona karşı koymak anlamsız ve daha da önemlisi onu kızdırmaktan çekiniyorum.

Eğer kısıldığım kapandan kurtulma şansım yoksa bu durumu kabullenip, bu şartlarda kendimi nasıl koruyabileceğime odaklanmak daha akıllıca.

Sabah duşumu alırken uzun süre sıcak suyun altında durup bir plan yaptım. Ona anlatacaklarıma nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum ama bu şekilde devam etmem mümkün değil.

Yoğun bir iş gününün ardından akşam yedi buçukta onun evine vardım. Bugünkü bütün müşterilerim katılacakları Noel partilerine hazırlanıyorlardı ve hepsi de çok neşeliydi. Son müşterim olan genç kadın, erkek arkadaşının bu gece evlenme teklif etmesini beklediğinden diğerlerinden daha mutlu ve heyecanlıydı.

Bu mutlu yüzlere makyaj yaparken gözlerimin önünde Thomas ve April'in yataktaki görüntüsü ve aklımda, Dr. Shields'ın evine gittiğimde ona ne söyleyeceğim vardı.

Sanki girişte kapının çalmasını bekliyormuş gibi zili çaldığım anda kapıyı açtı. Ya da belki üst kat penceresinden eve doğru yürüdüğümü görmüş olabilir.

Karşılama sözcüğü olarak sadece, "Jessica," dedi.

Sadece ismimi söyledi.

Sonra kapıyı kilitledi ve paltomu aldı.

Paltomu asarken tam arkasında durdum. Bu nedenle arkasına dönerken bana çarptı.

"Özür dilerim," dedi. Bu anı hatırlaması gerekiyor. Bu, hazırladığım öykünün inandırıcılığı için atılan bir yem.

Mutfağa doğru giderken, "Maden suyu ister misin?" diye sordu. "Ya da bir kadeh şarap?"

"Benim için fark etmez. Siz ne içiyorsanız ondan içebilirim." Sesimde minnettarlık ifade eden bir ton olmasına özen gösterdim.

"Bir şişe *Chablis* açmıştım," dedi. "Ama istersen *Sancerre* de var."

İki şarap arasındaki farkı bilmediğimi söylemeden, "*Chablis* uygundur," dedim. "Zaten sadece birkaç yudum alacağım. Zihnimin bulanmaması gerekiyor."

Dr. Shields, iki kristal kadehe şarap doldururken ben de dikkatle etrafa baktım. Thomas'ın orada olduğuna dair hiçbir iz yoktu ama dün gece onları gördükten sonra onun bizi duyabilecek bir yerde gizlenmiş olması olasılığı beni endişelendiriyordu.

Şarabımdan bir yudum alıp, hemen konuya girdim. "Size bir şey anlatmam gerek."

Dönüp bana baktı. Gerginliğimin farkında olduğunu biliyordum. Bunu fark etmemek mümkün değildi. En azından gerginmişim gibi davranmak zorunda değildim.

Oturmam için eliyle tabureyi işaret etti ve kendisi de yanıma oturdu. Yüz yüze ve her zamankinden çok daha yakın oturduk. Taburemi birkaç santim geriye çektim. Böylece tüm alanı görebiliyordum. Ben görmeden kimse gizlice içeri girip söylediklerimi dinleyemezdi.

Dr. Shields'a baktığımda, mavi gözlerinin altında mora çalan mavi renkte halkalar olduğunu gördüm. O da benim gibi uyumamış olmalı.

"Anlat, Jessica. Şimdiye kadar bana her şeyi anlatabileceğini öğrendiğini düşünüyorum."

Şarap kadehini dudaklarına götürdüğünde elinin belli belirsiz titrediğini fark ettim. O da kendine hakim olmaya çalışıyordu.

"Size karşı tam anlamıyla dürüst davranmadım."

Yutkundum. Yorum yapmadan benim sözlerime devam etmemi bekledi.

"Kafeteryadaki adam..." dedim. Gözlerini kıstı. Sözlerime devam etmeden önce doğru sözcükleri bulmak için birkaç saniye düşündüm. "Bana cevap olarak yazdığı mesajda, benimle buluşmak istediğini söylemişti. Gün ve saati benim belirlememi istemişti."

Dr. Shields, donmuş gibi hiç kıpırdamadan bana baktı.

Kocasına hediye aldığı kartal biblosu gibi Murano camından bir bibloya dönüşmüş gibiydi. Kocasına, Thomas'a.

"Bu mesajı cevap vermedim," diye sözlerime devam ettim ve sustum.

Artık dinleme sırası bana gelmişti. Şarabımdan bir yudum almak bahanesiyle gözlerimi, gözlerinden kaçırdım.

Sonunda Dr. Shields, sessizliği bozarak buz gibi bir sesle, "Neden cevap vermedin?" diye sordu.

Başımı öne eğerek, "Thomas'ın kocanız olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duyacağımdan endişelendim.

Derin bir nefes aldım.

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Böyle düşünmenin nedeni ne?"

Doğru yolda olup olmadığımdan emin değildim. Bu itirazımla bir mayın tarlasına girmiş olduğumu biliyordum ama Dr. Shields'ın Thomas'la yaşadıklarımız hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyordum. Bu nedenle en azından gerçeğin bir kısmını açık etme riskini almak zorundaydım.

"Ted'in Yeri'nde onu bulduğumda, daha önce karşılaşmış olduğumuzu fark ettim." Hikâyenin zorlu kısmına gelmiştim. "Müzeye gittiğim gün onu görmüştüm. Size daha önce müzeye girmek üzereyken yaşlı bir kadına bir araba çarptığını ve kaza yerinde bir kalabalık toplandığını söylemiştim. Hatta sanırım bu olayın testin bir parçası olduğundan şüphelendiğimi de söylemiştim. Bu şüphem nedeniyle etrafı çok dikkatli incelediğimden onu gördüğümü hatırlıyorum. Ama onun beni fark ettiğini hiç sanmıyorum."

Dr. Shields, cevap vermedi. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadığından sözlerimin üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu anlayamadım.

"Motosiklet fotoğrafları konusunda bana yardımcı olan adamdan size bahsetmiştim ve konuşmanın devamında siz onun sarı saçlı olduğunu söylemişsiniz. Bu, aklımın karışmasına neden oldu. O zaman bu sözünüzü kalabalığın arasında fark ettiğim sarı saçlı adamla bağdaştırmamıştım. Ama sonra onu... Thomas'ı kafeteryada görünce..."

Dr. Shields, "Ve bu sıradan rastlantılar seni bu sonuca götürdü, öyle mi?" diye sözümü kesti.

Başımı iki yana salladım. Sabah, şimdi söyleyeceklerimin provasını yaparken bana oldukça inandırıcı gelmişti ama şimdi onun gözlerinin içine bakarken bundan o kadar da emin olamıyordum. "Girişteki dolapta gördüğüm ince ceketler... Oldukça

büyük beden. Bunların iri ve uzun boylu bir adama ait olması gerek... Yani oturma odanızdaki fotoğrafta gördüğüm adamdan farklı birine. Geçen gelişimde ceketler dikkatimi çekmişti ve bu akşam da siz paltomu asarken tekrar baktım."

"İyi bir dedektif olabilirsiniz, Jessica." Parmağını, kadehinde beliren buğunun üzerinde dolaştırdı. Sonra kadehi dudaklarına götürüp, bir yudum aldı. "Bütün bunları kendi başına mı keşfettin?"

"Bir bakıma öyle denebilir." Bana inanıp inanmadığından emin olamadığımdan daha önce tasarladığım hikâyeyeyle devam ettim. "Geçen akşam Lizzie, sahne arkasında çalıştığı bir tiyatro oyununda, yanlışlıkla aktöre çok büyük gelen bir kostüm ısmarlandığını söyleyince bir anda aklıma, vestiyerinizde asılı olan büyük beden ceketler geldi."

Dr. Shields, bir anda bana doğru eğilince irkildim ama gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

Birkaç saniye sonra hiçbir şey söylemeden yerinden kalktı. Tezgâhın üzerinde duran şarap şişesini aldı ve buzdolabına doğru yürümeye başladı. Buzdolabının kapısını açtığı anda, içinde sadece beş altı şişe maden suyu ve bir karton yumurta olduğunu gördüm. Daha önce hiç bu kadar boş bir buzdolabı görmemiştim.

"Lizzie'den bahsetmişken, sizden çıkınca bir içki içmek için onunla buluşacağım," diye sözlerime devam ettim. "Bu yakınlarda gidebileceğimiz güzel bir yer önerebilir misiniz? Hemen ona mesaj atıp, yarım saate orada olacağımı bildiririm."

Bu da çantama koyduğum göz yaşartıcı sprey ve etrafımı dikkatle gözlemem dışında aldığım bir diğer güvenlik önlemiydi.

Dr. Shields, buzdolabının kapağını kapattı. Ama yanıma gelmek yerine orada öylece durup, gözlerini bana dikti.

"Demek Lizzie hâlâ şehirde, öyle mi?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Lizzie, dün ailesiyle buluşmak üzere şehirden ayrılmıştı ama Dr. Shields, bunu nasıl bilebilirdi? Sonra aklıma eğer aileme ulaşabiliyorsa, Lizzie'ye de ulaşabileceği geldi.

Ayrıca belki de ona Lizzie'nin tatil planlarından söz eden bendim. Bundan bahsedip bahsetmediğimi hiç hatırlamıyordum. Aramızda tüm söylenenleri not alan Dr. Shields idi, ben değildim.

Kekelemeye başladım. "Aslında... Yani gitmiş olacaktı... Ama sonra bir işi çıktı. Bu nedenle tatil planını bir iki gün erteledi."

Dr. Shields, tezgâhın karşısında durmuş, adeta içimi okuyan bakışlarını bir an bile benden ayırmadan bana bakıyordu.

Daha fazla bu gözlerle bakmaya dayanamadığımdan başımı çevirdim ve arkama baktım. Arkamda, tuvaletin kapısı vardı. Bana fiziksel bir saldırıda bulunması durumunda buraya kaçıp kapıyı kilitlemeyi planladım.

Ama bunu yapacak cesaretim ve gücüm yoktu. Bu nedenle gözlerimi tekrar ona doğru çevirdim ve mutfağın parlak tezgâhını incelemeye başladım. Gri granit tezgâhın üzerinde paslanmaz çelik mutfak aksesuarları ve... Dr. Shields'ın lavabonun yanına bıraktığı tirbuşon vardı.

Sonunda sessizliği bozarak tane tane, "Bana karşı dürüst olmana sevindim, Jessica," dedi. "Şimdi ben de aynısını yapacağım. Haklısın, Thomas benim kocam. Fotoğrafta gördüğün adam üniversitedeki danışmanımdı."

Derin bir nefes aldım. En azından Thomas'ın söylediklerinin bir kısmının ve iç sesimin doğru olduğunu anlamıştım.

"Yedi yıl önce evlendik." diye sözlerine devam etti. "Aynı binada çalışıyorduk. Karşılaşmamız bu şekilde oldu. O da bir psikiyatrist."

Onu konuşmaya teşvik etmeyi umarak, "Hmm..." diye mırıldandım.

"Neden senin onunla görüşmeni istediğimi merak ediyor olmalısın."

Bu kez sessiz kalan ben oldum. Onun anlatmaktan vazgeçmesine neden olabilecek bir şey söylemekten endişe ediyordum.

"Beni aldattı," dedi. Gözlerine dolan yaşları gördüğüme yemin edebileceğim sırada parıltı kayboldu ve bunun ışık oyunu

olabileceğini düşündüm. "Bir kez aldattı. Ama olayın detayları, son derece büyük acı duymama neden oldu. Bir daha yapmaya-
cağına söz verdi. Ona inanmak istiyorum."

O kadar içten ve duygusal bir sesle konuşuyordu ki sonunda bana her şeyi itiraf edeceğini düşünmeye başladım.

Aklıma April'in yatağında, üzerinde çiçekli bir pike olan çıplak Thomas'ın görüntüsü geldi. Acaba Dr. Shields de bu fotoğrafı görmüş müydü? Eğer gördüyse bu gerçekten çok acı verici olmalıydı. Eğer Thomas'la benim yaşadıklarımızı öğrenecek olsa acısı çok daha büyüdü.

İçimde ona karşı bir acıma hissettim ama sonra hemen toparlandım. Onun karşısında asla duygularıma kapılmamam gerekiyordu.

"Sana pek çok soru sordum ama bu onlardan biri değildi," diye sözlerine devam etti. "Hiç gerçekten âşık oldun mu, Jessica?"

"Hayır, sanmıyorum," dedim.

"Âşık olsan bilirdin zaten. İnsana kendini dünyanın zirvesine çıkmış gibi hissettiren mutluluk, sevdiğini kaybeden kişinin yaşadığı acı ile doğru orantılıdır."

İlk defa bu kadar duygusal bir ses tonuyla konuşuyordu. O an karşımda duygularının esiri olmuş, kırılgan, hatta belki acınası bir kadın duruyordu.

Ona, onun tarafında olduğumu hissettirmek, destek vermek istedim. Evet, ben de kocasıyla beraber olmuştum ama Thomas'ı evime götürdüğümde onun kocası olduğunu bilmiyordum. Yine de bunu öğrenmemesi gerekiyordu. Eğer öğrenecek olursa bana neler yapabileceğini bilemezdim.

Aklıma, hayatının son anlarını West Village'daki bir bankta geçiren Denek 5 geldi. Ölümünün intihar olduğuna karar vermeden önce polis mutlaka detaylı incelemeler yapmış olmalıydı. Acaba gerçekten ölürken yalnız mıydı?

"Çok üzüldüm." Sesim titriyordu. Onun, bunun korkudan değil duyduğum merhametten kaynaklandığını düşünmesini umdum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Dr. Shields'ın dudaklarının köşeleri yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni seçmiş olmamın nedeni bu... Bana... onu hatırlatıyorsun."

Kendime hâkim olamadım ve ani bir hareketle başımı çevirip, arkama baktım. Evin sokak kapısı yaklaşık yirmi metre uzaktaydı ama kilitlenmişti.

"Bir sorun mu var, Jessica?"

İsteksizce tekrar ona doğru döndüm. "Hayır, bir ses duyduğumu sandım."

Kadehimi elime aldım. Amacım içmek değil gerekirse kullanabileceğim kadar ağır olup olmadığına karar vermekti.

"Burada yalnızız. Endişelenmene gerek yok."

Sözleri bitince sonunda tekrar yanıma gelip, taburesine oturdu. Taburesine yerleşirken dizi, benim dizime değdiğinde istemsiz bir şekilde kendimi geri çektim.

"Thomas'ın beraber olduğu o genç kadın..." Aslında bu sözlerin söylenmemesi gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamadım. "Size onu mu hatırlatıyorum?"

Dr. Shields, kolunu uzatıp, incecik parmaklarıyla koluma dokundu. Elinin üzerindeki mor damarlar oldukça belirgindi.

"Büyük bir benzerlik yok ama sende onun havası var," dedi. Gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında, cam kırığına benzeyen ince çizgiler oluştu. "Onun da kahverengi saçları vardı ve senin gibi hayat doluydu."

Eli hâlâ kolumdaydı ve sanki şimdi biraz daha sıkı tutuyordu. *Hayat dolu bir kadın*, diye düşündüm. Kendi hayatına son vermiş olan bir kadın için ne kadar garip bir tanımlama.

Onun ismen April mı diyeceğini yoksa ondan çalışmalarına katılmış olan bir denek olarak mı bahsedeceğini duymak için bekledim.

Gözlerimin içine baktı. Bakışları yine eski, mesafeli ve soğuk bakışlardı. Sanki birkaç dakika önce gördüğüm o yumuşak bakışlı, kocasını geri kazanmak isteyen, sevgi dolu kadın gitmiş yerine

yine o tanıdığım tehlikeli ve kontrol delisi Dr. Shields gelmişti. Sesi yine o duygusuz, profesyonel tona büründü. Sanki soyut bir konu hakkında ders veren bir profesör olmuştu.

“Ama Thomas’ın beraber olduğu kadın, senin kadar genç değildi. Senden on yaş kadar büyüktü. Benim yaşıma yakındı.”

Benden on yaş büyük mü?

Profesyonelce inceleyen, dikkatli bakışları, çok şaşırmış olduğumu anladığını gösteriyordu.

Instagram’daki fotoğraflarını dikkatle incelediğim April’in otuzlu yaşlarında olmasına imkân yoktu. Ayrıca ölümü hakkında okuduğum haberde de yirmi üç yaşında olduğu yazıyordu.

Eğer Dr. Shields, şu anda bana karşı dürüstse bu, Thomas’ın ikinci kez ona ihanet ettiği anlamına geliyordu. Hatta beni de sayarsam üçüncü kez. Bu Thomas, nasıl bir adamdı böyle? Evlilik dışı kaç ilişki yaşamıştı?

Şaşkınlığımı gizlemeyi umarak şarabımdan bir yudum aldım. “Birinin sizi aldatabileceğini hayal bile edemiyorum.”

Başını salladı. “Ama önemli olan bir daha aynı şeyi yapmayacağından emin olmak. Beni anlıyorsun, değil mi?”

Bir süre sessiz kaldı. Sonra, “İşte bu nedenle senden şimdi ona cevap yazmanı istiyorum,” diye sözlerine devam etti.

Şarap kadehimi tezgâha düşündüğümünden çok daha sert bırakmamdan çıkan ses irkilmeme neden oldu.

Dr. Shields’in bakışlarından, bu kazayı profesyonel bakış açısıyla değerlendirdiğini anladım ama yorum yapmadı.

Yaptığım plan bozulmuştu. Beni özgürlüğüme kavuşturacağımı düşündüğüm itirafım, şimdi boynuma sarılan darağacı ipine dönmüştü.

Titreyen parmaklarımla çantamdan telefonumu çıkardım ve benden yazmamı istediği sözcükleri yazmaya başladım. *Yarın akşam buluşalım mı? Deco Bar’da, saat sekizde.*

Gönder tuşuna bastığımdan emin olmak ister gibi gözlerini telefonumdan ayırmadı. Yirmi saniyeden daha az bir süre sonra cevap geldi.

Vücuduma dalga dalga yayılan panikle sarsıldım. Ya suçluyıcı, söylediklerimi yalanlayan bir şey yazmışsa?

Başım dönüyordu. O an tek istediğim başımı tezgâha dayayıp, sonsuza dek öylece kalmaktı. Ama bunu yapma şansım yoktu.

Dr. Shields, sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi bana bakıyordu.

Yutkundum ve toparlanmaya çalıştım.

"Jessica?"

Sesi, sanki çok uzaktan geliyormuş gibi hafif ve belli belirsizdi.

Titreyen elimle telefonu Dr. Shields'a uzattım ve o, Thomas'ın cevabını okudu. *Orada olacağım.*

BÖLÜM ELLİ BİR

Her terapist, gerçeğin değişken olduğunu bilir. Gerçek, kaypak ve güvenilmezdir. Tanımlanmaya direnircesine farklı şekillere dönüşür ve onu bulduğunu düşünen kişinin bakış açısıyla doğru orantılı olarak şekil değiştirir.

Saat yedi otuz altıda şu mesajı yazdın. *Birkaç dakikaya kadar Thomas'la buluşmak üzere çıkacağım. Ona içki ısmarlayayım mı? Davet eden ben olduğuma göre bunun doğru olacağını düşündüm.*

Cevap; *Hayır, o geleneksel erkek tipidir. Bırak, o ısmarlasın.*

Sekizde, Thomas, onu beklediğin barın önüne geldi. Kapıdan içeri girerek gözden kayboldu. Bara doğru yürürken, caddenin karşısındaki de dâhil olmak üzere restoran ve kafeteryalara bakmamıştı.

Sekiz buçuğa doğru

Thomas bardan çıktı. Yalnız olarak.

Köşeye geldiğinde elini cebine sokup telefonunu çıkarırken, diğer eliyle de yoldan geçen taksiyi durdurdu.

“Başka bir şey istemediğinizden emin misiniz, hanımefendi?”

Garsonun gelişi, camdan görünen caddenin manzarasını engelledi. Garson, masadan ayrıldığında Thomas da gözden kaybolmuştu. Bir dakika önce durduğu yerden bir taksi hareket etti.

Bir saniye sonra telefonum çaldı. Ama arayan Thomas değildi, sendin.

Nefes nefese, "Az önce bardan ayrıldı," dedin. "Bu hiç beklemediğim bir şeydi.

Sen sözlerine devam edemeden bir arama geldiğini bildiren sinyal duyuldu. Thomas arıyordu.

Öfke, hayal kırıklığı ve belli belirsiz ümit gibi değişken duyguların yaşandığı bitmek bilmez yirmi iki dakikanın ardından şimdi her şey hızla gerçekleşiyordu.

"Bir saniye bekle lütfen, Jessica. Hatta kal."

Otoriter ses tonu, sevgi dolu ses tonuna dönüştü. "İyi akşamlar."

"Neredesin tatlım?" diye sordu.

Tabak çanak sesleri ve yakın masalarda oturanların konuşma sesleri duyuluyor olabilirdi. Cevabın, kendi sıkıntılarıyla meşgul bir kadının yorucu bir günün ardından rahatlamaya çalıştığı hisini uyandırması çok önemli.

"Kliniğin yakınlarımdayım. Bu hafta market alışverişi yapmadığımdan bir şeyler atıştırıyorum."

Caddenin karşısındaki Deco Bar'ın kapısı açıldı ve kulağına dayamış olduğun telefonunu tutarak dışarı çıktın. Kaldırımında durup, etrafına bakındın.

Thomas, "Ne zaman evde olursun?" diye sordu. Sesi son derece sevecen ve rahattı. "Seni çok özledim ve bu gece görmeyi çok istiyorum."

O ana dek toplanan ipuçları ve buluşmanın kısalığı, Thomas'ın beklenmedik isteğiyle birleştirilince derinlere gömülmüş olan ümidin canlanmasına neden oldu.

Deco Bar ve karşısındaki restoran, evden yirmi dakika uzaklıkta. Ama Thomas'la buluşmadan önce senden bilgi alınması gerek.

"Yemeğim bitmek üzere. Taksiye bindiğimde seni ararım."

Bu sırada sen, kaldırımında durmuş, soğuktan korunmak için kollarını vücuduna sarmış bekliyorsun. Yüzünün ifadesini bu

kadar uzaktan okumak mümkün değil ama beden dilin kararsızlık yaşadığını gösteriyor.

Thomas, "Harika, bekliyorum!" dedi ve aramayı sonlandırdı.

Tekrar seninle olan görüşmeye dönüldü. "Beklettiğim için özür dilerim. Devam et, lütfen."

"Buraya romantik bir buluşma için gelmemiş," dedin. Ses ritmin gayet yavaş. Cevabını düşünecek zamanın oldu. Bu, büyük bir şanssızlık.

"Thomas'ın benimle buluşmak istemesinin nedeni şüpheleri olmasıymış. Müzenin önünde beni gördüğünü söyledi. Daha sonra kafeteryada tekrar görünce bunun rastlantı olmadığını anlamış olması çok doğal. Bana, neden onu takip ettiğimi sordu."

"Sen ne dedin?"

"Bunun sadece bir rastlantı olduğu konusunda ısrar ettim. Bana inanmamış olabilir ama size yürekten bağlı olduğundan yüzde yüz eminim Dr. Shields."

Sonuca varıp bunu dile getirmek senin işin değil. Ama sözlerin kulak arkası edilemeyecek kadar güzel. "Bu sonuca nereden vardın?"

"Size daha önce hiç âşık olmadığımı söyledim ama etrafımda âşık olan pek çok kişi gördüm. Ayrıca Thomas, onu rahatsız etmeyi bırakmamı, harika bir eşi olduğunu söyledi."

Bu gerçek olabilir mi? Tüm o endişe verici işaretler, gece geç saatlerde gelen aramalar, Thomas'ın kliniğine randevusuz olarak giden uzun paltolu kadın, Küba restoranındaki gizemli öğle yemeği, hepsi sadece bir yanlış anlama mı?

Kocam, testi geçti. O, bana karşı dürüst.

Thomas, yine benim.

"Teşekkür ederim, Jessica."

Camın dışında bir kış manzarası var. Sen, siyah deri ceketine sarınmış kaldırımdan aşağıya doğru yürürken, kırmızı atkının uçları, gecenin siyahlığında göz alıyor.

"Başka bir şey konuşmadınız mı?"

"Hayır. Sadece bu çerçevede konuştuk."

"Sana iyi akşamlar. Yakında seni arayacağım."

Masaya üç adet yirmi dolarlık banknot bırakıldı. Çok yüklü bir bahşiş. Duyulan, saklanması zor mutluluğun göstergesi.

Dışarı çıkıp, bir taksi çevrildiğinde telefonum tekrar çaldı.

Yine Thomas arıyor.

"Yemeğin bitti mi?"

İçgüdüsel olarak, "Hayır, henüz bitmedi," cevabı verildi.

"Trafığın çok sıkışık olduğunu söylemek için aradım," dedi.

"Acele etmene gerek yok."

Ses tonu, tehlike çanlarının çalmasına neden oldu. Ama ona hiçbir şey belli edilmeden, "Haber verdiğin için teşekkür ederim." dendi.

Edinilen bilgi hızlı bir şekilde tekrar irdelendi. Deco Bar'da yirmi iki dakika. Romantik bir buluşma için çok kısa ama Thomas'la aranızda geçen anlattığın konuşmalar için çok uzun bir süre.

Yaklaşık iki blok ötedesin ve atkın olmasa bu karanlıkta seçilmen olanaksız. Garip bir şekilde evinin aksi yönüne doğru yürüyorsun. Adımların, sanki gideceğin yerde seni bekleyen şeye bir an önce kavuşmak ister gibi hızlı.

Acele ediyorsun, Jessica. Nereye gidiyorsun?

Thomas'ın gecikeceğini bildirmesi, biraz daha bilgi toplama şansı verdi. Ayrıca soğuk havada bir yürüyüş, zihnin berraklaşmasına yardımcı olur.

Bir blok daha ilerledin. Sonra aniden arkana döndün. Etrafı incelerken başın, hızlı hareketlere bir sağa bir sola dönüyor.

Çökmüş olan karanlık, aramızdaki mesafe ve görünmemek konusunda titiz davranmak, takipçini fark etmene izin vermiyor.

İçin rahatlamış olmalı ki, yürümeye devam ettin.

Birkaç dakika sonra Peachtree Grill adlı küçük bir restorana girdin.

Sen içeri girince camın arkasında seni bekleyen adam, yüzünde bir gülümsemeyle yerinden kalktı. Hemen hemen senin

yaşlarında, koyu renk saçları var. Kırmızı fermuarlı, lacivert bir mont giymiş. Seni karşılamak için kollarını açıp, sana sevgiyle sarıldı. Bir dakika kadar kollarının arasında kaldın.

Sonra restoranın iç kısmına doğru yürüyüp gözden kayboldunuz.

Dürüst olduğunu iddia ediyordun ama daha önce bana bu adamdan hiç bahsetmedin.

Kim bu adam? Senin için ne kadar önemli? Daha da önemlisi ona neler anlattın?

Benden sakladığın daha ne kadar sırrın var, Jessica?

BÖLÜM ELLİ İKİ

21 Aralık, Cuma

Deco Bar'da Thomas'la aramızda geçen konuşma, kelimesi kelimesine Dr. Shields'e anlattığım gibiydi.

Buluşma saatimizden birkaç dakika sonra bara girdi ve arka kısımda oturduğum masaya geldi. Ben, ısmarladığım birayı içiyordum ama o, kendine içki ısmarlamadı. Bar, oldukça kalabalıktı ama diğer müşterilerin hiçbiri bizimle ilgilenmiyordu.

Thomas, "Neden beni takip ediyordun?" diye sorunca, gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

Karşılaşmalarımızın rastlantı olduğu konusunda ısrar ettim. Son derece şüpheli görünüyordu. Bana harika bir kadınla evli olduğunu söyledi ve peşini bırakmamı istedi.

Yan masada oturan iki kadın dönüp bakana kadar aynı konu üzerinde konuştuk. Normalde beni rahatsız edecek olan bu bakışlar, bu gece mutlu etti. Şahitlerimiz olması, iyi bir şeydi. Gözlerim sürekli etrafta dolaşmasına rağmen Dr. Shields'I görmemiş olmam, onun gizlice konuşmamızı dinletmediğinden veya karanlık bir köşede oturup bizi izlemediğinden emin olmamı sağlayamaz.

Thomas'la Deco Bar'daki buluşmamız kısa sürdü. Ama aynı gün daha önceki buluşmamız oldukça uzundu.

Saat akşamüstü dörtte, Deco Bar'da buluşmamızdan birkaç saat önce Thomas ve ben, daha önce buluştuğumuz, sonrasında birlikte evime gittiğimiz O'Malley'nin Birahanesi'nde bir araya gelmiştik. Ama bu buluşmamız ilkinden oldukça farklıydı. Orada ilk buluştuğumuzda onun Dr. Shields'ın kocası olduğunu bilmiyordum.

Konuşacaklarımız, telefonda konuşulamayacak kadar önemli olduğundan, Thomas, bir hastasını iptal etmek zorunda kalmıştı. Dr. Shields'ın organize ettiği buluşmamız öncesinde mutlaka konuşmamız gerekiyordu.

Buluşma mekânına ilk gelen ben oldum. Henüz indirimli içki saati olmadığından içeride sadece birkaç müşteri vardı. Onlardan en uzaktaki masaya oturdum ve sırtımı duvara verdim. Böylece bütün mekânı görebilecektim.

Thomas, içeri girdiğinde beni başıyla selamladı ve bara gidip kendisine bir kadeh viski aldı. Daha masaya oturmadan, hatta paltosunu çıkarmadan viskisinden büyük bir yudum aldı.

"Sana karımın kaçık olduğunu söylemiştim." Yüzünde üzüntülü bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Şimdi seninle buluşmamızı istemesinin nedeni ne olabilir?"

İkimiz de birbirimizden aynı şeyi istiyorduk; bilgi.

"Ona ihanet ettiğini söyledi," dedim. "Bunu bir daha yapıp yapmayacağını öğrenmek için beni kullanıyormuş."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra kalan viskisini bir dikeye bitirdi ve barmenden yenisini istedi. "Ona bizimle ilgili bir şey anlatmadın, değil mi? Bunu asla bilmemesi gerekiyor."

Yeni gelen viski bardağından büyük bir yudum alınca, "Hey, biraz yavaşlamaya ne dersin?" dedim. "Birkaç saat sonra tekrar buluşacağız ve aklımızın başımızda olması gerekiyor."

"Haklısın," dedi ama içkisinden bir yudum daha aldı.

"Ona yatığınızı söylemedim ve söylemeye de hiç niyetim yok." Gözlerini kapatıp, derin bir nefes aldı.

“Baksana, onun kaçık olduğunu ve ondan kurtulmak istediğini söylüyorsun ama onunla beraberken sanki ona âşıkmışsın gibi görünüyorsun. Bu bana çok garip geliyor.”

Gözlerini gözlerime dikip, bir süre sessiz kaldı.

Sonra, “Bunu açıklayamam,” diye mırıldandı. “Ama haklısın, âşıkmışım gibi görünüyorum, rol yapıyorum.”

“Daha önce onu aldattın mı?” Aslında cevabı biliyordum ama onun ağzından duymak istedim.

Kaşlarını çattı. “Bu seni neden ilgilendiriyor?”

“İlgilendiriyor çünkü sizin garip ilişkinizin ortasına saplanıp kaldım.”

Thomas, arkasına baktı sonra bana doğru yaklaşarak alçak sesle, “Bak bu karmaşık bir şey, tamam mı? Küçük bir kaçamağım oldu diyelim,” dedi.

Bir kaçamak mı? Bana karşı tamamen dürüst değildi.

“Karın, onu aldattığın kadının kim olduğunu biliyor mu?”

“Evet... ama o, önemsiz biriydi.”

İçimde kabaran öfkeyi dizginlemek için kendimi zorladım. Masadaki viski bardağını alıp, suratına fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Önemsiz biri, tıpkı benim gibi Dr. Shields’ın çalışmasına katılmış olan bir denekti ve ne yazık ki şimdi ölmüştü.

Yüzümdeki ifadeyi görünce hissettiklerimi anlamış olmalı ki geri adım attı. “Öyle demek istemedim... O, kliniğimden bir blok ötede butiği olan bir kadındı. Bir gecelik bir kaçamaktı.”

Gözlerimi önümde duran bira şişesine diktim. Şişenin etiketinin yarısından çoğu yolunmuştu. Anlaşılan bu kez gerginliğimi bu etiketten çıkarmıştım.

Thomas’ın bahsettiği kişi April değildi. En azından hikâyesi, Dr. Shields’m bu konuda anlattıklarıyla uyuşuyordu.

“Peki, onun nasıl haberi oldu? İtiraf mı ettin?”

Başını iki yana salladı. "Ona yazdığım mesajı, yanlışlıkla Lydia'ya gönderdim. İsimleri aynı harfle başlıyordu. Çok aptalca bir hataydı."

Bu ilginçti ama benim bilmek istediğim kaçamağı bu değildi. Ben, Denek 5'le olan kaçamağıyla ilgileniyordum.

Boşa harcayacak zamanım olmadığını düşünerek doğrudan, "Ya April Voss'la olan ilişkin?" diye sordum.

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra arkasına yaslandı.

Tekrar konuşmaya başladığında yüzü bembeyazdı. "Onu nereden biliyorsun?"

"Bana April'den ilk olarak sen bahsettin," dedim. "West Village'daki geceyi anlatırken ondan Denek 5 olarak bahsetmiştin."

"Lydia, bunu bilmiyor, değil mi?" diye sorarken sesi titriyordu.

Başımı iki yana salladım ve saatin kaç olduğuna baktım. Dr. Shields'ın ayarladığı buluşmaya gitmemize daha saatler vardı.

Viskisinden büyük bir yudum alıp, gözlerimin içine baktı. Gözlerinden, büyük bir korku duyduğunu okuyabiliyordum. "O... o asla, asla April'i öğrenmemeli."

Birkaç dakika önce bizim için de aynı şeyi söylemiş olduğunu düşündüm.

Barın kapısı sert bir şekilde açılıp duvara çarpınca, ikimiz de yerimizden sıçradık. Thomas, başını kapıya doğru çevirdi.

Kapıda, kızıl sakallı, iri yarı bir adam duruyordu. "Özür dilerim."

Thomas, bir şeyler mırıldanarak başını salladı ve tekrar bana döndü. Yüzünde sert bir ifade vardı.

"Bak, Lydia'ya kesinlikle April'dan bahsetmemen gerekiyor. Eğer böyle bir şey yapacak olursan bunun nelere mal olacağını tahmin bile edemezsin."

Sonunda elime Thomas'la ilgili bir koz geçmişti. Bu, tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Ona söylemeyeceğim," dedim.

Bana teşekkür etmeye başladı ama sözünü kestim. "Tabii, sen bana bildiğin her şeyi anlatırsan."

"Ne hakkında?"

"April hakkında."

Bana fazla bir şey anlatmadı. Thomas'la, sahnedeki oyuncuların repliklerini okuduğu gibi bir konuşma yaptığımız günün ikinci buluşmasının ardından Noah ile buluşmaya Peachtree Grill'e doğru giderken, aklımdan bana anlattıklarını geçiriyordum.

Thomas, April'le geçen ilkbaharda sadece bir kez beraber olduklarını söyledi. Bir otelin barında arkadaşıyla buluşmuş. Arkadaşı ayrıldıktan sonra Thomas, hesabı ödemek için beklerken, April karşısındaki sandalyeye oturup, kendini tanıtmış.

Bu, Dr. Shields'ın beni Sussex Otel'i'nin barında Scott'la yaşamak zorunda bıraktığı sahnenin aynısıydı. Söylediklerini duyduğumda içimin ürperdiğini hissettim. Ama Thomas'a karşı üstünlüğümü korumak için bu bilgiyi onunla paylaşmadım.

Thomas'ı test etmek için April'i, Dr. Shields mı yollamıştı? Ve April... Tıpkı benim yaptığım gibi bu konuda ona yalan mı söylemişti? Yoksa gerçek, bundan çok daha karmaşık mıydı?

Thomas, o gece April'in dairesine gittiğini ve gece yarısından az sonra oradan ayrıldığını söyledi. Buluşma şekli dışında yaşananlar, tam olarak bizim yaşadıklarımızdı.

Thomas ısrarla, April ölene kadar onun, karısıyla bir ilgisi olduğundan haberi olmadığını söyledi. O bilmiyor olabilirdi ama April'in, Dr. Shields'ın deneği olduğu gerçeği bütün bunların tesadüf olmadığını kanıtlıyordu.

Peachtree Grill'i uzaktan gördüğümde, gündüz olan buluşmamızda Dr. Shields için yazmış olduğumuz senaryonun bize zaman kazandıracağını düşünüyordum. Thomas'ın ona yürekten bağlı olduğunu söylediğimde bana teşekkür ederken sesindeki rahatlamayı hissetmemek mümkün değildi.

Ama içimden bir ses, bunun uzun sürmeyeceğini söylüyordu.

Dr. Shields'ın insanların ağzından laf alma konusunda, özellikle de en derine gömdükleri sırlarını öğrenme konusunda büyük bir yeteneği vardı. Ben, bunu bizzat yaşayarak öğrenmiştim.

Anlat.

Sanki onun bana anlat diyen sesini duyar gibi oldum. Dürüst bir hareketle arkama dönüp, etrafıma baktım ama onu göremedim.

Bir an önce Noah'a ve onun temsil ettiği normal yaşama kavuşmak için adımlarımı sıklaştırdım.

Sırlar, ikinci kişilerle paylaşıldıklarında sır olmaktan çıkarlar. Her ikisinin de asıl hedefi kendini korumak olan iki insan sırdaş olduklarında, paylaştıkları sırrı er geç açık etmeleri kaçınılmazdır. Ayrıca dikkatli bir gözden kaçmayacak küçük detaylar da tehlike unsuruydu. Ben, Thomas'ın Dr. Shields'ın kocası olduğunu bilmediğim dönemde onunla birbirimize yazdığımız mesajları silmiştim ama Thomas'ın sildiğini hiç sanmıyordum.

Thomas, ihanet eden bir koca ve bir yalancı. Kişiliğinin bu iki yönü, ahlak konusunda takıntılı bir kadınla evli olan bir erkek için kabul edilebilecek özellikler değil.

Ayrıca Thomas, bu evlilikten kurtulmak istediğini söylüyor. Bunu yapmak için beni feda etmeyeceğini kim garanti edebilir?

Geçen yıl ilkbaharda yaşanan üç olay kafamda dönüp duruyor. April, Denek 5 olarak Dr. Shields'ın çalışmasına katıldı. April, Thomas'la yattı ve April öldü.

Şimdi öğrenmem gereken ilk şey, April'i bu çarpık üçgene Dr. Shields'ın mı yoksa Thomas'ın mı dâhil ettiği.

Restorana girmeden önce aklımdan son geçen düşünce ürpermeme neden oldu. April'in ölümünün intihar olduğunu hiç sanmıyorum.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

21 Aralık, Cuma

Thomas, evin kapısının önünde bekliyor.

İlk sözleri, evle Deco Bar arasında trafik sıkışıklığı olmamasının yarattığı endişeyi dağıttı.

Bana sarılıp, şakacı bir ses tonuyla, "Planım alt üst oldu," dedi. Bu sarılma, senin lacivert montlu arkadaşının sarılışı kadar içten değil, Jessica.

"Planım senden önce buraya gelmek ve küveti senin için hazırlayıp şampanya açmaktı," dedi. "Ama anahtarım kapıyı açmadı. Kilidi mi değiştirdin?"

Thomas'ın böyle bir şey söyleyebileceğinin düşünülmüş olması ve karşılığında mantıklı bir açıklama hazırlanmış olması büyük bir şanstı.

"Hay Allah! Sana söylemeyi tamamen unutmuşum. Dur kapıyı açayım."

Paltosunu, senin daha önce fark etmiş olduğun ince ceketlerin yanına astı ve oturma odasına doğru yürüdü.

Şampanya yerine iki kadehe kanyak dolduruldu. Bu gece, zindeleştirici bir içkiye ihtiyaç var.

Kanepeye oturup, eliyle yanına oturmamı işaret ederken, "Gergin görünüyorsun tatlım," dedi. "Bir şey mi oldu?"

Söze başlamanın kolay olmadığını ima edercesine derin bir nefes alındı. "Çalışmama katılan genç kadın..." diye söze başlandı. "Aslında önemli bir şey olduğunu sanmıyorum ama..."

Kadını, zayıf bir tutum takınıldı ve Thomas'ın konuya odaklanması için ona ihtiyaç duyulduğunu düşünmesi sağlandı.

"Ne yaptı?" diye sordu.

"Dediğim gibi önemli bir şey değil. Sadece geçen hafta öğle yemeği için klinikten çıktığımda onu gördüm. Kliniğin karşısında duruyordu. Öylece... bana baktı."

Kanyaktan bir yudum alındı. Thomas, korumacı bir tavırla elimi tuttu. Sonraki cümleler, kararsız, tereddütlü bir tavırla söylenmeli.

"Son zamanlarda tanımadığım numaralardan birkaç cevapsız arama aldım. Sonra... geçen pazar, onu evin dışında gördüm. Ev adresini nasıl ele geçirdiğini hiç bilmiyorum."

Thomas'ın yüzünde ciddi bir ifade var. Belki de taşlar yerine oturdu ve kafa karıştırıcı bir bulmacayı çözmeye yaklaştığını düşünüyor. Ama bulmacayı çözmesi için biraz daha desteğe ihtiyacı var.

"Gizlilik kuralı nedeniyle sana onun hakkında bilgi vermem doğru olmaz. Şunu söyleyebilirim ki daha ilk seanslarımızda... sorunlu biri olduğunu anladım."

Thomas'ın yüzü gerildi. "Sorunlu biri mi? Daha önceki kız gibi mi?"

Baş hareketiyle, sözleri onaylandı.

"Bu, her şeyi açıklıyor," dedi. "Bak seni endişelendirmek istemem ama sanırım ben de onu gördüm. Kahverengi dalgalı saçlı bir kız mı?"

Şimdi müzede ve kafeteryada karşısına çıkman anlamlandırılmaya başladı.

Gözler, yere çevrilerek bakışlardaki zafer hissi saklandı.

Şu anda Thomas'ın aklından, profesyonelliğe aykırı olacağı için dile getirilemeyecek pek çok psikolojik sorun geçiyor olmalı. Hareketler her zaman sözlerden daha etkilidir. Thomas'ın bilinçli karısı, iyi bir neden olmadıkça kilidi değiştirmez.

Thomas'ın sarılışı, karanlıkta karşılaştığımız ilk gece sesinin hissettirdiklerini hissettirdi. Sonunda uzun zamandır özlenen güven duygusu, yeniden yaşanmaya başlandı.

Kararlı bir sesle, "Onun yanına yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim," dedi.

"Yani bizim yanımıza demek istiyorsun, değil mi? Eğer bu kız seni de takip ediyorsa..."

"Sanırım bu gece burada kalmam daha iyi olacak. Hatta bu konuda ısrar ediyorum. Eğer kendini daha rahat hissedeceksen misafir odasında yatabilirim."

Gözlerinde, beklenti dolu bakışlar var. Elim, yanağında gezindi. Thomas'ın vücudu her zaman sıcaktır.

Cevabım, fısıltı şeklinde verildi. "Hayır, seni yanımda istiyorum."

Bu gecenin mimarı sensin. *Onun size yürekten bağlı olduğundan yüzde yüz eminim, Dr. Shields.*

Yaşanan büyük mutluluk senin sayende, Jessica.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

22 Aralık, Cumartesi

Hayatını kurtaracak bilgiyi edinmek için ölmüş bir kızın arkadaşıymış gibi davranmak etik mi?

Duvarlarında hâlâ özlü sözler ve fotoğraflar asılı olan April'in yatak odasında Bayan Voss'un karşısına oturdum. Bir rafta kitaplar sıralanmış ve dolap kulpuna uzun zaman önce gidilen bir partiden kaldığı belli olan kuru bir çiçek buketi asılmış. Oda, sanki April her an geri gelecekmiş gibi korunmuş.

Bayan Voss, kahverengi dar deri bir pantolon ve üzerine beyaz bir kazak giymiş. Voss ailesi, yani Bay Voss ve April'in annesi Jodi ve Bay Voss'un kendisinden yaşça oldukça genç karısı, Central Park manzaralı, lüks bir dairede yaşıyorlar. Sadece April'in yatak odası bile, benim stüdyo dairemden daha büyük.

Bayan Voss, April'in yatağının üzerinde otururken, ben de karşısında, çalışma masasının yeşil deri kaplı sandalyesinde oturuyorum. Konuşurken Bayan Voss'un parmakları sürekli hareket ediyor. Yatak örtüsünün üzerindeki hayali kırışıklıkları düzeltiyor, yıpranmış oyuncak ayının yerini değiştiriyor ve yastıkları yeniden yerleştiriyor.

Bu sabah telefon ettiğimde Bayan Voss'a, April'la üniversite-nin ilk yılında değişim programı kapsamında Londra'ya gittiği-mizde tanıştığımızı söylediğimde beni görmeye çok istekli dav-randı. April'dan beş yaş büyük olduğumu gizlemek için makyaj malzemelerime başvurdum. Pürüzsüz, berrak bir cilt, pembe du-dak parlatıcı ve kahverengi rimel, beni birkaç yaş gençleştirmek için yeterli oldu. Tepeden bir atkuyruğu, kot pantolon ve Con-verse ayakkabılarım da, gerekli etkiyi yaratmama yardımcı oldu.

Ben yatak odasını incelerken Bayan Voss, ikinci kez, "Buraya gelmen çok ince bir davranış," dedi. Buraya gelme nedenimin or-tak noktalardan çok farklılıklar olduğunu ve aslında ipucu bul-mak için geldiğimi düşününce suçluluk duygusu altında ezilmek-ten kendimi alamadım.

Bayan Voss'un, "Onunla yaşadıklarını anlatman gerçekten çok hoşuma gider," diyen sesi, daldığım düşüncelerden uyan-mama neden oldu.

"İzin verirseniz bir düşüneyim..." Alnımda ter damlacıkla-rının biriktiğini hissediyordum.

"Şu anda April'la ilgili bilmediğim bir anı, onu yanımda his-setmemi sağlayacak."

Hiç Londra'da bulunmadım ama April'ın oradayken paylaştığı Instagram fotoğraflarından yola çıkarak, Bayan Voss'u mutlu edecek bir şeyler anlatabilirdim.

Sözler dudaklarımdan sanki profesyonel bir yalancıymışım gibi kolayca döküldü. Dr. Shields'ın testleri bana nasıl rol yapıla-cağını gayet iyi öğretmişti ama midemin düğümlenmesi hissini silmeyi başaramamışlardı. "Buckingham Sarayı'nın kapısında du-ran nöbetçileri güldürmeye çalışırdı."

"Gerçekten mi?" Bayan Voss'un yüzünde bir gülümseme be-lirdi. "Onları güldürmek için neler yapardı?" Kızı hakkında ufa-cık anı kırıntılarının bile Bayan Voss için ne kadar önemli olduğu çok belliydi. Gelecekte yaşanacak anıları olmadığından, geçmişte kalanları mümkün olduğunca toplamaya çalışıyordu.

April'in odasının duvarına asılmış çerçeveli postere baktım. *Kimse dinlemiyormuş gibi şarkı söyle... Hiç kalbin kırılmamış gibi sev... Kimse izlemiyormuş gibi dans et...*

Bayan Voss'un kendini iyi hissetmesini sağlayacak bir detay yakalamaya çalıştım. Eğer zihninde kızını mutlu bir şekilde canlandırmayı başarabilirsem, bunun yaptığım yanılsı dengeleyeceğini düşündüm.

"Çok komik bir şekilde dans ederdi," dedim. "Aslında nöbetçilerin kılı bile kıpırdamazdı ama o, ısrarla dudaklarının ucunun kıvrıldığını gördüğünü söylerdi... Bu, çok güzel bir anı. Onu izlerken gülmekten ölürdüm."

"Gerçekten mi?" Bayan Voss, dikkatle bana baktı. "Aslında April, dans etmekten nefret ederdi. Onu dans ederken hayal edemiyorum."

"Görmeliydiniz. Eminim siz de benim gibi gülmekten ölürdünüz."

Konuşmayı, asıl konuya döndürmeye karar verdim. Buraya gelmemin nedeni uydurma hikâyelerle acılı bir anneyi avutmak değildi.

"Cenaze törenine katılamadığım için çok üzgünüm," dedim. "O dönem California'da yaşıyordum. Buraya daha yeni döndüm."

Bayan Voss, yataktan kalkıp, arkamdaki çalışma masasına doğru yürürken, "Şimdi geldin ya," dedi. "Sana April'in albümünü göstermemi ister misin? Hatta içinde Londra'da yaşadığı dönemden de bazı fotoğraflar var."

Toz pembe kapağı olan fotoğraf albümüne baktım. Üzerinde kabartma bir güvercin işlemesi vardı ve altında *Katherine April Voss* yazıyordu. İsmi altına italik harflerle "*Ve sonunda aldığım aşk, yarattığın aşka eşittir,*" yazılmıştı. Albüm kapağının sağ alt köşesinde April'in doğum ve ölüm tarihi vardı.

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden, "Ne kadar anlamlı bir alıntı," diye mırıldandım.

Bayan Voss, yüzünde üzgün bir ifadeyle başını salladı. "April, ölümünden birkaç ay önce buraya gelmiş ve bana bu cümleyi

duyup duymadığımı sormuştu. Ona duyduğumu, The Beatles'ın "The End" adlı şarkısından bir alıntı olduğunu, eski bir şarkı olduğundan bilemeyebileceğini söylemişim. Sonra şarkıyı telefonuna indirip, birlikte dinlemiştik. Kulaklığın bir ucunu o, diğerini ben takmıştım."

Bayan Voss, eliyle yanaklarından süzülen yaşları sildi. "O... daha sonra aklıma o gün geldi ve albüme bu sözleri yazmanın doğru olacağını düşündüm."

Barda buluştuğumuz gece Thomas'ın aynı grubun "Come Together" adlı şarkısını çaldığını hatırladım. Bu şarkıyı seçtiğine göre sıkı bir The Beatles hayranı olmalıydı. Büyük olasılıkla April'la geçirdikleri gecede de "The End" şarkısını çalmış olmalıydı. Denek 5'le aramızdaki benzerliği düşününce içimin ürperdiğini hissettim ama hemen toparlandım. Bayan Voss, albümün kapağına yazdırdığı sözlerin kızının ölümüyle sonuçlanan bir günah ağıyla bağlantılı olduğunu bilse yıkılırdı.

"O ilkbahar, April'la çok zaman geçirdiniz mi?" Bayan Voss, tekrar yatağa oturmuş, ince parmaklarıyla yastığın püskülünü düzeltiyordu.

Başımı iki yana salladım. "Ne yazık ki, hayır. O dönem, çok kötü bir ilişkim vardı ve tüm arkadaşlarımdan uzaklaşmıştım."

Oltaya gelecek, diye düşündüm.

"Ah siz kızlar!" Bayan Voss, başını salladı. "April'in da erkeklerden yana hiç şansı yoktu. Çok duygusal bir kızdı. Sürekli kalbi kırılırdı."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra sözlerine, "İlgilendiği biri olduğunu hiç bilmiyordum," diye devam etti. "Ama sonra... Sonra bir arkadaşı, olduğunu söyledi."

Nefesimi tutup, sözlerine devam etmesini bekledim ama o, donuk gözlerle duvara bakıyordu.

"Aslında April'in bana bir adamdan bahsettiğini hatırlıyorum," dedim. "Sanırım ondan yaşça büyük biriydi, değil mi?"

Bayan Voss, başını salladı. "Ben de öyle duydum." Ağlamaklı bir sesle, "En kötü kısmı, hiçbir şey bilmemek. Her sabah uyandı-
ğında kendime soruyorum. Neden yaptı bunu?" dedi.

Onun yaşlı gözlerine bakmaya dayanamayarak gözlerimi on-
dan kaçırdım.

"Çok duygusal bir kızdı," diye sözlerine devam etti. Yatağın
üzerindeki oyuncak ayıyı alıp, göğsüne bastırdı. "Terapiye gidi-
yordu."

Soran bakışlarla bana bakınca, April bu bilgiyi benimle pay-
laşmış gibi başımı salladım.

"Uzun yıllardır kendine zarar vermeye kalkmamıştı. En son,
lisede böyle bir delilik yapmıştı. İyileştiğini düşünüyordum. Yeni
bir iş arıyordu... Ama sanırım... bunu planlamış olmalı. Polis,
bir kutu ağrı kesici içtiğini söyledi. O ilaçları nereden bulduğunu
hiç bilmiyorum." Bayan Voss, elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırdı.

Demek polis kızın ölümünü incelemiş, diye düşündüm. April'm
daha önce de intihara teşebbüs etmiş olması, bana olayın intihar
olabileceğini düşündürdü. Bu düşünce kendimi güvende hisset-
memi sağladı ama yerine oturmayan bir şeyler olduğu gerçeği
içimi bir kurt gibi kemirmeye devam ediyordu.

Bayan Voss, başını kaldırıp, kızarmış gözleriyle bana baktı.
"Onu son zamanlarında pek sık görmediğini biliyorum ama ko-
nuştüğunuzda mutlu olduğunu düşünmedin mi?" Sesinde öyle
büyük bir çaresizlik vardı ki onun için üzölmekten kendimi ala-
madım. April konusunda konuşacak kimsesi yoktu sanırım. Tho-
mas, April'in babasıyla yakın olmadığını söylemişti. Arkadaşları
da onu unutmuş, hayatlarına devam ediyor olmalıydılar.

"Evet, mutlu gibiydi," diye mırıldandım. O anda gözyaşla-
rına boğölmama ve odadan kaçıp gitmeme engel olan tek şey,
edineceğim bilginin Bayan Voss için de bazı cevaplar sağlayabi-
leceğini düşünmemdi.

Bayan Voss, "Bir psikiyatriste gittiğini söylediğinde çok şaşır-
mıştım," dedi. "Gittiği psikiyatrist, cenazesine geldi ve kendini
bize tanıttı. Çok güzel ve çok nazik bir kadındı."

Kalbim, yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Bahsettiği psikiyatristin kim olduğundan hiç şüphem yoktu.

Sesimin normal çıkmasına özen göstererek, "Onunla son zamanlarda hiç görüştünüz mü?" diye sordum.

Başını salladı. "Sonbaharda gördüm onu. 2 Ekim, April'in doğum günüdür. O... o olaydan sonra benim için yılın en zor günü... Yirmi dört olacaktı."

Oyuncak ayıyı, dikkatle yastıkların ortasına koydu. "Doğum günlerinde hep buluşur, anne kız günü yapardık. Geçen yıl, şu garip açık mavi ojelerden sürmüştü, ben de ona Paskalya yumurtası gibi göründüğünü söylemiştim." Başını iki yana salladı. "Böyle saçma bir şey yüzünden tartıştığımıza inanamıyorum."

"April'in doğum gününde psikiyatriste mi gittiniz?" diye sordum.

"Kliniğinde buluştuk. Daha önce de April, dönem dönem terapiye giderdi ama bundan haberimiz olurdu. Ödemesini biz yapardık. Ama bu kez farklıydı, bir ödeme yapmıyordu. Doktora gidip April'la ne konuştuklarını sordum."

"Peki Dr. Shields, size ne konuştuklarını anlattı mı?"

Cümlem bittiği anda yaptığım büyük hatayı fark ettim. Nefesimi tutup, Bayan Voss'un bana terapistin adını nereden bildiğimi sormasını bekledim.

Bunu nasıl açıklayabilirdim? April'in bana aylar önce bu ismi söylediğini ve benim hâlâ hatırlıyor olduğumu söylemem hiç inandırıcı olmazdı. Ayrıca birkaç dakika önce April'la bağlantımızın koptuğunu söylemiştim. Bayan Voss, buna asla inanmazdı.

Benim bir sahtekâr olduğumu anlayacaktı. Öfkelenenecekti ve buna yerden göğse kadar hakkı vardı. Nasıl bir insan ölmüş bir kızın arkadaşı olduğunu iddia ederek annesine giderdi ki?

Bayan Voss'un ağzımdan kaçırığım şeyi fark etmediğini anladığımda rahat bir nefes aldım.

Yavaşça başını salladı. "Ona April'la yaptığı terapi seanslarında tuttuğu notları görüp göremeyeceğimi sordum. O notlarda

bir şey bulabileceğimi düşündüm. April'in bunu neden yaptığını gösterecek bir şey..."

Dr. Shields, çok dikkatli ve titiz biriydi. April'i ilk gördüğü günden son güne kadar çok detaylı not tuttuğuna hiç şüphem yoktu. Bu notlar, onun veya Thomas'ın kızın ölümüne neden olduğunun kanıtı olabilirdi. Eğer Thomas'la ilişkisini başlatan kişi Dr. Shields ise, o düşündüğümde bile daha tehlikeli biriydi.

"Size tuttuğu notları gösterdi mi?" diye sordum.

Sanırım bu ısrarcı tutumum Bayan Voss'u rahatsız etmiş olacak ki bir an bana soru sorar gibi baktı ama sözlerine devam etti.

"Hayır. Uzanıp elimi tuttu ve bir kez daha, kaybım için çok üzgün olduğunu söyledi. Acı çekmemin doğal olduğunu ama sorularımın cevapsız kalacağını kabullenmemin iyileşme sürecini hızlandıracağını söyledi. Çok ısrar ettim ama notları benimle paylaşmayı kabul etmedi. Bu, özel hayatın mahremiyetini korumak ilkesine aykırıymış."

Yaşadığım hayal kırıklığının belli olmaması için bakışlarımı duvara çevirdim. Aslında Dr. Shields'ın April'la ilgili notlarını paylaşmaması sürpriz değildi. Ama acaba bunu mesleğinin gerektirdiği hastanın mahremiyetini koruma amacıyla mı yoksa kendisini veya kocasını korumak amacıyla mı yapmıştı?

Bayan Voss, ayağa kalkıp, kazağını düzeltti. Şimdi doğrudan gözlerimin içine bakıyordu ve bu gözlerdeki acının yerini şüphe almıştı. "Londra'da April'la aynı sınıfta olduğunuzu söylemiş-tin, değil mi? Jess isimli bir arkadaşından bahsettiğini hiç hatırlamıyorum."

Duyduğum utançı gizlemeyi umarak başımı öne eğdim.

"Keşke daha iyi bir dost olabilseydim," dedim. "Uzakta olsam da onunla iletişimi koparmamam gerekirdi."

Yanıma gelip, elini omzuma koydu. "Asla vazgeçmeyeceğim."

Sesinde, şüphelerini bir kenara bırakıp tekrar acısına odaklandığını belirten tınıyı duyduğumda, başımı kaldırıp yüzüne bakma ihtiyacı hissettim. Bu yüzde yine acı dolu bir ifade belirmişti ama aynı zamanda kararlılık da vardı.

“Dr. Shields, iyi bir terapist olmalı ama o, asla anne olmaması gereken kadınlardan biri. Eğer annelik içgüdüsüne sahip olsaydı, evladını kaybeden bir annenin asla iyileşemeyeceğini bilirdi,” diye mırıldandı. “Ben hâlâ bir cevap aramaktan vazgeçmedim.”

Omuzlarını dikleştirip, daha sert bir ses tonuyla, “Asla da vazgeçmeyeceğim,” diye ekledi.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

22 Aralık, Cumartesi

Sonunda gerçekliğinden emin olduğum bir cevaba sahibim. Thomas, rol yapmıyor.

Yatağın sol tarafındaki yastıkta yine kullandığı şampuanın kokusu var.

Rahatlama, insanın psikolojik durumu üzerinde gözle görünür sayısız değişikliğe neden olur. Uykusuzluk sorunu sona erdi. Fiziksel olarak yenilenmiş hissediyorum. İştahım da son derece açık.

Thomas'ın sadakatini ispat etmesi, sadece yara almış evliliğimizi düzeltmedi.

Yaklaşık yirmi yıl önce, bu kez başrolünde kardeşim Danielle'in olduğu bir ihanet darbesi yemiş ve duygusal olarak ağır bir yara almıştım.

Bugün, aldığım o yara da daha az acıtmaya başladı.

Başucumdaki komodinin üzerinde katlanmış, bir kâğıt duruyor. Kâğıtta yazanları okumadan önce yüzümde bir gülümseme belirdi. *Mutfakta taze kahve var, tatlım. Çörek ve füme somon almaya gidiyorum. Yirmi dakika sonra evde olurum. Sevgiler, Thomas.*

Sözcükler son derece sıradan ama bir o kadar büyüleyici.

Keyifli bir kahvaltının ardından Thomas, spora gitmek üzere evden ayrıldı. Daha sonra arkadaşlarımızla yiyeceğimiz akşam yemeği için beni almaya gelecek. Günlük işlerim bir rutini takip eder. Ama kuafördeki randevuma giderken yol üzerindeki yeni açılan butiğe uğramak rutinimin dışında bir davranıştı. Vitrindeki mankenin üzerinde olan, pembe, derin V yakalı kombinezon, senin seçeceğin türden bir iç giyim değil belki ama bacak ve göğüs kıyımlarındaki derin oyuklar oldukça seksi, Jessica.

Verilen anlık kararlar, kombinezon satın alındı.

İçine lavanta yaprakları atılmış küvette alınan banyonun ardından kombinezonu örtecek bir elbise seçildi. Thomas, kombinezonu gecenin ilerleyen saatlerinde görecekti.

Elbisenin fermuarı çekilirken, telefona bir mesaj geldi.

Mesaj, senden. *Merhaba, şu aralar bana ihtiyacınız olup olmayacağını öğrenmek istedim. Lizzie, Noel tatilini geçirmem için beni evine davet etti. Eğer ihtiyacınız olmayacaksa hemen bilet rezervasyonu yapmam gerek.*

Çok ilginç.

Gerçekten de çevrendeki kişilerin neler yaptığı konusunun üzerinde ciddiyle durulmadığını düşünüyor olabilir misin Jessica? Lizzie, şu anda ailesiyle birlikte Aspen'de lüks bir otelde ve tatile çoktan başladı.

Kapı çalındı.

Dosyan, babamın armağanı olan dolmakalemin yanına, çalışma masasının tam ortasında duran April'in dosyasının üzerine kondu.

"Thomas! Erkencisin." Thomas, sevgi dolu bir şekilde öpüldü.

Saatine bakarak, "Beş on dakika bekleyebilirim." dedi.

"Bir dakika yeterli."

Yukarı çıkıldı, kulak arkalarına ve bileklere parfüm sıkıldıktan sonra Thomas'ın favorisi olan yüksek topuklu ayakkabılar çıkarıldı.

Aşağıya inildiğinde Thomas, hâlâ kapıda bekliyordu. “Warren biraz gecikeceklerini söyledi. Ben de zamanında orada olacağımızı, rezerve ettiğimiz masayı kaybetmekten endişelenmesini söyledim.”

Ona, “Yemeğin fazla uzun sürmeyeceğini umuyorum,” dendi. “Eve bir an önce dönmek istiyorum. Sana bir sürprizim var.”

BÖLÜM ELLİ ALTI

22 Aralık, Cumartesi

Anahtar üst kilitte döndü.

Alt kilidi açarken, titreyen parmaklarım nedeniyle oldukça zorlandım. Sonra kapıyı ittim ve Dr. Shields'ın evine girdim.

Eve adım attığımda alarm hafif bir sesle çalmaya başladı. Te-laşla kapıyı kapattığımda, kapının dışındaki iki yana asılı aplik-lerden yayılan ışık kesildi. Tamamen karanlığa gömülen girişte, koridorun sol duvarına asılı alarm tuş takımını zorlukla seçebi-liyordum.

İçeride ayak izi veya çamur bırakmamak için ayakkabılarımı çıkardım ama acilen kaçmam gerekebileceğini düşündüğümden paltomu çıkarmadım.

Thomas, bugün arayıp, alarmın şifresini vermişti. Ayrıca yap-tırdığı anahtarları, paspasın altına bırakacağını söylemişti.

Gümüş renkli anahtar alt kilidin, kare şeklindeki de üst kili-din, demiş, Lydia'yı elimden geldiğince oyalamaya çalışacağım, diye eklemişti.

Ayrıca, alarmı kapatmak için otuz saniyem olduğu konu-sunda da beni uyarmıştı.

Hızla alarma doğru yürüdüm ve bana verdiği 0915 kodunu tuşladım. Ama heyecandan ve karanlıktan yanlışlıkla 5 yerine 6'ya bastım.

Alarm, şimdi daha güçlü ve tiz bir sesle çalmaya başlamıştı. Kaç saniye geçmiş olabileceğini düşünerek panikle kodu tekrar tuşlarken, kalp atışımın sesi, alarmın sesine karışıyordu.

Bir an önce doğru şifreyi girmezsem, güvenlik şirketi polisi arayacaktı.

Nefesimi tutarak, tek tek tuşlara bastım.

Alarm, son bir kez daha tiz bir siren sesi çıkardıktan sonra etraf sessizliğe gömüldü.

Eldivenli elimle duvardan güç alarak, derin bir nefes aldım. Rahatlamıştım. Alarmın sesi kesilene kadar Thomas'ın bana doğru şifreyi verip vermediğinden emin değildim.

Yürümeye çalıştım ama bacaklarım, beni taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Duvara dayanıp, birkaç dakika sakinleşmek için bekledim. Sonra yeni bir korku dalgasıyla sarsıldım. Belki de Thomas ve Dr. Shields, üst kattaki çalışma odasında beni bekliyorlardı.

Bir an oradan kaçıp gitmeyi düşündüm. Alarmı kurar, ayakka-bılarımı giyer, anahtarı paspasın altına bırakır ve oradan uzaklaşırdım. Bu çok rahatlatıcı bir düşünceydi ama eğer bunu yaparsam Dr. Shields'ın benimle ilgili tuttuğu notları asla ele geçiremezdim. Bir daha böyle bir şansım olmayabilirdi.

"Bu sabah dosyanı üst kattaki çalışma masasında gördüm," demişti Thomas. *April'in dosyasının üzerindeydi.*

Artık, ilk seanslardan beri sürekli gördüğüm ve Ben'in bulmam gerektiğini söylediği dosyanın nerede olduğunu biliyordum.

Thomas'a, içine bakıp bakmadığını sormuştum.

Zamanı olmadığını, Dr. Shields'ın uyuduğunu ama her an uyanabileceğinden endişelendiği için bakmadığını söylemişti.

Bu sözler, büyük bir hayal kırıklığıyla sarsılmama neden olmuştu. Onu elde edemeyecek olduktan sonra dosyanın nerede olduğunu bilmemin hiçbir anlamı yoktu.

Daha sonra Thomas, eve girmemi sağlayabileceğini söylediğinde içimde bir umut ışığı belirmişti.

Ama bunu ancak Lydia'nın April'le ilgili tuttuğu notların fotoğrafını çekersem yapacağını söylemişti. "*O dosyaya ihtiyacım var. Jess,*" diye eklemişti.

O anda sanki beynimde bir şimşek çakmıştı. Belki de Thomas'ın Dr. Shields'a âşık rolü oynamasının nedeni, April'in dosyasını ele geçirebilmek için bir fırsat yaratmaya çalışmasıydı.

Duvara yaslanmış bunları düşünürken bu eve gireli ne kadar zaman geçtiğini fark etmediğim aklıma geldi. Sonunda zamanımı boşa harcamanın akıllıca olmadığını düşünerek on adım attım. Merdivenlerin başına geldim. Başımı kaldırıp yukarı baktım ama merdivenleri tırmanmak için cesaretimi bir türlü toplayamıyordum. Eğer bu bir tuzaksa ve yukarı çıkarsam kurtulmam olanaksızdı.

Etrafa kulak kabarttım. Radyatörlerin mekanik sesi dışında hiç ses duyulmuyordu.

İlk basamağa adım attım. Bir gıcirtı duyulunca irkildim ve birkaç saniye donmuş gibi durdum. Gıcirtının gevşek ahşap basamaktan geldiğinden emin olunca yukarı çıkmaya başladım. Gözlerim karanlığa alışmıştı ama kayıp düşerim korkusuyla bakışlarımı bir an bile basamaklardan ayırmıyordum.

En üst basamağı da çıktıktan sonra ne tarafa gideceğimi bilemeyerek, etrafıma baktım. Koridorun sağında ve solunda odalar vardı. Thomas, bana sadece çalışma odasının üst katta olduğunu söylemişti.

Sol taraftan bir ışık sızdığını fark ederek, o tarafa doğru yöneldim.

Birkaç adım atmıştım ki telefonumun çalmaya başlamasıyla yerimden sıçradım. Telefonun sesi, derin sessizliği bölerken, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Elimi, paltomun cebine sokarken, içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylemeye başladı. Belki de Thomas, eve erken döneceklerini söylemek için arıyordu.

Thomas, telefonumda Sam olarak kayıtlıydı. Ekranda bu ismi görmeyi bekleyerek telefona bakarken, annemin gülümseyen yüzünü gördüm.

Aramayı hızlıca reddettim. *Eğer şu anda evde biri varsa benim burada olduğumu biliyor*, diye düşündüm. Buraya girmeden önce telefonu sessize almalıydım. Hatamı telafi etmek için eldivenimi dişlerimle çıkarıp, titreyen parmaklarımla telefonu sessize aldım.

Bir süre durup etrafı dinledim ama ses veya hareket yoktu. Yavaş adımlarla ışığın geldiği odanın kapısına yürüdüm. Işık, Dr. Shields'ın... Dr. Shields ve Thomas'ın yatağının başucundaki komodinde bulunan gece lambasından geliyordu. Kapıda durup, buz mavisi yatak başına ve yatağa serili kırışıksız yatak örtüsüne baktım. Gece lambasının yanında *Middlemarch* adlı bir kitap ve bir buket lale duruyordu.

Bu, bugün ikinci kez, insanların özel hayatına davetsiz bir şekilde girişimdi. Önce April'in evine gitmiş, ardından buraya gelmişim. Suçluluk hissetmekten kendimi alamadım ama sonra bunu, mecbur olduğum için yaptığımı düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Dr. Shields'ın aslında kim olduğuyla ilgili ipuçları verecek bir günlük, bir fotoğraf ya da mektup bulmak için etrafı araştırmayı çok isterdim ama kaybedecek zamanım olmadığından bu isteğimi bastırarak yan odaya doğru yürüdüm.

Burası, çalışma odasıydı.

Dosyalar, tam olarak Thomas'ın söylediği yerde duruyordu.

Hemen çalışma masasına gittim ve üstteki, üzerinde adım yazılı olan dosyayı alıp açtım. İlk sayfada ehliyetimin fotokopisi ve kolay para kazanma fırsatı bulmanın verdiği mutlulukla tasassız bir şekilde çalışmaya dâhil olduğum ilk gün Ben'e verdiğim demografik bilgilerim vardı. Telefonumu çıkarıp, ilk sayfanın resmini çektim.

İkinci sayfayı çevirdiğimde gördüklerim karşısında donakaldım. Annem, babam ve Becky gülümseyen yüzleriyle bana bakıyorlardı. Dr. Shields'ın bastırıldığı bu fotoğrafı tanıyordum. Geçen aralıkta Instagram hesabımda paylaştığım fotoğraftı. Basılan fotoğraf,

netliğini kaybetmiş olsa da ailemin evinde kurulmuş olan Noel ağacının bir kısmını görebiliyordum.

Aklımdan birbirini kovalayan sorular geçmeye başladı. Neden Dr. Shields bu resmi bastırdı? Beni tanıdıktan ne kadar sonra bastırdı? Dışarıya kapalı Instagram profilime nasıl erişti?

Ama şimdi bu soruların cevaplarını düşünecek zamanım yoktu. Şu ana kadar Dr. Shields, hep benden bir adım ileride olmuştu ve eve her an geri dönüp beni burada bulma olasılığı sırtımdan buz gibi terler akmasına neden oluyordu.

Tüm sayfaları dosyadan çıkardım ve sayfa sıralamasını bozmamaya özen göstererek birer birer fotoğrafladım. Ailemin fotoğraflarının bulunduğu sayfadan sonraki sayfada, seanslarda bana yöneltilen sorular vardı.

Suçluluk duymadan yalan söyler misin?

Birini aldattığın, kandırdığın bir olayı anlat.

Sevdiğin birini hiç incittin mi?

Ve daha sonra çalışmadaki rolümü bir üst düzeye taşımayı kabul etmemden hemen önceki sorular geldi.

Verilen ceza her zaman işlenen suçla doğru orantılı mıdır?

Kurbanların, faillere hak ettikleri cezayı kendi elleriyle vermeleri adil midir?

Soruların yazılı olduğu sayfaların arkasında, düzgün bir el yazısıyla doldurulmuş, sarı bir not defteri vardı.

Teslim ol... Sen bana aitsin... Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun.

Başım dönmeye başlamıştı ama sanki otomatik pilota bağlanmış gibi sayfaları çevirmeye devam ettim. Öyle şaşkın durumdaydım ki gördüklerimin ne anlama geldiğini net olarak anlayamıyordum.

Oda, birden jaluzinin ince aralıklarından sızan far ışıklarıyla aydınlanınca olduğum yerde donakaldım.

Neyse ki birkaç saniye sonra far ışıkları görünmez oldu. Yoldan geçen bir araç olmalıydı. Telefonumun kamerasından yayılan

ışığın sürücü tarafından görülmemiş olmasını umdum ama kendimi garantiye almak için bir süreliğine telefonu kapattım.

Aklımdan sayısız düşünce geçmeye başladı. Belki de araç, bir komşuya aitti. Eğer Lydia ve Thomas'ın bir saat kadar önce evden ayrıldıklarını gördüyse, şüpheli bir durum olduğunu düşünüp polisi arayacaktı.

Oradan gitmeyi istiyordum ama buraya kadar gelmişken işimi yarım bırakamazdım. Dosyadan çıkardığım sayfaları, sırasını bozmamaya özen göstererek birer birer fotoğrafladım. Son sayfadaki sözlerimin altı defalarca çizilmişti. *Onun, size yürekten bağlı olduğundan yüzde yüz eminim.* Sonra tüm sayfaları düzenleyip, dosyaya geri koydum.

Sıra April'in dosyasına gelmişti. Bu dosyanın içinde benimkinden çok daha az sayfa vardı.

Dosyayı elime aldım ama açmaya cesaretim yoktu. Ağır bir kayayı kaldıracak ve altından çıkan zehirli yılanla burun buruna gelecekmişim gibi hissediyordum. Ama sadece Thomas istediği için değil, aklımdaki cevapsız soruların cevaplarını bulmak zorunda olduğum için bunu yapmalıyım.

İlk sayfalar, benim dosyamdaki ilk sayfalar gibiydi. Sürücü belgesindeki April'm gülen yüzü bana bakıyordu. İri gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Altında ismi, soyadı, doğum tarihi ve açık adresi yazılıydı.

İkinci sayfada, bilmeyi çok istediğim cevabı gördüm. Dr. Shields'ın düzgün el yazısıyla yazılmıştı. April, 19 Mayıs tarihinde Dr. Shields'ın çalışmasına katılmış ve Denek 5 olarak adlandırılmıştı.

Bu tarihten on beş gün önce, 4 Mayıs'ta April, Instagram'da Thomas'm çıplak olarak yatağında yattığı fotoğrafı paylaşmıştı.

Fotoğrafın çekildiği tarih, paylaşıldığı tarihten günler veya haftalar önce olabilirdi. Ama olmasa bile April'm, Dr. Shields'ın çalışmasına katılmadan önce Thomas'la beraber olduğu açıktı.

April'i bu korkunç oyuna sokan Thomas'tı.

Nefesimin kesildiğini hissettim. Bütün vücudum kaskatı keşildi. İçgüdülerim beni yanıltmıştı. İkisinin arasında asıl tehlikeli olan Thomas'tı.

Yanılmış olmaktan endişe ederek, tarihe bir kez daha baktım ve ne kadar yanlış tahminlerde bulunduğumu düşündüm. April'la yaşadıklarımızın benzediğine inanmıştım. Ama anlaşılan Dr. Shields, bana yaptığı gibi April'ı Thomas'ı test etmek için kullanmamıştı.

Bir sonraki sayfaya geçtiğimde April'ın çalışmaya katılım süresinin oldukça kısa olduğunu gördüm. İlk seansta birkaç soru cevaplamış ve ikinci seansa katılmamıştı. Bu durum, cevabını bulmayı çaresizce istediğim yeni bir soruya yol açtı. Neden sadece bir seansa katıldı?

Şu anda burada olduğumu Thomas'tan başka bilen yoktu. Eğer April'ın ölümüne yol açan olayların sorumlusu Thomas ise şu anda hiç güvende değildim.

Bir an önce buradan çıkmam gerekiyordu. Elimden geldiğince hızlı hareket ederek, sayfaların fotoğraflarını çektim. Sondan bir önceki sayfanın başlığı, *Jodi Voss'la Görüşme, 2 Ekim'di*.

Son sayfa, Dr. Shields'ın April'ın doğum gününde Bayan Voss'la karşılaşmasından bir hafta sonra tarihli, üzerinde bir logo bulunan kâğıda resmi bir dille yazılmış bir mektuptu. Mektup, Dr. Shields'a yazılmıştı.

Kameranın odaklanmasını beklerken gözüme birkaç sözcük çarptı. *Ölümün araştırılması... Katherine April Voss... Aile, seanslarda tutulan notların paylaşılmasını talep ediyor... Mahkeme çağırısı...*

Anlaşılan Bayan Voss, bana asla vazgeçmeyeceğini söylediğinde bunu kastetmişti. Kafasındaki soruların cevabını bulmak için bir özel dedektif tutmuştu.

Kâğıtları dosyanın içine yerleştirdim ve dosyayı, Dr. Shields'm bıraktığı gibi kendi dosyamın altına koydum. İhtiyacım olan her şeyi fotoğraflamıştım. İçimden bir ses, bir daha böyle bir şansım olmayacağını, daha fazla ipucu bulmak için etrafı araştırmamı söylese de bu sese kulak tıkayıp, evden ayrılmaya karar verdim.

Çıktığımdan çok daha hızlı adımlarla merdivenden indim, alarmı kurdum ve ayakkabılarımı giydim. Anahtarı, bulduğum yere, paspasın altına bıraktım. Etrafta hiç kimse yoktu. Komşulardan beni gören olsa bile sadece siyah paltolu ve başına paltosunun

kapüşonunu takmış olan bir yabancının evin ön kapısında durduğunu söyleyebilirlerdi.

Koşar adımlarla köşeyi dönene kadar kalbim yerinden çıkarmış gibi çarpmaya devam etti.

Sonra sokak lambasının soğuk metal gövdesine sarılarak, öylece durdum. Bu işi tereyağından kıl çeker gibi halledebildiğime inanamıyordum. Geride kanıt olabilecek hiçbir şey bırakmamıştım. Açık bir lamba, halıda veya ahşap zeminde ayak izleri, hatta parmak izi bile bırakmamıştım. Dr. Shields'ın, evine izinsiz bir şekilde girdiğimi bilmesine olanak yoktu. Yine de hata yapmış olmaktan endişeleniyor, kendimi orada yaptıklarımı tekrar tekrar düşünmekten alamıyordum.

Evime girer girmez, kapıyı iki kez kilitledim ve komodini kapının arkasına dayadım.

Bir bardak su içip, pijamalarımı giyerken, Bayan Voss'un Dr. Shields'ın tuttuğu, kızıyla ilgili dosyayı görmeyi çok istediğini, bu dosyada April'in kendisini neden öldürdüğüne dair bir ipucu bulacağına inandığını düşündüm. Hatta bunun için bir özel dedektif bile tutmuştu.

Ama April'le sadece bir kez beraber olduğunu iddia eden Thomas da bu dosyayı görmeye en az Bayan Voss kadar hevesliydi.

İçimden bir ses, isimsiz bir mektupla tüm bu fotoğrafları özel dedektife göndermemi söylüyordu. Ama bu çözüm olmayacaktı. Ayrıca Thomas, fotoğrafları gönderenin kim olduğunu hemen anlardı.

Çünkü hayatta kendimden başka güvenebileceğim hiç kimsem yok.

İlk seansta, Dr. Shields'ın sorduğu soruya cevap verirken bu cümleyi yazmıştım. Ama şimdi, bu cümlenin ilk defa durumumu en doğru biçimde tanımladığını düşünüyorum.

April'in dosyasındaki sayfaların fotoğraflarını Thomas'a e-postayla göndermeden önce kendim incelemeye karar verdim. Denek 5'le olan ilişkisini saklamanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

BÖLÜM

ELLİ YEDİ

22 Aralık, Cumartesi

Sen bu akşamı nasıl geçiriyorsun Jessica? Geçen gece restoranda sana sarılan, kırmızı fermuarı olan lacivert montlu, yakışıklı adamla mı berabersin yoksa?

Belki de o, senin sonunda gerçek aşkla tanışmanı sağlayacak erkek. Aşk filmlerinde ya da romanlarındaki aşkla değil, gerçek aşkla... Karanlık günlerde bile gücünü yitirmeyen, zor dönemler atlatılana kadar aynı güçle devam eden aşka.

Belki sen de bir locada, bir başka çiftin karşısında onun yanında oturmanın nasıl büyük bir mutluluk olduğunu düşünüyorsundur. Belki o da Thomas'ın bana yaptığı gibi senin üstüne titriyordur. Daha kadehindeki içki bitmeden eliyle garsona doldurmasını işaret ediyordur belki. Sana dokunmak için her fırsatı değerlendiriyordur...

Bunlar, herhangi biri tarafından kolayca gözlemlenebilecek yüzeysel hareketler. Ama bir erkeğin iç dünyasını, hareketlerinin altında yatan gizli nedenleri bilmek için onunla yıllar geçirmek gerekir.

Ancak yıllar içinde tanıyabileceğin bu dış dünyadan kolayca saklanan hisler, sıradan bir akşam yemeği sırasında, yeni edinilmiş ağırbaşlı hareketlerin arasından bir anda belirirler.

Thomas'ın akli başka bir yerde olduğunda, aklını kurcalayan bir şeyler olduğunda, etrafındakilere aşırı ilgili davranır. Kahkahaları, doğal kahkahalarından daha abartılıdır. Aslında cevaplarını hiç merak etmediği sorular sorar. Diğer çiftin yaklaşan tatil planları, ikizleri için düşündükleri özel okul hakkında sorduğu sorular, ilgileniyormuş izlenimi yaratabilir ama asıl amaçları, aklını kurcalayan şeyi unutturmaktır. Bu gece de orta pişmiş biftek, fırınlanmış patates ve yeşil fasulye yerken böyle yaptı.

Birini bu kadar yakından tanıdığında hareketleri ve tavırlarının altında yatanları anlamak kolaydır. Bu gece Thomas'ın akli başka bir yerde.

Çikolatalı tartını yarılادığında, çalan telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktı ve kaşları hafifçe çatıldı.

"Affedersiniz," dedi. "Bir hastam, bugün öğlen Bellevue Hastanesi'ne yatırıldı. Bu güzel geceyi böyle sonlandırmak çok üzücü ama ne yazık ki gidip, onunla ilgilenecek doktorlarla bir görüşme yapmam gerek."

Masadaki herkes, bunu anlayışla karşıladı. Ne de olsa bu tip olaylar, işinin doğal bir parçası.

Masaya kredi kartını bırakırken, "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim." dedi. "Ama bilirsiniz bu tip işler genelde uzar. O nedenle beni beklemeyin."

Dudaklarına üstünkörü değen dudaklarında çikolata tadı var.

Sonra kocam gitti ve onun yokluğunda kendimi büyük bir boşluğa düşmüş gibi hissettim.

Ev, sessiz ve karanlık. Her adımda zemindeki ahşap parkelelerin gıcırtiları duyuluyor. Eskiden bu, rahatlatıcı, huzur verici bir sestir. Thomas'm çalışmayı bitirdiğini, yatağa geldiğini işaret ederdi.

Boş yatak odasındaki gece lambasının merdivenleri belli belirsiz aydınlatan ışığıyla üst kata çıkıldı.

Bu an, çok daha farklı hayal edilmmişti. Mumlar yakılacak, hafif bir müzik eşliğinde elbise yavaşça omuzlardan sıyrılacak ve altındaki baştan çıkarıcı pembe ipek kombinezon açığa çıkacaktı.

Bunu yerine ayakkabılar, dolaba yerleştirildi. Kúpeler ve kolye, kadife kutularına yerleştirilip komodinin üst çekmecesine kondu. Thomas'ın sabah bıraktığı not hâlâ orada duruyor. O kâğıt parçası, altındaki çekmeceye konan mücevherlerden çok daha değerli.

Büyük bir mutluluk veren sözleri, her ne kadar ezberlenmiş olsa da kâğıt açılıp tekrar okundu. Cümlelerin arasında üç küçük mürekkep lekesi var.

Bu lekeler, bir anda bir farkındalığa neden oldu.

Cümleler, ucu kâğıdın üzerine biraz fazla bastırıldığında leke bırakan özel bir dolmakalemle yazılmıştı. Yani her zaman aynı yerde, çalışma masasının üzerinde duran dolmakalemle.

Doğruca çalışma odasına gidildi. On iki adım sonra odanın kapısına gelinmişti.

Thomas, çörek almak için dışarı çıkmadan önce bu kalemi kullanmış, iki dosyayı görmüştü. Etiketlerinde yazılı isimlerin net bir şekilde görüldüğü, April'in ve senin dosyanı...

Dosyaları alıp, içlerinde yazanlara bakma isteği, dayanılmazdı ama bastırıldı. Panik, hataya yol açar.

Çalışma masasının üzerinde beş eşya var. Dolmakalem, bir bardak altlığı, bir Tiffany saat ve iki dosya.

İlk bakışta hiçbirine dokunulmamış gibi görünüyor. Ama bir şey var, yanlış bir şey.

Yükselen panik duygusuyla savaşıırken, masanın üzerindeki her bir eşya dikkatle incelendi. Dolmakalem, olması gerektiği gibi masanın sol köşesinde. Saat, sağ köşede. İçecekler, sol elin not alabilmesi, serbest kalması için her zaman sağ elle içildiğinden bardak altlığı da saatin hizasında, sağda.

Birden masadaki belli belirsiz değişiklik algılandı. Bu, insanların yüzde doksan dokuzunun fark edemeyeceği kadar küçük bir değişiklikti.

Çoğunluğu oluşturan, sağ ellerini kullanan insanlar, biz solak azınlığın maruz kaldığı zorlukların farkında olmazlar. Makas, şişe açacağı, dondurma kepçesi gibi sıradan gereçlerin tümü sağ ellerini kullanan kişilere göre yapılmıştır. Su sebilinin düğmeleri, arabalardaki bardak tutucular, bankamatikler... Liste böyle devam eder.

Sağ ellerini kullanan çoğunluk, not alırken sayfayı hafif sağa doğru çekerken, solaklar da sola doğru çeker. Bu, otomatik bir harekettir, düşünülmeden yapılır.

Dosyalar, normalde durdukları yerden birkaç santim sağda duruyor. Şu anda sağ elini kullanan bir kişinin beyninin hükmettiği yerler.

Aklımdan hızla düşünceler geçmeye başladı. Bir süre sonra beynimde mantıklı açıklamalar belirdi. Belki de Thomas, kalemi geri koyarken dosyalara hafifçe çarpmış sonra da onları eski yerlerine getirmeye çalışmıştı.

Thomas, dosyaları merakından veya not yazmak için boş sayfa aradığından yerlerinden kaldırmış olsa bile üzerlerindeki etiketlerden bunların hasta dosyaları olduğunu hemen anlamış olmalıydı. Uzman terapistler, hastanın mahremiyeti konusunda çok hassastırlar ve Thomas da bu konuda çok duyarlıdır. Hastalarımız hakkında sohbet ederken, asla isim kullanmayız. Hatta bu yazılı olmayan kural, Denek 5 gibi özel hastalarımız için de geçerlidir.

Thomas'a, Denek 5'le ilk karşılaşmam, kendisine sorular yöneltilen seansın ortasında gözyaşları içinde dersliği nasıl terk ettiği anlatılmıştı. Denek 5'in asistanım Ben'e, soruların yoğun bir duygusal gerilimi tetiklediğini söylediğini duyan Thomas, meslek ahlakı ilkeleri gereği ona uzman desteği verilmesinin doğru olacağını düşünmüştü. Denek 5'le sonraki buluşmalarımızı dinlerken, destekleyici bir tavır takınmıştı. Klinikteki konuşmalarımızı, ona verilen armağanları ve kendisinin iş için dışarıda olacağı bir gece Denek 5'in eve şarap içmeye davet edilmesini de desteklemişti.

Thomas da onun... özel biri olduğunu anlamıştı.

Ama yine de aramızda ondan hiç ismiyle bahsedilmedi. Hiçbir zaman. Ölümünden sonra bile. Hatta *özellikle* ölümünden sonra...

Daha sonra Thomas, Voss ailesi tarafından görevlendirilen özel dedektifin yolladığı e-postayı gördü. Ve bu şekilde Denek 5'in adının Katherine April Voss olduğunu net bir şekilde öğrendi.

Gerilen kaslarım, düşüncelerin daha yatıştırıcı bir alana kaymasıyla az da olsa gevşedi.

Eğer Thomas senin dosyandakileri, konuşmalarımız hakkındaki detayları, sana verilen görevleri ve senin onunla karşılaşmalarınızda yaşananları anlatan sözlerini okusaydı, bana karşı tavrı değişirdi. Ama kahvaltı ederken hareketlerinde belirgin bir farklılık yoktu. Akşam eve geldiğinde de gayet iyiydi.

Ama sonra... yemekte akli başka yerdeydi ve gergindi. Yemeği yarıda kesip, oradan ayrılması çok ani oldu. Verdiği veda öpücüğü, formalite icabı, üstünkörü bir öpücüktü.

Düşüncelerim berrak değil. Akşam yemeğinde içtiğim iki kadeh kırmızı şarap, doğru düşünme ve doğru sonuca varma yetilerimi kullanmama izin vermiyor.

Aklım geçmişe dönük düşüncelerle oldukça karışık. April ve sen, kliniğime giren tüm diğer insanlardan daha farklısınız. Teknik olarak ikiniz de müşteri değilsiniz. Ayrıca Thomas, bir diğer farklılığınızın da farkında olmalı. İkinizin de karısında büyük bir gerginlik yarattığınız gerçeğinin.

April, artık hayatta değil. Yeni bir acıya neden olamaz.

Ama senin olası bir tehdit olduğunu düşünüyor olmalı. Bana evin kilidini değiştirecek kadar büyük bir tehdit... Karısını korumak amacıyla profesyonel kurallardan sapıp, senin dosyana göz atmış olabilir.

Bu olasılık göz ardı edilmemeli. Thomas, senin dosyana bakmış olabilir.

Bu farkındalık, psikolojik anlamda ağır bir darbe. Duygusal anlamda denge tekrar kurulduğunda, çalışma masasının kenarının gereğinden çok daha sıkı bir şekilde kavrandığı fark edildi.

Dosyayı okumamış olması olasılığı da akla rahatsız edici sorular getiriyor ve net bir cevap bulunamıyor.

Sağlıklı bir ilişkinin temeli iletişimdir. Gerek romantik bir ilişkide gerekse doktor hasta ilişkisinde başarı ancak sağlıklı bir iletişimle yakalanabilir.

Ama iletişimin yeterli düzeyde olmadığı ilişkilerde, kendini koruma içgüdüsü, bir insanı hayat arkadaşına güvenmesini engelleyebilir. Özellikle de bu hayat arkadaşı, geçmişte güveni sarsıcı bir şekilde davranmışsa.

Teorik olarak travma yaşayanlara tanınan düşünme süreci sona erdi.

Varılan tüm sonuçlar açık uçlu. Net olan tek karar, Thomas'ın eskisinden daha dikkatli bir biçimde izlenmesi gerektiği.

Dosyalar, dolaba yerleştirildi ve dolap kilitlendi. Çalışma odasının kapısı sıkıca kapatıldı.

Sonra ona bir mesaj yazıldı. *Bu gece erken yatmak istiyorum. Yarın konuşalım mı?*

Yanıtlaması beklenmeden telefon kapatıldı. Yatak odasına geçildi ve her geceki rutin işler yapıldı. Elbise dolaba asıldı, göz çevresine serum sürüldü ve gecelik seçildi.

Sonra alınan kombinezon, katlanarak dolap rafının en arkasına kondu.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

23 Aralık, Pazar

Gece, April'in ve benim dosyamda yazılanları okumakla geçti.

Vardığım sonuç, Dr. Shields'ın o gece mutfakta, elleri titreyerek ve gözleri dolarak bahsettiği ilişkinin, Thomas'm butik sahibiyle olan ilişkisi olduğu, kocasının bir daha ona ihanet etmeyeceğinden emin olabilmek amacıyla gerçek hayat testi yapmak için beni kullandığı.

Gözlerimin önünde Thomas'm başının karnımdan aşağılara doğru inen ve parmaklarının dantelli siyah külotumu aralayan görüntüsü belirdiğinde ürperdim.

Şu anda bu gereksiz düşünceleri aklımdan kovmalıyım. Odaklanmam gereken, Thomas'm neden butik sahibi kadınla olan ilişkisi hakkında gayet açık olduğu ama April'la olan ilişkisini birinin öğrenmesinden son derece korktuğu.

Bu iki ilişkiyi bir diğerinden ayıran nedir?

Aceyleyle giyindim ve Thomas'ın aylar önce beraber olduğu butik sahibi Lauren'ı görmek için *Blink* adlı butiğe doğru yola çıktım.

Kim olduğunu ve butiği bulmak zor olmadı. Elimde ipuçları vardı. Adı, Lydia gibi L harfiyle başlıyordu. Butiği, Thomas'ın kliniğinden bir blok ötedeydi.

İnternette araştırma yaparak o bölgede üç olası yer olduğunu buldum. Bu butiklerin web sitelerine girdiğimde sadece birinin sahibinin isminin L harfiyle başladığını gördüm. Blink'in web sitesinde Lauren'ın fotoğrafı ve işi nasıl kurduğuna dair kısa bir yazı vardı.

Güzel bir şekilde dekore edilmiş butiğe girdiğimde, Dr. Shields'ın neden Lauren'ı anımsattığını söylediğini anladım. Sitedeki resimde benzerliği fark etmek mümkün değildi ama onu canlı olarak görünce, her ne kadar benden on yaş büyük olsa da koyu renk saçları ve açık renk gözleriyle birbirimizi andırdığımızı gördüm.

Bir müşteriyle ilgileniyordu. İşinin bitmesini beklerken, gömlek ve elbiselere bakarak oyalandım.

Bir tezgâhtar yanıma gelerek, "Aradığınız özel bir şey var mı?" diye sordu.

Uzun kollu bir gömleğin dört yüz yirmi beş dolarlık etiketine bakarken, "Sadece göz gezdiriyorum," dedim.

"Beğendiğiniz bir şey olursa beden konusunda yardımcı olabilirim."

Başımı salladım ve göz ucuyla Lauren'a baktım. Görünen o ki müşterisi Noel alışverişini son dakikaya bırakmıştı ve çok sayıda hediye aldığından işi uzayacaktı.

Alışveriş tahminimden de çok uzadığında ve daha fazla oyalanacak bir şey bulamayacağımı düşündüğüm sırada, müşteri kasaya doğru yöneldi ve Lauren, satın alınan eşyaları kasadan geçirmeye başladı.

Dükkândaki en ucuz eşya olacağını düşünerek aksesuar bölümünden bir fular aldım ve kasaya yöneldim. Lauren, müşterisine üzerinde bir çift kapalı, uzun kirpikli göz logosu bulunan büyük beyaz poşeti uzattığında ben de sırada bekliyordum.

Gülümseyerek, "Hediye paketi yapılmasını ister misiniz?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedim. Bu, cesaretimi toplamam için bana birkaç dakika kazandıracaktı.

Yüz doksan beş dolarlık ücreti ödemek için cüzdanımdan kredi kartımı çıkarırken, o da fuları kâğıda sarıp, üzerine bir kurdele bağladı. Fular, tahmin edebileceğimden çok daha pahalıydı ama eğer istediğim bilgiyi edinebilirsem, bunun hiç önemi olmayacaktı.

Lauren, bana logolu poşeti uzatırken, gözüme yüzük parmağındaki alyans takıldı. Bu, oldukça şaşırtıcıydı.

Boğazımı temizledim.

“Bunun size garip geleceğini biliyorum ama birkaç dakika özel olarak konuşabilir miyiz?” Parmağımdaki yüzüğün metalinin soğukluğunu fark ettiğimde, sürekli olarak yüzüğü çevirdiğimi anladım. Dr. Shields’ın benim hakkımda tuttuğu notlara göre bu, endişeli olduğum anlamına geliyordu.

Lauren’ın yüzündeki gülümseme silindi. “Elbette.” Bu sözcüğü, soru sorar gibi söylemişti.

Öne geçip dükkânın arkasına doğru yürürken onu izledim.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Hiç düşünmeden, içgüdüsel olarak vereceği ilk cevaba ihtiyacım var. Bunun en dürüst cevap olduğunu Dr. Shields’tan öğrendim. Bu nedenle bir şey söylemek yerine telefonumu çıkardım ve Thomas’ın fotoğrafını gösterdim. Bu fotoğrafı, bana yollamış olduğu düğün fotoğrafından kesmiştim. Yedi yıl önce çekilmiş bir fotoğraftı ama netti ve Thomas, o günden bugüne fazla değişmemişti.

Bakışlarımı Lauren’dan ayırmıyordum. Benimle konuşmayı reddetmesi ve buradan gitmemi istemesi durumunda tek kazançım, ilk tepkisi olacaktı. Yüzünde beliren duyguları okumalı, suçluluk mu, aşk mı ya da acı mı olduğuna doğru karar vermeliydim.

Ama yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Bu, beklemediğim bir şeydi. Kaşlarını hafifçe çattı ve fotoğrafa bakmaya devam etti.

Bakışları, sanki Thomas’ı uzaktan bir yerden tanıyormuş ve kim olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Sonunda, “Tanıdık geliyor...” dedi.

Gözlerimiz buluştu. Bakışları, soru sorar gibiydi.

"Onunla bir ilişkiniz oldu. Sadece birkaç ay önce," dedim.
"Ne?!"

Şaşkınlığını bildiren bu sözcüğü söylerken sesi öyle yüksek çıktı ki, iş arkadaşı dönüp bize baktı. "Her şey yolunda mı, Lauren?"
"Özür dilerim... Bana öyle dedi... O..." diye kekeleydim.

Lauren, iş arkadaşına dönüp, "Tamam, sorun yok," dedi. Bu kez sesinde, belirgin bir öfke vardı.

Büyük olasılıkla şimdi benden buradan çıkıp gitmemi isteyecek, diye düşünerek kendimi toparlayıp, birkaç soru sormaya çalıştım. "Tanıdık geldiğini söylediniz. Onu nereden tanıdığınızı hatırlayabiliyor musunuz?"

Sesim çatallaşmıştı ve gözlerime dolan yaşlarla mücadele ediyordum.

Deli olduğumu düşünerek, beni kovmasını beklediğim Lauren'ın yüzü, bir anda yumuşadı. "İyi misin?"

Başımı salladım ve yanaklarımdan süzülen yaşları sildim.

"Bu adamla bir ilişki yaşadığımı nereden çıkardın?"

Aklıma söyleyebilecek başka bir şey gelmediğinden ona gerçeği söyledim. "Bunu bana birisi..." Duraksadım. Sözcükler ağızımdan zorlukla çıkıyordu ama devam etmeliydim. "Bu adamla birkaç hafta önce tanıştım... Onun... Onun tehlikeli biri olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandım.

Lauren, bir süre sözlerimi anlamlandırmak ister gibi yüzüme baktı. "Bak, kim olduğunu bilmiyorum ama bu yaşadığımız tam bir delilik. Yani biri onunla ilişkim olduğunu söyledi, öyle mi? Ben evliyim! Mutlu bir evliliğim var. Bu yalanı kim söyledi?"

"Belki de ben yanlış anlamışımdır," diye mırıldandım. Ondan bir şey öğrenemeyeceğim kesindi. "Bakın sizi öfkeliendirmek istemem... Ama rica etsem, fotoğrafa bir kez daha bakıp, onu daha önce görüp görmediğinizi söyler misiniz?"

Şimdi Lauren, beni dikkatle inceliyordu. Elimle gözlerimi sildim ve onun gözlerinin içine baktım.

Bir süre bakıştıktan sonra elini uzatıp, "Bir daha bakayım fotoğrafa," dedi.

Ekrana bakarken yüzünde, bir şey hatırlamış gibi bir ifade belirdi. "Şimdi hatırladım. Bu adam buradan alışveriş yapmıştı."

Alt dudağını ısırarak, tavana bakıp bir süre düşündü. "Birkaç ay önce gelmişti. Karısı için özel bir şeyler almak istediğini söylemişti ve oldukça yüklü bir alışveriş yapmıştı. Epey para harcamıştı."

İçeri yeni bir müşterinin girdiğini bildiren zil sesi duyulduğunda Lauren, başını kapıya doğru çevirdi. Artık gitme zamanım gelmişti.

"Hatırlayabildiklerinizin hepsi bu mu?" diye sordum.

Lauren, başını öne eğdi. "Ertesi gün tüm aldıklarını geri getirdi. Sanırım onu hatırlamamın nedeni de bu. Özür diler gibi bir tavırla aldıklarının karısının tarzı olmadığını söyledi."

Bakışlarını tekrar kapıya çevirdi. "Onu bir daha görmedim," dedi. "Doğrusunu istersen bende tehlikeli biri izlenimi uyandırmadı. Aslında yumuşak, tatlı, iyi bir adam gibi görünüyordu. Ama onunla aramızdaki kısa iletişim düşünülürse yanılıyor da olabilirim. Ve ekleyeyim, onunla asla bir ilişkim olmadı."

"Teşekkür ederim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Yeni gelen müşteriyle ilgilenmek için yürümeye başladı. Sonra başını bana doğru çevirip, "Bak tatlım, bana sorarsan ondan korkuyorsan hemen polise gitmelisin," dedi.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

23 Aralık, Pazar

Görünmez Goril adı verilen psikolojik deneyde, denekler basketbol maçı sırasında oyuncuların birbirlerine verdikleri pasları saymakla görevlendirilirler. Ama her psikolojik deneyde olduğu gibi aslında bambaşka bir inceleme yapılmaktadır. Deneklerin hemen hepsi, elden ele dolaşan topa odaklanmış ve goril kıyafeti giyen bir adamın sahaya girdiğinin farkına bile varmamışlardır. Bir şeye odaklanmak, deneklerin büyük resmi görmesine engel olmuştur.

Thomas'ın sadakatine veya sadakatsizliğine aşırı odaklanmam, çalışmamın hiç beklenmedik, şaşırtıcı bir yönünü göz ardı etmeme neden oldu. Senin kendine ait bir hayatın olduğu gerçeğini.

Bana karşı olan sorumluluğun, kocamla buluşmalarınızda, müzede, Ted'in Yeri'nde ve son olarak Deco Bar'da aranızda geçenleri anlatmakla sınırlı. Sizin buluşmalarınızın uzaktan izlenmesi, Thomas'ın varlığını fark edebileceği olasılığı nedeniyle imkânsız. Bunu biliyorum ama nedense ben seni daha farklı bir konuma oturtmuştum ve şu anda hayal kırıklığı yaşıyorum.

Aslında sana yakınlık duymam şaşırtıcı. Uzun süre birlikte çalışmamızın ardından usta bir yalancı olduğunu ispatladığın

düşünülürse bu, hiç mantıklı değil. Sana duyduğum yakınlığın büyük resmi göremememe neden olduğunu fark etmek rahatsız edici.

Çalışmaya kendi yöntemleriyle dâhil olman girişimci bir kişiliğin ifadesi olarak değerlendirilmişti ama aslında düpedüz sahtekârlıktı.

Baştan sona sorulara vermiş olduğun tüm cevaplar, bu kez farklı bir bakış açısıyla değerlendirildi. Becky'nin başına gelen kazayla ilgili olarak annenle babana yalan söyledin. Hiç tanımadığın adamlarla beraber oluyorsun. Tanınmış bir tiyatro yönetmenin cinsel tacizine uğradığını iddia ediyorsun.

Pek çok rahatsız edici sırrın var, Jessica. Eğer bu sırlar açık edilirse hayatın mahvolabilir.

Denek 52'den Jessica'ya döndükten sonra dürüst olacağına dair söz vermene rağmen bana yalan söylemeye devam ettin. Sonrasında itiraf ettiğin gibi Thomas, benim yanımda ona yazdığın ilk mesajı hemen cevapladı ama sen bu bilgiyi benden sakladın. Ayrıca kocamla Deco Bar'da yirmi iki dakika geçirmenize rağmen bana sadece beş dakika sürecek bir karşılıklı konuşma aktarman da büyük bir soru işareti uyandırdı, Jessica.

Benden ne gizliyorsun? Daha da önemlisi neden gizliyorsun?

Tatil için eve gitmeye karar vermen ve bu isteğinin ustaca bir manevrayla savuşturulması oldukça ani oldu. Sonra Noel tatilini Lizzie ve ailesiyle geçirmeye karar verdiğini söyledin. Ama Lizzie'nin seni tatili geçirmek üzere Iowa'ya davet ettiği de bir yalandı.

Bir yerlerde büyük bir yanlışlık var, Jessica. Neden birden benden uzaklaşmaya karar verdin? Bu durum dikkatle araştırılmalı.

Aslında ilk seansta yazdıkların, bu konu hakkında ipuçları veriyor. Bilgisayarın kamerasından izlendiğinin farkında olmadığın o ilk seansta zihninde beliren düşünceler birer birer yazıya dökülüp ekranda belirmişti. *Hayatta kendimden başka güvenebileceğim kimsem yok.*

Kendini koruma içgüdüğü, kişiye paradan, empatiden ve aşktan çok daha güçlü bir motivasyon sağlar.

Kocamla buluşmalarınızda aranızda geçen konuşmalar bana anlattıklarından daha farklı olabilir.

Belki de Thomas, sana ilgi duymaya başlamış olabilir. Hatta belki sen de ona ilgi duymaya başlamışsındır.

Ahlaki değerler üzerine yaptığım çalışmaya devam etmen durumunda sana çok daha detaylı sorular sorulacağını ve görevler verileceğinin farkındasın. Belki buna daha fazla dayanamayacağını düşünmeye başlamışsındır.

İçinde bulunduğumuz karmaşadan kurtulmak istediğin belli. Yalan da olsa bana duymak istediğim şeyleri söyleyerek bu işten kurtulabileceğini düşünmüş olabilir misin? Gelecekte seni bu işe dâhil etmekten kurtaracağını düşündüğün şeyleri, mesela.

Şu anda hayatına dair gelecek planları yaparken, bu işten sağladığın maddi kazancı, hediyeleri, parayı, hatta ailenin tadını çıkardığı lüks Florida tatilini düşünerek kendini tebrik ediyor olmalısın.

Belki de ardında bıraktığın enkazı umursamayacak kadar kendi çıkarlarına odaklanmışsındır.

Buna nasıl cesaret edersin, Jessica?

Yirmi yıl önce kız kardeşim, ahlaki doğruları hiçe saymıştı. Sonra da Katherine April Voss aynı şeyi yaptı. İkisi de yanlış seçimler yaptılar.

Ölümleri, ahlaki çöküşlerinin sonucuydu.

Sen, kocama uygulanacak ahlaki bir testte yardımcı oyuncu olarak görevlendirildin, Jessica.

Test edilecek kişi sen değildin ama gariptir ki testte başarısız olan *sen* oldun.

BÖLÜM ALTMİŞ

23 Aralık, Pazar

Dönüyorum dolaşıyorum ve hep aynı soruya geliyorum. İçgüdülerim, etrafımda yaşanan olayların gizemini çözmek istiyorsam işe bu sorunun cevabını bulmakla başlamamı söylüyor. Neden Thomas, April'la yaşadığı gerçek ilişkiyi saklamak konusunda bu kadar titizken, butik sahibi Lauren'la yaşanmamış ilişkisini anlatmakta istekli ve rahat davranıyor?

Şu anda dosyamda yazılı olan notlar elimde ama bunun bana bir faydası yok. Dr. Shields'ın, öylece veda edip gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum. Benimle işi bitene kadar gitmeme izin vermeyecek. Kendimi korumak için yapabileceğim tek şey April'a ne olduğunu bulmak ve aynı şeyin başıma gelmesine engel olmaya çalışmak.

Lauren, Thomas'tan korkuyorsam polise gitmemi önerdi. Ama gidip onlara ne diyebilirim ki?

Evlî bir adamı takip ettim. Hatta onunla yattım. Ah, bu arada onunla buluşmam için karısı bana para ödüyordu. Ayrıca bu insanların bir kızın intiharına karıştıklarını düşünüyorum.

Bunlar son derece mantıksız ithamlar. Polise gidip bunları söylesem muhtemelen kaçığın biri olduğumu düşünürler.

Bu nedenle polisi aramak yerine başka aramalar yapmamın daha mantıklı olacağına karar verdim.

Önce Thomas'ın numarasını tuşladım. Telefonu cevapladığında nezaket sözcüklerini atlayarak doğrudan konuya girdim. "Neden tek yaptığın butiğine gidip giysi satın almakken Lauren'le yattığın yalanını söyledin?"

Telefondan bile net bir şekilde duyulan derin bir nefes aldı.

"Beni iyi dinle, Jessica. Ben Lydia'nın April'la ilgili tuttuğu notları aldım, sen de senin hakkındaki notları. Yani seninle işimiz bitti. Bundan böyle sorularını cevaplamak zorunda değilim. Sana iyi şanslar."

Telefonu kapattı.

Hiç düşünmeden onu tekrar aradım.

"Aslına bakarsan şu anda elinde April'ın dosyasının sadece ilk on üç sayfası var. Son beş sayfayı sana yollamadım. Bu nedenle sorularımı cevaplamak zorundasın. Ama telefonda değil, yüz yüze."

Bana cevap verirken, yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum.

Öyle uzun bir sessizlik oldu ki telefonu tekrar kapattığını düşünmeye başladım.

Sonra, "Klinikteyim. Bir saat sonra buraya gel," dedi.

Adresi aldıktan sonra konuşmayı sonlandırdım ve düşünmeye başladım. Son derece sıradan ses tonu, duygularını ele vermemişti. Kızgın değildi, pişman değildi, üzgün değildi. Ama belki de o, tıpkı sessizliğin ardından bir anda patlayan gök gürültüsü gibi sakın görünümünün ardından tehlikeli olan adamlardan.

Aslında klinik benim için güvenli bir seçimdi. Thomas bana zarar vermek istese kendisiyle bağlantılı olmayan bir yer seçmez miydi? Ama günlerden pazar olduğundan binanın boş olacağını da hesaba katmak gerekirdi.

Lauren, Thomas'ın iyi bir adama benzediğini söylemişti. Müzenin önünde karşılaştığımızda ve ardından çıktığımız gece benim de onun hakkındaki izlenimim böyleydi. Ama en son iyi

olduğunu düşündüğüm bir adamla iş yerinde yalnız kaldığımda başıma gelenleri bir türlü aklımdan silemiyordum.

Bu nedenle Noah'ı aradım ve ondan bir buçuk saat sonra benimle Thomas'ın kliniğinin bulunduğu binanın önünde buluşmasını istedim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Dürüst bir şekilde, "Emin değilim," diye cevap verdim. "Çok yakından tanımadığım biriyle bir randevum var ve randevu sonrası seninle orada buluşacağımızı bilmek içimi rahatlatacak."

"Randevun kiminle?"

"Dr. Cooper diye biriyle. İşle ilgili bir şey. Buluştuğumuzda sana her şeyi anlatırım, tamam mı?"

Noah, bu isteğe şüpheli yaklaştı ama kabul etti. Ona söylediğim tüm kafa karıştırıcı şeyleri, kendimi sahte isimle tanıtmamı, pek çok kez stresli bir gün geçirdiğimi söylememi ve insanlara güvenmek konusundaki şüphelerimi paylaştığımı düşününce bu kez ona mümkün olduğunca detaylı bir şekilde açıklama yapmak için kendi kendime söz verdim. Bu, sadece bunu hak ettiği için değildi. Yaşananları bir kişinin daha bilmesi kendimi güvende hissetmeme neden olacaktı.

Korktuğum gibi saat bir buçukta Thomas'ın kliniğine doğru yürürken binada ayak seslerimden başka tek bir ses bile duyulmuyordu. Koridorun sonundaki 114 numaralı kapının önünde durdum. Kapının üzerinde Thomas Cooper ve diğer birkaç uzman terapistin isimlerinin yazılı olduğu bir levha vardı.

Kapıyı çalmak üzere elimi kaldırdım ama kapı ben çalmadan açıldı.

İçgüdüsel olarak birkaç adım geri gittim.

Onun ne kadar iri bir erkek olduğunu unutmuştum. Cüssesi, kapı girişini kaplamış, arkadaki pencereden giren cılız kış güneşinin ışınlarını bloke etmişti.

Thomas, yana doğru çekilip, başıyla ilerideki bir odayı işaret ederek, "Bu taraftan," dedi.

Onun arkamda olmasına dayanamayacağımı hissettiğimden önden gitmesini bekledim. Ama bir süre yerinden kıpırdamadı.

Birkaç saniye sonra endişemi anlamış olacak ki döndü ve yürümeye başladı.

Odasına girdiğimiz anda kapıyı kapattı.

Oda o kadar küçüktü ki kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Duyduğum panik her an biraz daha artarken kalp atışlarım hızlanmış, vücudumun kasılmıştı. Eğer Thomas'ın benimle ilgili kötü niyetleri varsa beni kimse kurtaramazdı. Dış dünyayla aramda tam üç kapı vardı.

Tıpkı Gene'le olduğu gibi yine tuzağa düşürülmüştüm.

Daha önce defalarca yapayalnız kaldığımız tiyatro binasında aynı şeyi tekrar yaşasam neler yapabileceğimi düşünmüştüm. Orada öylece hiçbir şey yapmadan durduğum için kendime kızmıştım. Gene, çaresizliğimi, korkumu fark etmiş ve bunlardan yararlanmıştı.

Şimdi yine aynı durumdaydım.

Felç olmuş, donup kalmış gibiydim.

Thomas, çalışma masasının yanından yürüyerek deri sandalyesine oturdu.

Ayakta olmam, oturmamam onu şaşırtmış gibiydi.

Çalışma masasının önündeki koltuklardan birini işaret ederek, "Otursana," dedi.

Kendimi boş bir çuval gibi sandalyeye attım ve zor duyulan bir sesle, "Erkek arkadaşım dışarıda bekliyor," diye mırıldandım.

Thomas, şaşkın bakışlarla bana bakıp, "Güzel," dedi. Sesi ve bakışları o kadar şaşkınlık doluydu ki bana zarar verecek bir şey yapmayı planlamadığını anlayarak biraz olsun rahatladım.

Sakinleşip Thomas'a baktığımda, onun dış görünüşündeki detayları fark ettim ve korkum daha da azaldı. Çok bitkin görünüyordu. Gömleğini pantolonunun içine sokmamış ve tıraş olmamıştı. Gözlerini ovuşturmak için gözlüğünü çıkardığında

gözlerinin, uykusuz gecelerin ardından benim gözlerimin olduğu gibi kan çanağına dönmüş olduklarını fark ettim.

Gözlüklerini taktıktan sonra ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Bundan sonraki sözleri benim için bir sürpriz oldu.

“Bak, bana güvenmen için ne yapabileceğimi bilemiyorum ama yemin ederim, seni Lydia’dan korumaya çalışıyorum. Bu işe fazlasıyla bulaştın.”

Bakışlarımı Thomas’tan kaçırıp, gerçek kimliğiyle ilgili ipuçları bulmaya çalışarak odada dolaştırdım. Dr. Shields’ın kliniğine ve evine gitmiştim. Her iki mekân da onun soğuk ve sakın şıklığını yansıtıyordu.

Thomas’ın kliniği ise çok farklıydı. Yerde tüylü bir halı vardı. Duvardaki ahşap kitap raflarına, her boy ve cins kitap düzensiz biçimde sıralanmıştı. Masasının üzerindeki şeffaf kavanozda, sarı parlak kâğıtlara sarılı şekerler vardı. Kavanozun yanında, tam ortasındaki yazının görebildiğim kısmında “*yarattığın aşk*” yazılı bir kahve kupası vardı. Bakışlarım bir süre bu iki sözcüğe takılı kaldı.

“Karını hiç sevdin mi?” diye sordum.

Başını öne eğdi. “Sevdiğimi düşünmüştüm. Onu sevmek istedim. Bunun için çaba harcadım.” Ümitsiz bir ses tonuyla, “Ama bunu başaramadım,” diye devam etti.

Bu sözlerine inandım. Ben de onu ilk gördüğümde Dr. Shields’a büyük bir hayranlık duymuş, adeta büyülenmiştim.

Cebimdeki cep telefonumdan gelen, arama geldiğini bildiren titreşimi hissedince irkildim. Bir an kararsız kalsam da sonra aramayı cevaplamamaya karar verdim. Gözlerimin önünde ince, gümüş rengi kapaklı telefonunu kulağına dayamış, cevaplamamı bekleyen Dr. Shields’ın görüntüsü belirdi. Aramasına cevap alamadığında ince bir güzelliğe sahip, kusursuz beyaz mermerden oyulmuş gibi görünen yüzündeki çizgilerin belirginleştiğini görür gibi oldum.

“Mutsuz bir evliliği olan insanlar boşanırlar. Neden bu ilişkiyi sonlandırmadınız?”

Sözlerimi bitirdiğim anda aklıma Thomas'ın söylediği o cümle geldi: *Onun gibi birini öylece bırakamazsın.*

"Boşanmaya çalıştım ama ona göre evliliğimiz mükemmel. Sorunlarımız olduğunu görmeyi reddediyor," dedi. "Neyse, gelelim soruna. Haklısın, butikteki Lauren adlı kadınla ilişkim olduğu yalan. O, tesadüfen seçilmiş biriydi. Fiziksel görüntüsünün, onunla yatmak isteyeceğim konusunda inandırıcı olacağını düşündüm. Sonra bilinçli olarak Lydia'ya mesaj attım ve bu mesajı aslında Lauren'a yazdığımı söyledim."

"Yani karına o mesajı yanlışlıkla atmadın mı?" *Kendini çok çaresiz hissetmiş olmalı, diye düşündüm.*

Thomas, bir süre ellerine bakarak düşündü. Sonra, "Ona ihanet edersem Lydia'nın beni terk edeceğinden emindim. Bu bana sorunlarımı çözmek için kolay bir yol gibi göründü. *Evlilik Ahlakı* adlı kitabını henüz yazmıştı. O kitapta yazdıklarını düşününce evliliğimizi kurtarmak için ısrarcı olacağı hiç aklıma gelmedi."

Ona acıdım ama eğer kendimi kurtarmak istiyorsam duygularımı işe karıştırmamam gerekiyordu. Buraya gelme nedenim bir cevap almaktı. April'la ilişkisi olduğunu neden itiraf etmediği sorusunun cevabı.

Ona bu soruyu sorduğumda kahve kupasını dudaklarına götürüp, bir yudum içti. Parmakları, kupanın üzerindeki yazının çoğunu kapatmıştı. Zaman kazanmaya çalıştığını düşündüm.

Kahve kupasını masaya geri koyduğunda yönünü değiştirdiğinden şimdi, *"aldığım aşk"* sözcüklerini okuyabiliyordum.

Tıpkı bir bulmacanın parçalarının yerine oturması gibi kupada yazılı olan cümle zihnimde belirdi. *Ve sonunda aldığım aşk, yarattığın aşka eşittir.*

Haklıydım. April, beraber oldukları bir gün bu şarkı sözlerini Thomas'ın sayesinde duymuş olmalıydı. Bu, onun annesiyle birlikte indirip dinledikleri şarkıydı.

Thomas, uzun bir sessizliğin ardından, "April çok gençti," dedi. "Yirmi üç yaşında birini ona tercih ettiğim düşüncesinin Lydia'ya çok ağır geleceğini düşündüm." Çok üzgün görünüyordu.

Hatta gözlerine dolan yaşlarla mücadele ettiğine yemin bile edebilirdim. "April'in kendini bu ilişkiye bu kadar kaptırabileceği hiç aklıma gelmemişti. İkimizin de tek gecelik bir ilişki istediğimizi sanıyordum."

Bana, tıpkı seninle olan ilişkimiz gibi, dercesine anlamlı bakışlarla baktı. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Cep telefonum yeniden çalmaya başlamıştı. Bacağımda hissettiğim titreşime aldırmadan, "April, nasıl Denek 5 oldu?" diye sordum. Titreşim, bacağımdan bütün vücuduma yayılır gibiydi. Telefon, titreşimin bütün vücudumu ele geçirmesini beklercesine ısrarla çalmaya devam ediyordu.

Dürtüsel bir hareketle başımı sola çevirip, kapıya baktım. Kapıyı kilitlememişti. Dış kapıyı da kilitlediğini görmemişim.

Artık Thomas'ın benim için bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyordum. Ama çok yakınlarda gizli bir tehlikenin pusu kurmuş olduğunu hissediyordum. İçgüdülerim, yaklaşan yangının habercisi olan duman konusunda beni uyarıyordu.

Thomas, "Neden bilmiyorum ama April, bana hemen bağlandı," dedi. "Gün içinde beni defalarca arıyor, mesaj atıyordu. Elimden geldiğince onu incitmemeye çalışarak, bu ilişkinin yürümeyeceğini anlatmaya çalıştım. Evli olduğumu biliyordu. Sonra... Birkaç hafta sonra her şey başladığı gibi aniden bitti. Onun şehirden taşındığını ya da yeni biriyle tanıştığını düşündüm."

Sanki başında dayanılmaz bir ağrı başlamış gibi şakalarını ovuşturmaya başladı.

Bir an önce Thomas'ın yanından ayrılmam gerekiyordu ama bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalıştım.

Thomas, kahvesinden bir yudum daha alıp, sözlerine devam etti. "Sonra bir akşam Lydia eve geldi ve bana yeni deneginin seans sırasında aşırı tepki vererek dersliği terk ettiğini söyledi. Ona yöneltilen sorunun, bir şeyleri belki de bastırılmış bir anıyı tetiklediğini düşündük. Onunla yüz yüze konuşması, yardımcı olması için Lydia'yı ben teşvik ettim. Denegin April olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Lydia, ondan Denek 5 olarak bahsetmişti."

İçindeki tüm karmaşık duyguları barındıran sinirli bir kahkaha attı. "Özel bir dedektif, dosyasını almak için Lydia'yla iletişime geçene kadar Denek 5'in April olduğunu biliyordum."

Sözünü kesmek istemiyordum ama cebimdeki telefonun, az sonra yeniden çalacağını bilmek gerginliğimi her an biraz daha arttırıyordu.

"Sonradan olabilecekler hakkında çeşitli senaryolar yazdım. En akla yakın olanı April'in karımın kim olduğunu öğrenmiş olmasıydı. Benimle bir bağlantı kuracağını düşünerek araştırmaya katılmak üzere başvurmuş olmalı. Ya da belki Lydia'nın rakibi olduğunu düşünmüş ve onu yakından tanımak istemiş olabilir."

İçgüdüsel bir hareketle başımı bu kez sağa çevirip, pencereye baktım. Neden o tarafa baktığımı bilmiyordum. Belki de buna, boğuk bir ses ya da caddede veya kaldırımdaki bir hareket neden olmuş olabilirdi. Jaluzi yarı kapalıydı. Bu nedenle dışarıyı görme şansım yoktu. Noah'ın orada olup olmadığını göremiyordum.

Hissettiğim yaklaşan tehlikenin kaynağının Thomas olmadığından emindim. Anlattıkları inandırıcıydı. April'in ölümünden önceki günlerde kızla iletişimde olmadığına inanmıştım.

April'in dosyasında yazarları defalarca okumuştum ve Dr. Shields'le aralarındaki ilişki hakkında önemli bir bilgi edinmiştim. April'in öldüğü gece aralarında yaşananların bir kısmını biliyordum.

Dr. Shields, o gece yaşananları her zamanki düzgün el yazısından farklı, kötü bir el yazısıyla kaleme almıştı. Son buluşmaları, internetten okuduğum April'in ölümüyle ilgili haberin bulunduğu sayfadan bir önceki sayfada anlatılmıştı. Ve ben, şu anda sürekli çaldığından her an patlamasından korktuğum telefonumun kamerasıyla dosyada tüm yazılanların fotoğrafını çekmiştim.

Dr. Shields, *"Beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattın, Katherine April Voss,"* yazmıştı. *"Seni tanıdığımı düşünmüştüm. Sana son derece sevecen ve ilgili davranıldı. Psikolojik sorunlarına yardımcı olabilmek için yoğun ilgi gösterildi. Özenle seçilmiş armağanlar verildi. Evime davet edildin. Sen bu gece mutfağımdaki taburede oturmuş şarabını*

yudumlarken, kolumdaki altın bileziği çıkarıp senin bileğine taktım. Sana çok değer verdim."

Sonrasında gelen itirafın her şeyin mahvolmasına, hakkında yaratılan imajın yıkılmasına neden oldu. Bir hata yaptım. Barda tanıştığım, evli bir adamla yattım. Tek gecelik bir ilişkiydi, dedin.

Gözlerin yaşlarla doldu ve alt dudağın titremeye başladı. Yaşlı gözlerin, sanki işlediğin suçtan sonra sempatiyi hak ediyor ve bekliyormuş gibi bakıyordu.

Suçunun bağışlanmasını istedin ama asla bağışlanmayacağın kesin bir dille ifade edildi. Nasıl bağışlanabilirsin ki? Ahlaklı insanlarla ahlaksız insanları birbirlerinden ayıran bir sınır vardır. Ahlaki kurallar, net bir biçimde belirlenmiştir. Sana sınırı aştığın ve bu eve bir daha gelemeyeceğin söylendi.

Gerçek, kusurlu kişiliğini gözler önüne serdin. Başta kendini tanıttığın gibi saf ve dürüst biri değilsin.

Bir süre daha konuşma devam etti ve sonunda sana bir veda öpücüğü verildi.

Evden ayrılmandan yirmi dakika sonra az önce burada olduğunu gösteren tüm izler silinmişti. Şarap kadehin yıkanıp, kurulandı ve dolaba kaldırıldı. Yarısı boşalmış şarap şişesi, üzüm ve peynir çöp tenekesine atıldı. Oturduğun tabure, düzeltilip her zaman durduğu pozisyona getirildi.

Sanki buraya hiç gelmemişsin gibi. Sanki artık yaşamıyormuşsun gibi.

Dosyayı ilk gördüğümde de bu son iki cümle gözüme çarpmıştı. Ama o gelmeden evden ayrılmak için öyle acele ediyordum ki üzerlerinde düşünememiştim. Sonra evimin güvenli ortamında, April için tutulan notları tekrar tekrar okumuş, yorumlamıştım.

Dr. Shields'ın notlarına bakılırsa April'in beraber olduğunu itiraf ettiği evli erkeğin Thomas olduğundan haberi yoktu. Ben şimdi April'in Thomas'a takıntılı olduğunu, hatta bu üst boyuttaki takıntısı nedeniyle Dr. Shields'ın çalışmasına katıldığını biliyordum ama Dr. Shields'm, kızın çalışmaya katılmasının altında farklı bir neden yattığını düşündüğünü hiç sanmıyorum. Sonra April,

Dr. Shields'a bağlanmıştı. O yalnız, zayıf karakterli bir kız olmalıydı ve tutunacak bir dal, başını dayayacak bir omuz arıyordu.

April'in ismini vermediği evli bir adamla ilişki kurduğunu itiraf etmesi, yıkıcı bir itirafın kıyısına geldiği gerçeği aslında şaşırtıcıydı. Ama ben de Dr. Shields'ın insanların ağzından en derin sırlarını alma yeteneğini iyi bilenlerden biri olduğum için bir bakıma bunu anlayabiliyordum.

April da, tıpkı benim gibi itiraflarının ardından bağışlanmayı beklemiş olmalıydı. Belki o da benim gibi, böylesine eğitilmiş, mükemmel görünüşlü, hayatını ahlaki değerler üzerine yaptığı çalışmaya adanmış kadın onu bağışlarsa, o kadar da kusurlu bir karakter olmadığına inanacaktı.

Thomas'a dönüp, "Sana diğer sayfaları yollayacağım," dedim. "Ama bir sorum daha olacak."

Başını salladı.

Gözlerimin önünde, ikisini İtalyan restoranın tentesinin altında gördüğüm akşam belirdi. "Bir akşam seni Dr. Shields'la beraberken görmüştüm. Ona âşık gibi görünüyordun. Neden rol yapma gereği hissediyordun?"

"Derdim April'in dosyasıydı. Onunla ilişkimi sürdürmek, eve girebilmek ve dosyaya bakmak istiyordum. April'in benimle ilişkilendirilebilecek bir şeyler söylemiş olduğundan endişeleniyordum. Lydia, dosyayı okudukça bunu fark edebilir ve bu, kontrolden çıkmasına neden olabilirdi. Eve her girdiğimde dosyayı bulmak için fırsat kolladım ama o gün çalışma masasının üzerinde görene kadar bulamadım."

"Merak etme, dosyada April'la seni ilişkilendirebileceği bir şey yok."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Onu rahatlatmak için böyle demiştim ama aslında şu anda net olarak bilemediğim ikisini birbirine bağlayan ufak bir detay olduğunu hissediyordum. Detayın bu odayla ilgili olduğundan emindim ama ne olduğunu bilemiyordum.

Telefonumu cebimden çıkarırken, yine pencereye doğru baktım. Bir an önce eve gidip, dosya üzerinde çalışmalıyım, diye düşündüm.

April'in dosyasının son beş sayfasını Thomas'a göndermek için telefonun ekranına baktığımda büyük bir şaşkınlık yaşadım. Gelen ısrarlı aramaların hepsi BeutyBuzz'dandı. Dört arama ve iki sesli mesaj vardı.

İlk aklıma gelen, gitmem gereken bir randevum olduğu ve bunu unuttuğumdu. Ama düşününce akşam beşe kadar bir randevum olmadığından emin oldum. O zaman şirket neden benimle iletişime geçmek için bu kadar ısrarcı davranmıştı?

Son sayfaları Thomas'a gönderip, ayağa kalktım. "Şimdi hepsi elinde."

Gönderdiğim fotoğrafların telefonuna geldiğini bildiren ses duyulur duyulmaz Thomas, benim orada olduğumu unutmuş gibi başını telefonuna eğip, dikkatle gönderdiğim sayfaları okumaya başladı.

Ben de merakıma daha fazla engel olamayarak BeautyBuzz'dan gelen ilk sesli mesajı açtım. Mesajın, program koordinatöründen geldiğini düşünmüştüm ama yanıldığımı fark ettim. Şirketin sahibi olan, daha önce hiç konuşmamış olduğum kadından gelmişti.

"Jessica, lütfen hemen beni ara."

Sesinde belirgin bir öfke vardı.

İkinci sesli mesajı açtım.

"Jessica, işine son verildi. Şirketimiz bünyesine katılırken imzaladığın rekabet yasağı sözleşmesini ihlal ettiğini öğrendik. Seni yönlendirmedığımız halde BeautyBuzz adını kullanarak servis verdiğin iki kadının ismi elimizde. Avukatlarımız, bu konuda sana bir uyarı yolladı. Devam etmen durumunda hakkında dava açılacak."

Dünya başıma yıkılmış gibi hissettim. Başımı kaldırıp, Thomas'a baktım.

"Beni işimden etti," diye mırıldandım.

Dr. Shields, BeautyBuzz'ı arayıp, Reyna ve Tiffani'den bahsetmiş olmalıydı.

Aklımdan, bir hafta sonra yatırmak zorunda olduğum dairemin kirası, Antonia'nın terapi ücreti ve babamın işsiz olduğu geçti. Gözlerimin önüne, sahip olabileceği tek yuvayı kaybettiğini öğrendiğinde Becky'nin yüzünde belirecek üzüntü ve hayal kırıklığı ifadesi geldi.

Duvarlar, sanki üstüme geliyormuş gibi hissettim.

Dr. Shields, istediklerini yapmamam durumunda dava edilmeme, hatta belki de hapse atılmama göz yumacak kadar acımasız olabilir miydi?

Aklıma dosyamda yazılı olan cümle geldi. *Sen bana aitsin.*

Kalbim deli gibi çarpıyor, gözlerim dolan yaşlardan yanıyordu. Boğazım düğümlenmişti.

Sandalyesinden kalkan Thomas, telaşlı bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Ama ona cevap verecek gücüm yoktu. Odadan fırlayıp, koridora çıktım. Bir an önce BeautyBuzz'la iletişime geçip, onlara mantıklı bir açıklama yapmalıyım. Daha sonra ailemi aramalı ve güvende olup olmadıklarını öğrenmeliydim. Dr. Shields, onlara zarar verir mi? Belki de Florida tatilinin parasını ödememeyi planlıyordur. Hatta belki de kredi kartı numaramı bulmuş ve rezervasyon için gereken ön ödemeyi benim kartımdan yapmıştır.

Eğer Becky'nin kılına zarar verecek olursa onu öldürürüm, diye düşündüm.

Binanın dış kapısından nefes nefese çıkarken, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Çılgın gibi sağa sola dönerek Noah'ı ararken, cep telefonum çalmaya başladı. O anda içimden telefonu alıp, ekrana bakmadan fırlatmak ve paramparça etmek geliyordu.

Noah, etrafta yoktu. Ona güvenebileceğimi düşünmeye başlamıştım ama ne yazık ki yanılmışım. Gözyaşlarım, artık sele dönüşmüştü. Bu, adeta bardağı taşıran damlaydı.

Nereye gideceğimi bilmeden yürürken, bir blok kadar uzakta lacivert montlu birinin hızlı adımlarla uzaklaştığını gördüm. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Bu yürüyüşü tanıyordum.

Deli gibi koşarken bir yandan da, "Noah!" diye bağıryordum.

Beni duymadı. Nefes nefese kalmıştım ama daha hızlı koşmak için kendimi zorladım.

Biraz daha yaklaştığımda tekrar, "Noah!" diye bağırdım. Güçlü kollarına sığınıp, başımı göğsüne dayamak ve ona her şeyi anlatmak istiyordum. O, bana yardım ederdi. Biliyordum, o bana kesinlikle yardım ederdi.

Bana döndü. Yüzünde gördüğüm beklenmedik ifade karşısında olduğum yerde donakaldım. Bir duvara toslamışım gibi hissediyordum.

"Sana âşık olduğumu düşünmeye başlamıştım," dedi. "Ama şanslıyım ki yol yakinken gerçek yüzünü gördüm."

Ona doğru bir adım attım ama elini kaldırarak beni durdurdu. Bana sevgiyle bakan gözlerinde şimdi buz gibi bakışlar vardı.

"Sakın!" dedi. "Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Ne?"

Bana cevap vermeden arkasını dönüp, hızlı adımlarla uzaklaştı.

BÖLÜM ALTMİŞ BİR

23 Aralık, Pazar

Dün gece erken yatmak akıllıca bir karardı. Böylece sabah erkenden kalkabildim.

Bugün yoğun bir gün olacak.

Telefonu açtığımda, Thomas'tan yeni bir mesaj geldiğini gördüm. Gece on birde yazmıştı. Hastasının iyi olduğunu söylemiş ve akşamı kısa kesmek zorunda kaldığı için özür dilemişti.

Sabah sekizi iki geçe ona yanıt verildi. *Sorun değil. Bugün programın nasıl?*

Tenise gideceğini ardından Ted'in Yeri'nde kahvaltı edeceğini yazdı. *Öğleden sonra biraz çalışmam gerekiyor. Akşam sinemaya gitmeye ne dersin?*

Sorusu hemen yanıtlandı. *Harika bir fikir.*

Sabahtan öğlene kadar olan programı tam söylediği gibiydi. Tenisten sonra Ted'in Yeri'ne gitti ve oradan da kliniğe geçti. Ama saat biri otuz dört geçe program dışına çıktı.

Biri otuz dört geçe sen, elinde beyaz bir poşetle kaldırımında belirdin ve Thomas'ın kliniğinin bulunduğu binaya girip gözden kayboldun.

Ah, Jessica! Çok büyük bir hata yaptın.

Kurbanların, faillere hak ettikleri cezayı kendi elleriyle vermeleri adil midir?

New York Üniversitesi'nin dersliğinde, ikinci seansımızda sana bu soru yöneltilince hiç duraksamadan, olumlu cevap vermiştin. Yüzüklerinle oynamadan ya da düşünür gibi tavana bakmadan hızla parmaklarını klavyeye götürmüş ve cevabını yazmıştın.

Peki ya şimdi bu soruya cevabın ne olur?

Sonunda, beni sırtımdan bıçakladığına dair somut bir kanıtım var.

İçeride kocamla ne yapıyorsun, Jessica?

Fiziksel bir ilişkiniz olup olmaması şu anda önem taşıyor. Siz ikiniz, arkamdan iş çeviriyorsunuz. Sürekli olarak söylediğin yalanlar, sadakatsizliğin defalarca görmezden gelindi.

Ama bu ihanetin, işleri geri dönülmez noktaya getirdi.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

Yoldan geçen bir adam, endişeli gözlerle bakarak, çantasından çıkardığı kâğıt mendili uzattı.

"Dudağınız kanıyor."

Bir anlık kararsızlığın ardından mendil reddedildi. Ağzımda kanın, metalik tadı var. Daha sonra yaraya soğuk kompres yapılmalı ama şimdilik makyaj çantasındaki dudak nemlendirici uygulanacak.

Bu, geçen hafta evimde unuttuğun, dudaklarına belli belirsiz pembe renk veren nemlendiricinin tıpatıp aynısı.

Tüpün üzerinde BeautyBuzz logosu var. Bu dudak nemlendirici, işverenin tarafından piyasaya sürüldü, Jessica.

Şirketin iletişim bilgilerini bulmak hiç zor olmadı.

Sen, kocamla arkamdan iş çevirirken bir telefon görüşmesi yapıldı.

Ciddi ve otoriter bir ses tonuyla konuşmak, insanların sizi dinlemesini sağlamanın en iyi yoludur. Telefonu açan görevli aramayı yetkili kişiye yönlendirdi, o da aldığı bilgiyi hemen şirketin sahibine iletceğini söyledi.

Anlaşılan BeautyBuzz, rekabet yasağı sözleşmelerini çok ciddiye alıyor.

Noel tatili için şehir dışına gitmeyi planladığını söylemiştin, Jessica. Ama hiçbir yere gitmiyorsun.

Beklenmedik bir şekilde çalışma zorunluluğundan kurtulacağın için tadını çıkarabileceğin ekstra zamanın olacak.

Ceza her zaman suçla doğru orantılı mıdır?

İşini kaybetmen, işlediğin suçun karşısında yeterli bir ceza değil.

Ama kısa bir süre sonra, sen hâlâ kocamla beraberken işlediğin suçla daha orantılı bir cezaya çarptırılacaksın.

Kırmızı fermuarı olan lacivert montlu genç bir adam yaklaştı ve Thomas'ın kliniğinin bulunduğu binanın köşesinde beklemeye başladı. Birini bekler gibi etrafına bakıyor.

Onu görür görmez tanıdım. Geçen akşam restoranda seni sıcak bir şekilde karşılayan adam. Benden sakladığın adam.

Sen kocamla olan randevunun tadını çıkarırken, binanın dışındaki kaldırımda erkek arkadaşınla baş başa bir konuşma yapılması bence son derece adil.

Sence de öyle değil mi?

"Ben Dr. Lydia Shields," diye söze başlandı.

Ses tonunun ve yüz ifadesinin ciddi olması çok önemli. Profesyonel bir izlenim bırakılmalı. Ses tonundaki üzüntülü tınılar, etkileyciliği daha da arttırır. "Buraya Jessica Farris'in sorunu için mi geldiniz?"

Sevgilinin bu sözlere oldukça şaşırdığını söylemeliyim Jessica. "Ne?"

Burada seninle buluşmak için beklediğini doğruladığında önce tam anlamıyla güven duyması için yapılması gerekenlerle işe başlandı. Kartvizit verildi ama yüzünden bunun yeterli olmadığı anlaşıldı.

Ona, tüm diğer hasta ve terapistlerin binadan ayrıldığı, uzun zamandır terapistin olan Dr. Thomas Cooper'ın senin sorunlarını çözmeye çalıştığı söylendi.

“Paranoya ve anksiyete bozuklukları tedaviye iyi yanıt verdi,” dendi. “Ama saldırgan kişilik bozukluğu konusunda yol almak mümkün olmadı. Her ne kadar bizim mesleğimizde hastanın mahremiyetini korumak çok önemli bir kural olsa da zarar görebilecek kişileri korumak için bu kuralın göz ardı edilebileceğini düşünüyorum.”

Eğer eskisi gibi iyi ilişkiler içinde olsaydık sana, kişilik bozukluğuna dair detaylı birkaç örnek verilmesinin ardından Noah, tamamen söylenenlere inandığına göre sana olan aşkını bir kez daha sorgulamanı tavsiye ederdim.

Ona verilen örneklerin hepsi de kelimesi kelimesine gerçeği yansıtıyordu. Etik kuralları çiğnediğin için işinden kovulduğun, bir uyuşturucu satıcısının dairesine gidişin ve genellikle farklı isimle kendini tanıtarak, çoğunluğu evli adamlarla olmak üzere tek gecelik ilişkilere girdiğin anlatıldı.

Noah, en çok üçüncü örnekten etkilendi. Bu nedenle konuşmanın geri kalanında bu konunun vurgulanmasına karar verildi.

Noah, oldukça incinmiş görünüyordu. Son darbeyi vurma-
nın zamanı gelmişti.

Somut kanıtlar her zaman sözlerden çok daha etkileyicidir.

Bu ay içinde telefonuma yollamış olduğun mesaj açılıp Noah'a gösterildi.

Dr. Shields, söylediğiniz gibi flört etmeye çalıştım ama o, mutlu bir evliliği olduğunu söyleyerek beni reddetti. Şu anda lobideyim, o, yukarı odasına çıktı.

Ama mesaj Noah'ın şüphelerini yok etmeye yetmedi. “Neden size bu mesajı gönderdi?” diye sordu.

Kabullenmemek için direniyor. İnkâr etmeye çalışıyor. Bir sonraki aşama öfke olacak.

“Ben dürtüsel hareketler konusunda uzmanım. Cinsel dürtüler de çalışma alanımın içinde. Jessica’nın kişiliğinin bu yönü konusunda Dr. Cooper’la ortak bir çalışma yürütüyoruz.”

Noah, bu sözlere rağmen inanmamakta direndi. Bir mesaj daha gösterildi. Bu, senin iki gece önce, benden ayrılıp Thomas’la buluşmaya Deco Bar’a gittiğin gece gönderdiğin mesaj. Aynı akşam Noah’la, Peachtree Grill’de buluşmuştun.

Birkaç dakikaya kadar Thomas’la buluşmak üzere çıkacağım. Ona içki ısmarlayayım mı? Davet eden ben olduğuma göre bunun doğru olacağını düşündüm.

Mesajın gönderildiği tarih net olarak görülebiliyor. Cuma günü.

Noah, bu mesajı okuyunca yüzü bembeyaz oldu. “Ama... ama o gece biz Jess’le buluşmuştuk.”

Şimdi sahte bir şaşkınlık gösterisi yapma zamanı. “Yoksa Peachtree Grill’de sizinle mi buluştun? Bana bundan bahsetmişti. Sizinle buluşmadan önce başka bir adamla beraber olduğu için suçluluk duyduğunu söylemişti.”

Beklenen tepki geldi. Öfke.

“Kendi kendine zarar verme eğiliminde olan biri. Dürtüsel tepkilerini kontrol edemiyor. Her ne kadar başta çok cazip gibi görünse de narsist kişiliği, sorunlarının çözülmesini imkânsız kılıyor.”

Noah öyle büyük bir şok yaşadı ki hiçbir şey söylemeden, arkasını döndü ve başını sallayarak uzaklaştı.

Tam iki dakika sonra sen, Thomas’ın kliniğinin bulunduğu binadan çıktın ve onu takip etmeye başladın.

Sonra sana hiç ummadığın bir tepki verdiğinde kaldırımında öylece durup, üzüntülü bakışlarla arkasından baktın.

Poşet, hâlâ elinde.

Beyaz poşetin üzerinde uzun kirpikli, kapalı iki göz var. Bu oldukça tanıdık.

Sen gerçekten gayretli bir kızsın, Jessica. Demek sen de o butiğe gittin.

Muhtemelen sen de gerçeği, Thomas'ın yalan söylediğini öğrenmiş olmalısın ve bu keşfinden dolayı kendini çok zeki sanıyor olmalısın

Kocamın Lauren'la ilişkisi olmadığını öğrendiğinde şaşırдың mı?

Thomas'ı dünyada herkesten daha iyi tanıyan kişinin, yedi yıllık karısının bu hastalıklı yalana inanmış olduğunu düşünmüş olamazsın, değil mi?

Telefonuma *kazara* yolladığı mesajdan yaklaşık bir hafta sonra butik sahibi Lauren'la olan ilişkisinin düzmece olduğu anlaşılmıştı. Lauren'in butiğine gidilip hafta sonu gidilecek romantik bir gezi için giysi önerisinde bulunması istendiğinde aralarında Endonezya'ya yaptığı iş gezisi sırasında aldığı ham keten elbiseler de olmak üzere pek çok giysi önerdi.

Sonra seyahatleri üzerine kısa bir sohbet edildi.

Bir hafta Bali'de ardından bir hafta Jakarta'da kaldığı, Amerika'ya benim butiğe gidişimden üç gün önce döndüğü öğrenildi.

Bu durumda kocamın o mesajın atıldığı tarihte onunla görüşmüş olması olanaksız. Ayrıca tanıştıklarını, otelin barında masasındaki sandalyeye oturduğunu söylediği tarihte de Lauren ülke dışındaydı.

Yalanı asla yüzüne vurulmadı. Beklemenin daha doğru olacağına karar verildi.

Thomas'ın böyle uydurma bir ilişki hikâyesi yazmasının geçerli bir nedeni var. April'la olan tek gecelik ilişkisini kamufletmeye çalışmak.

Elbette karısının da, gerek hayali ilişkiyi gerekse April'la olan ilişkisini bilmezden gelmesinin geçerli bir nedeni var.

Denek 5'le kocam arasında bir ilişki olduğunu bildiğimi duy-mak seni şaşırtır mı, Jessica?

Belki de şimdi tüm gizemi çözdüğünü düşünüyorsundur. Bu büyük bir hayal kırıklığı. Denek 52 olduğun günden bu yana epey zaman geçti ve bu süreçte en azından varsayımları somut gerçeklerden ayırmayı öğrenmiş olmanı beklerdim.

Şu anda tüm hayatının yerle bir olması üzücü bir durum.
Ama işi bu noktaya getiren sensin.

Şu anda koca dünyada yapayalnızsın.

Ama endişelenme. Çok yakında yine benim arkadaşlığımın
tadını çıkaracaksın.

BÖLÜM ALTMİŞ İKİ

23 Aralık, Pazar

Yakın zamanda ailenle konuştun mu, Jessica? Florida tatilleri keyifli geçiyor mu?

Telefonun ekranındaki sözcüklere bakarken kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

Dr. Shields, işimi elimden aldı. Erkek arkadaşımı elimden aldı. Sıra aileme mi geldi? Annemle babama ve Becky'e zarar verecek kadar acımasız olabilir mi?

Yatağымda oturuyorum. Çenem dizlerime dayalı ve elim Leo'nun sırtında. Noah, beni sokakta öylece bırakıp gittikten sonra onu aradım, mesaj attım ama hiçbirine yanıt vermedi. Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Eve geldim ve gözyaşlarım tükenene kadar ağladım. Dr. Shields'ın mesajı geldiğinde hıçkırıkları hafiflemişti.

Mesajı okurken aklıma dün Dr. Shields'ın evindeyken annemin beni aradığı ama ona geri dönüş yapmadığım geldi. Benden yanıt almayınca sesli mesaj bırakmamış olması garipti.

Paniğe kapılarak hemen annemin numarasını tuşladım. Annemin telefonu uzun uzun çaldıktan sonra mesaj servisi devreye girdi.

Titreyen bir sesle, "Anne lütfen hemen beni geri ara," diye mesaj bıraktım.

Babamın numarasını çevirdiğimde de aynı şey olunca boğazımın düğümlendiğini hissettim. Sanki buz gibi bir el kalbimi sıkıyordu.

Dr. Shields, bana kalacakları yerin adını söylememiştii. An-nem, Florida'ya vardıklarında beni arayıp, deniz manzaralı odalarını, tuzlu su havuzunu anlatmış ama nerede kaldıklarını söylememiştii. Kafam çok farklı şeylerle meşgul olduğu için ben de sormayı akıl edememiştii.

Nasıl bu kadar dikkatsiz davranmış olabilirim?

Onları birkaç kez daha aradım ama cevap alamadım.

Telaşla yataktan fırlayıp, paltomu aldım, botlarımı giydim ve evden fırlayıp koşarak merdivenlerden indim. Merdivende elinde büyük bir market torbası olan bir adama çarptım. Adam, bana şaşkın şaşkın baktı. Rimelimin akmış olduğunu, saçlarımın korkunç görüldüğünü biliyordum ama artık Dr. Shields'a nasıl görüneceğim umurumda bile değildi.

Caddeye çıkar çıkmaz, bir taksi durdurdum. Arka koltuğa atlayıp sürücüye Dr. Shields'ın evinin adresini verdikten sonra, "Çabuk, lütfen çabuk olun!" dedim.

On beş dakika sonra Dr. Shields'ın evinin önünde indiğimde hâlâ ona ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hiç düşünmeden kapıya koştum ve elimin acımasına aldırmadan kapıyı yumrukladım.

Kapıyı açan Dr. Shields'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi yoktu. Sanki beni bekliyor gibiydi.

"Onlara ne yaptın?" diye bağırdım.

"Anlamadım."

Gri gömleği ve özel dikim siyah eteğiyle her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. O an onu omuzlarından yakalayıp, çıl-gınca sarsmak için büyük bir arzu duydum.

"Onlara zarar verdiğini biliyorum! Annemle babama ulaşamıyorum!"

Birkaç adım geriledi. "Derin bir nefes al ve sakinleş, Jessica. Bu şekilde bir konuşma yapmamız mümkün değil."

Yaramaz bir çocuğu azarlar bir tonda söylediği bu sözler, böyle bağırıp çağırarak bir yere varamayacağımı anlamama neden oldu. Eğer ondan bir yanıt almak istiyorsam bunu ancak oyunu onun kurallarıyla oynayarak yapabilirdim. Kontrol onda olmak zorundaydı.

Bu nedenle korkumu ve öfkemi bastırmaya çalıştım.

"Sizinle konuşmam gerek. İçeri girebilir miyim?" dedim.

Kapıyı sonuna kadar açtı ve girmem için kenara çekildi.

Klasik müzik çalıyordu ve evi her zaman olduğu gibi kusursuzdu. Alarm panelinin altındaki dresuarın üzerinde duran vazoda taze petunyalar vardı.

Gözlerimi alarm panelinden kaçırarak Dr. Shields'a baktım.

Başıyla mutfak ışaret edince mutfaka yürüdüm ve taburelerden birine oturdum.

Granit tezgâhın üzerinde, beklenen bir misafir için hazırlanmış gibi duran, içinde siyah üzümler ve peynir çeşitleri bulunan porselen bir tabak vardı. Tabakın yanında da içinde açık sarı bir içki olan kristal bir kadeh duruyordu.

Her şey son derece mükemmel ve bir o kadar da çılgıncaydı.

Sesimin öfkeli çıkmamasına özen göstererek, "Ailem nerede?" diye sordum.

Dr. Shields, sorumu yanıtlamak yerine sakin adımlarla mutfak dolabına yürüdü ve tezgâhın üzerindeki kristal kadehin bir eşini çıkardı. İlk defa olarak isteyip istemediğimi sormadan buzdolabını açtı ve içinden çıkardığı *Chardonnay* şişesinden kadehe şarap doldurdu.

Sanki iki arkadaş içki içip sohbet edecekmişiz gibi gülümseyerek kadehi bana uzattı.

İçimden çılgık atmak geliyordu ama onu acele ettirmeye kalkarsam üstünlüğünü kanıtlamak için sorunun cevabı için beni daha da uzun bekletecekti.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ailen Florida'da güzel bir tatil yapıyor Jessica," dedi. "Neden panik yaptığını anlayamıyorum."

"Bana o mesajı gönderdiğiniz için!" diye bağırdım.

Dr. Shields, ifadesiz bakışlarla bana bakarak, "Sadece tatillerinin nasıl geçtiğini öğrenmek istedim," dedi. "Bunda yanlış bir şey yok sanırım, değil mi?"

Oldukça inandırıcı görünüyordu ama ben, onu rol yaptığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Kaldıkları oteli aramak istiyorum." Sesim titriyordu, her an gözyaşlarına boğulabileceğimi hissediyordum.

"Bence de öyle yapmalısın. Sende otelin numarası yok mu?"

"Bana numarayı vermediniz."

Kaşlarını çattı. "Otelin adı sır falan değil, Jessica. Ailen üç gündür orada."

"Lütfen!" diye yalvardım. "Lütfen onlarla konuşmamı sağlayın."

Dr. Shields, hiçbir şey söylemeden yerinden kalktı ve telefonunu aldı. E-postalarına bakarken, "Otelin rezervasyon onayı burada bir yerlerde olacak." diye mırıldandı. Bana bir yıl kadar uzun gelen bir sürenin sonunda bir telefon numarası söyledi.

Hemen numarayı tuşladım.

"Winstead Tatil Köyü, ben Tina. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Farris ailesinden biriyle görüşmek istiyorum lütfen."

"Elbette. Oda numarasını alabilir miyim?"

"Oda numarasını bilmiyorum." diye mırıldandım.

"Bir saniye, lütfen."

Telefonda çalan bekleme müziğini, neşeli Noel şarkısını dinlerken, başımı çevirip Dr. Shields'ın buz mavisi gözlerine baktım.

Bir süre bakıştıktan sonra Dr. Shields, bakışlarını kaçırıp, ka-dehimi işaret etti.

Şaraptan tek bir yudum bile alabilecek durumda değildim. Aklımdan, sadece birkaç gün önce yine bu taburede oturup şarap içerken ona Thomas'ın kocası olduğunu düşündüğümü söylediğim an geçti.

Müzik kesildi ve görevlinin söylediği cümleyi duyunca dünya başıma yıkılmış gibi oldu. "Farris adına bir rezervasyonumuz yok, hanımefendi."

Başım dönmeye, midem bulanmaya başladı.

Boğuk bir sesle, "Nasıl yani? Orada değil mi?" diye bağırdım.

Dr. Shields, kadehini dudaklarına götürüp, şarabından bir yudum aldı. Hiçbir şey olmamış gibi sakın bir tavırla şarabını içmesi baskılamaya çalıştığım öfkemin su yüzüne çıkmasına neden oldu.

Yerimden kalkıp, gözlerinin içine bakarak, buz gibi bir sesle, "Ailem nerede?" diye sordum.

Her zamanki nazık ve kontrollü hareketleriyle kadehini tezgâha bıraktı.

"Rezervasyon benim adıma."

Telefonu tekrar kulağıma götürüp, "Shields," dedim. "Bir de bunu deneyin. Lütfen çabuk olun."

Karşı tarafta bir süre sessizlik oldu. Sonra görevli, "Tamam, buldum. Bağlıyorum." dedi.

Telefonun ikinci çalışında annemin sesini duydum. Bu sesi duymak beni öyle mutlu etti ki gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Anne! İyi misiniz?"

"Ah tatlım, hayatımızın en güzel günlerini geçiriyoruz! Az önce plajdan geldik. Becky, yunusların gösterisini izlemeye gitti. Burada tüm gün program var. Baban bir sürü fotoğraf çekti."

Güvendeler. Onlara zarar vermemiş. En azından şimdilik.

"Hepiniz iyisiniz, değil mi?"

"Elbette iyiyiz! Neden iyi olmayalım ki? Tek derdimiz seni özlemek. Harika bir patronun var, Jess! Hayatımızın en güzel tatilini geçiriyoruz. Seni çok seviyor olmalı."

Daha fazla konuşamayacağımı hissederek bir şeyler geveledim ve ertesi gün tekrar aramaya söz verip konuşmayı sonlandırdım. Aklım, altında ezildiğim büyük sorunlardayken annemin havadan sudan konuşmasını dinleyecek gücüm yoktu.

Telefonu tezgâha bıraktığımda Dr. Shields gülümsedi. "Gördün mü? Gayet iyiler, boşuna endişelenmişsin."

Dirseklerimi soğuk granit tezgâha dayayıp, başımı iki elimin arasına alarak sakinleşmeye çalıştım.

Dr. Shields, bana kendimi ani tepkiler veren, dengesiz biri olarak hissettirmeye çalışıyordu. Ailemin başına kötü bir şey geldiği düşüncesi paranoyakça olabilirdi ama işimi ve Noah'ı kaybetmem hayal ürünü değildi. Bunlar somut gerçeklerdi. BeautyBuzz'dan gelmiş olan, silmediğim sesli mesaj hâlâ telefonumdaydı. Ayrıca, Noah'a attığım ve cevap alamadığım sayısız mesaj da duruyordu. Hayatımı tepetaklak eden bu iki olayın, ben Thomas'ın kliniğindeki olması kesinlikle tesadüf olamazdı. Bunu ispatlayacak bir kanıtı sahip değilim ama Dr. Shields'ın orada olduğumu bildiğinden eminim. Hatta belki onunla yattığımdan da haberi olabilir. Belki de Thomas, kendini kurtarmak için bunu ona söylemiştir.

Beni cezalandırıyor.

Elinin hafifçe sırtımı sıvazladığını hissedince irkilerek geri çekildim.

"Sakin!" dedim. "Beni işimden kovdurdunuz. BeautyBuzz'a Reyna ve Tiffani'ye gidişimin onların adını kullanarak haksız kazanç sağlamak için olduğu yalanını söyleyen sizsiniz!"

"Yavaş ol, Jessica." Sesi, emir verir gibiydi.

Tekrar yerine döndü ve taburesine oturarak, ince uzun bacaklarını üst üste attı. Yüzündeki ifade oyun oynamak istediğini gösteriyordu. *Madem öyle istiyor, oynayalım bakalım*, diye düşündüm.

"İşini kaybettiğini bilmiyordum." Dışarıdan bakan biri, onun bu duruma gerçekten üzölmüş olduğunu düşünürdü. Kaşlarını çatmıştı ve yüzünde üzgün bir ifade vardı.

Suçlayıcı bir tavırla, "Evet, öyle oldu. Birileri rekabet yasağı sözleşmesini ihlal ettiğimi şirket yetkililerine bildirmiş," dedim.

Dr. Shields, işaret parmağını alt dudağının kenarına koyarak, "Bu çok garip," diye mırıldandı. Alt dudağında, sanki yeni incinmiş gibi belli belirsiz bir şişlik dikkatimi çekti. "Bana gittiğin evdeki uyuşturucu bağımlısı adamın senden şüphelendiğini söylememiş miydin? Acaba seni ihbar eden o olabilir mi?"

Her şey için bir cevabı vardı. Kendini temize çıkaran mantıklı bir açıklama yaptığını düşünüyor olmalı ki yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade belirdi.

Ama elbette ben bu sözlere inanmadım. Bunu yapanın o olduğundan adım gibi emindim. Büyük olasılıkla isminin Reyna veya Tiffani olduğunu söyleyerek şirketi aramış ve benden şirketin bilgisi dışında hizmet aldığını söylemiş olmalıydı. Onlarla konuşurken endişeli bir ses tonuyla, *"Jessica çok hoş biriydi, umarım size verdiğim bu bilgi nedeniyle başı derde girmez,"* diyen sesini duyar gibiydim.

Sonra aklıma, Ricky'nin ısrarlı sorularının ardından Tiffani'ye bir ruj hediye edip daireden kaçır gibi çıktığım geldi. Verdiğim rujun üzerinde, tüm ürünlerimde olduğu gibi BeautyBuzz logosu vardı. Bu durumda işverenime ulaşmak Ricky için hiç zor olmayacaktı.

Dr. Shields, *"İşini kaybettiğin için çok üzgünüm Jessica ama inan bana buna ben neden olmadım,"* dedi.

Şakaklarımı ovuşturdum. Birkaç dakika önce işimi kaybetmemin nedeninden son derece eminken şimdi ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Dr. Shields sözlerine, *"Seni kırmak istemem ama pek iyi görünmüyorsun,"* diye devam ederek, üzüm ve peynirlerin olduğu tabağı bana doğru uzattı. *"Bir şeyler yedin mi?"*

Bu soru, hiçbir şey yememiş olduğumu fark etmeme neden oldu. Cuma akşamı Peachtree Grill'de Noah, kızarmış tavuk ve patates kızartmasından yemem için çok ısrar etmişti ama ben, ancak birkaç lokma alabilmişim. Ondan sonra da sadece bol miktarda kahve içmiş ve birkaç tane yulaflı bar yemiştim.

"Peki ya Noah?" Bu soruyu sanki kendi kendime sorar gibi sormuştum. Noah'ın adını söylerken, sesim çatallaşmıştı.

Bu sabah onunla konuştuğumuzda ondan istediğim şeyin garip olduğunu düşünmüştü ama benimle konuşmaktan ve buluşacak olmaktan mutlu gibiydi. Gözlerimin önünde, ona yaklaşmaya çalıştığımda elini kaldırarak beni durdurması belirdi.

"Kim?"

"Görüştüğüm adam, erkek arkadaşım. Onu nasıl buldunuz?"

Dr. Shields, bir parça peynir kesip bir krakerin üzerine koyarak bana uzattı. Bir süre alıp almamayı düşündüm ama sonra başımı iki yana sallayarak reddettim.

“Biriyle görüştüğünü bilmiyordum. Bana bundan hiç bahsetmedin. Varlığından haberim bile olmayan biriyle nasıl temasa geçmiş olabilirim ki?”

Bir süre sözlerini mantığıma oturtmamı beklermiş gibi sessiz kaldıktan sonra konuşmaya devam etti. “Bu suçlamalardan rahatsız olmaya başladım, Jessica. Senden istediğim şeyleri yerine getirdin ve ben de sana karşılığında cömert ödemeler yaptım. Thomas’ın bana sadık olduğuna inanmamı sağladın. Yani ilişkimiz her iki tarafı da memnun edici bir noktaya geldi. Neden ben bu noktada senin hayatına müdahale etme ihtiyacı hissedeyim ki?”

Söyledikleri çok mantıklı. Başımı ellerimin arasına alarak geçen birkaç günü düşündüm. Belki de bana yalan söyleyen Thomas’tı. Belki de içgüdülerim beni yanıltmıştı. Bu, daha önce de başıma gelmişti. Hiç güvenmemem gerektiği halde Gene French’e güvenmiştim.

“Dediğim gibi hiç iyi görünmüyorsun. Uykunu aldığından emin misin?”

Başımı kaldırdım. Gözlerim yanıyordu ve gözkapaklarım kurşun gibi ağırdı. Tıpkı hiçbir şey yememiş olduğumu bildiği gibi uyumamış olduğumu da biliyordu.

“Hemen döneceğim,” dedi ve ayağa kalkıp, mutfaktan çıktı.

Kendimi tükenmiş gibi hissediyordum ama bu gece de uykusuz bir gece geçireceğimi biliyordum. Zihnim karmakarışık ve yorgundu ama fiziksel olarak o kadar gergindim ki uyumam mümkün olmayacaktı.

Dr. Shields, elinde ne olduğunu anlayamadığım bir şeyle geri döndü. Sonra bir çekmeceyi açıp içinden küçük bir buzdolabı poşeti çıkardı. Poşeti açarak içine elinde tuttuğu küçük, oval, beyaz hapı koydu.

Yanıma gelip, beni anladığını hissettiren bir sesle, “Şu an içinde bulunduğun psikolojik gerginliğin tek sorumlusu benim,”

dedi. "Yoğun seanslarımız ve gerçek hayat deneyleri, sana fazla geldi. Ayrıca seni özel hayatımdaki sorunlara karıştırmamalıydım. Bu hiç profesyonelce bir davranış değil."

Dudaklarından çıkan sözler, tıpkı kaşmir şal gibi beni sarmalıyor, rahatlatıyor ve ısıtıyordu.

"Sen güçlü bir kızsın, Jessica ama büyük bir baskı altındasın. Babanın işten çıkarılması, tiyatro yönetmeninin tacizinin ardından yaşadığın stres, maddi sorunların... ve kız kardeşinin başına gelenler nedeniyle duyduğun suçluluk. Bunlar bir insanın taşımakta zorlanacağı ağır yükler."

Buzdolabı poşetini elime verip, "Bu tip uzun tatiller insanın kendini daha da yalnız ve çaresiz hissetmesine neden olur. Bu, bu gece uyumana yardımcı olacak. Aslında sana reçetesiz bir ilaç vermem doğru değil ama şu an yaşadığın gerginlikte benim de payım olduğunu düşündüğümünden mesleki kuralları bir kerelik ihlal edeceğim. Bunu son armağanım olarak kabul et."

Büyülenmiş gibi uzattığı poşeti aldım ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Sanki onun yazmış olduğu senaryoyu oynuyor, bana ezberlettiği repliği söylüyordum.

Dr. Shields, hiç dokunmamış olduğum şarap kadehimi aldı ve içindeki şarabı lavaboya döktü. Ardından hiç dokunulmamış üzüm ve peynir tabağını alarak içindekileri çöpe attı.

Lavaboya boşaltılan şarap ve çöpe atılan peynir.

Beynimde bir şimşek çaktı. Başımı kaldırıp ona baktım.

Bana bakmıyordu. Kadehi ve tabağı yıkamaya odaklanmıştı. Yüzümde beliren ifadeyi görse bir şeylerin ters gittiğini anlayacağından endişelenerek hemen başımı öne eğdim.

Düzgün el yazısıyla April'ın dosyasına yazdıklarını aklımdan geçirdim. *Yarısı boşalmış şarap şişesi, üzümler ve peynir çöp tenekesine atıldı... Sanki buraya hiç gelmemişsin gibi. Sanki artık yaşamıyormuşsun gibi.*

İçinde hap bulunan buzdolabı poşetine bakarken kalbimi buzdan bir el sıkıyormuş gibi hissettim.

Ona ne yaptın?

Dr. Shields, ne düşündüğümü anlamadan, bir an önce buradan çıkıp gitmeliyim.

“Jessica?”

Soru soran bakışlarla bana bakıyordu. Yüzümdeki ifadenin, gün boyu yaşadığım hayal kırıklığından kaynaklanmış olduğunu düşünmesini umdum.

Sakin ve yumuşak bir sesle, “Biraz yardım almanın utanılacak bir yanı olmadığını birmelisin. Herkesin bazen küçük kaçışlara ihtiyacı olur,” dedi.

Başımı salladım. “Sonunda biraz dinlenebilmek bana gerçekten çok iyi gelecek.” Bu sözleri söylerken sesim titriyordu.

Poşeti çantama koydum. Titreyen bacaklarımla yerimden doğrulup, paltomu aldım. Beni geçirmeye geleceğini düşünerek, yaşadığım paniği anlamaması için yavaş adımlarla yürümem gerektiğine karar verdim. Ama Dr. Shields, beni geçirmeye niyetli gibi görünmüyordu. Elindeki sabunlu süngerle mutfak tezgâhını temizlemeye odaklanmıştı. Arkamı dönüp mutfaktan çıktım.

Sokak kapısına doğru yavaş adımlarla ilerlerken, her an arkamdan gelebilir endişesiyle titriyordum. Sonunda kapıya ulaştım ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan yavaşça çektim.

Eve varır varmaz ilk işim, poşeti çantamdan çıkarıp, küçük oval hâpı incelemek oldu. Tabletın üzerinde bir kod numarası vardı. Bilgisayarımı açıp, arama motoruna bu kod numarasını yazdım. Ekranda ilacın adı belirdi. Vicodin. Bayan Voss’un yüksek dozdan April’in ölümüne neden olduğunu söylediği ilaç...

Şimdi o ilaçları April’a kimin ve neden verdiği açıklığa kavuşmuştu.

Dr. Shields, April’ın Thomas’la beraber olduğunu biliyor olmalıydı. Peki April’ın o ilaçları içmesini nasıl sağlamıştı?

West Village’a gitmeli ve suyu donan fıskiyeli havuzun yakınındaki o bankı bulmalıydım. April’ın kendini öldürmek için seçtiği yerin bir anlamı olmalıydı.

Acaba Dr. Shields, Thomas’ın Lauren’la birlikte olduğunu yalan olduğunu biliyor mu? Eğer ben bile bunu öğrendiysem, gözünden hiçbir şey kaçmayan Dr. Shields da kesinlikle biliyordur.

Acaba ondan habersiz Thomas'la buluştuğumu ve ona söylediğim yalanları fark etmesi ne kadar zaman alacak?

Ve daha da önemlisi kocasıyla beraber olduğumu öğrenince bana ne yapacak?

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

24 Aralık, Pazartesi

Çok ihtiyaç duyduğun o derin uykuya daldın mı, Jessica?

Etrafında uykunu bölecek hiç kimse ve hiçbir neden yok. Yayıpaysınız.

Aklını kurcalayacak, gitmen gereken bir işin yok. Lizzie, buradan çok uzakta. Belki Noel akşamını Noah'la geçirmeyi planlıyordun ama o, Noel'i ailesiyle geçirmek üzere Westchester'a gitti.

Ailene gelince, bugün onlarla iletişim kurman mümkün değil. Otel yönetimi, bu sabah onları arayıp, güzel bir sürpriz yaptı. Eğer isterlerse ücretsiz olarak gün boyu sürecektekne turuna katılabileceklerini bildirdi. Okyanusun ortasında cep telefonu sinyallerinin güçlü olacağını hiç sanmıyorum, Jessica.

Hatta yeni dostun Thomas bile bu akşam meşgul.

Ama kendini kötü hissetme, etrafları aile bireyleriyle çevrili olanlar da kendilerini yalnız hissedebilirler.

Buna bir örnek vereyim istersen. Yer, New York'tan doksan dakika uzaklıktaki Litchfield, Connecticut. Shields Malikânesi. Zaman, Noel akşamı.

Devasa salonun bir duvarının yarısını kaplayan, gürül gürül yanan şömine çok hoş görünüyor. Şömine rafındaki İsa'nın

doğumunu simgeleyen porselen biblolar da öyle. Bu yıl, annenin çalıştığı dekoratör neredeyse tavana kadar yükselen Noel ağacını, beyaz ışıklar ve çam kozalaklarıyla süslemeyi tercih etmiş.

Sahne gerçekten de çok güzel, değil mi?

Baba, bir şişe *Dom Perignon* açtı. Şampanyanın yanında, İtalyan usulü küçük kızarmış ekmeklerin üzerinde füme somon ve havyar servis edildi.

Şöminenin üzerinde içi armağanlarla dolu Noel çorapları asılı. Odada sadece dört kişi olmasına rağmen beş çorap var.

Beşinci, her yıl olduğu gibi Danielle için hazırlanmış. Bu bir Noel geleneği. Ona alman armağan her yıl aynı. Adına yüklü bir bağış yapılır ve çorabın içine bu bağışın makbuzu konur. Her ne kadar geçmiş yıllarda Güvenli Sürüş Derneği ve Bölücü Kararlara Karşı Çıkan Öğrenciler gibi derneklere bağış yapılmış olsa da son yıllarda çek, sürekli Alkollü Araç Kullanmaya Karşı Aneler Derneği'ne gönderiliyor. Gelecek hafta Danielle'in ölümünün yirminci yılı olduğundan bu yılki çek, önceki yıllara göre çok daha cömert.

Yaşasaydı, otuz altı yaşında olacaktı.

Ama o, yıllar önce bu mükemmel aile tablosunun sergilendiği yerden, sadece dört yüz, beş yüz metre uzakta hayata veda etti.

Şampanyanın ikinci kadehi yarıldığında annenin, her zaman gözdesi olmuş olan ikinci kızına dair anlattıkları daha da abartılı bir hâl alıyor.

Bu da bir diğer Noel geleneği.

Danielle'in, golf kulübünün yaz kampında gözetmen olarak çalıştığını anlatıyor. Saçma sapan, hayal ürünü bir hikâye.

"Çocuklarla arası çok iyiydi. Harika bir anne olabilirdi." Boş konuşmalar.

Danielle'in bu işi, babanın ısrarlarına karşı koyamayarak gönülsüzce kabul ettiğini ve işe kabul edilmesinin tek nedeninin babanın, golf kulübünün yöneticisiyle yakın dost olması olduğunu unutmuş gibi davranıyor.

Tipik anne...

Ama bu gün, daha fazla dayanılamayarak sözlerinin gerçeği yansıtmadığı ifade edildi. "Aslında Danielle'in o çocukları sevdiğinden pek emin değilim. Sürekli hastalık bahanesiyle işe gitmediğinden uyarı aldığını ve böyle devam ederse işine son verileceğinin söylendiğini hatırlıyorum."

Sözler, sevecen bir ses tonuyla söylenmesine rağmen annenin kaskatı kesilmesine neden oldu.

Normalden çok daha yüksek bir sesle, "O, çocukları çok seviyordu!" diye tekrarladı. Yanakları kıpkırmızı oldu.

Thomas, "Bir kadeh daha şampanya alır mısın, Cynthia?" diye sordu. Bu, odada bir anda beliren neredeyse elle tutulur gerginliği giderme çabası.

Annenin, haksız olmasına rağmen son sözü söyleyerek kazanan taraf olmasına göz yumuldu.

Asla kabullenmediği şey, Danielle'in son derece bencil, sadece kendini düşünen, aç gözlü biri olduğuydu. O, sürekli bir şeyler isteyen ve karşısındakine vereceği zararı umursamayarak bunları alan biriydi. Danielle, daha büyük beden giydiğinden en sevilen kaşmir süveter esnemiş, deforme olmuştu. Ortaklaşa kullanılan bilgisayara kaydedilen, lisenin ilk yılında İngilizce'den Alman proje, ertesi sonbahar onun adıyla öğretmene verilmişti.

Bir de büyük kız kardeşe sonsuza kadar sadık kalacağına söz veren erkek arkadaş... O da Danielle tarafından hiç düşünmeden alınmıştı.

Danielle, ilk iki hatası ve daha pek çokları için bedel ödemek zorunda kalmadı. Baba, işiyle çok meşguldü ve anne, her zaman onun tarafını tutardı.

Belki de yanlış hareketlerinin sorumluluğunu üstlenmeyi, bedelini ödemeyi öğrenmiş olsa hâlâ hayatta olurdu.

Thomas, annenin şampanya kadehini doldururken, "Her geçen yıl biraz daha genç görünmeyi nasıl başarıyorsun, Cynthia?" diye sordu.

Genellikle Thomas'ın ara buluculuk girişimleri memnuniyetle karşılanır ama bu gece, bir diğer ihanet olarak algılandı.

"Bir bardak su içeceğim." Aslında bu, odadan kaçmak için bir bahane. Mutfak, güvenli bir sığınak hissi yaratıyor.

Geçen yirmi yıl içinde mutfakta pek çok değişiklik oldu. Yeni buzdolabının kapağında soğuk su veren bir pınar var. Ahşap zemin, İtalyan seramiklerle değiştirildi. Kapakları camlı mutfak dolaplarından görünen yeni yemek takımının tabakları, artık beyaz ve kenarlarında ince bir mavi çizgi var.

Ama bahçeye açılan kapı hâlâ aynı. Eğer kapı içeriden kilitliyse, dışarıdan kapıyı açmak veya kilitlemek isteyen birinin hâlâ anahtar kullanması gerekiyor. İçeridense kapıyı kilitlemek ve açmak için küçük oval tokmağı çevirmek yeterli.

Bu hikâyeyi sana daha önce anlatmadım, Jessica.

Aslında hiç kimseye anlatmadım. Thomas'a bile.

Bilmelisin ki sen, benim için çok özel birisin. Aramızda derin bir bağ var. Yanlışlarının bu denli büyük yara açmasının nedenlerinden biri de bu.

Eğer başka türlü *davransaydın* şimdi aramızdaki ilişki çok daha farklı olurdu.

Çünkü aramızdaki, yaş, sosyoekonomik durum, eğitim seviyesi gibi yüzeysel farklılıkları bir kenara bırakırsak, yaşamlarımızdaki hayati dönüm noktaları birbirinin tıpatıp aynısı. Sanki beraber olmak alın yazımızmış gibi. Bizi sonsuza dek değiştiren, hayat çizgimizin farklı bir yöne kaymasına neden olan yaşam deneyimlerimiz tıpatıp aynı.

Sen, ağustos ayındaki o trajik gün, kardeşin Becky'yi yatak odasına kilitledin. Ben de aralık ayındaki o trajik gece, mutfak kapısını içeriden kilitleyip, kardeşim Danielle'yi dışarıda bıraktım.

Danielle, erkeklerle buluşmak için geceleri sürekli evden kaçardı. Annem mutfak kapısındaki tokmağı çevirerek kapıyı kilitledikten sonra onu gizlice açar ve böylece geri döndüğünde kapı kilitli olmadığından kimseye sezdirmeden eve girerdi.

Bu kaçamakları beni ilgilendirmiyordu. Ta ki erkek arkadaşımın peşine düşene kadar...

Danielle'in bana ait olan her şeyde gözü vardı. Ryan da bunlardan biriydi.

Kız kardeşim, erkekleri kolayca kendisine âşık ederdi. Güzeldi, hayat doluydu ve cinsel konularda sınırları yoktu.

Ryan'ın da onun cazibesine kapılacağı hiç aklıma gelmemişti. O, diğerlerinden çok farklıydı. Sakin bir yaşam sürmekten, entelektüel sohbetler etmekten hoşlanırdı.

Ryan, iki kez kalbimi kırdı. Birincisi, beni bıraktığında, ikincisi de ayrılmamızdan bir hafta sonra kız kardeşimle çıkmaya başladığında.

Kelebek etkisi, bir sistemin başlangıç verilerindeki küçük değişikliklerin büyük ve öngörülemez sonuçlar doğurabilmesine verilen addır. Sıradan basit kararların kelebek etkisi yaratması, incir çekirdeğini doldurmayacak olayların büyük depremler yaratması ne kadar ilginç, değil mi?

Tıpkı şimdiki gibi, bir bardağa doldurulan su, yirmi yıl önce aralık ayında büyük bir trajedinin yaşanmasına neden oldu.

Danielle, yine Ryan'la birlikte dışarıdaydı. Annemle babamın bundan haberleri yoktu. Gece geç saatte eve döndüğünde kimse duymadan içeri girebilmek için mutfak kapısının tokmağını açık bırakmıştı.

Kız kardeşim, o güne kadar yaptığı yanlışların sorumluluğunu almak zorunda bırakılmamıştı. Artık bunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

O gece bir bardak su içmek için mutfaka inildiğinde, basit bir hareketle tokmağın çevrilmesi, kapının kilitlenmesi, sabaha karşı geri döndüğünde zili çalmak, annemle babamı uyandırmak zorunda kalması anlamına geliyordu. Her ne kadar öfkesi saman alevi gibi olsa da babam, kolayca sinirlenen biridir.

O gece, uykuya dalmak mümkün olmadı. Daha sonra yaşanacakların hayalini kurmak çok daha cazipti.

Gece yarısından sonra üst kattaki yatak odasının penceresinden, Ryan'ın uzun ve virajlı araç yolumuzda eve doğru yaklaşan arabasının farları göründü. Araçtan inen Danielle, tasasız ve kendinden emin bir şekilde mutfak kapısına doğru yürüdü.

Kapının açılmadığını fark edince neler hissedeceğini düşünmek tarifi olmayan bir zevkti.

Bir süre çaresizlik içinde çözüm arayacak, sonra kapının zili ni çalmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Ama beklenen olmadı. Danielle, koşarak geri dönüp, Ryan'ın aracının yolcu koltuğuna bindi. Ve içinde Danielle olan araç dönerek, ters yöne doğru uzaklaştı.

Danielle, bunun için nasıl bir açıklama yapabilirdi? Belki de sabah gelip, uyurgezer olduğu gibi saçma sapan bir bahane uyduyordu. Ama bu kez annem bile Danielle'in tarafını tutamayacaktı.

Küçük kızlarının onları kandırmak için yorganının altına yastık doldurduğundan haberi olmayan annem ve babam, huzur içinde uyuyorlardı.

Ta ki birkaç saat sonra kapının zili bir polis memuru tarafından çalınana dek...

Ryan, sarhoştı ki alkollü araç kullanmak biz beraberken asla yapmadığı bir şeydi. Arabası, uzun ve virajlı yolun sonunda, bir ağaca çarparak paramparça olmuştu. Kazada ikisi de öldüler. Danielle, çarpma anında, Ryan ise iç kanama nedeniyle hastaneye götürülürken yolda.

Danielle, bu kazanın olmasına neden olan pek çok yanlış seçim yapmıştı. Erkek arkadaşını çalmış, kanunen içki içme hakkına sahip olmadan beş yıl önce votka içmeye başlamıştı. Geceleri evden kaçıyordu ve hatasının sorumluluğunu üstlenerek annem ve babamla yüzleşmek yerine yanlış yapmaya devam etmeyi seçmişti.

Mutfak kapısının içeriden kilitlenmesinin neden olduğu sonuç, hiç akla gelmemişti.

Ölümle sonuçlanan bu hatası, onun sonunu belirleyen bir dizi nedenden sadece biriydi. Eğer yaptığı yanlış seçimleri değiştirseydi, şu anda o da burada olurdu. Hatta belki de kucagında, annemin özlemle beklediği bir torunla birlikte...

Tıpkı senin annenle baban gibi benimkiler de olayın sadece sonucuna odaklanmayı seçtiler, Jessica.

Merak ediyorum, eğer hayatlarımızın çok benzer bir trajediyle sonsuza dek değiştiğini biliyor olsan, yine Thomas hakkında bana yalan söyler miydin?

Kocamla, ilişkinin boyutu hakkında hâlâ cevabı alınmamış sorular var. Ama bu sorular, yarın cevaplanacak.

Ailene, tatilin tadını çıkarmaları, senin Noel tatilini benimle birlikte geçireceğin, senden haber alamamaları durumunda endişelenmemeleri söylendi.

Rahatsız edilmememiz gerekiyor. Çünkü biz de yarın, en az onlar kadar yoğun bir gün yaşayacağız.

BÖLÜM ALTMİŞ DÖRT

24 Aralık, Pazartesi

Bir haftadan daha az bir süre önce Thomas'la burada buluştuğumuzda, karanlık çökmüş olduğundan bankın üzerinde gümmüş rengi bir levha olduğunu fark etmemiştim.

Ama şimdi öğleden sonra güneşinin ışınlarını yansıtan anıt levha, hemen gözüme çarptı.

Zarif bir yazıyla April'in adı, soyadı, doğum ve ölüm tarihlerinin yazılı olduğu levhada bunların dışında bir cümle daha vardı. Cümleyi okuyan Dr. Shields'ın sesini duyar gibi oldum. *Katherine April Voss. Zamansız teslim olup, aramızdan ayrıldı.*

Buraya bu levhayı Dr. Shields koydurmuştu. Bundan emindim.

Levha, onun kendine has özelliklerini taşıyordu. Abartısız, şık ve tehditkâr.

West Village Serası'ndaki bu تنها köşe, eşmerkezli dairelerden oluşuyor. Şu an suyu donmuş olan fıskiye havuz, dairenin tam orta noktasında. Etrafında on kadar ahşap bank, bankların etrafında ise bir yürüyüş yolu var.

April'in son nefesini verdiği banka bakarken ürperdim ve içgüdüsel bir hareketle kollarımı vücuduma sardım.

Dün gece Dr. Shields'ın evinden ayrıldıktan sonra sabaha kadar April'in ve benim dosyalarımızı tekrar tekrar okudum. Levhayı okuyunca aklıma, benim dosyamda yazılı olan ve levhadaki yazıyla benzerlik taşıyan, *"Bu süreç seni özgürleştirecek. Teslim ol."* ifadesi geldi.

Bölge, gün ışığında ürkütücü görünmemesine rağmen ürperdiğimi hissettim. Buraya gelirken, yanımdan yürüyüş yapan pek çok insan geçmişti. Ayrıca esen dondurucu rüzgâr, fazla uzakta olmayan çocukların kahkahalarını buraya kadar taşıyordu. İleride, yeşil örgü bir bere takmış, küçük alışveriş arabasını çekerek, yavaş adımlarla bana doğru gelen yaşlı bir kadın gördüm.

Ama yine de gergindim ve kendimi yapayalnız hissediyordum.

Dosyaları ele geçirdiğimde aklımdaki tüm soruların cevaplarını bulacağımdan emindim.

Ama bulmacanın kayıp parçası, bildiğimden emin olduğum ama ne olduğundan emin olamadığım şey net bir sonuca varmama engeldi.

Yaşlı kadın, bana daha da yaklaşmıştı ve oturmak için bir bank seçmeye çalışır gibi etrafına bakıyordu.

Gözlerimi ovuştururken, benim de oturmaya ihtiyacım olduğunu düşündüm. Ama tabii ki April'in bankına oturmayacaktım.

Kendimi çok yorgun hissediyordum.

Dün gece sadece birkaç saat uyuyabilmişim. Huzursuz uyum, Ricky'nin bana saldırması, Becky'nin Florida'da havuza düşüp boğulması, Noah'ın beni dinlemeden uzaklaşması gibi kâbuslarla bölünmüştü.

Başımdaki geçmek bilmeyen ağrıyı hafifletmeyi umarak şakaklarımı ovuşturdum.

Dün, çok kötü bir gece geçirmeme rağmen yine de Dr. Shields'ın verdiği ilacı almayı hiç düşünmemiştim. Artık ondan hediye kabul etmemeye kararlıydım.

Yeşil bereli kadın, yanımdaki banka, April'in bankına oturdu. Elini alışveriş çantasına sokup, puantiyeli bir kâğıda sarılı bir

somon ekmek çıkardı. Sonra ekmeği küçük parçalara bölerek yere atmaya başladı. Bir anda, sanki onu bekliyorlarmış gibi bir sürü güvercin belirip, ekmekleri yemeye başladı.

Onları izlerken, kısa bir süreliğine rahatladığımı hissettim ama kendime şimdi rahatlamamanın zamanı olmadığını hatırlattım.

Eğer aradığım ipucunu dosyada bulamadıysam belki de April'in ayak izlerini takip ederek bulabilirdim. Buraya gelmeden önce April, tıpkı benim dün gece yaptığım gibi Dr. Shields'ın mutfakındaki taburede oturmuş ve onunla konuşmuştu.

Onunla yollarımızın kesiştiği diğer yerleri düşündüm. April ve ben, New York Üniversitesi'nin aynı dersliğinde, muhtemelen aynı sandalyede oturup, Dr. Shields'ın bilgisayar aracılığıyla yönettiği soruları cevaplamıştık.

Daha sonra ikimiz de Dr. Shields'ın kliniğine davet edilmiş, büyük olasılıkla aynı ikili kanepeye oturarak, herkesten sakladığımız sırların, Dr. Shields tarafından ağzımızdan alınmasına izin vermiştik.

Ayrıca ikimiz de Thomas'la bir barda karşılaşmış, onu evimize davet etmeden önce onun şehvetli bakışlarını üzerimizde hissetmiştik.

"Zavallı şeyler. Bu soğukta hayatta kalmak için zorlu bir yaşam mücadelesi veriyorlar."

Yaşlı kadının sesi, daldığım düşüncelerden sıyrılmama neden oldu. Etrafta başka kimse olmadığına göre benimle konuşuyor olmalıydı. Başımı salladım.

"Onları beslemek ister misin?"

"Evet," dedim ve aldığım bir dilim ekmeği küçük parçalara ayırarak, kuşlara attım.

Kuşların, attığım ekmek kırıntılarını yemesini izlerken April'in ve benim, ikimizin de bulunduğumuz diğer yerleri düşünmeye devam ettim. Ailesinin evi, yıpranmış oyuncak ayının hâlâ yatak örtüsünün üzerinde durduğu yatak odası. Ayrıca Instagram'da, Amsterdam Bulvarı üzerinde bulunan, Insomnia Kurabiyecisi'nin

önünde çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmıştı. Ben de daha önce duble çikolatalı ve tarçınlı kurabiye almak için oraya gitmiştim.

Ayrıca, şimdi durduğum yer, onun da gelmiş olduğu bir yerdi.

Thomas, karısı konusunda beni uyarmak için buraya davet etmemiş olsa April'in varlığından bile haberim olmayacaktı.

Thomas...

Onun kliniğinde oturup, butikteki kadınla aralarındaki hayali ilişkiyi neden uydurduğunu dinlerken işimi, Noah'ı kaybettiğimi düşününce yüzüm asıldı.

Thomas'ın kliniği, benim gittiğim ama April'in hiç gitmediği bir yerdi. Thomas, April'la sadece bir kez, kızın evinde sonlanan gece görüştüğünü söylemişti. Ama eğer dediği gibi kız onu takıntı haline getirmişse, iş yerinin nerede olduğunu öğrenmeye çalışmış olmalıydı.

Elimde kalan son ekmek parçasını da attım.

Aklımı kurcalayan, adlandıramadığım şeyi bulmaya çok yakın olduğumu hissediyordum. Sanki elimi uzatsam, bulmacanın kayıp parçasını tutacak gibiydim. Bu, Thomas'ın kliniğiyle ilgili bir şeydi.

Neredeyse bana geçecek kadar yakınımдан geçen güvercin, düşüncelerimin bölünmesine neden oldu. Kuş, önce April'in bankına, yaşlı kadının yanına, sonra anıt levhanın üzerine kondu.

Ona bakarken, tüm vücuduma yayılan adrenalin, bütün yorgunluğumu alıp götürmüştü.

Levhadaki April'in adı. Doğum ve ölüm tarihleri. Güvercin. Ben, bunları daha önce de görmüştüm.

Kan akışımın hızlandığını hissettim.

Bunların aynısını, Bayan Voss'un evden ayrılmadan önce bana verdiği April'in cenaze töreni anısına bastırdıkları broşürde görmüştüm.

Uzun zamandır aradığım gerçeğin çok yakınımda olduğunu hissettim.

Başından beri bana garip gelen şeyi düşünürken, hiç beklemediğim kadar sakindim. Thomas, April'la olan ilişkisini örtbas etmek için tesadüfen seçtiği bir kadınla bir ilişki yaşadığı yalanını uydurdu. Aynı zamanda Thomas, April'ın dosyasında yazanları öğrenmek, kendisi için ölüm kalım meselesiymiş gibi davrandı. Bu, onun için o kadar önemliydi ki kendisi Dr. Shields'ı oyalar-ken, eve girmem için gerekli şartları sağladı. Ama ne olduğundan emin olamadığım ipucu, dosyada değildi.

Çantamı açıp, Bayan Voss'un bana verdiği üzerinde April'ın adı, doğum ve ölüm tarihleri, bir güvercin resmi ve bir alıntı bulunan, April'ın anısına basılmış broşürü çıkardım. Katlanmış kâğıdı açtım ve dikkatle baktım.

Bununla, birkaç metre ötemdeki görüntü arasında tek bir önemli fark vardı.

Tıpkı Sussex Otel'i'nin barında konuştuğum iki adam arasındaki gibi önemli bir fark. Onları birbirlerinden ayıran bu önemli fark, alyanstı.

Bankta yazılı olan sözcükler, broşürde yazılı olan alıntıdan farklıydı. Bunun tek bir nedeni olabilirdi. Banka o levhayı koyduran kişi, bu alıntıya dikkat çekmekten kaçınmıştı.

Programda yazılı olan, The Beatles şarkısından alınmış alıntıyı ezbere bilmeme rağmen, elimdeki kâğıttan bir kez daha okudum.

Ve sonunda aldığın aşk, yarattığın aşka eşittir.

Eğer beraber oldukları gece Thomas, bu şarkıyı çalmış olsaydı April, annesine bu sözlerin ne anlama geldiğini sorma gereği duymazdı. Bir şarkıdan alıntı olduklarını bilirdi.

Ama eğer o da benim gibi bu sözleri kahve kupasının üzerinde gördüyse, ne anlama geldiklerini öğrenmek istemesi doğaldı.

Gözlerimi kapatıp, Thomas'ın kliniğini gözümde canlandırıdım. Birkaç oturma yeri vardı ama gelen kişi, nereye otursun otursun doğrudan Thomas'ın masasına bakmak zorundaydı.

Uzun zamandır aradığım bulmacanın kayıp parçası April'ın, Insomnia Kurabiyecisi'nden bir blok ötedeki Thomas'ın kliniğine gitmiş olduğuydu.

Ama oraya gizlice Thomas'ı izlemek için gitmemişti.

Bunun tek bir mantıklı açıklaması olabilirdi. Ayrıca bu açıklama Thomas'ın, April'la tek gecelik ilişkisinin öğrenilmesinden neden bu kadar korktuğunu da açıklıyordu.

Bayan Voss, bana April'ın dönem dönem psikolojik destek aldığıını söylemişti.

April'm, Thomas'la ilk karşılaşması barda olmamıştı.

April, Thomas'la ilk defa, bir müşteri olarak ona terapiye gittiğinde karşılaşmıştı.

BÖLÜM ALTMİŞ BEŞ

24 Aralık, Pazartesi

Doksan dakikalık Manhattan'a dönüş yolculuğunda Thomas'la konuşmaktan kaçınmak için uyur taklidi yapıldı.

Sessizlik, onun da ihtiyacı olan şey gibi görünüyor. Radyoyu açmadı. Gözlerini bir an yoldan ayırmadan sessizce arabayı kullandı. Parmakları, direksiyonu her zamankinden biraz daha sıkı kavramıştı. Kaskatı duruşu da alışılmışın dışında. Uzun araba yolculuklarında genelde radyoda çalan şarkıya eşlik eder ve parmakları, direksiyonda tempo tutar.

Araç evin önünde durduğunda, gözler kırpıştırılıp, belli belirsiz esneyerek uyanma taklidi yapıldı.

Bu gece nerde uyunacağına dair önceden bir konuşma yapılmamıştı. Söze dökülmeyen ortak karar sonucu Thomas, geceyi kiraladığı dairesinde geçirecek.

Kısa veda sözcüklerinin ardından, dudaklar üstünkörü bir öpücükle birleşti.

Ardından her saniye aracının motor sesi, biraz daha uzaklaştı ve geriye sadece derin, kasvetli bir sessizlik kaldı.

Yeni kilit mekanizması, içeriden kilitli olması durumunda dışarıdan ancak anahtarla açılıp kilitlenebiliyor ama içeriden

kilitlemek için oval topuzu çevirmek yeterli. Kapı, anahtarla açıldı ve boş eve girildi.

Bir yıl önceki Noel gecesı, bu geceden çok farklıdı. Litchfield'dan dönüşümüzde Thomas, şömineyi yakmış ve ağacın altındaki paketlerden birer tanesi açmamız için ısrar etmişti. Kırmızı bir kâğıda sarılı paketi uzatırken, genç bir delikanlı gibi heyecanlıydı.

Hediye paketine özenildiğı belliydi ama bana göre biraz fazla abartılıydı. Çok fazla şeffaf bant ve kurdele kullanılmıştı.

Thomas, genelde maddi değeri yüksek hediyeler yerine manevi değeri yüksek, anlamlı hediyeler seçer.

Bu pakette de en sevdiğim Edith Wharton romanının ilk bas-kısı vardı.

Üç gece önce, Deco Bar'da Thomas'ın senin baştan çıkarma girişimlerini reddettiğini söylediğinde bir umut ışığı belirdi, Jessica. Bu nedenle Ron Galella'nın orijinal bir The Beatles fotoğrafı satın alındı, çerçevelendi ve özenle paket yapıldı.

Paket şimdi, oturma odasındaki beyaz Noel yıldızı çiçeğinin yanında duruyor.

Böyle özel günlerde, yalnızlık her zamankinden çok daha yürek burkucu.

Bir eş, bu gece açılmayacak olan dikdörtgen şeklindeki yassı pakete bakıyor.

Bir anne, acı dolu bakışlarını kızı tarafından asla açılmayacak, üzerinde Danielle yazılı Noel çorabından ayıramıyor.

Ve kızı altı ay önce intihar eden bir diğer anne, tek çocuğunun yanında olmadığı ilk Noel'ini yaşıyor.

Derin sessizlik, pişmanlık duygusunun daha da yoğun hissedilmesine neden oluyor.

Bu duygunun hafifletilmesi için bilgisayarın başına geçildi ve Bayan Voss'a bir eposta gönderildi.

April'in anısına, Amerika İntiharları Önleme Vakfı'na bir bağış yapıldı. Acınızı paylaşıyorum. Saygılarımla, Dr. Shields.

Bu armağan, KATHERINE APRIL VOSS etiketli dosyayı okumayı yürekten isteyen Bayan Voss'un gönlünü alarak, onu bu isteğinden vazgeçirmek amaçlı değil. Sadece içten gelen bir hareket.

April'in annesi, kızının son saatlerinde neler olduğunu bilmeyi gönülden isteyen tek kişi değil. Bu konuda ısrarcı olan iki kişi daha var. Biri, resmi bir dille onunla ilgili tutulan notları isteyip, verilmemesi durumunda bir mahkeme çağrısıyla karşılaşabileceği tehdidinde bulunan bir özel dedektif. Diğeri de, Voss ailesinin bir özel dedektif tuttuğunu öğrenince April'in dosyası konusunda aşırı bir merak gösteren Thomas.

April'la son buluşmamızda tutulan notların dosyada bulunmaması şüphe uyandırıcı olurdu. Bu nedenle, asıl tutulan notların yerine sonradan her tür olasılık hesaplanarak yazılan, daha kısa ve masum bir anlatı dosyaya kondu. Yazılanların gerçeği yansıtmasına özen gösterildi. April'in ölümünden önce birini araması ya da mesaj atması düşük olasılık olsa da bu yine de göz önünde bulundurulması gereken bir ihtimaldi. Dosyaya sonradan konulan, gerçek ama daha az detaylı ve yaşananların tehlike yaratabilecek bölümü çıkarılmış bir versiyondu.

Beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattın Katherine April Voss... Evime davet edildin... Sonrasında gelen itiraftın her şeyin mahvolmasına, hakkında yaratılan imajın yıkılmasına neden oldu. Bir hata yaptım. Barda tanıştığım, evli bir adamla yattım. Tek gecelik bir ilişkiydi, dedin... Sana bu eve bir daha gelemeyeceğin söylendi... Bir süre daha konuşma devam etti ve sonunda sana bir veda öpücüğü verildi.

Tutulan asıl notlar, Denek 5'in cenaze töreninin hemen ardından değiştirildi.

Annesinin ısrarla dosyayı talep etmesi anlaşılabilir bir durum ama hiç kimse, o gece yaşananlar hakkında tutulan asıl notları göremeyecek.

Tıpkı April gibi, o notlar da artık yok.

Bir kibrit, sarı not defterinin belirli sayfalarının sonsuza dek yok olmalarını sağladı. Alevler, mavi mürekkeple yazılmış el yazısına yayılarak, sözcükleri birer birer yok ettiler.

Ama küle dönen sayfalarda yazanlar, aklıma kazınmış durumda, her sözcüğünü adım gibi biliyorum.

DENEK 5 / 8 Haziran, 19.36

April, randevulaştığımız saatten altı dakika sonra evin kapısını çaldı.

Bu, alışılmadık bir durum değil. Hiçbir zaman dakik biri olmadı.

Mutfakta ona, bir kadeh Chabris, bir salkım üzüm ve peynir ikram edildi.

Tabureye oturan April, hevesle küçük bir halkla ilişkiler şirketiyle yapacağı iş görüşmesi konusunda konuşmaya başladı. Özgeçmişinin fotokopisini uzattı ve görüşmeyi yapacağı kişiye inişli çıkışlı iş geçmişi nasıl anlatacağı konusunda fikir danıştı.

Birkaç dakika süren cesaretlendirici bir konuşmanın ardından, her zaman çok beğendiği altın bilezik çıkarılıp onun bileğine takıldı. "Şans getirmesi için," dendi.

Sonra bir anda her şey değişti.

April, gözlerini kaçırmaya, kucağında ovuşturduğu ellerine bakmaya başladı.

Önce bunun, minnettarlık hissinden kaynaklandığı düşünüldü.

"Bu iş, benim için yeni bir başlangıç olacak," derken, sesi titriyordu.

"Bunu hak ediyorsun." Kadehi dolduruldu.

Bileğindeki bilezikle oynayarak, "Bana karşı çok iyisiniz," dedi. Ama ses tonunda minnettarlık ifadesi yoktu. Başka bir şey vardı. O anda hemen fark edilemeyen bir şey.

April, bir anda elleriyle yüzünü kapatarak hıçkırmaya başladı.

Gözyaşları arasında, "Çok üzgünüm..." dedi. "Size bahsettiğim o adam..."

Haftalar önce barda karşılaşıp evine davet ettiği, sonra da takıntı haline getirdiği yaşça kendisinden büyük adamdan bahsediyor olmalı.

April'in bu sağlıksız takıntısı, saatler süren terapi seanslarıyla giderilmişti. Şimdi yeniden başa dönmesi, hayal kırıklığı yarattı.

Duyulan öfkenin sezilmemesi için gereğinden fazla sakın bir ses tonuyla, "O olayı aşmış olduğunu sanıyordum," dendi.

Yaşlarla ıslanmış yüzü hâlâ öne eğik olan April, "Aşmıştım," diye mırıldandı.

Bu konuda henüz çözülmemiş bir detay kalmış olmalı. Şimdi bunu ortaya çıkarıp, sorunu kökünden çözmek gerek. "Tekrar başa dönelim ve seni bu adamdan sonsuza dek kurtaralım. Bara girdiğinde onu gördün, değil mi? Peki sonra ne oldu?"

April, nöbet geçiren biri gibi sürekli bacaklarını sallıyor. "Aslında... Ben... Size her şeyi anlatmadım." Şarabından bir yudum aldı. "Onunla ilk karşılaşmam barda olmadı... Kliniğinde oldu. O... uzman bir terapist. Ondan sadece bir kez profesyonel destek aldım."

Bu sözler, şok edici.

Müşterisiyle ilişki yaşayan bir uzman terapistin, her ne kadar sadece tek seans yapılmış olsa da çalışma lisansı iptal edilir. Gerçek apaçık ortada. Bu, ahlaki çöküntü yaşayan adam, kendisine yardım almaya gelen, duygusal olarak hassas durumdaki bir genç kızın durumundan faydalanmış.

April, sımsıkı yumruk yaptığı ellerime baktı. "Aslında bu işte benim de suçum var. Onun peşinden koşan bendim."

Sırtı sıvazlanarak, "Hayır, bu senin suçun değil," dendi.

Kendisini suçlamaktan vazgeçmesi için birkaç seans terapi yapılmalı. Bu olayda bir güç dengesizliği söz konusu. O, cinsel olarak istismar edildi. Ama şimdi ona oldukça ağır geldiği belli olan sorununu dile getirmesi için cesaretlendirilmesi gerek.

"Barda karşılaşmamız tesadüf değildi," diye devam etti. "Kliniğine gittiğim gün, ona âşık oldum. Ve... o akşam klinikten çıktığında onu takip ettim."

Bundan sonra anlattıkları, daha önce anlattıklarıyla aynı. Otelin barındaki iki kişilik masada tek başına oturduğunu görüp yanına gitmiş. Gece, onu evine davet etmesiyle sonlanmış. Ertesi gün, onu aramış,

mesaj yazmış ama yirmi dört saat kadar cevap alamamış. Sonunda cevap aldığıında, onun olaya sadece tek gecelik ilişki gözüyle baktığını öğrenmiş. Aramaya, mesaj atmaya devam etmiş. Adam, ona karşı nazikmiş ama ilişkiyi tek gecelik ilişki olarak bırakma konusunda kararlıymış.

April, yaşadıklarını cümlelerini bölen hıçkırıklarla ve sözcükleri dikkatle seçerek anlattı.

Ona, "Hatalı olan sen değilsin," dendi. "Olayları başlatanın kim olduğunun önemi yok. O, senin zayıflığından faydalandı ve güvenini kötüye kullandı. Bu yaptığı adli bir suç."

April, başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır. Asıl suçlu benim."

Sözcükler, ağzından zorlukla çıkıyor. "Lütfen... bana kızmayın. Bunu daha önce size söyleyemedim. Çok utanıyordum. O... o, evli bir adam."

Derin bir nefes alındı. April, bir yalancı.

İlk yüz yüze buluşmamızda ondan ilk olarak dürüst olması istenmiş ve o, bu konuda söz vermişti. Denek 5 olduğunda da bu konuda bir sözleşme imzalamıştı.

"Bunu bana daha önce söylemen gerekirdi, April."

April'in, saplantısı konusunda aldığı profesyonel yardım, bardan alıp evine getirdiği adamın bekâr olduğu varsayılarak verildi. Uzun saatler, boşa harlandı. Eğer önceden ilişkinin nasıl başladığını ve adamın evli olduğunu söylemiş olsaydı, durum çok farklı bir yaklaşımla değerlendirilecekti.

Sadece dakikalar önce April'in kurban olduğunu düşünüyordum. Ama o, kurban değil. O da suçlu.

"Aslında size yalan söylemedim. Sadece bazı şeyleri anlatmadım." Savunmacı bir tepki. İnanılır gibi değil. Yaptığı hatanın sorumluluğunu almaktan kaçıyor.

April'in taburesinin etrafında kırıntılar var. Üzerine peynir koyduğu krakeri yerken dökmüş olmalı. Ama onları da tıpkı diğer kirli işleri gibi, başkalarının temizlemesi için bıraktı.

Yanına gidilip, işaret parmağıyla çenesi kaldırılarak göz teması kurmaya zorlandı. "Bazı şeyleri anlatmamış olman çok büyük bir hata. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Hıçkırıklar arasında, "Üzgünüm, çok üzgünüm!" dedi. Gözlerinden yaşlar süzülürken, burnunu kazağının koluna sildi. "Aslında uzun zamandır anlatmak istiyordum... Benim için çok önemlisiniz."

Bu sözler, alarm çanlarının çalmaya başlamasına neden oldu.

Çok mantıksız sözler. Beraber olduğu adamdan bahsederken, bir anda bana karşı hissettiklerini dile getirmesi çok ilgisiz bir durum.

Aklıma, yıllar önce Thomas'ın bana taktığı kartal lakabı geldi.

Sesinde belirgin bir hayranlıkla, "Bir hastanın son derece önemsiz görünen tek bir cümlesini alıyor ve onlar farkında bile olmadan, terapiye gelmelerine neden olan temel soruna bağlayabiliyorsun," demişti. "Bir röntgen makinesi gibisin. İnsanların, ruhunun içini görebiliyorsun."

Bir kartal, uçsuz bucaksız bir alandaki en ufak bir hareketi fark eder. Bu küçük hareket, avının üzerine atılması için bir işaretir.

April'in kulağa mantıksız gelen sözleri de, uçsuz bucaksız arazi-deki belli belirsiz hareket.

Yüzü, daha dikkatli bir şekilde incelendi. Benden ne saklıyor?

Eğer korkacak olursa, konuyu kapatır. Güvende olduğu yanılsamasını yaratmak gerek.

Son derece sevecen bir ses tonuyla, "Sen de benim için çok önemlisin," dendi.

Kadehine tekrar şarap dolduruldu. "Eğer sert tepki verdiysem özür dilerim. Açıklaman benim için beklenmedik bir sürpriz oldu. Hadi, anlatmaya devam et."

"Çok nazik ve yakışıklı bir adam." Nefes alırken, omuzlarını belli belirsiz kaldırdı. "O... kızıl saçlı."

İlk ipucu yakalandı. Adamın fiziksel görünüşü hakkında yalan söylüyor.

Yalan söyleyen kişilerin her zaman belirli hareketler yaptıkları aslında doğru kabul edilen bir yanılgıdır. Film endüstrisinde de bu yanılgıdan sıkça faydalanılır. Oyuncular, yalan söyleyeceklerinde zaman kazanmak için önce tavana sonra sola bakarlar. Göz teması kurmadan kaçınırlar ya da abartılı bir biçimde göz teması kurarlar. Huzursuz

olduklarında, dürtüsel olarak tırnaklarını yer veya ağızlarını elleriyle kapatırlar. Ama bu tepkiler evrensel değildir.

April'in huzursuz olduğuna dair bilinçdışı tepkisi çok daha zor fark edilir cinsten. Omuzlarının hafifçe yukarı kalkması, daha derin nefes aldığıнын işareti. Ayrıca sesi, belli belirsiz yükseldi. Bu, kan akışının ve kalp atış hızının değişmesinden kaynaklanıyor. Bu fizyolojik değişimler, daha derin nefes alma ihtiyacı duymasına neden oluyor. Bu belirtileri daha önce de göstermişti. Babasının sık sık seyahat etmesinin ve hayatındaki baba figürü eksikliğinin ona acı vermediğini söylediğinde de omuzlarını hafifçe yukarı kaldırmıştı. Lise hayatının ilk yılında popüler kızlar tarafından dışlanmak, onun bir avuç hap içip intihara teşebbüs etmesine neden olmuştu. Artık dışlanmanın yarattığı travmayı atlattığını iddia ederken de yine bu bilinçdışı tepkiyi vermişti.

Ama bu iki örnekte April, kendine yalan söylüyordu.

Şu anda yaptığı gibi bana yalan söylemesi ise yepyeni bir şey.

İlişkiye girdiği adam hakkında çok daha zorlu itiraflarda bulunduktan sonra onun dış görünüşü hakkında yalan söylemesinin nedeni ne olabilir?

Adamın fiziksel özelliklerini anlatmaya devam etti. Ortalama uzunlukta, zayıf biri. Devam etmesi için cesaretlendirmek ve aynı zamanda nabız atış hızını ölçmek için hafifçe bileği tutuldu. Nabızı normalin üzerinde atıyor. Bu da ihanetinin bir diğer kanıtı.

"Gece kalmasını istedim ama eve dönmesi gerektiğini, karısının beklediğini söyledi," diye devam etti. Burnunu çekti ve uzatılan kâğıt mendili alarak, gözlerinden akan yaşları sildi.

Bu sırada korkunç bir şüphe belirtmeye başladı. Adam, uzman terapist. Evli. April, bu sırrı taşımaktan yorgun gibi görünüyor ve anlatıp kurtulmak istiyor. Ama adamın fiziksel özelliklerini yanlış vermesi, onun kimliğini gizlemek istediğini gösteriyor.

Kim bu adam?

April, başını önüne eğip, söyleyecekleri çok canını yakıyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. "Evden ayrılmadan önce bana sarıldı ve ona kapılmamamı söyledi. Ondandır çok daha iyi bir erkeği hak ettiğimi ve bir gün bu kişiyi bulacağımdan emin olduğunu ekledi."

Beş saniye birinin hayatını sonsuza dek değiştirebilir.

Evlilik yeminleri, bir öpücükle mühürlenir. Bir kazı kazan kartı kazanarak, büyük ikramiyenin kazanıldığı görülebilir. Bir araba, yoldan çıkarak bir ağaca toslayabilir.

Bir eş, kocasının kendisine ihanet ettiğini psikolojik dengesi bozuk genç bir kadından öğrenebilir.

Sen benim yaşam ışığımsın.

Bu benim alyansımın içinde yazan cümle. Thomas'ın da. Bu cümleyi birlikte seçmiştik.

Beş saniye önce, bu cümle bana yaşama sevinci veriyordu. Parmagıma değdiğini hissettiğim harfler, huzur bulmama neden oluyordu. Şimdiyse sanki beyaz altın halkayla birlikte erimiş gibi canımı yakıyorlar.

April'in evine davet edip beraber olduğu gizemli evli terapist Thomas'tı.

Bu farkındalık öyle büyük bir darbe ki her zamanki kontrollü halime dönmem zor oldu.

April, şarabından bir yudum daha aldı. Şimdi daha sakin görünüyor. Her şeyi olmasa da en azından sırrının bir kısmını paylaşmak, suçluluk duygusunu azaltmış gibi. İtirafı aynı zamanda kocamla yatdığı için özür dilediği hissi yaratmış olmalı.

Ama sadece onunla bir gece geçirmede. Thomas, onda bir saplantı oldu.

Araştırmama katılmasının nedeni bu mu? Thomas'ın karısı hakkında daha fazla bilgi edinmek için mi çalışmama katıldı?

Böyle büyük bir şok yaşamak, insanların donup kalmasına neden olur. Bana olan da bu.

Her şeyin değiştiğinin farkında değil gibi görünen April, konuşmaya devam ediyor.

April, başından beri beraber olduğu adamın kocam olduğunu biliyordu.

Artık bunu ikimiz de biliyoruz.

April ve Thomas, bana ihanet ettiler. Ama şimdi bunun bedelini aralarından sadece biri ödeyecek.

Belki de April, bu evden elini kolunu sallayarak çıkıp hayatına devam edeceğini ve beni bu kez kaldıramayacağım kadar ağır olan ihanetle baş başa bırakacağını düşünüyordur.

Kocamın dudakları, onun tenine değdi. Elleri, vücudunda dolaştı. Hayır!

April'a, "Hadi yürüyüşe çıkalım," dendi. "Sana göstermek istediğim bir yer var." Bir an düşünüldü ve karar verildi. "Sen şarabını bitir. Benim üst kattan bir şey almam gerek."

On beş dakika sonra West Village'daki fıskiyeli havuzun etrafına dizilmiş banklardan birinde yan yana oturuyoruz. Burası sessiz ve تنها bir yer. Önemli bir konuşma yapmaya çok uygun. Yapılan da bu, samimi ve yalansız dolansız bir konuşma.

April'a son sözlerim, "Hava daha fazla kararmadan gitmelisin," oldu.

O sırada hayattaydı. Benim yanımda tek bir ilaç bile içmedi. Ben oradan ayrıldıktan sonra içmiş olmalı. Ay ışığında yürüyüş yapan çiftin, onun cansız bedenini bulmasına kadar geçen iki saat içinde...

BÖLÜM ALTMİŞ ALTI

25 Aralık, Salı

Ben Quick, Thomas, ben, hepimiz Dr. Shields'tan korkuyoruz. Eminim April da korkuyordu.

Tanıdığım, ondan çekinmeyen tek bir kişi var, özel dedektif Lee Carey. Bayan Voss'un bana bahsettiği adam. Dr. Shields'a April'la ilgili tutuğu dosyayı talep ettiğine dair mektup yazan adam.

Uzun süre düşündükten sonra, öğrendiğim her şeyi onunla paylaşmamın doğru olacağına karar verdim. Belki Dr. Shields, onun soruşturmalarından kurtulma yolları ararken, benim hayatımı mahvetmeye zaman bulamaz. Şu an içinde bulunduğum durum çok kötü ama eğer bir çıkış yolu bulmayı başaramazsam çok daha kötü olacak.

April'ın dosyasından çektiğim fotoğrafları açtım ve dedektifin yolladığı mektubun altındaki iletişim bilgilerine ulaştım.

Bugün tatil olduğundan erken aramamın doğru olmayacağını düşünerek saat dokuza kadar bekledim.

Telefon dört kez çaldı ve sesli mesaj servisine düştü. Böyle bir şeyle karşılaşabileceğimi tahmin etmiş olmama rağmen yine de yaşadığım hayal kırıklığı çok büyüktü.

“Ben Jessica Farris. Elimde Katherine April Voss’un ölümüyle ilgili, bilmek isteyeceğinizi düşündüğüm bazı bilgiler var,” diye bir sesli mesaj bıraktım.

Birkaç saniye sessizliğin ardından, “Çok önemli,” diye ekleyerek telefonu kapattım.

Sonra dizüstü bilgisayarımı açıp, aileme katılabilmek için Florida’ya uçak bileti baktım. Bunu yapmamın tek nedeni onları çok özlemiş olmam değildi. Aynı zamanda Dr. Shields ve Thomas, özel dedektife April’in Thomas’ın hastası ve Dr. Shields’in araştırmasına katılan bir denek olduğunu söylediğimi öğrendiklerinde şehirde olmak istemiyordum. Ayrıca dedektife, tıpkı bana yapıldığı gibi April’a da Vicodin verilmiş olduğunu söyleyecektim.

Naples’a bulabildiğim ilk uçuş, yarın sabah saat altıya.

Biletin fiyatı bin doların üzerinde olmasına rağmen hiç düşünmeden satın aldım.

Birkaç dakika sonra e-postama Delta Havayollarından bir onay mesajı geldiğinde az da olsa rahatladım. Leo’yu da yanıma alacak, valizime kendimi güvende hissedene kadar New York’a dönmeyip Allentown’da, ailemin evinde kalmama yetecek kadar giysi koyacaktım.

Florida’ya gideceğimi aileme bile söylememeye karar verdim. Dr. Shields’in bunu öğrenme riskini göze alamazdım.

Sular durulup, kendimi güvende hissettiğimde New York’a dönecek ve daha önce yaptığım gibi kendime yeni bir yaşam kuracaktım. Dr. Shields’in seanslarından kazandığım para bir süre idare etmeme yeterliydi. Çok küçük yaşlardan beri çalıştığım için yeni bir iş bulma konusunda endişem yoktu.

Ama Noah’ın yerini doldurmak zor olacaktı.

Mesaj ve aramalarımın cevap vermediğinden ona ulaşmak için başka bir yol bulmam gerekiyordu. Birkaç dakika düşündüm sonra bloknotumu aldım.

İlişkimiz, bir yalanla, ona kendimi sahte bir isimle tanıtmamla başlamıştı.

Şimdi ona karşı tam anlamıyla dürüst olacaktım.

Dr. Shields'ın ona nasıl ulaştığına ve neler söylediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu nedenle Taylor'ın telefonuna gelen sesli mesajı gizlice dinlediğim günden başlayarak, West Village Serası'nda April'in Thomas'ın hastası olduğunu anladığım güne kadar olan her şeyi bir bir yazdım.

Hatta Thomas'la beraber olduğumu bile atlamadım.

O dönemde seninle sadece iki kez buluşmuştuk ve henüz adı konuşmuş bir ilişkimiz yoktu ama ben, yine de bunu yaptığım için büyük bir pişmanlık duydum. Üstelik pişmanlığım Thomas'ın nasıl biri olduğunu anlamamdan değil senin benim için ne kadar önemli olduğunu hissetmemden kaynaklanmıştı.

Yazdıklarım, altı mektup sayfasını doldurdu.

Sayfaları zarfa koydum, paltomu giyip Leo'nun tasmaını taktım.

Koridorda yürürken duyabildiğim tek ses, kendi ayak seslerimdi. Yaşadığım bina stüdyo tipi ve bir odalı dairelerden oluştuğundan ailelerin yaşamasına uygun bir yer değil. Büyük olasılıkla binada yaşayanların tümü tatil için ailelerinin yanına gitmiş olmalıydılar.

Caddeye çıktığımda içimde bir acı hissettim. Neden olduğunu bilemedim ama kalbim acımişti.

Sokaklar bomboştu. Sihirli bir değnek değmiş gibi şehir hayatının alışıldık gürültüsü yoğun bir sessizlikle yer değiştirmişti. Sanki New York, aradaydı ve perdenin açılıp ikinci bölümün başlamasını bekliyordu.

Şehirdeki tek insan olmadığımı biliyordum ama nedense öyleymişim gibi hissediyordum.

Noah'ın yaşadığı binaya girip, yazdığım mektubu görevliye verdiğim sırada telefonum çaldı.

Arayan, herhangi biri olabilirdi. Farklı kişiler için farklı zil sesleri ayarlaması yapmamıştım.

Ama ekran bakmadan arayanın kim olduğunu biliyordum.
Aramayı reddet.

Dr. Shields'ın ekranda beliren adı yok oldu.

Noel tatilinde benden ne isteyebilirdi?

On dakika sonra, yaşadığım binaya girmek üzereyken telefon tekrar çaldı.

Günün geri kalanında evden dışarı çıkmamayı, kapımı iki kez kilitleyip yolculuk için valizimi hazırlamayı planlamıştım. Yarın sabah erken saate bir Uber taksi ayarlayacak ve doğruca havalimanına gidecektim.

Onun aramalarını cevaplamayacaktım.

Aramayı reddetmeye kararlı bir şekilde telefonumu çıkardığımda ekranda tanımadığım bir numara olduğunu gördüm. *Özel dedektif olmalı*, diye düşündüm.

"Merhaba, ben Jessica Farris."

Karşı taraftaki birkaç saniyelik sessizlik, kalbimin yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başlamasına neden oldu.

"Mutlu noeller, Jessica."

İçgüdüsel bir hareketle, dönüp etrafıma baktım. Sokakta benden başka tek bir kişi bile yoktu. Evimden bir blok uzaktaydım. Leo'yu kucağıma alıp, koşmaya hazırlandım.

Dr. Shields, "Akşam yemeği saat altıda," dedi. "Seni aldırma için bir araç yollamamı ister misin?"

"Ne?"

Aklım karmakarışık olmuştu. Büyük olasılıkla bana Reyna ve Tiffani'yi arattığı telefon gibi kullan at cinsi bir telefonda arıyordu.

"Ailene Noel'de seni yalnız bırakmayacağımı, beraber kutlayacağımızı söylediğimi unuttun mu yoksa?"

"Gelmiyorum!" diye bağırdım. "Ne bugün, ne daha sonra! Bir daha asla gelmeyeceğim!"

Telefonu kapatmak üzereyken, "Ama senin için bir hediyem var, Jessica." dediğini duydum.

Bu sözleri söylerken duyduğum ses tonu korkuyla ürpermeme neden oldu. Bu ses tonunu daha önce de duymuştum.

“İstemiyorum,” dedim. Titreyen bacaklarımla evime doğru yürümeye devam ettim.

Binaya vardığımda giriş kapısının açık olduğunu gördüm.

Çıkarken kapanıp kapanmadığını kontrol etmediğim aklıma geldi. Şehirdeki büyük değişime odaklanmış ve kapandığından emin olmak için çekmeyi unutmuştum.

Kapının önünde donup kaldım. Panik hâlinde içerisinin mi yoksa sokağın mı daha güvenli olduğunu düşündüm.

“Hımmm... Çok yazık.” Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaktan zevk aldığı belliydi. “Madem gelip hediyemi kabul etmiyorsun o zaman ben de onu polise veririm.”

“Neden bahsediyorsun?” diye mırıldandım.

“Kamera kayıtlarından. Evime izinsiz girdiğini belgeleyen kamera kayıtlarından.”

Bu sözler, başıma inen bir balyoz gibiydi. Thomas, beni ele vermiş olmalıydı. O eve gizlice girdiğimi ondan başka bilen kimse yoktu.

Dr. Shields, sıradan bir konuşma yapıyormuş gibi umursamaz bir sesle, “Elmas kolyemin kaybolduğunu fark ettim,” dedi. “Ben de yeni taktırmış olduğum kamera kayıtlarını izlemeye karar verdim. Maddi açıdan zorluk yaşadığını biliyorum ama doğrusu böyle bir şey yapacağın hiç aklıma gelmezdi.”

Tabii ki öyle bir şey yapmamıştım ama eğer kayıtları polise verecek olursa tutuklanmam kaçınılmazdı. Hiç kimse anahtarı bana Thomas’ın verdiği inandırmazdı. Dr. Shields, o, alarmı kapatırken yanında olup şifreyi görmüş olduğumu söyleyebilirdi. Bu tip göstermelik öyküler uydurmakta üstüne yoktu.

Bir avukat tutacak param yoktu. Ayrıca olsa bile, polislin elindeki kamera kayıtlarına karşı avukatın yapabileceği hiçbir şey olmazdı. Dr. Shields, her seferinde bir yolunu buluyor ve elimi kolumu bağlıyordu.

Çaresizlik içinde onu sakinleştirmek için söylemem gereken şeyi söylemeye hazırlandım.

Gözlerimi kapattım. Boğuk bir sesle, “Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordum.

“Sadece saat altıda yemek için burada olmanı istiyorum. Hiçbir şey getirmene gerek yok. Görüşürüz.”

Eğer tutuklanacak olursam bu sadece benim değil ailemin de hayatını mahvederdi. Bütün vücudum titremeye başladı.

Bir süre daha ne yapacağımı bilmeden kapının önünde durduktan sonra ani bir hareketle arkama dönüp, boş sokağa baktım. Kimse yoktu.

Kendimi cesaretlendirmek için, *Dr. Shields burada değil*, diye düşünerek binaya girdim. Evinde, akşam yemeği için oraya gitmemi bekliyordu.

Yine de Leo’yu kucağımdan bırakmadan merdivenleri koşar adımlarla çıkıp, daireme girdim ve kapıyı kilitledim.

İçeri girer girmez, Leo’yu yere bırakıp, dairemin bütün görünmez köşelerine birer birer baktım. Sonra yığılır gibi kendimi yatağa attım.

Saat gündüz on biri geçiyordu. O evde kendimi nasıl koruyabileceğimi düşünmek için yaklaşık yedi saatim vardı. Ama ne yaparsam yapayım kendimi koruyabileceğimden emin değildim.

Gözlerimi kapatıp, annem, babam ve Becky’le yaşadığımız, bana kendimi iyi hissettiren anları düşündüm. Gözlerimin önünde sekreterlik yaptığı firmanın mavi üniforması içinde, telaşla okulun revirine giren annemin görüntüsü belirdi. Ateşim çıkmıştı ve hemşire arayıp bunu anneme haber vermişti. Sonra evimizin arka bahçesinde, babamın büyük bir hevesle bana beyzbol topuyla atış yapmayı öğrettiği günü düşündüm. Kanepede sarılıp yatarken, birden fırlayıp ayaklarımı gıdıklayan Becky’nin kahkahasını duyar gibi oldum.

Sakinleşip, nefesim düzene girene kadar bu dünyada sevdiğim ve beni sevdiklerinden emin olduğum insanlarla yaşadığım güzel anıları düşünmeye devam ettim. Sonra yataktan kalkıp

telefonumu aldım. Annem sabah beni aramış, bıraktığı sesli mesajda o, babam ve Becky bana mutlu bir Noel dilemişlerdi. Sesimdeki gerginliği fark edeceklerinden endişe ettiğim için aramayı yanıtlamamıştım.

Ama artık kendimi, on beş yıldır sakladığım sırrı onlarla paylaşmaya hazır hissediyordum. Belki de bir daha sakladığım büyük sırrı açıklama şansı yakalayamayabilirdim. Bilmeyi hak ediyorlardı.

Titreyen parmaklarımla annemin numarasını tuşladım.

Telefonu ikinci çalışında açtı. "Tatlım! Mutlu noeller bir tanem!"

Söylemeyi planladığım sözcükler, boğazımda düğümlendi. Yapmaya karar verdiğim şeyi yapmanın kolay bir yolu olmadığını bildiğimden doğrudan konuya girmeye karar verdim. "Anne, hoparlörü açıp, babamı da yanına alarak Becky'den uzaklaşır mısın? Söylemek istediğim bir şey var ama bunu sadece ikinizin duymanızı istiyorum."

Telefonu öyle sıkı tutuyordum ki parmaklarımın acıdığını hissettim.

"Bir saniye, tatlım. Hemen babanla birlikte yan odaya geçiyoruz." Annemin ses tonu, yanlış giden bir şeyler olduğunu anladığını ele veriyordu.

Daha önce bu konuşmayı yaptığımı defalarca hayal etmiş ama bir türlü ilk cümleden sonrasını getirememiştim. "Size Becky'nin pencereden düştüğü gün neler olduğunu anlatmak istiyorum."

Babamın derinden gelen endişeli sözlerini duyduğumda o ilk cümleyi bile söyleyemedim. "Jessie? Annen ve ben seni dinliyoruz."

Kendimi o donup kalınan korkunç kâbuslardan birindeymiş gibi hissediyordum. Her an bayılacak gibiydim.

"Neler oluyor, Jess?"

Annemin sesindeki korku sonunda dilimin çözülmesine neden oldu.

"Becky düştüğünde onun yanında değildim. Onu evde yalnız bırakmıştım." Bir süre sessiz kalıp sonra "Onu yatak odasına kilitlemiştim," diye mırıldandım.

Karşı tarafta, uzun süren bir sessizlik oldu.

Sanki yıllardır bu büyük sır beni bir arada tutuyormuş gibi paramparça olduğumu hissettim. Acaba onlar da şimdi benim gibi Becky'nin bedeninin ambulansa taşındığı anı mı düşünüyorlar?

Vücudum hıçkırıklarla sarsılırken, "Çok... çok üzgünüm," dedim. "Onu tek başına..."

Babam, sözümü keserek acı dolu bir sesle, "Hayır, Jessie. Bu, benim hatamdı," dedi.

Bu sözler çok mantıksızdı. Herhalde ne dediğimi anlamamış olmalıydı.

Ama babam sözlerine devam etti. "O doğrama aylardır arızalıydı. Tamir etmiş olsaydım Becky, pencereyi açamayacaktı."

Bunca yıl babamın da kendini suçlamış olduğunu duymak hiç beklemediğim bir şeydi. Ne diyeceğimi bilemeyerek bir süre sessiz kaldım.

Sonra, "Ama ona göz kulak olmam gerekiyordu. Onu, bana emanet etmiştiniz," diye mırıldandım.

Annem, duyduğu büyük acıyı yansıtan bir sesle, "Kendini suçlama, Jess. Bütün yaz Becky'nin sorumluluğunu sana bırakmam doğru değildi. Başka bir yol bulmam gerekirdi," dedi.

Bunca yıldır onların bana kızacaklarından, öfkeyle acı sözler edeceklerinden endişelenerek bu ağır yükü taşımıştım. Annemle babamın da benim gibi suçluluk duyuyor oldukları hiç aklıma gelmemişti.

Annem, sözlerine devam etti. "Becky'nin yaralanmasını, tek bir sebebe bağlayamayız tatlım. Bu, hiç birimizin hatası değildi. O olay... O, sadece korkunç bir kazaydı."

Bu, anlayışlı sözcüklerin, kalbime dokunduğunu hissettim. O an, tıpkı küçük bir kızken yaptığım gibi aralarına girmeyi ve

bana sarılmalarının yarattığı güven hissini duymayı istedim. Kendimi yıllardır ilk defa onlara bu kadar yakın hissediyordum.

Taşıdığım büyük yükün kalbimdeki ağırlığı kalkmış, adeta hafiflemiştim.

Ailemle eski sıcak bağlarımızın yeniden kurulduğu şu anda onları kaybetmek üzere olmam acı vericiydi.

Gözyaşlarından sıırıslıklam olan yanaklarımı, elimle silip, "Bunu size çok daha önce söylemeliydim," dedim.

Babam, "Keşke Jessie, keşke." derken, hissettiğim anlık rahatlama Leo'nun sokak kapısına bakarak hırlamasıyla kayboldu.

Hemen yataktan fırladım ve koridordan gelen seslere kulak kabarttım. Bu seslerin, koridorun sonundaki dairede yaşayan çiftin tanıdık sesleri olduğunu anladığımda bile vücudum kaskatıydı.

Annem, kendimizi bağışlamanın önemi hakkında bir şeyler söylüyordu. Gözlerimin önünde başıyla onu onaylarken, bir yandan da sırtını sıvazlayan babamın görüntüsü belirdi. Aslında onlara söylemek istediğim daha pek çok şey vardı. Ama zamanım daraldığından konuşmayı sonlandırmalıyım. Kısa bir süre sonra Dr. Shieds'ın evine gidecektim ve henüz kendimi nasıl koruyacağım dair bir plan yapmamıştım.

Onlara, onları çok sevdiğimi söyledikten sonra, "Benim için Becky'yi öpün," dedim. "En kısa zamanda sizi tekrar arayacağım." Aramayı sonlandırmak için tuşa basarken, bu sözlerimin gerçek olabildiğini umdum.

Bir süre yatağımda kıvrılıp, son on beş yıldır yanlış inançlar üzerine kurulu bir yaşam sürdürdüğümü düşündüm. Varsayımlarımın yarattığı görünmez parmaklıklar arasına sıkışıp kaldığım, acı dolu bir on beş yıl geçirmiştım.

Sonra önümdeki zorlu geceye hazırlanmak için kalkıp kendime sert bir kahve yaptım. Kahvemle bir aşağı bir yukarı yürürken belki de şehri bu gece terk etmemin daha iyi olacağını düşündüm. Noel tatili olsa da eminim araç kiralayan açık bir ofis bulup hemen Florida'ya doğru yola çıkabilirdim.

Diğer seçenek de kalıp Dr. Shields'la mücadele etmekti.

Şu an aklıma bu iki seçenekten başka bir şey gelmiyordu.

Dr. Shields'ın yaptığı gibi mantıklı ve metodik bir şekilde düşünmeye çalıştım.

Birinci adım, bahsettiği kamera kayıtlarını görmem gerek. Belki de yalan söylüyordur ve böyle bir kayıt yoktur. Varsa bile, kayıtlarda net bir şekilde görünmüyor olabilirim. Baştan aşağıya siyah giysiler içindeydim ve evin ışıklarını yakmamıştım.

Amaç kamera kayıtlarını görmek bile olsa onun evine gitmemin büyük bir risk olduğunun farkındayım. Ne planladığımı bilmiyorum.

İkinci adım, güvenlik önlemleri almalıyım. Aslında birkaç tane güvenlik önlemi almıştım. Mektubumu okuduğunda Noah, olan biten her şeyi öğrenecekti. Ayrıca dedektifi aramıştım. Köşeye sıkışacak olursam Dr. Shields'a arama kayıtlarından onu aramış olduğumu gösterebilirdim. Bana karşı fiziksel bir saldırıda bulunacağını pek sanmıyorum ama yine de her şeye hazırlıklı olmam gerek.

Ama en önemli güvenlik önlemim, Dr. Shields'ın herkesten özenle sakladığı bazı sırlarını biliyor olmam. Acaba bunlar yeterli olacak mı?

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

25 Aralık, Salı

Tam zamanında geldin, Jessica.

Ama kapının açılmasından önce doksan saniye bekletildin.

Kapı açıldığında, dış görünüşünle ilgili hoş olmayan bir şaşkınlık yaşandı.

Korkunç bir gün geçirmen, sinir krizinin eşliğindeymiş gibi görünmen bekleniyordu.

Beklentinin aksine, her zamankinden çok daha hoş ve kendinden emin bir tavırla eve girdin.

Baştan aşağıya siyah giysiler içindesin. Siyah paltonu çıkarınca vücudunu saran, balıkçı yaka siyah elbisen açığa çıktı. Dizlerinin üzerine kadar uzanan siyah deri çizmeler giyiyorsun. Çizmelerin yüksek topukları nedeniyle boyun yedi santim kadar uzadığından şu anda gözlerimiz aynı hizada.

Sen de göz ucuyla benim kıyafetimi inceliyorsun. Beyaz, örgü bir elbise, kulaklarda elmas küpeler ve boyunda elmas bir kolye.

Seçtiğimiz giysilerin sembolik olarak ne anlam ifade ettiğini fark ettin mi? Seçtiğimiz renkler, karşılıklı zıtlığın denge içinde bulunduğunu ve birbirinin içinde olduğunu simgeleyen *Yin* ve *Yang* kuramını çağrıştırıyor. Bir araya geldiğimizde, vaftiz törenleri

ve evlilikler de dâhil olmak üzere başlangıçları ve cenaze merasimleri gibi sonları ifade ediyoruz. Siyah ve beyaz, satranç oyununda da birbirlerine rakiptirler. Bu da az sonra yaşanacak olanlarla son derece uyumlu.

Ne yapmanı istediğimi söylememi beklemeden bana doğru eğildin ve yanağımdan öptün. “Beni davet ettiğin için teşekkür ederim, Lydia,” dedin. “Sana küçük bir hediyem var.”

Bugün gerçekten sürprizlerle dolusun. Kafanda bir şeyler olduğu ortada. İlk adımı kullanman ve bana sen diye hitap etmen açık seçik bir güç sergileme gösterisi.

Ama aramızdaki güç dengesini değiştirmek için bu yaptıklarından çok daha fazlası gerekli.

Hafif bir tebessümle kıvrılan dudakların, belli belirsiz titredi. Demek görüldüğün kadar kendinden emin değilsin.

Kendini böyle kolay ele vermen hayal kırıklığı yarattı. “İçeri gel.”

Paltonu çıkardın ve sana hizmet etmemi bekliyormuş gibi bana uzattın.

Elinde gümüş rengi bir kâğıda sarılı, kırmızı kurdeleli bir paket var.

Neler olup bittiği net olarak anlaşılmadı ama bilinen bir şey var ki o da bir an önce sana haddinin bildirilmesi gerektiği.

“Oturma odasına geçelim. İçkiler ve başlangıçlar orada.”

Son derece rahat bir tavırla, “Olur,” dedin. “Hediyeni de orada açarsın.”

Seni benim kadar yakından tanımayan birini bu kendinden emin tavırlarına kolayca inandırabilecek kadar iyi rol yapıyorsun.

Önden gitmene izin verildi. Kontrolü elinde tuttuğun yanılsaması az sonra yaşayacaklarının etkisinin daha büyük olmasına neden olacak.

Oturma odasının kapısından içeri adım atmak üzereyken dönüp kaldın.

Sanki gördüklerine inanamıyormuşsun gibi içeri bakıyorsun.

İçeride, ikili kanepede oturan adam da en az senin kadar afallamış bir şekilde sana bakıyor.

Neden bu kadar şaşırdın, Jessica? Yoksa bu akşamı bana yürekten bağlı olduğuna yüzde yüz inandığını söylediğin kocamdan ayrı geçireceğimi mi düşünmüştün?

Şaşkınlıktan ilk kurtulan Thomas oldu. Yerinden fırlayıp, "O neden burada?" diye sorarken, bakışları sürekli seninle benim aramda gidip geliyordu.

"Deneğim Jessica'nın bu akşam bize katılacağını sana söylemeyi unuttum mu yoksa sevgilim? Kızcağızın noel tatilini beraber geçirebileceği kimsesi yok. Ailesi tatilde ve o yapayalnız."

Gözlük camlarının ardından gözlerinin fal taşı gibi açıldığı görüldü.

"Bu kızlara ne kadar bağlandığımı biliyorsun, Thomas."

Yüzünü buruşturdu. "Ama onun seni rahatsız ettiğini söylemiştin!"

Sense, yaşadığın şoku hayranlık uyandırıcı bir şekilde Thomas'tan çok daha çabuk atlattın.

"Ben öyle bir şey mi söyledim?" Birkaç saniye sessiz kalındı. "Dur biraz, yoksa Jessica seni takip ettiğini söylediğin kız mı?"

Thomas'ın yüzü bembeyaz oldu. Konuyu değiştirmek gerek.

"Herhalde bir yanlış anlama olmuş olmalı. Neden oturuyoruz?"

İkili kanepede ve dik arkalıklı iki sandalye yanım daire oluşturacak şekilde duruyor. İkili kanepenin yanında ve sandalyelerin arasında birer sehpa var.

Oturmak için seçeceğin yer, tıpkı kliniğime ilk geldiğin gün olduğu gibi iç dünyanın hakkında bilgi verecek, Jessica.

Ama yerinden kıpırdamadın. Sanki her an fırlayıp sokak kapısından kaçmayı düşünüyormuşsun gibi kapının eşiğinde öylece durdun. Çenenin hafifçe havaya kaldırarak, "Sana inanamıyorum," dedin.

"Affedersin?"

“Elinde bana ait kamera kaydı falan yok.”

Yine varsayımları doğru farz etme yanlışını yapıyorsun Jessica.

Odanın diğer ucuna yüründü ve piyanonun yanındaki sehpa-
pada duran gümüş rengi kapaklı ince dizüstü bilgisayar açıldı.
Bir tuşa basılarak, kamera kayıtları oynatılmaya başlandı.

Kilit değiştirilirken satın alınıp, girişte bilmeyen birinin gö-
remeyeceği bir yere monte ettirilen kameranın kaydettiği görün-
tüler, eğilip ayakkabılarını çıkardığını gösteriyordu. Görüntü çok
net değildi ama paltonun kapüşonunun altından görünen saçla-
rın, kimliğini ele vermeye yeterli.

Bilgisayar, ani bir hareketle kapatıldı.

“Şimdi inandın mı?”

Thomas’a onu suçlamış gibi bir bakış attığında o, belli belir-
siz başını iki yana salladı.

Bir süre düşündün. Sonra oturmaktan başka çaren olmadığı-
nın farkına vardığında omuzların düştü. Sehpanın yanından geç-
tin ve kocama en uzakta olan sandalyeye oturdun. Elinde tuttu-
ğun paketi yere, ayaklarının dibine koydun.

Oturacağın yer konusunda yaptığın seçimin pek çok nedeni
olabilir. Biri de yandaşın olduğunu düşündüğün Thomas’ın öyle
olmadığına karar vermiş olman.

Thomas’ın yanındaki sehpa-
pada viski kadehi duruyor. Buz ko-
vasına konmuş olan beyaz Burgundy şisesi alındı ve iki kadehe
dolduruldu. Kristal kadehten yayılan serinlik oldukça tatmin edici.

“Benden ne istiyorsun?” Bu, agresiflikten teslim olmaya ka-
dar çok farklı anlamlara çekilebilecek bir soru. Ama ses tonun,
teslimiyet içeriyor.

Vücut dilin, korumacı bir tavır içinde olduğunu ele veriyor.
Ellerini, kucığında birleştirdin.

Sana, “Gerçeği söylemeni istiyorum,” dendi. “Kocamla ara-
nızdaki ilişkinin boyutunu öğrenmek istiyorum.”

Bilgisayara kaçamak bir bakış attın. “Bunu zaten biliyorsun. O, sana ihanet etti ve sen de bana gerçek niyetini açıklamadan, bunu tekrar yapıp yapmayacağını öğrenmek için beni kullandın.”

Thomas, irkilerek bakışlarını sana doğru çevirdi.

Eğer sen ve Thomas, 62. Cadde’deki kliniğime evlilik terapisi almak için gelen bir çift olsaydınız ilk olarak aranızda uyum sağlamaya odaklanırdım. Suçlamaları savuşturur, profesyonel bir yaklaşımla sizi birbirinizle yüzleştirirdim.

Ama burada tam tersini yapacağım. Aranızda danışıklı dövüş olmasını engellemek için fikir ayrılıkları desteklenmeli.

Şöminede yanan kütükten bir çıtırtı gelince Thomas da sen de irkilerek başınızı çevirip, bu ani sesin geldiği yöne baktınız.

Başlangıç tabağı alınıp, sana ikram edildi. “Kanepe alır mısın?” Ama sen, tabağa bakmadan, başını iki yana salladın.

“Thomas?” Uzanıp, sanki otomatik pilota bağlanmış gibi bir tane alarak ağzına attı. Sonra viskisinden büyük bir yudum aldı. Sen, şarabından içmiyorsun. Belki de zihninin bulanmasından endişe ediyorsun.

Açılış yapıldığına göre artık gecenin gerçek anlamda başlamasının zamanı geldi.

Gece, tıpkı ikimizi bir araya getiren araştırma çalışması gibi ahlaki değerleri ölçen bir soruyla başlayacak.

“Size bir sorum var.”

Sen de Thomas da aynı anda başlarınızı kaldırıp, bakışlarınızı bana çevirdiniz. Sanki sırada ne olduğundan endişe eder gibi görünüyorsunuz.

“Bir iş merkezinin girişinde görevli olduğunuzu hayal edin. Kocasının o binada ofisi olduğunu bildiğiniz bir kadın, gelip kendini kötü hissettiğini söyleyerek onun için taksi çağırmanızı istiyor. Görevinizi ihmal etmeyi göze alarak ona yardımcı olur muydunuz?”

Sorum seni çok şaşırttı, Jessica. Bu sorunun seninle ne ilgisi olduğunu düşünüyor olmalısın. Thomas'ın kaşları belli belirsiz çatıldı.

Bir süre düşündükten sonra, "Sanırım evet," diye cevap verdin.

Thomas'ın cevabım bekler gibi ikimizin de bakışları ona döndü.

"Sanırım... ben de işimi bırakıp ona yardım ederdim."

"Çok ilginç. Kliniğinin bulunduğu binanın görevlisi de aynı şeyi yaptı."

Thomas, benden uzaklaşmak ister gibi arkasına yaslandı.

Endişeli bakışları, benim bakışlarımı takip ederek bilgisayara altına önceden sıkıştırılmış kâğıt parçasına odaklandı.

April'in ölümünden iki gün sonra bu kâğıt parçası, sorumluluğu bina görevlisinde olan Thomas'ın kliniğinin bulunduğu binanın ziyaretçi kayıt defterinden alındı. Tabii ki bu iş, Thomas'ın bilgisi dışında yapıldı.

Kendisinden psikolojik destek almak için gelen genç bir kadınla ilişkiye girdiği haberinin yayılması durumunda ismi kötüye çıkacak, hatta çalışma iznini kaybedecekti.

April'la olan bir gecelik ilişkisinin ardından, hasta doktor olarak başlayan ilişkilerine dair tüm kanıtları yok etmiş olduğunu umuyorum. Dijital takvimindeki randevu saati ve seans sırasında tuttuğu notlar gibi kayıtları yok etmeyi düşünmüş olmalı.

Ama küçük detayları atlamadan olayları etraflı bir şekilde ele almak hiçbir zaman Thomas'ın güçlü yanlarından biri olmadı.

Her gün görevlinin önünden geçtiği hâlde onun binaya girip çıkan kişilerin isimlerini kaydettiği ve isimlerinin yanına imza attırdığı bir defter tuttuğunu unutmuş olmalı. O kalın, deri kapaklı defterde April'in adı ve binaya giriş saati kaydedilmişti.

April'in terapiye geldiği zaman böylece net bir şekilde öğrenildi. Benim çalışmama katılmasından çok kısa bir süre önce Thomas'a terapiye gitmişti.

Saat akşamüstü beş buçuk civarıydı ve yağmurlu hava yüzünden görevlinin boş bir taksi bulması epey zaman aldı. Geri

gelmesinden çok önce April'in imzasının bulunduğu sayfa koparılmış ve çantaya konulmuştu.

O sayfa, bilgisayarın altından alınıp, Thomas'a uzatıldı.

"Katherine April Voss'un psikolojik destek almak için sana geldiği günün ziyaretçi kayıtları sayfası." Thomas, gördüğüne inanamıyormuş gibi kâğıda bakarken, "Onun dairesinde beraber olmanızdan birkaç hafta önce," dendi.

Thomas, viski bardağının yanındaki peçeteyi aldı ve alnında biriken ter damlacıklarını sildi. O, genellikle stresle başa çıkıp, kontrolü altına almayı becerebilen insanlardan değildir.

Endişeli bakışlarla yüzüme baktı. "Tanrım! Hayır Lydia! Düşündüğün gibi..."

"Neler yaşadığını gayet iyi biliyorum, Thomas. Bunları konuşarak zaman kaybetmeyelim."

Thomas, titreyen eliyle viski bardağına uzanırken, asıl konuya geçilmesinin zamanının geldiğine karar verildi.

"Elimde ikinizin de sahip olmak istediği şeyler var. Kamera kaydı ve binanın ziyaretçi kayıt defterinden koparılan sayfa. Eğer bunlar yetkililerin eline geçecek olursa, açıklama yapmakta zorlanacağınızı düşünüyorum. İkiniz de istediğiniz şeyi alabilirsiniz. Bunun karşılığında yapmanız gereken tek şey bana gerçeği anlatmak. Başlayalım mı?"

BÖLÜM ALTMİŞ SEKİZ

25 Aralık, Salı

Thomas'ı, Dr. Shields'ın oturma odasında gördüğüm anda titizlikle yaptığım planın işe yaramayacağını anladım.

O, yine benden bir adım öndeydi.

Aramasının ardından ilk aklıma gelen polise gitmek oldu ama elimde onlara anlatacak, somut kanıtlarla destekleyebileceğim yeterli bilgi olmadığını düşündüm. Öyle bir şey yapacak olsam eminim Dr. Shields, kolyesini çalan dengesiz kız hakkında inandırıcı bir hikâye anlatırdı. Bu konuda usta olduğunu defalarca kanıtlamıştı. Bu nedenle internetten bugün açık olan, elektronik aletler satan bir dükkânın adresini buldum ve hemen oraya gidip konuşmaları kaydeden siyah bir kol saati satın aldım.

Satıcı, "Bir son dakika hediyesi mi?" diye sordu.

Aceleyle poşete koyduğu saati alırken, "Öyle de diyebiliriz," diye cevap verdim.

Daha sonra da Dr. Shields'a bir armağan aldım. Bu, çok daha kişisel bir şeydi.

Saat, hediyesini açtığı anda söyleyeceği sözleri kaydetmek için alındı. Aslında bu fikrin aklıma gelmesini sağlayan Dr. Shields'a teşekkür borçluyum. Beni Reyna ve Tiffani'ye gönderdiği gün

konuşmalarımızı dinleyen gizli bir tanık olarak telefonun ucunda olması bana bu fikri vermişti.

Her zamanki sakinliğini koruyamayarak, hayretle hediyesine bakarken ona ikinci darbeyi indireceğimi hayal ettim. April'in aşırı dozdan ölümüne neden olan ağırı kesiciyi ona sizin verdiğinizizi biliyorum.

Deliye dönecekti. Ama bana zarar veremeyecekti çünkü bilgisayarımda birkaç saat sonrasına, Thomas, Bayan Voss, Ben Quick ve özel dedektife gönderilmek üzere komut verilmiş, içinde kendisinin bana verdiği ilacın da fotoğrafı olan bir e-posta olduğunu söyleyecektim.

Sizi ziyaret etmek üzere yola çıktığımı yazdım. *"E-postalar, sağ salim evime dönüp onları silmemem durumunda bu gece otomatik olarak alıcılara gönderilecek," demeyi planlamıştım. "Eğer elinizdeki benimle ilgili kanıtı yetkililere teslim etmezseniz ben de elimdeki sizinle ilgili bilgileri kimseyle paylaşmam."*

Amacım öfke ve panikle, gizli kamera kaydı konusunda kendisi için suç unsuru barındıran bir şeyler söylemesiydi. Eğer böyle bir şey olursa uyduracağı hikâyeyi çürütmek için elimde bir kanıt olacaktı.

Dr. Shields'ın oturma odasında oturmuş, peçeteyle alnında biriken ter damlacıklarını silen Thomas'a bakarken, yeni bir strateji belirlemem gerektiğini düşündüm.

Dr. Shields'ın Thomas'a, April'in hastası olduğunu ve onunla ilişkiye girdiğini bildiğini söylediğine inanamıyordum.

Thomas, müzenin önünde karşılaştığım, yaşlı kadına araba çarptığında kontrolü ele alan, kendinden emin adamdan tamamen farklı biri gibi görünüyordu.

Uzun uğraşlar sonucu edindiğim bilgileri, aklımdan geçirdim. Haklıydım, April, Thomas'tan profesyonel yardım almak için ona gitmişti. Ama Dr. Shields, bunu ve Thomas'ın April'la beraber olduğunu bildiğimi bilmiyordu. Bu, Thomas'ın ve onun

karısı olduğuna göre Dr. Shields'ın de hayatlarını mahvedebilecek büyük bir sırdı. O zaman bunu benim önümde açıkça söyleyecek kadar yürekli olmasının nedeni ne olabilir?

Dr. Shields, tüm hareketlerini önceden enine boyuna düşünüp taşınan biriydi. Bu durumda, bu sözleri ağzından kaçırması inandırıcı değildi. Kasıtlı olarak söylemişti.

Bu sırrı, başka biriyle paylaşamayacağımdan emin olduğunu düşününce midemin düğümlendiğini hissettim. Sır, ancak bir kişi tarafından biliniyorsa sırdır.

Benim bu sırrı açık etmememi garanti etmek için ne yapacak?

Gözlerimin önünde, parkın bankına yığılmış April'in cansız bedeni belirdi.

Bütün vücudum titremeye başlamıştı. Bunu anlamaması için oturduğum yerde iyice büzüldüm. Ağzım kupkuru oldu.

Dr. Shields, yüzüne düşen bir tutam saç, kulağının arkasına sıkıştırınca, şakağında atan yeşilimsi mavi damar gözüme çarptı. Cildi, bu yeşilimsi mavi damar dışında kusursuz bir mermer gibi bembeyazdı.

Etrafıma baktım. Lezzetli başlangıç tabağı, cıtırdayan kütüklerle harika bir manzara oluşturan şömine, ahşap raflara dizilmiş deri ciltli kitaplar... Böyle hoş bir ortamda bu kadar kötü şeyler yaşanması inanılacak gibi değildi.

Kendime, bir kez daha Dr. Shields'ın kişiye fiziksel zarar verecek biri olmadığını hatırlattım. Onun en güçlü silahı zekâsıydı ve o, bu silahı acımasızca kullanıyordu. Eğer paniğe kapılacak, doğru düşünme yeteneğimi kaybedecek olursam oyunu da kaybedeceğimi biliyordum.

Thomas, ağzında, "Çok üzgünüm, Lydia. Bunu yapmamalıydım..." gibi özür cümleleri gevelerken, Dr. Shields, "Ben de çok üzgünüm, Thomas," diyerek, onun sözünü kesti.

Bu cümleyi söylerken, ses tonu ve söyledikleri arasında bir uyumsuzluk olduğu dikkatimi çekince bakışlarımı ona doğru çevirdim.

Ses tonu, böyle bir ihanet karşısında seven bir eşin ses tonunun olması gerektiği gibi öfkeli ya da iğneleyici değildi.

Bu seste, şefkat vardı. Cümlesini, sanki Thomas ve o, bu yanlış olayda yandaşmışlar ve masum olan onlarmış gibi bir ses tonuyla söylemişti.

Bakışlarım, ikisi arasında gidip gelirken, Dr. Shields'ın neden Thomas'ı bırakıp yoluna devam edemediğini anladım. Çünkü o, Thomas'ı bırakamıyordu. Çünkü ona âşıkı.

April'a ilaçları vermesinin nedeni sadece duyduğu öfke ve kıskançlık değildi. Aynı zamanda April'ın Thomas'ın hastası olduğu gerçeğini açıklaması olasılığına karşı, kocasını korumak istemişti. Önceki konuşmalarımızdan birinde Dr. Shields'a hiç âşık olmadığımı ama birinin âşık olduğunu kolayca anlayabildiğimi söylemiştim. Şimdi bu sözlerimin gerçeği yansıttığı ispatlanmıştı. Kocasına bakarken, onunla konuşurken, yüzüne bakmak ona âşık olduğunu anlamam için yeterliydi. Şu anda, böyle kötü bir zamanda bile bu, net bir şekilde anlaşılıyordu.

Ama Thomas'a olan aşkı da, Dr. Shields'la ilgili her şey gibi sapkındı. Saplantılı, zehirli ve tehlikeliydi.

Sakin bir tavırla ziyaretçi kayıt defterinden koparmış olduğu sayfayı, tekrar bilgisayarın altına sıkıştırdı ve kararlı adımlarla gelip, yanımdaki sandalyeye oturdu. "Başlayalım mı?"

Tıpkı öğrencilerine ders veren bir profesör ya da akademik bir konferanstaki konuşmacı gibi kendinden emin ve tam anlamıyla duruma hâkim gibi görünüyordu.

Önce bana, sonra Thomas'a bakarak, "Şimdi sorumu tekrarlamak istiyorum," dedi. "İlişkiniz hakkında itiraf etmek istediğiniz bir şey var mı?"

Thomas, bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama Dr. Shields, sözünü keserek buna izin vermedi. "Cevap vermeden önce bir süre düşünmenizi istiyorum. Ayrıca birbirinizden etkilenmeniz için cevaplarınızı ayrı ayrı dinleyeceğim. Vereceğiniz cevabı düşünmeniz için size iki dakika veriyorum." Elbisesinin kolunu sıvayarak saatine baktı.

“İki dakikalık süreniz başladı.”

Thomas’a bakıp, gözlerinden nasıl bir cevap vermeyi düşündüğünü anlamaya çalıştım ama gözlerini sımsıkı kapamıştı. Yüzü bembeyazdı ve her an bayılacakmış gibi görünüyordu.

Ben de kendimi çok kötü hissediyordum ama kendimi zorlayarak aklımdan tüm olasılıkları geçirmeye çalıştım.

İkimiz de gerçeği, yani tek gecelik bir ilişki yaşadığımızı ve sonra birbirimizle bir daha karşılaşmamayı planladığımızı söyleyebilirdik.

Ya da verdiğimiz söze bağlı kalıp yalan söyleyebilirdik.

Ben yalan söyleyebilirdim ve Thomas, gerçeği söyleyebilirdi. Ziyaretçi kayıt defterinden koparılan sayfa uğruna beni satabilirdi.

Veya Thomas yalan, ben doğruyu söyleyebilirdim. Suçu ona atar, peşime düşenin o olduğunu söyleyebilirdim. Bunu yapacak olursam, Dr. Shields’ın elindeki kamera kayıtlarını alabilirdim. Ama gerçekten böylece her şey sona erecek miydi?

Hayır, diye düşündüm. Yani doğruyu yapmak diye bir şey yoktu. Ne yaparsak yapalım, ne söylersek söyleyelim bu kâbus bitmeyecekti.

Dr. Shields, şarabından bir yudum alırken, bakışları bana odaklanmıştı.

Tutsak ikilemi, diye düşündüm. Bize yaptığı şey tam olarak buydu. Sosyal bilimlerin en çok bilinen bu strateji oyunuyla ilgili Facebook’ta bir makale okumuştum. Bu, iki suçlunun suçları ispatlanamadığında onları ayrı ayrı sorgulayarak birbirlerini ele vermelerini sağlamaya çalışan bir strateji.

Dr. Shields, kadehini sehpa bırakınca, kristal kadehin çıkardığı hafif sesle irkildim.

Zaman, iyice daralmış olmalıydı.

Gözlerimin önünde bölük pörçük görüntüler belirmeye başladı. Fransız restoranında, iki kişilik masada tek başına oturan Dr. Shields. Cam kartal biblosunun kanatlarında dolaşan parmakları. Kliniğinde hıçkırıklara boğulmuşken, omzuma sarılan

kaşmir şalın sıcaklığı. Düzgün el yazısıyla yazdığı notlarından bir cümle. *Psikolojik araştırma alanında çığır açabilirsin.*

Bu gece onu alt edebilmek için bana öğrettiği şeylerden faydalanmayı düşündüm ama daha başlamadan beni alt edeceğimi biliyordum.

Tek bir şansım vardı. Onun zayıf noktasını yani Thomas'ı kullanmak. Onu alt etmenin anahtarı Thomas'tı.

Yaşadığım gerginlikten doğru dürüst düşünemiyordum. Zihnim allak bullak olmuştu.

Onun her zaman yaptığı şeyi yapmalı, birkaç hamle ilerisini düşünebilmeliydim. Nasıl cevap vereceğimizin bir önemi olmadığını biliyordum. Ne dersek diyelim Dr. Shields, Thomas'ı haklı çıkarıp, suçu beni üzerime yıkmanın bir yolunu bulacaktı.

Bu odaya girdiğim andan beri Dr. Shields, sürekli dikkatle beni inceliyordu ama ben de onu incelemiştim. Onun hakkında çok şey bildiğimi düşündüm. Sokakta nasıl yürüdüğünden, buzdolabında neler olduğuna hatta daha da önemlisi zihninin nasıl çalıştığına dair pek çok şey biliyordum.

Bu, yeterli olacak mıydı?

Dr. Shields, her zamanki kontrollü ve sakin sesiyle, "Süre doldu," dedi. "Thomas, lütfen benimle yemek odasına gelir misin?"

İkisi, odadan çıktıklarında olayları Thomas'ın açısından ele aldım. Yakışıklı terapistin, varlıklı ve psikolojik sorunları olan genç kadınla ilişkiye girmesi, sansasyonel haber yapan gazetecilerin üzerine atlayacakları bir hikaye olacaktı. Çalışma iznini kaybedecekti ve büyük olasılıkla Voss ailesi, onu mahkemeye verecekti.

Thomas'ı da az çok tanıdığımı düşündüm. Müzenin önünde karşılaşmış, barda buluşmuş, daireme ve West Village Serası'na gitmiştik. Son olarak da kliniğinde buluşmuştuk.

Bir anda, sorulan soruya nasıl cevap vereceğinden emin oldum.

Odadan çıkmalarından bir dakika sonra Dr. Shields, yalnız olarak geri geldi. Yanıma gelerek, çizmemle elbisem arasındaki

çıplak bacağıma hafifçe dokundu. Bacağımyı çekmek için güçlü bir istek duymama rağmen, kendimi zorlayarak hareketsiz kaldım.

“Jessica, kocamla aranızdaki ilişkinin tam olarak ne olduğunu açıklamaya hazır mısınız?”

Başımı kaldırıp, doğrudan gözlerinin içine baktım. “Haklısın. Sana karşı tam anlamıyla dürüst olmadım. Biz, onunla yattık.” Sesimin titreyeceğinden endişelenmiştim ama öyle olmadı. “Beraber olduğumuzda onun, senin kocan olduğunu bilmiyordum.”

Bu sözler, bakışlarının değişmesine neden oldu. Açık mavi göz bebeklerinin rengi koyulaştı. Birkaç saniye hareketsiz kaldı sonra sanki zaten biliyor olduğu bir şeyi itiraf etmişim gibi kendinden emin bir tavırla başını salladı. Elbisesini düzelttikten sonra başını yemek odasına doğru çevirdi.

“Lütfen gelir misin, Thomas?”

Thomas, başı öne eğik, yavaş adımlarla odaya girdi.

“Bana söylediklerini Jessica’yla da paylaşır mısınız?”

Ellerimi, kucağımda kenetleyip gülümsemeye çalıştım ama çenem kasılmış gibiydi. Hâlâ Dr. Shields’ın buz gibi parmaklarının bacağıma dokunuşunun etkisi altındaydım.

Thomas, umutlu bakışlarla bana bakarak, “Aramızda hiçbir şey olmadığını söyledim,” dedi.

Yalan söylemiş. Doğru tahmin etmişim.

Thomas, kendisini değil beni korumak için yalan söylemişti. Ziyaretçi kayıt defterinden koparılan, hayatının bağlı olduğu sayfayı elde etme şansını elinin tersiyle itmişti.

Dr. Shields, ahlaklı olmak ve her zaman gerçeği söylemek konusunda takıntılıydı. Ama Thomas, olayı onun gibi tek bir noktaya değil büyük resme bakarak değerlendirebilmişti. Beni kurtaracağını düşünerek yalan söylemiş, kendini feda etmişti. Hatalarına rağmen özünde iyi bir insandı. Belki de Dr. Shields’m onu bu kadar çok sevmesinin nedeni de buydu.

Dr. Shields'ın öfkesi adeta elle tutulur gibi belirgindi. Bu öfke, insanın ciğerlerini yakan bir zehir gibi odaya yayılıyor, nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

Gergin bir sessizliğin ardından Dr. Shields, "Bana söylediklerini tekrar eder misin, Jessica?" dedi.

Yutkundum ve "Beraber olduğumuzu söyledim," diye fısıldadım.

Thomas, korkuyla irkildi.

"Bu, ikinizden birinin yalan söylediğini gösteriyor," diyen Dr. Shields, kollarını kavuşturdu. "Jessica'nın böyle bir yalanla bir şey kazanmayacağını düşünürsek, yalan söyleyenin sen olduğun çok açık, Thomas."

Başımı salladım. Bundan sonra nasıl bir tavır takınacağı almış olduğum riske değip değmeyeceğini gösterecekti.

Dr. Shields, piyanoya doğru yürüyerek bilgisayarı açtı. "Sana kayıtları vereceğim, Jessica. Ama önce senin benden aldığın şeyi geri vermen gerekiyor." Thomas'a kaçamak bir bakış atınca, ne demek istediğini anladım. Geri istediği şey kolye değil, benim ruh dünyamı allak bullak etmekti.

Sapkın metotlarıyla, Gene French'le yaşadığım olayın aynı-sını bana yeniden yaşatmaya çalışıyordu. Acının dozunu en üst seviyeye çıkarmak için onunla paylaştığım sırları kullanıyordu.

"Yapamam," dedim. "Kolyeni almadım ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

"Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun, Jessica."

Thomas, birkaç adım atarak araya girdi.

"Lydia, bırak da zavalı kız gitsin. O, sana gerçeği söyledi. Yalan söyleyen bendim. İkimiz aramızda, sorunu çözebiliriz."

Dr. Shields, başını iki yana salladı. "O, paha biçilmez bir kolyeydi."

"Jessica'nın kolyeni almadığından eminim, Lydia."

Gerçeği söyleyerek oynadığım kumarın, sonucu tam da beklediğim gibi olmuştu. Thomas'ın, oyunu Dr. Shields'ın kurallarına

göre oynamama rağmen, bir yol bulup bana zarar vereceğini görmesini istemiştim.

Dr. Shields, bana dönüp, gülümsedi. "Bu gece Noel olduğundan, yetkilileri haberdar etmek için yarın sabahı bekleyeceğim." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu, sana ailenle konuşabilmek için zaman kazandıracak. Becky'nin başına gelen kazayla ilgili gerçeği öğrendiklerinde neden para için her şeyi göze aldığını anlayacaklar," diye devam etti.

Omuzlarım sarsılırken, başımı ellerimin arasına aldım. April'a da aynen böyle yapmış olmalıydı. Sırlarını ağzından almış sonra bu sırları, onu sırtından bıçaklamak için kullanmıştı. Ona sevdiği her şeyi kaybettiğini, çaresiz kaldığını hissettirmiş olmalıydı. Ona hayatın yaşamaya değer olmadığını düşündürmüş ve ardından ilaçları vermişti.

Şu anda benim elimden de sevdiğim, değer verdiğim her şeyimi aldığını düşünüyor olmalıydı. İşimi, Noah'ı, özgürlüğümü, ailemi...

Bana zaman vermesinin nedeni, April'ın yolunu izleyeceğimden emin olmasıydı.

Bir süre daha hıçkırdıktan sonra kendimi toparladım ve başımı kaldırdım.

Odada değişen hiçbir şey olmamıştı. Dr. Shields, piyanonun yanında, Thomas odanın ortasında, başlangıç tabağı da sehpanın üzerinde duruyordu.

Doğrudan Dr. Shields'ın gözlerinin içine bakarak, teslimiyet içeren bir sesle, "Tamam," dedim. "Ama buradan gitmeden önce bir soru sormak istiyorum."

Başını salladı.

"Bir psikiyatristin, hastasına reçetesiz olarak Vicodin vermesi etik mi?"

Dr. Shields, kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Aklından, bana verdiği ilacı geçirdiğini biliyordum.

“Eğer bir dostun zor zamanlar geçiriyorsa, ona tek bir ilaç vermek çok da yanlış sayılmaz. Ama profesyonel bakış açısıyla elbette bu, onaylanacak bir şey değil.”

Arkama yaslanıp, bacak bacak üstüne attım. Muhtemelen nasıl bir anda böyle kendimden emin görünebildiğime anlam veremeyen Thomas, şaşkın bakışlarla bana bakıyordu.

“Ama Denek 5’e bir ilaçtan daha fazlasını vermiştin. April’in ölmesine neden olacak sayıda ilaç vermiştin.”

Derin bir nefes alan Thomas, bana doğru birkaç adım attı. Hâlâ beni korumaya çalışıyordu.

Dr. Shields, donup kalmıştı. Sanki nefes bile almıyor gibiydi. Ama onu gayet iyi tanıyordum. Beyninin, suçlamamı çürütecek bir bahane bulmak için deli gibi çalıştığını biliyordum.

Sonunda tekrar sandalyeye oturdu.

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok, Jessica,” dedi. “Yoksa sen April’a Vicodin yazdığım bir reçete verdiğimi mi iddia ediyorsun?”

“Siz bir psikiyatristsiniz. İlaç yazma yetkisine sahipsiniz.”

“Evet, ama öyle bir reçete yazmış olsam, bu kayıtlara geçmiş olurdu ki böyle bir şey yok.”

“Ama benim bu konuda şüphelerim var. Belki de bu şüphelerimi Bayan Voss’la paylaşmam daha doğru olacak.”

Dr. Shields, sakın bir tavırla, “Hiç durma,” dedi.

“Ona ilaçları sizin verdiğinizi biliyorum,” dedim ama kendime olan güvenimi kaybetmeye başlamıştım. Yaptığım her hamleyi, başarılı bir şekilde savuşturuyordu.

Thomas, onu korumak ister gibi yanına gidip, elini onun sol omzuna koydu.

“Ben ilaç kullanımına karşı biriyim. Kendim kullanmadığım bir ilacı başkasına verdiğimi nasıl düşünebilirsin?” Dr. Shields, bu sözleri, beni işimi ve Noah’ı kaybetmeme neden olmadığına ikna etmeye çalışırken kullandığı ses tonuyla söyledi.

Saatim, tüm konuşmaları kaydediyordu ama Dr. Shields, onu suçlayabileceğim hiçbir şey söylemiyordu. Dahası onu öfkelen-dirmiştim. Bunu kısılan gözlerinden, buz gibi ses tonundan an-layabiliyordum.

Kaybetmek üzereydim.

Thomas, "Evet, sen hiç Vicodin kullanmadın," diyerek araya girince ikimiz de bakışlarımızı ona çevirdik. "Ama ben kullan-dım." Eli, hâlâ Dr. Shields'ın omzundaydı.

Dönüp baktığımda, Dr. Shields'ın yüzündeki gülümsenin si-linmiş olduğunu gördüm. "Thomas," diye fısıldadı.

"Bir dönem birkaç tane Vicodin'e ihtiyacım oldu. Ama kul-landıktan sonra şişede kalan ilaçları atmamakla büyük bir hata yaptım. April, öldüğü gece bu evdeydi, Lydia. Bana onun buraya geldiğini ve çok üzgün olduğunu sen söyledin. Yoksa ona kalan ağrı kesiciyi sen mi verdin?"

Sert bir hareketle elini Dr. Shields'ın omzundan çekip, üst kata çıkarak kontrol edecekmiş gibi merdivenlere doğru baktı.

Dr. Shields, "Dur!" diye bağırdı.

Yüzü birkaç dakika ifadesiz kaldıktan sonra acıyla buruştu. "Ben ne yaptıysam senin için yaptım!"

Thomas, şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Onu öldürdün mü? Onunla yattım diye o kızı öldürdün mü?"

"Ben yanlış bir şey yapmadım Thomas! O hapları içmek April'in kendi seçimiydi!"

"Silahı vermek, cinayeti işlemek anlamına gelmez mi?"

İkisi de bana dönüp, sanki orada olduğumu unutmuş gibi şaşkın bakışlarla baktılar. İlk defa Dr. Shields'ın verecek bir cevabı yoktu.

"Ama işin gerçeği silahı vermekle kalmadın. Aslında daha faz-lasını yaptın. April'i kendini kaybetme noktasına getirecek şeyler söyledin. Lise çağlarında intihara teşebbüs ettiğini biliyordun."

Thomas, boğuk bir sesle, "Ona ne söyledin, Lydia?" diye sordu.

"Ona, kocamın onu tek gecelik bir ilişki olarak gördüğünü ve yaptığından büyük bir pişmanlık duyduğunu söyledim! Onu,

değersiz bir şey gibi gördüğünü söyledim. Kocamın bana, bunun hayatının en büyük hatası olduğunu ve yaşamamış olmak için her şeyini vermeye hazır olduğunu söylediğini söyledim." Bu sözleri, nefes bile almadan bir solukta söyledi.

Thomas, hayal kırıklığına uğramış bakışlarla ona bakıyordu.

Dr. Shields, yalvarır gibi, "Görmüyor musun? O kız, aptalın tekiydi! Birilerine gidip seninle ilgili şeyler anlatabilirdi!" dedi.

Thomas, başını iki yana sallayarak, daha fazla ona bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını öne eğdi. "Onun, duygusal olarak ne kadar hassas olduğunu biliyordun. Bunu nasıl yapabildin?"

Dr. Shields'ın yüzünde sert bir ifade belirdi. "O kızın ölümü, kayıp sayılmaz. Kendi babası bile ona dayanamıyordu." Uzanıp Thomas'ın elini tutmaya çalıştı ama Thomas, sert bir hareketle elini çekti. "April'in hapları gizlice ecza dolabımızdan aldığını, bu konuda bilgimiz olmadığını söyleyebiliriz."

"Polisin buna inanacağını hiç sanmıyorum," dedim.

Dr. Shields, dönüp bana bakmadı bile. Yalvaran bakışlarla Thomas'a bakmaya devam etti.

"Yetkililer Jessica'ya mı bize mi inanırlar? Gizlice evimize girdi, seni takip etti ve bana karşı takıntılı davranışlar sergiledi," dedi. "Daha önce de hırsızlıkla suçlanmış olduğunu biliyor muydun? Hatta tanınmış bir tiyatro yönetmeni bu nedenle işine son vermişti. Önüne gelen adamlarla yatan, ailesine yalan söyleyen biri o. Jessica, normal biri değil. Elimde bunu kanıtlayacak pek çok not var."

Thomas, gözlüklerini çıkarıp, gözlerini ovuşturdu.

Sonra kısaca, "Ha'ır," dedi.

Thomas, sonunda Dr. Shields'la doğrudan yüzleşme cesaretini bulmuştu. Artık yalan dolan mesajlara ve uydurulmuş hikâyelere sığınma ihtiyacı hissetmiyordu.

"Bak, aynı şeyleri söylersek bize inanırlar. İki saygın psikiyatristin sözlerine karşı, dengesiz bir kızın sözleri. Bize inancaklardır!"

Thomas, cevap vermeden, onun yüzüne baktı.

Dr. Shields, "Seni çok seviyorum, Thomas! Lütfen," diye yalvardı.

Gözlerine dolan yaşlar, yanaklarından süzölmeye başladı.

Thomas, başını iki yana sallayarak bana döndü. "Jess, sağ salim evine ulaştığını görmek istiyorum. Seni eve ben bırakacağım." Sonra Dr. Shields'a dönerek, "Yarın sabah erkenden geleceğim, Lydia," dedi. "Polisi birlikte ararız. Eğer onlara kamera kayıtlarını vermeye kalkarsan, Jess'e anahtarları verenin ben olduğumu, benim için evden bir şey almasını istediğimi söylerim."

Gitmek üzere ayağa kalktığım sırada Dr. Shields yere yığıldı. Beyaz elbisesi bacaklarının üstüne kadar sıyrılmış bir şekilde yattarken fal taşı gibi açılmış gözlerle Thomas'a bakıyordu. Akan göz yaşlarına karışan rimel, yanaklarında siyah yollar oluşturmuştu.

"Hoşça kal, Lydia!" dedim ve arkamı dönerek odadan çıktım.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

25 Aralık, Salı

Bu gece aldığım ağır darbelerin beni en çok yaralayanı, Thomas'ı kaybetmem.

Görevin onu test etmek ve böylece bana dönmesini sağlamak ama sen, onu sonsuza dek benden aldın!

Hayatım mahvoldu, her şeyimi kaybettim.

Elimde kalan tek şey, getirdiğin armağan.

Paket, bir kitap boyutunda ve şeklinde ama içinde kitap olmadığı anlaşılacak kadar ince ve hafif. Sarılmış olduğu gümüş rengi kâğıt, tıpkı panayırlardaki aynalar gibi yüzümü yansıtıyor.

Hafifçe çekerek, kırmızı kurdeleyi açtım. İçinde beyaz bir kutu var ve kutunun içinde de çerçevelenmiş bir fotoğraf.

Bazen öyle şeyler olur ki daha fazla acı çekemeyeceğinizi düşündüğünüz anda çok daha büyük bir acıyla sarsılırsınız. Çerçevenin içindeki fotoğrafı görmek kendimi kaybetmeme neden oldu.

Thomas, yüz üstü bir yatakta yatıyor. Çıplak vücudunu, çiçekli bir pike örtüyor. Yattığı yatak, bizim yatağımız değil.

Bu, senin yatağın mı, Jessica? Yoksa April'in yatağı mı? Yoksa başka bir kadının yatağı mı?

Ama artık hiç fark etmez.

Evliliğimizin düzgün yürüdüğü dönemlerde uykusuzluk sorunu baş gösterdiğinde, varlığı her zaman huzur bulmama neden olurdu. Sıcaklığını hissetmek ve düzgün nefes alışverişini dinlemek, hiç durmadan işleyen zihnimi yatıştırır, beni sakinleştirirdi. Huzur içinde uyurken, ona binlerce kez onu ne kadar sevdiğimi fısıldardım.

Son bir sorum var. *Eğer birini gerçekten seviyorsan, onun için hayatını feda eder miydin?*

Cevabı çok basit.

Not defterine, son bir not daha yazıldı. Detaylı, uzun ve dürüst bir itiraf. Artık Bayan Voss'un cevabını aradığı tüm sorular cevaplanacak. Ama Thomas'ın April'la olan ilişkisine değinilmedi. Bu, onun zarar görmesine engel olacak.

Sayfalar, not defterinden koparılarak, kolayca bulunacakları girişteki dresuarın üzerine bırakıldı.

Evden birkaç blok ötede yirmi dört saat açık olan bir eczane var. Hatta Noel tatilinde bile açık.

Thomas'ın acil bir durum olabilir düşüncesiyle komodinin üst çekmecesinde sakladığı reçeteleri alındı.

Dışarısı, zifiri karanlık. Gökyüzünü aydınlatan tek bir yıldız bile yok.

Thomas da yok. Yani yaşam ışığım yok. Yarın güneş doğsa da ben, karanlıkta kalacağım.

Kendim için hazırladığım reçeteye otuz adet Vicodin yazdım. Bu, gerekenden çok daha fazla.

SON SÖZ

30 Mart, Cuma

Camdan yansıyan görüntüm eskisinden çok farklı görünüyor. Geçen birkaç ay boyunca dalgalı saçlarım, siyah deri ceketim ve ağır makyaj valizimde bir değişiklik olmadı. Onlar aynı kaldı.

Şimdi Dr. Shields, burada olsa insanların dış görünüşlerine bakarak iç dünyaları hakkında doğru yorum yapamazsınız, derdi. Bence de bu doğru.

Gerçek değişim, insan kendisi yaşamış olsa bile her zaman kolayca fark edilen bir şey değildir.

Her ne kadar BeautyBuzz'da çalışırken olduğu gibi kolum ağrımıyor olsa da makyaj valizimi, sağ elimden sol elime geçirdim. Şimdi bir Broadway gösterisinde makyöz olarak çalışıyorum. Valizi, sadece Batı 43. Cadde'deki işim ve evim arasında taşımak zorundayım. Lizzie, bu gösteride kostüm tasarımcısı yardımcısı olarak çalışıyor ve bu işi bulmama da o yardımcı oldu.

Oyun, bir Gene French yapımı değil. Onun, kariyeri kötü bir şekilde sona erdi. Üstelik kötü niyetli biri olduğunu karısına bildirip bildirmeme konusunda ahlaki bir ikilem yaşamak zorunda kalmamıştım bile. Benim yerime Katrina ve iki diğer kadın medyaya, onun kendilerini taciz ettiğini söyleyerek beni bu zor işten

kurtardılar. Hızlı düşüşü, bu tarz yanlış hareketlerin artık cezasız kalmayacağını güzel bir örneği oldu.

Aslında için için Katrina'nın neden ısrarla benimle iletişime geçmek istediğini biliyordum ama kendimi, Gene'le yaşadığım korkunç olayla yüzleşmeye hazır hissetmiyordum. Dr. Shields'a teşekkür borçlu olduğum fazla bir şey yok. Ama yine de onun sayesinde bir daha asla kurban durumuna düşmeyeceğimi bildiğimi itiraf etmem gerek.

Başımı cama yaslayıp, içeriye baktım.

GÜN BOYU KAHVALTI yine oldukça kalabalık. Saat neredeyse gece yarısı olmasına rağmen, kırmızı deri oturma yerleri olan hemen hemen bütün localar ve tezgâh boyunca sıralanmış taburelerin tümü dolu. Bu, Noah'ın, cuma gecesi eğlence sonrası pek çok kişinin yumurtalı ekmek ve çılbır yemek isteyeceği düşüncesini doğruluyor.

Noah'ı göremesem de onun mutfakta, beline sıkıştırdığı kurulama beziyle bir kâseye badem özlü karışımı koyduğunu görür gibiyim.

Gözlerimi kapatıp, sessizce onun başarılı ve mutlu olmasını diledikten sonra yürümeye devam ettim.

Noelin ertesi günü, ailemle birlikte Florida'dayken beni aramıştı. O zaman henüz Dr. Shields'ın intihar ettiğini öğrenmemiştim. Thomas, o gece geç saatte beni arayıp, haber vermişti.

Noah ile iki saat kadar konuştuk. Bana kendisini Thomas'ın kliniğinin dışında bulup, benim hakkımda kötü şeyler düşünmeye ikna edenin Dr. Shields olduğunu doğruladı. Ben de onun sorduğu soruların hepsini cevapladım. Noah'ın bana inandığını bilmeme rağmen, henüz onunla telefonda konuşurken bile beni bir daha aramayacağını biliyordum. Onu kim suçlayabilir ki? Tek sorun Thomas'la beraber olmam değildi. Yeni bir başlangıç yapmamıza izin vermeyecek pek çok tatsız şey yaşamıştık.

Yine de elimde olmadan sürekli Noah'ı düşünüyorum. Onun gibi erkekler, insanın karşısına pek sık çıkmaz ama kim bilir belki bir gün şans bir kez daha yüzüme güler. Bu süreçte ben

de hayatımı yoluna koymak için kendi şansımı yaratmaya çalışmalıyım.

Telefonumu çıkarıp saate baktım. Aym son cumasıydı ve saat öğlen on ikiye geliyordu. Bu, şu anda ödemenin hesabıma geçmiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bilgisayar aracılığıyla yaptığımız ilk seansta Dr. Shields, benimle ilgili olarak tuttuğu notlarda, *Para senin için çok önemli. Görünen o ki etik kodunun temeli para. Ahlak ve paranın yolları kesiştiğinde, sonuçlar insan karakteriyle ilgili şaşırtıcı bir takım gerçekleri aydınlatır*, diye yazmıştı.

Onun için, lüks kliniğinin konforlu ortamında arkasına yaslanıp, benim parayla ilişkim hakkında yargıda bulunmak kolay olmalı. O, hayatı boyunca ihtiyacı olandan çok daha fazla paraya sahip olmuş. Milyon dolarlık bir evde yaşıyor, pahalı tasarımcıların giysilerini giyiyor. Litchfield'da büyük bir arazinin ortasındaki malikânede büyümüş. Oturma odasındaki bir çerçevenin içinde atının üzerinde çekilmiş bir fotoğrafını görmüştüm. Çok kaliteli şaraplar içerdi ve babasından nüfuzlu biri olarak bahsetmişti ki bu, onun varlıklı bir adam olduğu anlamına geliyor.

İş hayatına gelince, bu konuda da şanslı azınlıktan biriydi. Çoğunluğun yaptığı gibi maaş çekini aldığı anda ay sonunu nasıl getireceğini düşünerek hesap yapmak zorunda kalmadı. Ekstra bir veteriner faturasının veya beklenmedik bir kira artışının finansal domino etkisi yaratarak, tüm hesaplarını alt üst etmesi olasılığını düşünerek endişelenmedi.

Notlarında şöyle demişti: *İnsanların ahlaki pusulası, hayatta kalma, nefret, aşk, hırs, ihtiras ve para gibi temel nedenlerle şaşar.*

Yaptığı araştırma çalışmaları sona erdi. Artık daha fazla deney yapılmayacak. Denek 52'nin dosyasına tek bir sözcük bile eklenmeyecek. Ama o, hâlâ yanımdaymış gibi hissediyorum. Dr. Shields, sanki içime işlemiş gibi her an aklımda.

Her şeyi biliyor gibiydi. Sanki içimi görüyordu. Ben daha ona anlatmadan, o her şeyden haberdardı. Sahip olduğumun farkında bile olmadığım düşüncelerimi, duygularımı ağzımdan çekip alırdı.

Sanırım, Thomas'la son buluşmamızı, aşırı dozdan ölümünden birkaç hafta sonra gerçekleşen bu buluşmayı nasıl kaleme alırdı diye düşünmeden edemememin nedeni de bu.

Bazen geceleri, yatağa kıvrılıp, yanımda yatan Leo'nun sırtını okşarken, sarı kapaklı not defterini dolduran özenli el yazısını görür, Dr. Shields'ın kadifemsi sesini duyar gibi oluyorum.

Eğer hayatta olsaydı ve bu son buluşmayı kaleme alma şansı olsaydı sanırım şöyle yazardı;

17 Ocak, Çarşamba

Akşamüstü beş sularında Thomas'ı aradın ve "Bir içki içelim mi?" diye sordun.

Thomas, hiç düşünmeden teklifini kabul etti. Tüm yaşananların gerçek yüzünü bilen, kendisi dışında hayattaki tek kişiyle konuşmanın onu rahatlatacağını düşündüğü için bu derece hevesli davranmış olmalı.

O'Malley'nin Birahanesi'ne geldiğinde üzerinde bir kot pantolon ve ceket vardı. Gelir gelmez hemen kendisine viski ısmarladı. Sen, ondan önce gelmiş, önünde bir Sam Adams şişesiyle, ahşap bir masada oturmuş onu bekliyordun.

O, karşındaki sandalyeye otururken, "Nasıl gidiyor?" diye sordun.

Derin bir nefes alıp, başını iki yana salladı. Zayıflamıştı ve gözlükleri, gözlerinin altında oluşan mor halkaları gizleyemiyordu. "Ne diyeyim bilemiyorum, Jess. Olanlara inanmak hâlâ çok zor."

Evin girişindeki dresuarın üzerinde duran itiraf mektubunu bulup, polise haber veren Thomas'tı.

"Ben de aynı durumdayım," dedin. Birandan bir yudum alıp, bir süre sessiz kaldın. Sonra, "İşimi kaybettiğimden olan biteni düşünecek çok zamanım oldu," diye ekledin.

Thomas, yüzünü buruşturdu. Belki de şimdi kliniğinde karşısında perişan bir halde durup, "Beni işimden etti," dediğin anı düşünüyor.

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm," diye mırıldandı.

Çantayı alıp, içinden soluk pembe renkli bir kâğıt çıkardın ve masanın üzerine koyup, elinle düzelttin.

Thomas'ın gözleri, kâğıda odaklandı. Bunu daha önce görmemişti, görmesini gerektiren bir neden yoktu.

"İş bulma konusunda endişem yok. Nasıl olsa er geç bir iş bulurum. Sorun, şu sıralar babamın işsiz olması. Dr. Shields, ona bir iş bulacağına söz vermişti. Kardeşimin sağlık sorunu nedeniyle çok fazla zorunlu harcamaları olduğunu biliyordu."

Masanın üzerinde duran kâğıdı bir daha düzelttin ve elini kâğıdın üst kısmının görülebileceği şekilde hafifçe aşağıya doğru çektin. Böylece kâğıdın en üstündeki güvercin resmi görünür hale geldi.

Thomas, kâğıda bir daha dikkatle baktıktan sonra arkasına yaslanıp, viski bardağının içindeki pipeti çevirmeye başladı.

Bunun, sadece sosyalleşmek adına gerçekleşen bir buluşma olmadığı anlamaya başlamış olmalı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Önerilere açığım," derken, elini birkaç santim daha aşağıya çektin. Şimdi Katherine April Voss, yazısı net bir biçimde görülüyor.

Thomas, irkilerek başını kaldırıp, gözlerinin içine baktı ve viskisinden büyük bir yudum aldı.

Elini biraz daha aşağıya çekince, "Ve sonunda aldığın aşk, yarattığın aşka eşittir" yazısı görünür hale geldi.

"April, ölümünden kısa bir süre önce annesine, bu cümleyi duyup duymadığını sormuş." Söylediklerinin anlamlandırılmasını bekler gibi bir süre sustun. "Sanırım bu cümleyi bir yerlerde görmüş olmalı. Belki de bir kahve kupasının üzerinde görmüştür."

Thomas'ın yüzü, bembeyaz kesildi. "Birbirimize güvenebileceğimizi düşünmüştüm, Jess." diye mırıldandı. "Yanıldım mı?"

Omuzlarını silktin. "Bir arkadaşım, bir gün bana, eğer birine ona güvenip güvenemeyeceğini soruyorsan, zaten cevabı biliyorsundur demişti."

"Bu da ne demek şimdi?" Sesi, oldukça endişeli.

"Sadece hakkım olanı istiyorum. Yaşadığım onca şey düşünülürse bunun adil olduğuna inanıyorum."

Thomas, viski bardağını elinde çevirirken, bardağın kenarlarına çarpan buzların hafif sesi duyuldu.

Gözlerinde yalvaran bakışlarla sana bakıp, "Sen bir iş bulup, hayatını düzene sokana kadar kiranı ödememe ne dersin?" diye sordu.

Gülümsedin ve yavaşça başını iki yana salladın.

"Teklifin için teşekkürler ama benim aklımda daha tatmin edici bir şey var."

Masada duran, April'in anısına bastırılmış broşürün arkasını çevirdin. Burada birkaç haneli bir rakam ve yanında dolar işareti vardı.

Thomas, yutkundu. "Şaka mı bu?"

Thomas, karısının tek varisi. Ailesinden kalacak olan arazi ve milyon dolarlık ev, artık Thomas'ın. İyi bir işi, saygın bir ismi var. Yaratıcı ve araştırmacı kişiliğin düşünülünce bunları öğrenmiş olman sürpriz değil. Ailenin geleceği için istediğin bu paranın, Thomas için önemli bir meblağ olmadığını biliyorsun.

Masadaki kâğıdı, ona doğru iterek, "Bu parayı aylık ödemeler şeklinde almam iyi olur," dedin.

Omuzları çöken Thomas, sandalyesine yığılmış gibi oturuyor. Yenilgiyi şimdiden kabul ettiği belli.

Dirseklerini masaya dayayıp, aranızda altı, yedi santim kalacak şekilde öne doğru eğildin. "Güven, satın alınabilir."

Ardından hemen yerinden kalktın, paltonu aldın ve hızlı adımlarla yürüyerek birahaneden çıktın. Birkaç dakika sonra, şehirdeki tüm isimsiz, sıradan kızlar gibi kalabalığa karıştın.

Verdiğin karardan mutlu olabilirsin. Ya da belki, beynini bir kurt gibi kemiren bir soru, sana bir türlü huzur vermiyordur.

Bütün bunları yaşamaya değer miydi, Jessica?

TEŞEKKÜR

Greer ve Sarah'dan:

Öncelikle St. Martin Basımevi'nden editörümüz ve yayıncımız, başarılı, nazik ve her yönüyle dört dörtlük Jen Enderlin'e teşekkürü borç biliriz. Bu romana ve bize olan inancı, desteği ve heyecanına büyük minnet duyuyoruz.

Romanlarımızın reklamını yapmak için hiç yorulmadan çalışan, işini kusursuzca yapıp bugün bulunduğumuz yerde olmamıza büyük katkı sağlayan Katie Bassel, sana ne kadar teşekkür etsek azdır.

Bu iki harika kadının yanı sıra romanlarımızın basım yayın aşamalarında büyük bir özen, enerji ve yaratıcılıkla çalışan tüm ekibe minnettarlığımız sonsuz. Onlarla çalıştığımız için çok şanslıyız. Rachel Diebel, Marta Fleming, Olga Grlic, Tracey Guest, Jordan Hanley, Brant Janeway, Kim Ludlam, Erica Martinaro, Kerry Nordling, Gisela Ramos, Sally Richardson, Lisa Senz, Michael Storrings, Dori Weintraub ve Laura Wilson, her birinize ayrı ayrı teşekkür ederiz.

Son derece cömert ve destekleyici temsilcimiz Victoria Sanders ve harika ekibi, Bernadette Baker-Baughman, Jessica Spivey ve Diane Dickensheid, bize destekleriniz olmasa bugünkü başarıımızı elde edemezdik.

Benee Knauer, cesaretlendirmen, sorunlar karşısındaki sakin tavrın ve kurgu konusundaki yaratıcılığın, bir kez daha doğru yolu bulmamıza ve bu romanı yazmaya başlamamıza neden oldu.

Romanın dünya çapında yayılmasını sağlayan tüm yabancı yayıncılara, özellikle e-postaları her zaman kakhahalara boğulmamızı, kendimizi yazardan çok süper model gibi hissetmemizi sağlayan Pan Macmillan UK'den Wayne Brooks'a minnettarız.

Romanlarımızı ekrana taşıyan, Gotham Group'tan Shari Smiley ve Ellen Goldsmith-Vein'e tutkulu çalışmalarından dolayı teşekkürü borç biliriz. Amblin Entertainment'tan Holly Bario ve eOne Entertainment'tan Carolyn Newman'a, Hollywood'da muhteşem deneyimler yaşamamıza yardımcı oldukları için minnet duyuyoruz.

Ve son olarak okurlarımıza; sizinle iletişim halinde olmak bizi çok mutlu ediyor. Bizi Facebook, Twitter ve Instagram'dan takip edebilir; hakkımızda sık aralıklarla güncellenen haberler için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz. www.greerhendricks.com ve www.sarahpekkanen.com.

Greer'dan:

Günlerinin çoğunu yazarak geçiren biri olsam da, Sarah Pekkanen'in hayatımdaki yerini sözcüklere dökmek oldukça zor. Eş yazar, iş ortağı, dost, destek... Liste bu şekilde uzuyor. Sen, hiç sahip olmadığım kız kardeşim oldun. Her şey için sana çok teşekkür ederim.

Basın yayın dünyasından olan ve olmayan tüm arkadaşlarıma, özellikle ilk okuyucularım olan Marla Goodman, Vicki Foley ve Alison Stong'a teşekkür ederim. Ve bu uzun yolda başından sonuna dek yanımızda olan, bizi dinleyen Karen Gordon ve Gillian Blake, iyi ki hayatımdasınız.

Desteklerini bizden esirgemeyen, Katharina Anger, Melissa Goldstein, Danny Thompson ve Ellen Katz Westrich, sizlere şükran borçluyum.

Aileme; özellikle yazdığımız ilk taslaklara yorum yapan dünyanın en iyi erkek kardeşi Robert'a ve Julie'ye binlerce kez teşekkürler!

Elaine ve Mark Kessel, yani benim değişimle anne ve baba, bu romanı size ithaf ediyorum. Okuma, yazma ve psikolojiye olan ilgimi her zaman desteklediğiniz ve bana her zaman en iyiyi hak ettiğimi söylediğiniz için size teşekkür ederim.

Dostluklarını benden esirgemeyen, Rocky ve Cooper, siz olmasanız, ben bu kişi olmazdım.

Paige, bana cesaret ve öz farkındalık hakkında çok şey öğretti. Her geçen gün beni etkilemeye ve ilham kaynağım olmaya devam ediyorsun.

Alex, bana verdiğin mutluluk sınırsız. Dünyadaki en sevgi dolu kalbe sahip olan ve beni en çok güldüren kişi sensin.

Ve son olarak John, acele öğle yemeklerinde ve uzun yürüyüşlerde sadece beyin fırtınası yapmamı sağlamakla kalmadın ayrıca bana muhteşem fikirler verdin. Her şeyi mümkün kılıyorsun ve verilen emeğe değer hale getiriyorsun. Tam yirmi yıldır beraberiz ve bu sonsuza dek sürecek.

Sarah'dan:

Greer Hendricks, bu yazma serüvenini senin dışında biriyle paylaşmayı hayal bile edemiyorum. Güçlü ve sarsılmaz desteğin, hayatımın bu noktaya gelmesinin en temel nedenlerinden biri. Gönderdiğin komik mesajlar, en üzgün anımda bile kahkahalara boğulmama neden oldu. Duygusal zekân ve yazdığımız her sözcüğe gösterdiğin özen, ilham kaynağım oldu. Kesinlikle biz beraberken çok daha iyiyiz, Greer!

Web sitemi oluştururken gösterdiği benzersiz yaratıcılık için Kathy Nolan'a, destekleri için Facebook arkadaşlarım ve okuyucularıma, romanlarımızın okurlarla buluşmasını sağladıkları için yayınevi yetkililerine, kütüphane görevlilerine, blog yazarlarına teşekkürü borç bilirim.

Spor yaparken, zihnimi boşaltmamı sağlayan Sharon Sellers'a, doğup büyüdüğüm yer olan Gaithersburg'da düzenlenen Gaithersburg Kitap Festivali'nde çalışan ekibe, özellikle Jud Ashman'a

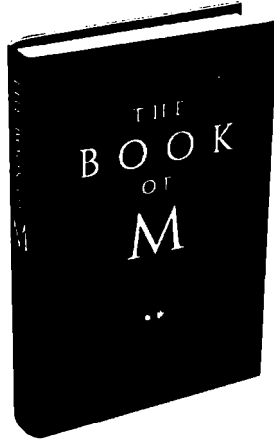
çok çok teşekkürler. Oğullarımın babası, ebeveynlik işindeki en büyük yardımcım Glenn Reynolds, sana minnettarım.

Dünyanın en harika köpeği Bella, ben durup dinlenmeden yazarken her zaman sabırla yanımda oturup beni bekledin.

Anne ve babam, John ve Lynn Pekkanen, sizi çok seviyorum. Baba, bana nasıl yazacağımı sen öğrettin. Anne, bana her zaman büyük düşünmeyi sen öğrettin. Siz, dünyanın en mükemmel ebeveynlerisiniz. Güçlü bağlarla bağlı, komik Pekkanen ailesinin diğer üyeleri; Robert, Saadia, Sophia, Ben, Tammi ve küçük Billy, her zaman yanımda olduğunuz için sizlere çok teşekkür ederim.

Roger Aarons, bu kitabı yazarken başından sonuna dek yanımdaydın. İlk taslakları okudun, en ufak detayları bile atlama-dan bana fikir verdin, Noah'ın Jess'e yaptığı gibi bana yemek pişirdin ve bu serüvende aklıma takılan her şeye cevap veren güçlü bir dayanak oldun. Hayatımın bu döneminde, yanımda olduğun için sana minnettarım, Roger.

Ve üç muhteşem oğlum; Jackson, Will ve Dylan, her an kalbimin gurur ve sevgiyle dolu olmasının nedenisiniz.

Doğaüstü bir felaketin hüküm sürdüğü bir dünyada geçen The Book of M, sevdiklerini kurtarabilmek için her şeyini feda etmek zorunda kalan bir grup insanın etkileyici hikâyesini konu ediniyor.

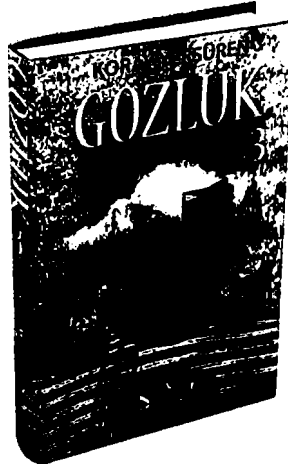
Bir akşamüstü, Hindistan'da akıllara durgunluk veren bir olay yaşanır. Sıradan bir adam gölgesini kaybeder ve bu olay tüm dünyaya yayılmaya başlar. Gölgelelerini kaybedenler yepyeni güçlere kavuşsalar da bunun karşılığında ciddi bir bedel ödemek zorundadırlar: Bütün hatıralarını kaybetmek.

Ory ve karısı Max, ormanın derinliklerinde terk edilmiş bir otele sığınarak şimdiye kadar Unutuş'tan kaçmayı başarmışlardır. Ama bir gün yaşadıkları beklenmedik bir olay, tüm planlarını altüst eder. Ory ve Max'i oldukça tehlikeli bir yolculuk beklemektedir.

“Canavarlar, ancak kendilerine hayat veren hikâyeler kadar gerçektir...”

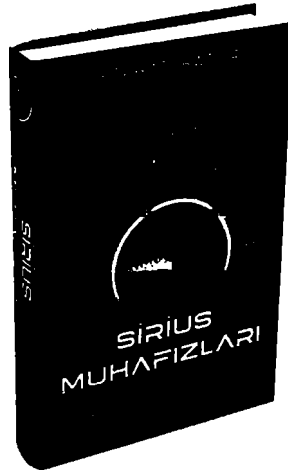
Audrey Rose, Londra’da başına gelen dehşet verici olayların etkisinden henüz çıkamamıştır. Hayatındaki değişimlerle yüzleşmeye fırsat bulamadan kendini yeni bir maceranın içinde bulur. Yeni arkadaşı Thomas’la adli tıp eğitimi almak için Romanya’ya doğru bir yolculuğa çıkarlar. Ancak korku dolu geçmişi, geleceğini şekillendirmek isteyen genç kızın peşini bir türlü bırakmaz...

“Kendimizi sürüklemesine izin verdiğimiz melankoli rüzgârı, sabahları hep iç çekerek uyanmamıza neden oluyor.”

Zaman akıp giderken zihin olgunlaşmak, kalp ise geçmişe dönmek istiyordu. Her şeyin başladığı o yere, kamp alanına... Ege, bu kez şansın kendi tarafında olduğunu düşünüyordu. Geçmişe dönecek ve tüm hikâyeyi kendi istediği gibi yeniden yazacaktı. Ama bilmediği bir şey vardı; yanında olan, kötü şansın ta kendisiydi.

Ortaya çıkmak istemeyen bir sırrı vardı alev soluyan ejderhanın. Ve bu alevler ya Ege'yi yakacaktı ya da Heiley17'nin yorgun kalbine düşüp kavuracaktı onu. Doğru kararı almak ise gitmek ile kalmak arasındaki çaresizlikten başka bir şey değildi. O, sonsuz sevgiye inandı ama hayal kırıklığı cellatları da peşini bir türlü bırakmadı. Ege'nin kamp alanına yeniden taşınan macerası boyunca öğrendiği sır ve yetişkin olma çabası Heiley17 ile onu bir arada tutan ipin kopmasına mı neden olacaktı yoksa kaderleri çok daha öncesinden belirlenmiş miydi? Geleceği düşünen bir zihin, daha ne kadar Üç Nokta koyabilirdi kurduğu cümlelerin sonuna?

Şimdiye kadar bilinen tarih algımız, Göbekli Tepe'nin keşfi ile altüst oldu. Bu keşif, yeni bir dönemin başladığı gerçeğine işaret ediyordu. Peki, bu hangi dönemin başlangıcına işaretetti? Göbekli Tepe'nin Sirius Takımyıldızı'yla ne gibi bir ilgisi vardı? Ayasofya ile Dikilitaş, bu üçgenin neresindeler? Rus Gizli Servisinin peşinde olduğu Rasputin'in yüzüğü, bütün sırları açığa çıkarabilecek mi? Kaftarlar, yüzükle birlikte kolyeyi ve Gaybın Kitabı'nı elde edebilecekler mi? Sirius Muhafızları, yeni dönemde dünyanın dengesini sağlamak için nasıl bir tutum sergileyecekler? Dünyanın bilinmeyen ekseninde bütün bunlar yaşanırken; bilinen ekseninde saf aşkın peşinde olan Berk, hangi şimşekleri üzerine çekerek serüvene dâhil olacak? Berk'in içine çekildiği tehlike kaderin bir cilvesi miydi yoksa Berk, peşinde olduğu saf aşk tarafından lanetlenmiş miydi? İnsanın merak dürtüsünü kemiren bütün bu sorular, cevabını bulmayı bekliyor. Artık yapmanız gereken tek şey, her kelimesini nefesinizi tutarak okuyacağınız Sirius Muhafızları - Rasputin'in Yüzüğü'nün kapağını aralamak. İlk ipucu, kapağın arkasında sizi bekliyor olacak.